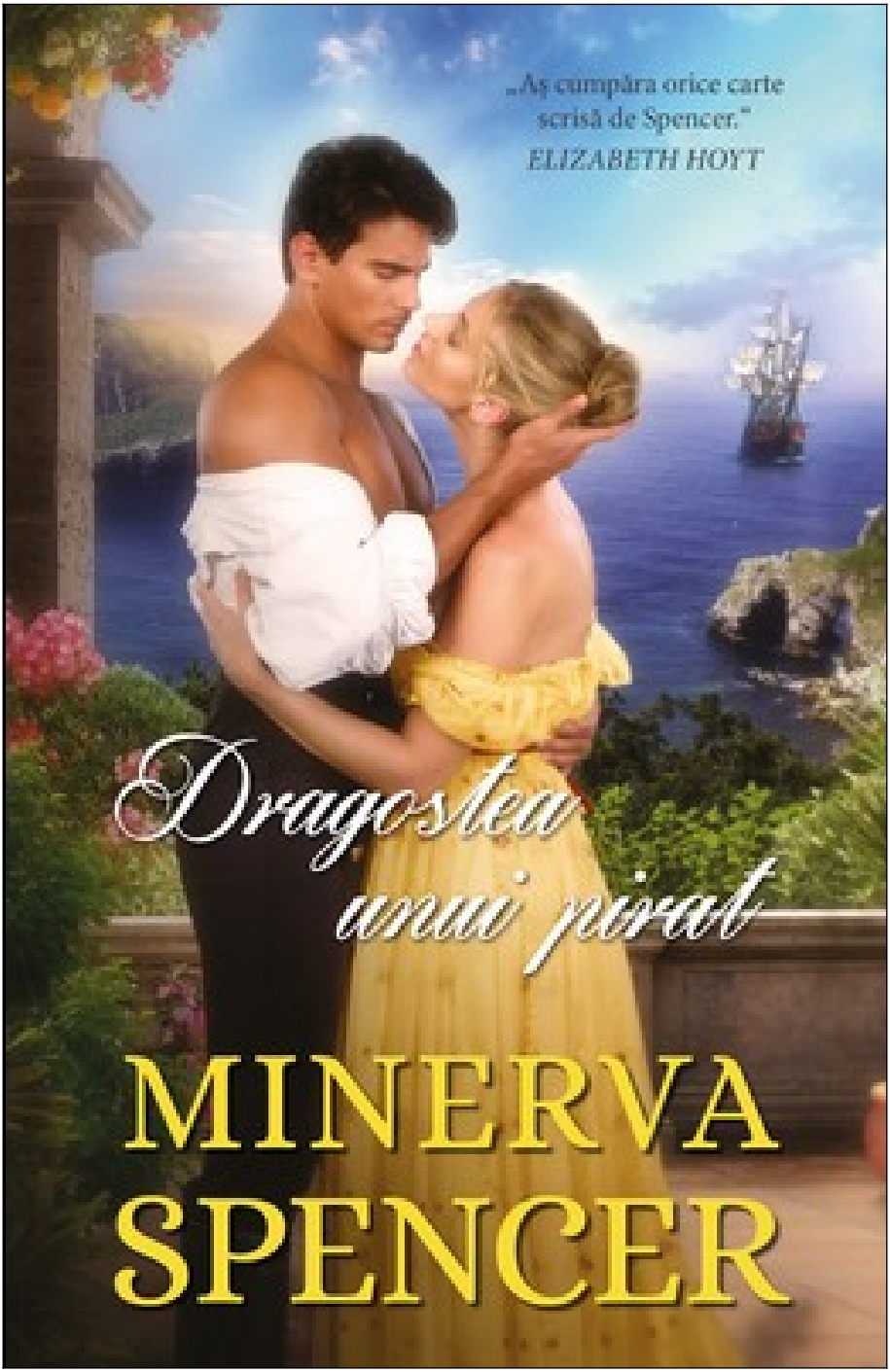
„Aș cumpăra orice carte
scrisă de Spencer."
ELIZABETH HOYT
Dragostea
unui pirat
MINERVA
SPENCER

MINERVA SPENCER
DRAGOSTEA UNUI PIRAT
SERIA REBELII SOCIETĂŢII 2

Barbarous by Minerva Spencer

Traducere din limba engleză Liliana Dănescu
LITERA
Bucureşti

Capitolul 1

Sussex, Anglia
Începutul anului 1811

Capul lui Daphne a răsunat mai tare decât cele douăsprezece clopote ale catedralei Saint Paul, dar nu la fel de vesel – poate că nu fusese totuşi cea mai bună decizie să îl lovească, dând cap în cap, pe vărul Malcolm.

Gândul abia îşi făcuse loc în mintea ei, când durerea agonizantă l-a îndepărtat din nou. Pete negre îi dansau în faţa ochilor în timp ce, pentru a se echilibra, s-a agăţat de lemnul aspru al trunchiului copacului secular, clipind din ochi pentru a-şi limpezi privirea şi a-şi îndepărta lacrimile. Când şi-a atins fruntea îndurerată, pe degete i-au rămas urme de sânge: al ei sau al lui Malcolm, sau al amândurora. S-a uitat la mâna ei însângerată, iar apoi la omul din poieniţă. Malcolm zăcea întins printre resturile pachetelor de mâncare, pe care, înainte ca el să o agreseze, ea tocmai le despachetase pentru picnic.

Vărul ei îmbătrânise foarte mult în cei zece ani scurşi de la ultima lor întrevedere. Părul lui castaniu, cândva des şi strălucitor, se rărise şi îşi pierduse luciul, iar corpul lui umflat era o umbră jalnică a acelui dandy suplu şi elegant care, într-o perioadă scurtă, dar care se dovedise a fi catastrofală pentru ea, fusese cel care avusese grijă de viitorul ei. Diferenţa de vârstă dintre Daphne şi bărbatul care îi servise odinioară drept tutore legal era de unsprezece ani. Fiecare dintre aceştia lăsase urme adânci pe faţa lui de bărbat ajuns la treizeci şi opt de ani, o faţă care în acel moment era tumefiată de durere şi de furie.

Malcolm se chircise, reuşind să se aşeze în capul oaselor. I-a aruncat lui Daphne o privire ucigaşă şi şi-a tras lavaliera de la gât, tamponându-şi cu ea nasul însângerat.

Daphne a zâmbit; sângele de pe frunte şi ţiuitul din urechi erau un preţ destul de mic în comparaţie cu spectacolul oferit de suferinţa evidentă a lui Malcolm. Ea a

mijit ochii pentru a putea observa mai bine faţa lui buhăită şi ochii înroşiţi, cu privirea derutată.

Ochelarii ei! Daphne şi-a atins nasul şi a scos un geamăt; se părea că, în timpul luptei, el îi smulsese ochelarii.

Înclinându-se în aşa fel încât să nu-l scape din ochi pe Malcolm, Daphne s-a ghemuit şi a început să caute cu mâna prin iarba răvăşită din jurul picioarelor ei, rugându-se în gând ca nici ea, nici Malcolm să nu îi fi călcat. Ochelarii erau speciali, făcuţi cu o tăietură în lentile pentru ca vederea ei slabă să se poată acomoda mai uşor. Erau, de asemenea, şi ultimul dar pe care i-l făcuse soţul ei înainte să moară. Dacă Daphne ar fi pierdut acei ochelari, ar fi fost ca şi cum l-ar fi pierdut chiar şi mai mult pe Thomas. Ar fi fost...

— Măi, măi, ce se întâmplă aici? a răsunat o voce puternică.

Daphne a tresărit ca un animal speriat şi s-a sprijinit pe palme şi pe genunchi, scrutând frunzişul din jur pentru a-l descoperi pe proprietarul vocii. O umbră a ieşit dintre doi ulmi falnici şi apoi a prins contur, dezvăluind silueta unui om călare; un om uriaş, pe un cal enorm.

Trăsăturile lui au devenit mai clare – şi mai distincte – cu fiecare pas. Calul din rasa Shire[1] avea cel puţin un metru optzeci, iar bărbatul care îl călărea se potrivea cu acesta atât în privinţa înălţimii, cât şi a măreţiei.

Daphne şi-a dat seama că se holba la el, dar nu s-a putut opri. Pielea lui bronzată şi părul auriu alcătuiau o imagine exotică surprinzătoare sub cerul de primăvară, de un gri şters. Dar detaliul care făcea ca aspectul bărbatului să fie cu adevărat surprinzător era bandajul negru ce îi acoperea ochiul stâng şi cicatricea groaznică ascunsă sub el. Îi lipseau doar o pălărie de pirat şi un pumnal ţinut între dinţi pentru a fi întruchiparea vie a fanteziei oricărei tinere despre un pirat frumos. Oare se rătăcise în timp ce mergea la un bal mascat?

---

1 Armăsarii Shire au o înălţime medie de circa 173 centimetri şi cântăresc până la aproximativ 900 de kilograme.

Daphne a clipit la ideea ei nesăbuită, iar gândurile – de obicei la fel de disciplinate precum soldaţii lui Wellington – i-au luat-o razna atunci când necunoscutul a privit-o cu unicul său ochi de culoare verde.

— Lady Davenport? Avea un aspect exotic, dar vorbea ca un nobil englez. Eşti bine, milady?

— Da, dar... a început ea, iar apoi a observat că privirea lui rămăsese aţintită undeva la nivelul pieptul ei.

Daphne a privit în jos şi şi-a înăbuşit un ţipăt de uimire. Haina îi era ruptă de la gât până la talie, dezvăluind crâmpeie din cămăşuţă, corset şi porţiuni de piele. A tras, grăbită, de bucăţile zdrenţuite de cămăşuţă, strângându-le cu degetele şi s-a forţat să îşi ridice din nou privirea. Dar străinul se întorsese spre Malcolm şi îl privea de parcă uitase cu totul de ea.

A alunecat graţios de pe uriaşul său cal, de parcă acesta nu ar fi fost mai înalt decât un ponei, şi a făcut un pas către Malcolm, ridicând un monoclu de aur. Sprâncenele lui de un blond-închis s-au ridicat, în timp ce îl examina pe omul plin de sânge.

Numai ciripitul îndepărtat al păsărilor a întrerupt tăcerea tensionată, care a acoperit din ce în ce mai mult poieniţa...

— *Ramsay?*

Vocea lui Malcolm era înăbuşită de lavaliera plină de sânge, pe care apoi a dat-o la o parte, rămânând cu gura căscată.

Daphne s-a uitat pe rând la vărul ei şi la necunoscut, mijind din ochi de parcă asta i-ar fi ascuţit atât auzul, cât şi vederea.

Ramsay? Singurul Ramsay de care auzise vreodată era nepotul răposatului ei soţ şi moştenitorul lui, Hugh Redvers, care deţinuse şi titlul de baron de Ramsay. Ea a dat din cap, alungând un asemenea gând bizar; idiotul ei de văr trebuia să se fi înşelat. Hugh Redvers era mort – mort şi îngropat.

Uriaşul a ignorat întrebarea lui Malcolm, în timp ce pe faţă îi apăreau semne de nemulţumire, iar apoi a început să

îl studieze pe bărbatul mai scund. La rândul lui, Malcolm şi-a ridicat din ce în ce mai mult lavaliera mototolită, suportând, astfel, investigaţia tăcută a străinului, până când doar ochii mici i-au mai sclipit deasupra ţesăturii îmbibate de sânge.

Daphne a recunoscut privirea răuvoitoare a vărului ei şi a început să tremure. La urma urmei, ea fusese nevoită să suporte acea privire mai des decât şi-ar fi dorit să îşi amintească, în vremea în care fusese sub tutela lui. S-a întors spre străin pentru a evalua reacţia *lui* la privirea ameninţătoare a vărului ei şi tot ceea ce a văzut a fost un imens ochi verde, de o nuanţă undeva între smarald şi peridot.

Daphne a înghiţit în sec, înţelegând cum trebuia să se fi simţit Malcolm în acele clipe: ca o insectă sub o lupă. A încercat să se ferească de privirea străinului, dar s-a oprit. Ea nu era o insectă, iar el era un intrus. Şi-a îndreptat umerii – ţinându-şi cu o mâna haina ruptă – şi i-a aruncat o privire îndrăzneaţă, chiar dară era înceţoşată.

Buzele lui s-au curbat; şi-a coborât teribilul monoclu, a făcut un pas înainte şi i-a întins o mână mare cât o tavă.

Daphne s-a încruntat văzând acea mână imensă, înmănuşată; fie accepta ajutorul, fie se lupta să se ridice singură pe picioarele tremurânde. Şi-a aşezat mâna într-a lui, iar el a ridicat-o de parcă ar fi fost mai degrabă o pană decât o femeie înaltă de aproape un metru optzeci. După ce Daphne s-a ridicat, el nu i-a dat drumul. În schimb, s-a înclinat peste mâna ei captivă într-a lui şi, cu buze calde şi moi, i-a sărutat pielea dezgolită. Uluitor de moi acele buze, în ciuda aspectului lui atât de… dur.

— Îmi cer iertare pentru că nu m-am prezentat imediat, Lady Davenport. El a dat din cap spre Malcolm, dar nu şi-a luat ochii de la ea. Sir Malcolm are dreptate. Eu sunt Hugh Redvers, baronul de Ramsay.

Buzele lui atât de moi s-au arcuit într-un zâmbet.

— Nepotul tău demult pierdut.

Daphne a clătinat din cap şi a răbufnit:

— Cum este posibil aşa ceva?

Ochii lui au sclipit, amuzaţi.

— Ei bine, contele a fost fratele mai mare al tatălui meu. Prima soţie a contelui – mătuşa mea, Eloisa – a murit, apoi contele s-a căsătorit cu tine, ceea ce ar face...

Râdea de ea. Daphne s-a îndreptat şi l-a fixat cu o privire glacială.

— Cunosc genealogia familiei, domnule. Vreau *să spun* că nu este posibil să fiţi în viaţă.

El a părut să se bucure şi mai mult de acel comentariu stupid.

Daphne a ignorat ruşinea care a cuprins-o din cauza vorbelor ei prosteşti.

— Hugh Redvers a murit acum aproape douăzeci de ani. Soţul meu, contele de Davenport, a aflat de decesul lui de la un agent pe care îl angajase.

Bărbatul acela masiv şi-a ridicat mâinile în lateral ca şi cum ar fi spus: „Totuşi, iată-mă!”

Daphne l-a studiat cu minuţiozitatea unui ceasornicar care ar fi examinat un orologiu rar. El a suportat cercetarea fără să clipească, fără să dea vreun semn din nervozitatea unui impostor.

De fapt, chiar a făcut un pas mai aproape, permiţându-i lui Daphne să vadă că era mai în vârstă decât crezuse iniţial – mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci −, dar nu mai puţin atrăgător. Linii adânci radiau din colţul ochilor verzi, iar, pe la tâmple, părul lui auriu era plin de fire argintii. Zâmbea, dar maxilarul ferm indica faptul că era un bărbat independent, iar ridurile profunde care îi mărgineau buzele zâmbitoare erau dovezi ale acelei atitudini.

Cicatricea albă, care aproape că îi împărţea faţa, începea de la tâmpla stângă, dispărea sub bandajul negru şi apoi reapărea, continuându-se deasupra punţii nasului şi terminându-se la maxilar.

Daphne a comparat imaginea bărbatului care îi stătea înainte, cu cicatrici, dar încă frumos, cu cea din amintirile ei de când avea zece ani – amintirile unei fete îndrăgostite, care îl idolatrizase pe vecinul ei cel arătos şi care jelise

amarnic după ce primise vestea morţii lui.

Acel bărbat cu păr blond-auriu era înalt – remarcabil de înalt – şi ucigător de atrăgător. Nici măcar cele aproape două decenii care trecuseră peste el, cicatricile groaznice şi peticul negru care îi acoperea ochiul nu ar fi putut ascunde adevărul. El era, fără îndoială, Hugh Redvers, adevăratul moştenitor al răposatului ei soţ. Da, chiar bărbatul pe care toată lumea îl credea mort de aproape douăzeci de ani.

Un om căruia Daphne îi furase titluri, pământuri şi avere.

A deschis gura să spună – să spună, ce?

— Milady?

Daphne s-a întors şi l-a zărit pe Caswell, vizitiul ei, care stătea la capătul cărării înguste, cu ochii plimbându-i-se ca nişte mingi de crichet de la Daphne, la străinul falnic, iar apoi la moşierul care sângera pe pătura de picnic.

Înainte să îi poată răspunde, vocea fiului ei mai mare a răsunat în spatele vizitiului.

— Eu *nu* mă laud, Richard. Peştele era enorm, mult mai mare decât peştişorii pe care i-ai prins tu. Lucien părea jignit. Asta, doar dacă n-aş fi alunecat şi aş fi scăpat undiţa.

Richard, cel mai mic dintre gemeni, născut la o diferenţă de douăsprezece minute faţă de fratele său mai mare, a avut un singur comentariu la asta:

— Prostii.

Lucien a trebuit să se întoarcă în lateral pentru a-l putea ocoli pe vizitiul împietrit, care rămăsese cu gura căscată.

— Caswell, ce…

Apoi şi el s-a oprit în spatele vizitiului, cu gura căscată şi cu buzele rotunjite de surpriză. Richard s-a apropiat de cealaltă parte a lui Caswell, iar el şi fratele lui s-au uitat, cu sprâncenele identic ridicate a mirare.

Deoarece erau nişte tineri vioi, însetaţi de sânge, primul lucru care le-a captat atenţia a fost omul care avea la gât o lavalieră însângerată. Apoi s-au întors ca să se uite la uriaşul cu un singur ochi, aflat lângă mama lor. Acea privelişte, deşi interesantă, nu se putea compara cu

imaginea uimitoare a calului lui Hugh Redvern, care păştea nu departe de acesta.

Toate celelalte gânduri le-au fugit din minte, iar ei s-au îndreptat spre calul uriaş, ca şi când ar fi fost traşi de o sfoară invizibilă. Ramsay i-a urmărit cum mergeau spre calul lui, evident amuzat.

A spus ceva într-o limbă despre care Daphne a crezut că era arabă, iar animalul a făcut un pas înainte, şi-a întins unul dintre picioarele din faţă spre gemeni şi s-a aplecat adânc. Apoi a revenit la poziţia iniţială şi le-a aruncat celor doi băieţi o privire trufaşă, demnă de toată admiraţia.

— Este extraordinar, domnule! i-a spus Lucien bărbatului pe care, fără să ştie, îl lăsase fără titlu, pământuri şi avere.

Daphne a clipit. *Oare toate acestea erau adevărate?*

— Îl putem mângâia, domnule? a întrebat Lucien, scoţând-o din starea ei de nefericire.

— Puteţi, a răspuns Redvers. Nu staţi în spatele lui, pentru că are o lovitură de copită care e în stare să vă trimită direct la Newcastle.

Băieţii au rânjit, de parcă astfel de avertismente privitoare la vătămarea corporală gravă ar fi făcut ca oportunitatea de a-l atinge pe uriaşul cal să fie şi mai atrăgătoare.

— Îl cheamă Paşa.

Malcolm şi-a dres glasul şi toate capetele s-au întors spre el. Pieptul îi era umflat precum al unui porumbel şi semăna cu un şcolar durduliu şi masiv, care fusese bătut măr şi era disperat să îşi mai salveze măcar o urmă de demnitate.

— Ce mama naibii se întâmplă aici, Ramsay?

— Atenţie la *limbaj*, Hastings! Singurul ochi al lui Ramsay s-a îngustat până când a devenit doar o linie. Ştii, mă întrebam acelaşi lucru.

Cuvintele au fost spuse pe un ton liniştit, dar atmosfera a îngheţat în timp ce el îl analiza pe celălalt bărbat.

Malcolm şi-a ridicat lavaliera însângerată.

— Ce, asta? E un nimic! A ridicat din umeri. Calul meu e cam nărăvaş şi s-a speriat de ceva.

Ramsay s-a întors ca să se uite la creatura placidă care rumega iarbă la câţiva metri distanţă. Apoi l-a privit din nou pe Malcolm, cu sprâncenele arcuite.

— Am stat cât am putut în şa, dar până la urmă am căzut şi m-am lovit destul de rău. Malcolm a aruncat o privire spre masacrul de pe pătura de picnic. Îmi pare rău de picnic, verişoară.

I-a aruncat lui Daphne o privire batjocoritoare, iar apoi şi-a îndreptat ochii către Ramsay.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la celălalt preţ de un moment îndelungat şi tensionat. Apoi Malcolm a mormăit ceva neinteligibil, şi-a mânat calul până la cea mai apropiată buturugă şi s-a ridicat în şa, cu picioarele bălăngănindu-i-se în timp ce căuta să le vâre în scări.

Când s-a văzut în siguranţă pe cal, dar fără a fi la fel de sigur în privinţa stării sale de spirit, şi-a plimbat privirea plină de ură peste micul grup, zăbovind cel mai mult asupra lui Daphne. Aceasta a descifrat pe loc ameninţarea: nu terminase cu ea şi nici nu avea să ierte sau să uite ceea ce se întâmplase între ei în acea zi. Apoi, el a îmboldit calul cu piciorul, cu o răutate gratuită, şi a plecat furtunos. O linişte stânjenitoare a planat în poieniţă pe măsură ce sunetul copitelor se estompa.

— Aş zice că are o poziţie îngrozitoare în şa, a remarcat Lucien. Analiza rece şi acuzatoare a fiului lui Daphne despre abilităţile hipice ale lui Malcolm i-a provocat un hohot de râs străinului cu un singur ochi.

„Nu este un străin; el este contele de Davenport.”

Daphne s-a cutremurat, iar asta – nu pentru că ar fi fost frig. Vreme de o clipă, a fost paralizată de gravitatea celor întâmplate, fiindcă efectul era de-a dreptul copleşitor. Dar avea ambiţia de a crede despre sine că era o femeie raţională, nefiind ceva obişnuit la ea să se lase pradă unor crize de isterie – cel puţin, nu pentru mult timp. A inspirat adânc şi şi-a ţinut respiraţia până când a simţit că i-au luat foc plămânii. Apoi a expirat încet, expulzând spaima

iraţională împreună cu aerul. A repetat acel exerciţiu de mai multe ori, până când bătăile inimii au încetinit. Apoi s-a uitat ţintă la bărbatul atât de plin de viaţă din faţa ei.

Întoarcerea lui din morţi era… ei bine, Daphne nu avea cuvine să descrie acea situaţie inedită. Dar nu trebuia să găsească cuvintele potrivite chiar în clipa aceea; le putea găsi mai târziu, după ce Hugh Redvers nu ar mai fi stat chiar în faţa ei.

— Mi-e foame, mamă. Putem mânca?

Întrebarea lui Lucien era atât de banală, încât s-a adăugat sentimentului de nefiresc al întregii scene. Întâmplarea în sine era ca un fel de farsă – o piesă de teatru în trei acte care maimuţărea manierele înaltei societăţi engleze şi al cărei prim act s-ar fi desfăşurat departe de scenă, cu zeci de ani mai devreme.

Un hohot neobişnuit, de râs isteric, i s-a iscat lui Daphne în gâtlej, ca o înghiţitură neplăcută de şampanie răsuflată, şi a fost nevoie de mai multe încercări ca să îl înăbuşe. Daphne şi-a spus că un pic de isterie era justificată – mai întâi, Malcolm şi ameninţările lui, iar acum *asta* – *asta,* ei bine, orice ar fi fost „asta”.

Totuşi, să cadă în depresie nu ar fi ajutat pe nimeni, mai ales pe fiii ei. Daphne şi-a plimbat privirea de la feţele întrebătoare ale lui Lucien şi Richard, la faţa plină de curiozitate a lui Ramsay.

„Mâncare? În situaţia asta? Când s-a întors un om din morţi? Când…

— Ce s-a întâmplat cu coşul, mamă?

Ochii căprui-aurii ai lui Lucien, la fel ca ai tatălui său, au aruncat o privire scânteietoare la pătura şifonată şi la mâncarea împrăştiată.

Ramsay părea a fi la fel de curios ca şi Lucien, dar, bănuia Daphne, din cu totul alte motive.

Ea s-a străduit să zâmbească.

— Mi se pare o idee excelentă să luăm prânzul, Lucien.

De ce să nu mănânce? Într-adevăr, ce altceva ar fi trebuit să facă? Să spună adevărul în faţa lui Ramsay, a

fiilor şi a servitorului ei? Da, mai întâi mâncare. Explicaţiile şi mărturisirile mai târziu – mult mai târziu.

Cât despre Ramsay…

— Aş vrea să ni te alături, Lord Ramsay.

El a înclinat din cap, vizibil dispus să îşi joace rolul în acea farsă.

— Plăcerea ar fi de partea mea. A făcut semn către mâncarea şi vesela răvăşite. Vrei să îţi dau o mână de ajutor?

Înainte ca Daphne să poată răspunde, Lucien a scos un sunet menit să îi arate uluiala, arătând spre mâna stângă, înmănuşată, a lui Ramsay, o mână căreia îi lipsea cel de al treilea deget.

— Ce s-a întâmplat cu degetul tău? Pentru a-l putea privi pe uriaş, Lucien a trebuit să îşi lase capul pe spate atât de mult, încât a fost în pericol să se răstoarne. Şi cu ochiul tău? a adăugat el, drept încheiere.

Un val de căldură i-a invadat faţa lui Daphne.

— Lucien!

Daphne simţea că i se învârtea capul.

— Da, mamă? a întrebat el privind-o cu ochi mari, plini de inocenţă.

— Dacă mai aveţi întrebări de genul acesta, vă veţi întoarce la Lessing Hall în coşul acela gol.

Lucien s-a uitat cu îngrijorare la coşul de picnic, umerii destinzându-i-se de uşurare după ce şi-a dat seama că ameninţarea mamei lui nu putea să aibă urmări, date fiind dimensiunile reduse ale coşului. Apoi i-a aruncat acelui bărbat masiv o privire spăsită.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticos, domnule.

Ramsay a zâmbit.

— Sunt sigur că mai târziu vom avea suficient timp să vă delectez cu poveşti referitoare la bucăţile care lipsesc din corpul meu. Dar, deocamdată, am putea să îi oferim mamei voastre câteva momente de linişte, în timp ce Paşa vă va demonstra câteva dintre celelalte trucuri ale lui?

S-a întors cu spatele, pentru a-i oferi lui Daphne intimitatea de care avea atâta nevoie, iar ea aproape că a

plâns datorită acelui mic gest de bunătate.

Apoi, ea s-a răsucit către Caswell – care urmărise şi catalogase incidentul, fără îndoială că pentru a-i delecta cu acea poveste pe ceilalţi servitori, la cină.

— Te rog să te ocupi de ceea ce mai poate fi salvat, Caswell.

— Voi face întocmai, milady.

Daphne şi-a localizat pălăria, care zăcea, turtită, sub un ceainic mare de ceramică. Apoi a folosit un ac de pălărie pentru a-şi încheia jacheta. Ochelarii nu erau nici ei departe. Lentilele le rămăseseră intacte şi doar podul lor delicat era răsucit. Ea a îndreptat cu grijă firul de aur moale până când lentilele i s-au fixat destul de bine pe nas, deşi inegal. Apoi a început să îşi aranjeze părul lung până la talie, de culoarea grâului, care i se despletise în timpul luptei şi care acum era împrăştiat în toate direcţiile şi ciufulit. L-a pieptănat cu degetele, l-a răsucit într-un coc şi l-a fixat ajutându-se de puţinele ei agrafe. Odată terminată aranjarea ţinutei, Daphne s-a dus să îl ajute pe Caswell.

Cook pusese în coş cantităţi suficiente de pâine, fructe, friptură de pasăre, ouă scoţiene, şuncă maturată, biscuiţi, tarte şi prăjituri cu cremă. Erau de ajuns ca să hrănească o duzină de oameni flămânzi şi doar câteva dintre acele bunătăţi fuseseră distruse în timpul luptei.

Daphne a luat o farfurie, a umplut-o cu mâncare şi i-a întins-o vizitiului ei, care a ezitat.

— Nu te sfii, Caswell, este destulă mâncare pentru toată lumea!

El s-a înroşit la faţa, dar a luat farfuria şi a înclinat din cap.

— Mulţumesc, milady.

Daphne ştia că atitudinea ei populară – o consecinţă a faptului că fusese crescută de o moştenitoare a unui baron al cărbunelui – încă îi mai şoca pe servitorii de la Lessing Hall, chiar şi după un deceniu. Dar, de fapt, ce rost ar fi avut să lase un om să privească, în timp ce mâncarea se strica?

Ea a pregătit încă patru farfurii şi, în scurt timp, cu

toatele au fost aşezate pe pătură, pline cu mâncare.

*

Daphne nu avea poftă de mâncare.

În schimb, a luat câteva firimituri din pâinea excelentă a lui Cook, în timp ce, neobosiţi, fiii ei îl copleşeau pe Ramsay cu întrebări despre calul lui.

Avea şi ea întrebările ei, care i-au pătruns în minte ca nişte nevăstuici flămânde atacând un coteţ de găini. Cea mai presantă dintre toate era legată de cât de mult auzise Ramsay înainte să îi întrerupă ei altercaţia oribilă cu Malcolm.

Auzise ameninţările lui Malcolm? Şantajul? Acuzaţiile legate de gemeni?

De ani întregi fusese bântuită de coşmaruri cum că, în cele din urmă, cineva ar fi aflat despre minciunile ei şi ar fi expus-o oprobriului public. Dar *niciodată* nu se aşteptase să fie nevoită să se confrunte cu cel pe care minciuna ei îl afectase în cea mai mare măsură.

Pe sub genele coborâte, Daphne l-a studiat pe bărbatul din faţa ei.

Fusese doar o copilă la vremea la care dispăruse Hugh Redvers, dar – la fel ca oricare altă femeie cu vârsta cuprinsă între opt şi optzeci de ani – fusese vrăjită de moştenitorul sălbatic şi frumos al contelui de Davenport. Tânărul lord nu numai că semăna cu un zeu grec, dar întotdeauna avusese un cuvânt bun şi un zâmbet binevoitor, chiar şi pentru fetiţa din vecini înfricoşată, timidă şi cu ochelari, cu zece ani mai mică decât el.

El a râs de ceva ce spusese unul dintre băieţi, iar sunetul acela a scos-o pe Daphne din transă, făcând-o să îşi dea seama că se aplecase spre el, ca o molie care zbura prea aproape de flacără.

Daphne a dat din cap, alungând gândul fantezist, şi şi-a reluat examinarea. A trebuit să recunoască faptul că timpul − chiar dacă îi *răpise anumite părţi ale corpului* – îl făcuse chiar mai atrăgător. Şi-a dezlipit ochii de pe faţa lui

şi i-a analizat şi restul înfăţişării. Era îmbrăcat ca un gentleman englez de provincie, dar cusătura hainelor avea o tentă subtilă de modă străină. Haina costumului de călărie, de culoare verde-închis, cădea perfect pe spatele lui lat şi pe umeri, iar vesta era de un verde pal care se potrivea mult prea bine cu singurul lui ochi ca să fie doar o pură întâmplare. Iar în privinţa pantalonilor din piele întoarsă? Ei bine, cu cât stăruia mai puţin asupra subiectului, cu atât mai bine. Daphne încă se gândea la acea piesă vestimentară de piele întoarsă, când vocea insistentă a lui Lucien a întrerupt privirile ei insistente şi obraznice.

— Nu este corect, mamă?

Tonul lui Lucien a făcut-o să înţeleagă că nu era prima dată când îi punea întrebarea.

— Poftim?

Daphne şi-a mutat privirea de la expresia dură a fiului ei, la rânjetul lui Hugh Redvers, iar faţa i s-a înroşit precum cea a unei şcolăriţe, un obicei nefericit care nu dădea semne că ar fi putut să dispară odată cu vârsta. Bărbatul acela înspăimântător *era conştient* că tocmai îl supusese unei analize nemiloase, temeinice şi aprofundate; iar asta *îi făcuse plăcere.*

Daphne i-a ignorat zâmbetul şi i s-a adresat fiului ei:

— Ce nu este corect, Lucien?

— Tata ne-a asigurat pe mine şi pe Richard că, după ce împlinim zece ani, putem merge la vânătoare. Iar noi împlinim zece ani peste câteva luni, i-a reamintit el, de parcă Daphne ar fi uitat ziua în care le dăduse naştere fiilor ei.

Lucien şi-a împins fratele cel taciturn, iar Richard a dat din cap, susţinându-l pe geamănul lui mai mare. Daphne a oftat; supărătorul subiect al partidelor de vânătoare era adus în discuţie cel puţin o dată pe zi.

— Putem vorbi despre asta mai târziu, Lucien.

O, şi aveau să o facă, nici o grijă! Fiii ei erau neobosiţi.

Daphne s-a uitat de la chipul încăpăţânat al lui Lucien şi apoi la cel zâmbitor al baronului şi a hotărât că era timpul

să preia controlul conversaţiei.

— Te-ai întors de curând în Anglia, milord?

Fusese o întrebare stupidă, dar, în acel moment, ce altă întrebare nu ar fi sunat astfel?

Zâmbetul lui Ramsay a înflorit, de parcă ea i-ar fi auzit gândurile.

— Haide, suntem rude, la urma urmei, aşa că spune-mi Hugh.

— Rude? a repetat Lucien, uitând – cel puţin pentru moment – subiectul partidelor de vânătoare.

— Eşti văr cu noi, precum vărul nostru John Redvers? Lucien s-a încruntat. Deşi el a murit.

Ramsay a râs.

— Sper din toată inima să nu mă asemăn în nici o privinţă cu vărul John Redvers – fie el viu sau mort.

Daphne spera şi ea la fel. John Redvers fusese un beţiv cu o faţă de nevăstuică, a cărui singură realizare în viaţă fusese viteza remarcabilă cu care îşi risipise moştenirea.

După ce Hugh Redvers fusese declarat mort, cu ani în urmă, John – vărul lui mai mic – urma să devină singurul moştenitor al contelui de Davenport. John fusese unul dintre motivele – dacă nu chiar unicul motiv – pentru care contele se recăsătorise la vârsta de şaptezeci de ani.

Un alt motiv fusese faptul că fiica orfană a celei mai apropiate prietene a contelui, în vârstă de şaptesprezece ani, era însărcinată în două luni şi avea nevoie disperată de un soţ.

— Mama?

Daphne şi-a dat seama că Lucien încă aştepta să îi explice gradul de rudenie dintre ei şi superbul nou-venit.

— Baronul Ramsay este nepotul cel mai mare al tatălui tău. Cel pe care l-am crezut cu toţii pierdut pe mare, cu mult timp în urmă.

Daphne i-a aruncat o privire acuzatoare, dar Ramsay nu a părut să observe – sau să îi pese – şi a continuat să zâmbească. Într-adevăr, pe chipul lui frumos se vedea aceeaşi expresie amuzată pe care o avusese din momentul

din în care intrase în poieniţă. Singura dată când nu păruse amuzat fusese atunci când îl privise pe Malcolm sau îi vorbise.

— Tata ne-a povestit despre tine, milord, a spus Richard, fiul cel retras şi taciturn al lui Daphne. Ne-a povestit că erai cel mai priceput în mânuirea săbiei din câţi bărbaţi văzuse în viaţa lui.

Tonul plin de respect al lui Richard a sugerat că lauda din partea iubitului său tată era, într-adevăr, una extrem de valoroasă pentru el.

Zâmbetul lui Ramsay a dispărut, buzele lui pline s-au întredeschis, dar nu a scos o vorbă. Ca şi cum un compliment venit din partea regretatului soţ al lui Daphne – un om cu care Hugh Redvers avusese dispute arhicunoscute – i-ar fi luat darul vorbirii.

Acea fisură în atitudinea lui sigură pe sine a făcut-o pe Daphne să se simtă mai puţin tulburată decât se simţise începând din momentul în care el intrase în poieniţă şi o surprinsese târându-se prin iarbă, cu haina ruptă. În timp ce ea fusese redusă la condiţia de fiinţă însângerată, în zdrenţe, el se aflase călare pe acel cal de basm şi îşi arătase faţa frumoasă şi trupul mare, superb şi… Bine, să spunem doar că Daphne, oricât de meschin ar fi putut părea, se bucura de tulburarea lui.

— Mă bucur să aud că tatăl tău a avut cel puţin câteva amintiri plăcute despre mine. Tonul lui Ramsay era blând, dar Daphne a simţit tensiunea din vocea lui. S-a uitat la gemeni şi a zâmbit. Trebuie să recunosc că sunt încântat să descopăr că am doi veri atât de drăguţi.

Băieţii s-au înroşit de plăcere.

Ochiul verde ai lui Ramsay a lunecat de la băieţi la Daphne.

— Doi veri drăguţi şi o mătuşă.

În ciuda faptului că Daphne putea să fie lipsită de experienţă în relaţiile cu bărbaţii frumoşi şi virili sub vârsta de şaptezeci de ani, chiar şi ea îşi dădea seama ce tip de bărbat era acela: unul periculos. Cel puţin pentru femeile ca ea – serioase, nesofisticate, adică femei care nu ar fi fost

deloc interesante pentru un bărbat ca el.

Orice ar fi văzut pe chipul ei, asta i-a adus înapoi zâmbetul de corsar şi douăzeci de ani au dispărut într-o clipă. Daphne era din nou o fetiţă stânjenită, grav afectată de faptul că idolatriza un bărbat pe care îl socotea un erou. Era dincolo de limita raţionalului; era umilitor.

Ea şi-a abătut privirea de la fascinanta lui persoană. Daphne avea faţa atât de fierbinte, încât probabil că îi ieşeau aburi din cap. A observat că farfuriile tuturor, cu excepţia celei din faţa ei, erau goale; s-a agăţat de acea scuză precum un marinar de ultima halbă de bere.

— Trebuie să ne întoarcem, a spus ea ridicându-se în picioare. Ignorând strigatele de dezamăgire scoase de ambii băieţi, ea şi-a curăţat firimiturile de pe fusta mototolită şi de pe costumul de călărie pătat de iarbă, privind oriunde, dar nu în direcţia lui Hugh Redvers. Trebuia să pună o oarecare distanţă între ea şi acel bărbat, chiar dacă era vorba doar de câţiva metri.

În timp ce Daphne a împachetat şi a aşezat totul în coş, Caswell şi Ramsay i-au ajutat pe gemeni să îşi înşeueze din nou poneii. După ce au terminat, Ramsay l-a aruncat pe Lucien în şa cu o uşurinţă care l-a făcut pe băiat să râdă până când a rămas fără suflu. Richard îşi dusese deja poneiul spre o buturugă, aşa că Ramsay s-a întors spre Daphne.

— Mătuşică?

Singurul lui ochi verde avea suficientă obrăznicie cât pentru şase ochi. Daphne s-a încruntat, urând faptul că titulatura de „mătuşică” o făcuse să roşească. La urma urmei, ea îi era mătuşă, deşi mai tânără cu peste zece ani decât el şi, în plus, fără ca între ei să existe vreo legătură de sânge. Deci de ce…

Două mâini uriaşe i-au alunecat în jurul taliei şi au ridicat-o în şa, depunând la fel de puţin efort precum un om obişnuit care ar fi agăţat un tablouaş într-un cui. Daphne a rămas la fel uimită ca Lucien…

Dar, din fericire, ea *nu* a chicotit în clipa în care Ramsay i-a întins hăţurile. Iar apoi i-a făcut cu ochiul.

Daphne şi-a simţit pieptul năpădit de căldură şi a deschis gura.

El i-a zâmbit, sprâncenele i s-au ridicat, iar ea şi-a dat seama că el aştepta – într-adevăr, *anticipând* −, o replică scandalizată din partea ei. Însă Daphne a închis gura.

Ramsay a chicotit şi s-a întors spre calul său. A apucat cu mâna stângă marginea şeii şi apoi şi-a rotit corpul înalt de aproape doi metri pe calul Shire într-o mişcare atât de uşoară şi de graţioasă, încât Daphne nu a putut fi sigură că, de fapt, asistase la acea scenă.

Fiii ei au scos nişte sunete nearticulate şi au murmurat, plini de admiraţie:

— Ne poţi arăta şi nouă cum să facem asta, vere Hugh?

Ramsay a trebuit să îşi coboare privirea cu cel puţin jumătate de metru pentru a întâlni privirea lui Lucien.

— Desigur. Dar trebuie să mai călăreşti poneiul o perioadă – nu te-aş putea învăţa să încaleci un cal de vânătoare. Cel puţin, nu încă.

Ambii băieţi păreau să absoarbă toate acele informaţii. Chipurile identice le deveniseră serioase şi gânditoare, arătând că erau mai mult decât pe jumătate convinşi.

Baronul nu a zâmbit atunci când a privit-o pe Daphne, dar ea i-a simţit amuzamentul plin de satisfacţia de a fi anulat atât de uşor subiectul obositor al partidelor de vânătoare.

L-a ignorat.

— Să mergem, Caswell.

Vizitiul l-a pus pe Richard în faţa lui şi pe Lucien în spate, înainte de a ieşi din poieniţă.

— După tine, Lady Davenport, a spus Ramsay văzând că Daphne încerca să îşi mâne calul în urma lor.

Vocea lui avea o tonalitate senzuală, chiar dacă cuvintele îi păreau suficient de inocente.

Daphne a clătinat din cap, dar nu s-a mai obosit să îl contrazică. El clipea, îi arunca priviri pe furiş, ce însemnau toate acestea? Oare cocheta cu ea?

Cu siguranţă că nu.

Totuşi, nepricepându-se deloc la asemenea frivolităţi, ea nu prea era în stare să recunoască un flirt. Nu că ar fi *vrut* vreodată să flirteze. Şi, chiar dacă ar fi nutrit vreo înclinaţie spre o astfel de activitate insipidă, ea nu avusese niciodată ocazia. Avea şaptesprezece ani când se căsătorise cu contele de Davenport. Iar înainte de asta? Mâna i s-a încleştat pe hăţuri. Bine, înainte de căsătorie fusese doar Malcolm.

Iapa a simţit tensiunea din corpul călăreţei. Urechile animalului au zvâcnit, iar Daphne s-a forţat să se relaxeze.

Avea să se gândească mai târziu la Malcolm şi la pretenţiile lui. În acele momente era foarte preocupată de bărbatul din spatele ei.

Nu conta dacă flirta cu ea sau nu. Daphne putea fi groaznic de lipsită de experienţă atunci când venea vorba de sexul opus, dar chiar şi ea ştia că era mai bine să nu se aventureze într-un joc de tachinare cu un bărbat care, încă de la frageda vârstă de douăzeci de ani, avusese reputaţia unui crai înrăit. Pentru acel ins atrăgător, probabil că flirtul era la fel de natural ca respiraţia.

Trebuia să ignore, pur şi simplu, orice capcană care i-ar fi fost întinsă, urmând ca el să renunţe la zâmbetul fermecător şi la ocheadele prieteneşti de îndată ce ea avea să îi mărturisească adevărul.

S-a cutremurat la gândul acelei discuţii. Cum putea să îi restituie ceea ce era al lui în mod legal, fără ca, procedând astfel, să distrugă viaţa fiilor ei? Cum?

Încă se gândea la acel subiect teribil, când calul ei a urcat dealul, iar priveliştea fantastică din faţa ochilor ei i-a alungat din minte toate celelalte gânduri.

Capitolul 2

— Doamne, a murmurat Daphne, neştiind unde să se uite mai întâi.

Era ca o scenă din O *mie şi una de nopţi.*

Întreaga peluză din faţă şi cel puţin jumătate din drumul străjuit de arbori, care se unduia în faţa conacului Lessing Hall, nu se mai vedeau de oameni, animale şi lucruri. Erau munţi de sipete şi de bagaje, cufere grele, ferecate în aramă, care ascundeau comori, butoaie masive de stejar, suluri peste suluri de covoare colorate, mobilier elegant, animale exotice şi bărbaţi la fel de exotici, de toate dimensiunile, naţionalităţile şi înfăţişările.

Priveliştea era luxuriantă şi strălucitoare.

Daphne s-a îndreptat spre marginea haosului şi s-a oprit lângă Caswell, care se holba, cu gura căscată de uimire. Vizitiul ţinea frâiele poneilor fiilor ei, dar Lucien şi Richard nu se mai vedeau pe nicăieri.

Daphne a studiat amestecul colorat, în încercarea de a-şi zări copiii, când un bărbat extrem de frumos, cu pielea de culoare mierii şi cu ochi ca aurul topit, s-a apropiat de ei. Era nu numai uimitor de frumos, dar şi pe jumătate dezbrăcat. Purta o pereche de pantaloni de piele întoarsă, obscen de strânşi pe corp, cizme lucioase, bine lustruite, şi o vestă uzată de piele, care îi dezvăluia braţele pline de muşchi şi porţiuni mari de piele aurie. Ţinea în lesă doi câini care erau atât de plini de cute, de parcă fuseseră împachetaţi într-o cutie şi apoi scoşi în grabă. Un papagal roşu, imens, cu un cioc mai mare decât pumnul lui Daphne, stătea pe unul dintre umerii lui. Privirea bărbatului, aurie, neliniştită, i-a măsurat cu neruşinare tot corpul lui Daphne, iar apoi a scânteiat departe, peste umărul ei.

Daphne nu s-a putut decide dacă să se simtă insultată sau amuzată de evidenta lui lipsă de interes faţă de persoana ei.

Ramsay i s-a alăturat şi a scos un oftat.

— Martin, te rog să găseşti o cămaşă şi o haină cu care să te îmbraci!

Nu era o întrebare.

Buzele imoral de voluptuoase ale tânărului au afişat un zâmbet batjocoritor, dezvăluind albul uniform al dinţilor care îi completau perfecţiunea.

— *Oui, Capitaine.*

Nu s-a mişcat.

— Acum, Martin!

Tânărul a chicotit şi s-a întors la spectacolul din spatele lui, mişcându-se alene.

Ramsay a descălecat şi a venit să o ajute să coboare.

— Îmi cer scuze pentru Martin; este mai degrabă ceea ce numim o forţă a naturii. El, împreună cu ceilalţi, nu vor mai zăbovi aici prea mult. Am închiriat camere la Pig and Whistle, dar mă tem că nu au spaţiu ca să îmi găzduiască toate bunurile. Mi-am amintit că unchiul meu avea câteva hambare mari pentru depozitarea recoltei şi mă întrebam dacă aş putea să profit de acestea, doar până când mă hotărăsc ce anume voi face în continuare.

Cererea lui a scos-o pe Daphne din contemplarea mută a priveliştii spectaculoase din faţa ei. Ironia faptului că *adevăratul* conte de Davenport intenţiona să îşi rezerve camere la un han şi să îi ceară ei permisiunea de a-şi depozita bunurile pe proprietăţile care îi aparţineau de drept a făcut ca un val fierbinte de ruşine să îi străbată corpul.

— Trebuie să locuieşti la Lessing Hall, Lord Ramsay. Era mulţumită de tonul ei rece şi monoton. După cum ai spus, suntem rude. Ar fi ridicol să te cazezi la Pig and Whistle.

El a ridicat din sprâncene, iar Daphne s-a grăbit să continue:

— La Lessing Hall există o cameră imensă, care poate adăposti duzini de servitori, iar, de la moartea contelui, grajdurile sunt aproape goale. Aceasta a fost casa ta înainte, Lord Ramsay, şi aşa ar trebui să fie şi acum.

Inima lui Daphne bătea asurzitor în timp ce ea aştepta răspunsul lui.

A trecut un moment lung până ca el să dea din cap, cu privirea pătrunzătoare şi cu un zâmbet cald şi tandru, reducând-o încă o dată la statutul de adolescentă timidă.

— Îţi sunt recunoscător pentru ospitalitate, milady. Dacă nu eşti…

— Aceea este o maimuţă? a izbucnit ea, împingându-şi ochelarii pe nas.

Ramsay a chicotit.

— Da, asta este o maimuţă, deşi ar fi bine să îi spui Domnul Boswell atunci când eşti prin preajmă – dacă vrei să rămâi prietena lui.

Apoi el a făcut o plecăciune ironică şi a păşit pe câmpul de luptă.

Daphne încă se uita la priveliştea cea uluitoare, când ceva ce nu putea fi decât un ţipăt de maimuţă – aparţinând Domnului Boswell, s-a corectat ea, în gând – s-a auzit din spatele unui morman de butoaie, urmat de ţipetele la fel de animalice ale copiilor ei.

Daphne se îndrepta deja către sursa acelor sunete, când Domnul Boswell a ţâşnit din spatele butoaielor învălmăşite peste un munte de cufere cu ferecături de aramă lustruită. Domnul Boswell a trecut pe lângă Daphne, purtând ceva mare şi strălucitor în mâna lui mică. Băieţii erau pe urmele lui şi râdeau atât de tare, încât abia mai puteau fugi. În spatele lor alerga un bărbat suplu şi cu pielea închisă la culoare, care purta un turban. Oamenii şi maimuţa au trecut în viteză pe lângă Daphne, s-au învârtit în loc şi apoi au dispărut în spatele unui morman de lăzi stivuite cu grijă.

Daphne a ocolit o stivă mare de butoaie de lemn, croindu-şi cu atenţie drum spre locul în care se afla Lord Ramsay, care conversa cu câţiva oameni strânşi la un loc.

El i-a aruncat un zâmbet trist şi i-a făcut semn către un frumos lanţ de aur pe care îl ţinea în mână.

— Domnul Boswell este supărat pe mine şi, pentru a-şi demonstra nemulţumirea, mi-a luat monoclul.

Daphne nu avea de gând să jelească pierderea nenorocitului de monoclu. S-a ridicat în vârful picioarelor şi a privit peste munţii de bagaje, în căutarea unui indiciu cu privire la locul unde se aflau băieţii.

— Creatura aceea este sigură?

— Domnul Boswell? Nu a muşcat niciodată pe nimeni care nu voia să îi facă rău.

Daphne s-a întors şi l-a pironit cu privirea.

El a ridicat o mână mare şi i-a aruncat un zâmbet liniştitor.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, nu le va face niciun rău.

Unul dintre oamenii lui a râs, iar Ramsay s-a încruntat şi i-a aruncat un potop de cuvinte în franceză, mult prea rapid – şi mult prea colorat −, pentru ca Daphne să îl poată înţelege. Bărbaţii s-au disperat mai repede ca un nor de fum, lăsând-o pe Daphne singură cu el.

— A!

Ramsay a arătat spre o un morman înalt de valize.

— Acolo, vezi? Se întorc teferi şi sănătoşi, însoţiţi de Kemal.

Kemal era bărbatul îmbrăcat sobru şi care purta turban. Domnul Boswell era cocoţat pe umărul lui, iar băieţii îi urmau, fixând micul animal cu priviri fascinate.

— Domnului Boswell îi pare foarte rău, milord.

Kemal i-a întins monoclul lui Hugh şi s-a întors ca să se uite la maimuţă până când micuţa creatură şi-a scos pălăria şi a făcut o plecăciune ceremonioasă în direcţia lui Ramsay.

Daphne a zâmbit. Cu ochii plecaţi, Domnul Boswell şi-a răsucit în mâini pălăriuţa de fetru, într-o demonstraţie convingătoare de pocăinţă.

Ramsay s-a încruntat la maimuţă, iar apoi a început să manevreze stângaci lanţul şi monoclul. Oamenii şi animalul îl studiau cu interes în timp ce degetele lui uriaşe se luptau cu lanţul şi cu agăţătoarea delicate.

Daphne l-a urmărit până când nu a mai suportat şi a păşit înainte, luând amândouă obiectele din mâinile lui neîndemânatice şi mijind ochii la ele. Lanţul nu era rupt, doar clema era îndoită. Metalul era moale, din fericire, aşa că a reuşit cu uşurinţă să îl îndrepte până când balamaua minusculă s-a deschis şi apoi s-a închis la loc. În momentul în care a fost mulţumită de rezultat, a pus monoclul pe lanţ, a închis încuietoarea şi i-a făcut semn lui Ramsay să se aplece în faţă.

Abia atunci când capul lui auriu s-a aflat la doar câţiva

centimetri de faţa ei, Daphne şi-a dat seama cât de nesăbuit se purtase. Dar era prea târziu pentru a anula ajutorul pe care i-l oferise, aşa că a ridicat lanţul peste capul lui plecat, fiind nevoită să se salte pe vârfuri pentru a putea să i-l petreacă pe după gât. Totul a durat doar câteva secunde, dar Daphne s-a aflat suficient de aproape pentru a simţi o notă a parfumului lui: un amestec îmbătător de piele încălzită de soare, lână fină şi ceva ascuţit şi înţepător, pe care nu îl putea identifica. Primul ei impuls a fost să îşi îngroape nasul în şuviţele lui luminoase şi strălucitoare şi să inspire mirosul până când ar fi putut să identifice parfumul pe care nu reuşise să îl ghicească.

Din fericire, nu a cedat acelui impuls.

În schimb, a dat drumul lanţului şi a făcut un pas înapoi, cu inima bătându-i frenetic din cauza acelui puseu de nebunie senzuală.

Şi-a dres glasul şi a evitat ochiul lui verde, tulburător.

— Merg să o caut pe menajera mea, doamna Turner. Ea se va ocupa de cazarea ta şi a servitorilor tăi şi va stabili care este locul cel mai convenabil pentru depozitarea bunurilor.

Daphne s-a întors fără să aştepte răspunsul – sau, Doamne fereşte – întrebările lui.

*

Hugh a studiat silueta tinerei sale mătuşi care se îndepărta, admirându-i uşoara legănare a şoldurilor sub trena grea a costumului. Sincer vorbind, rămăsese uimit de văduva unchiului său. O, ştia că bătrânul se căsătorise cu o fată cu cincizeci de ani mai mică decât el – dar nu se aşteptase la *asta.* Păstra doar câteva amintiri vagi despre fetiţa din vecini pe care o văzuse ultima oară în urmă cu şaptesprezece ani. Dar femeia aceea? Acea creatură înaltă, subţire, superbă, perfect modelată, independentă? Hugh a clătinat din cap, atât din pricina ei, cât şi din cea a reacţiei imediate şi nefericite pe care o avusese în prezenţa ei. Era absolut minunată.

A urmărit-o din priviri până când a dispărut pe treptele de la Lessing Hall, iar apoi a reconstituit imaginea ei în minte, dar fără îmbrăcăminte – o specialitate a lui. A zâmbit imaginii mentale, care era mai mult decât plăcută. Dar, chiar mai ademenitoare decât chipul ei frumos şi decât corpul suplu, fusese inteligenţa ei trufaşă, evidentă, pe care o văzuse oglindită în ochii aceia albaştri, reci. Hugh ştia că era o copilărie, dar întotdeauna avusese o slăbiciune pentru femeile care păreau imune la farmecul lui; farmec care, i se spusese mai des decât ar fi fost în avantajul lui, nu era ceva pe care să îl treci cu vederea.

Şi apoi mai era şi felul în care ea îşi ridicase privirea în clipa în care el se ivise în poiana aceea. Hugh a rânjit. Chiar târându-se în palme şi genunchi, cu părul pe jumătate desfăcut, ea controla situaţia. Sau, cel puţin, reuşise să *arate* ca şi cum ar fi controlat-o.

Frumoasă, inteligentă, distantă şi curajoasă! Oare ar fi putut să existe o combinaţie mai interesantă?

Hugh şi-a împins pălăria pe ceafă şi şi-a scărpinat cicatricea de la tâmplă, zâmbetul estompându-i-se în timp ce se gândea la cele petrecute în poiană. Dar ce naiba se întâmplase *acolo?* Cu siguranţă că el nu credea povestea ridicolă a lui Malcolm Hastings. Oare ce se întâmplase cu adevărat între cei doi? Hugh ar fi dat orice, numai să fi ajuns cu câteva minute înainte de începutul acelei farse. Nu că Daphne nu s-ar fi descurcat şi singură. Dovadă fiind nasul însângerat al lui Hastings.

Doamne, arătase ca o războinică! Scânteierea furioasă din ochii ei, atunci când îşi mutase privirea albastră de la Hastings la el, i se dusese lui Hugh direct în vintre.

S-a oprit pentru a-şi analiza reacţia corpului. Ce *anume* găsise la acea femeie trufaşă, stăpână pe sine şi furioasă, ca să îl excite atât de tare? A ridicat din umeri şi a pus totul pe seama înclinaţiei lui pentru situaţiile periculoase, în general; şi pentru femeile periculoase, în special.

„Ea este mama copiilor răposatului tău unchi.”

Acel gând raţional şi-a făcut loc printre celelalte, pline de dorinţă, care se înghesuiau în mintea lui, dar Hugh l-a îndepărtat. Şi ce dacă fusese căsătorită cu Thomas? Nu era ca şi cum ar fi dorit-o pe vreuna dintre adevăratele lui mătuşi de sânge. Acel gând – menit să fie liniştitor – i-a evocat, în schimb, viziuni ale mătuşii lui ţăcănite, Amelia, şi ale războinicei şi teribilei lui mătuşi, Letitia. Hugh s-a cutremurat.

„Ea a fost iubita lui Thomas.”

Acel gând a fost şi mai greu de ignorat şi i-a răsunat puternic în minte, precum zgomotul teribil al unui grilaj cu dinţi de fier care s-ar fi trântit la gura temniţei în care îi fuseseră aruncate fanteziile desfrânate.

— Să fiu al naibii, a mormăit Hugh.

Oare de când i se transformase conştiinţa într-o astfel de prezenţă puternică, obraznică şi insistentă – mai ales când era vorba de *amorurile* lui?

„Ea i-a născut lui Thomas doi copii.”

Imaginea tulburătoare a unchiului său şi a tinerei lui soţii – la fel de puternică precum cea a şarpelui biblic în grădina mitologică – i s-a strecurat în creier şi i-a invadat închipuirea în întregime. Imaginea ispititoare pe care o construise cu atâta grijă, a dispărut la fel de repede precum stăpânirea de sine a unui marinar într-un bordel. Hugh a renunţat la aceasta în favoarea alteia, nedorite, care i-a luat locul: cea a bătrânului său unchi făcând dragoste cu creatura atrăgătoare, plină de spirit, care tocmai îl părăsise.

Hugh a închis ochii, respingând imaginea îngrozitoare, dar efectele se făcuseră deja simţite; niciodată nu i se stinsese atât de rapid dorinţa.

Dar asta nu a fost suficient pentru vocea nemiloasă din capul lui.

„Te-ai întors ca să îţi plăteşti datoria – nu ca să te alegi cu una nouă. Trebuie să îţi faci datoria şi să te întorci la *adevăratele* tale afaceri.”

A da, adevăratele lui afaceri! Ei bine, el acum se găsea acolo, aşa că nu avea rost să se gândească la locurile în care nu se afla, sau la lucrurile pe care nu le

făcea.

Hugh a înăbuşit acea voce interioară ameninţătoare şi şi-a îndreptat atenţia asupra trupei pestriţe de marinari care umplea peluza îngrijită din faţa conacului Lessing Hall.

O parte din el s-a bucurat din plin de spectacol, mai ales după ce a analizat felul în care acea imagine l-ar fi indignat pe bătrânul conte. Unchiul lui conservator şi strict fusese un om rigid, care se temuse mai mult de un comportament vulgar decât de umilinţa publică presupusă de punerea la stâlpul infamiei.

Dar o altă parte a lui Hugh – partea infimă care fusese mereu una de sorginte engleză, oricât de mult şi-ar fi dorit el să nu aparţină Angliei – ar fi vrut să protejeze acel loc frumos şi rafinat de turbulenţele din lumea de afară. De bărbaţi ca *el.*

Parcul verde, construcţia elegantă, de cărămidă, a conacului, aerul somnolent care plana deasupra acestora − totul se însuma într-o oază răcoroasă de linişte şi calm. Locuind în cuprinsul acelei fâşii liniştite de verdeaţă, cineva ar fi putut uita că, nu foarte departe, bărbaţi precum Napoleon Bonaparte sfâşiau lumea, plini de violenţă şi de lăcomie.

Aceea era lumea lui Hugh; nu aceasta.

Tocmai împlinise douăzeci de ani la vremea la care unchiul lui îl alungase, umilit, de la Lessing Hall, în urmă cu şaptesprezece ani. Şaptesprezece ani – o viaţă de om.

Acum avea mai multe în comun cu oamenii fără căpătâi pe care îi împrăştiase pe acel gazon impecabil, decât avusese vreodată cu unchiul lui pe când acesta mai trăia, sau cu oricine altcineva din Anglia. Amintirile lui Hugh despre răposatul conte erau destul de şterse, dar ştia că unchiul ar fi fost scandalizat de omul în care se transformase nepotul său – unul mai greu de civilizat decât piraţii berberi care, cu ani în urmă, îl capturaseră, îl făcuseră sclav şi îl maltrataseră.

Thomas Redvers ar fi fost îngrozit să afle că moştenitorul lui nu doar că îşi câştigase un loc în ierarhia tâlharilor din Mediterana, ci ucisese, luptase şi se

îndreptase spre vârf, până când sfârşise prin a o domina.

L-ar fi deranjat pe bătrânul conte să afle că Hugh era Standish Chiorul, misteriosul căpitan al corăbiei *Batavia's Ghost,* un om cunoscut fie sub numele de Corsarul Regelui, fie sub cel de Regele Corsarilor, sau căruia i se atribuiau alte epitete mai mult mai puţin măgulitoare. Un om care capturase mai mulţi piraţi şi scufundase mai multe nave franceze decât oricine altcineva din marina Majestăţii Sale.

Acela era Hugh – nu un conte, nu un gentleman englez. Nu aparţinuse acelui loc nici atunci când avea douăzeci de ani şi cu siguranţă că nu îi aparţinea nici acum. Nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată.

— Ce-a fost a fost, neghiobule, a mormăit el. Eşti aici.

A aruncat o privire în jur, căutându-i pe cei doi veri mai mici ai lui, în speranţa că nu fuseseră afectaţi prea tare de neobişnuitul simţ al umorului pe care îl poseda Domnul Boswell.

Kemal stătea nu departe, împreună cu gemenii, care se uitau la papagalul pe care marinarii lui Hugh îl botezaseră Marele Sud-Vestic. Afurisita de pasăre striga numeroase injurii în mai multe limbi, încurajată de râsul băieţilor. Hugh a dat din cap, bucuros că Marele Sud-Vestic spunea foarte puţine cuvinte în engleză.

Mulţumit că băieţii erau departe de armele încărcate sau de animale mai periculoase chiar şi decât vocabularul lor, Hugh s-a uitat în jur după Will Standish, omul responsabil de revenirea lui în Anglia, după şaptesprezece ani.

Grăjdarul-şef al unchiului său, un bărbat cu părul blond-roşcat, stătea lângă un morman de lăzi stivuite într-un echilibru precar, aruncând priviri scandalizate spre Martin, secundul lui Hugh. În ciuda ordinului direct al lui Hugh, tânărul încă nu pusese pe el o cămaşă şi o haină. Hugh şi-a dat ochii peste cap. Exact asta nu îi trebuia lui acum: o ceartă între incorigibilul lui secund şi pudibondul lui fost servitor.

Nu că l-ar fi considerat vreodată pe Will doar un servitor, desigur. Will era unicul fiu al administratorul

bătrânului conte de Davenport şi era cu doar câteva luni mai mic decât Hugh. Tatăl lui Will fusese un om educat, care îşi crescuse fiul pentru a-i prelua funcţia – un rol pentru care Will muncise din greu. Hugh nu fusese surprins să afle că vechiul lui prieten ocupase poziţia de şef al grajdurilor, ceea ce îşi dorise întotdeauna, mai degrabă decât pe cea de administrator.

Hugh şi Will fuseseră crescuţi ca nişte fraţi, fără să ţină cont de diferenţa socială dintre ei. Dar, după ce Hugh plecase să înveţe la Eton, iar Will începuse să studieze administraţia împreună cu tatăl său, relaţia lor se schimbase pe nesimţite. În momentul în care Hugh fusese exmatriculat de la Oxford, ei doi deja nu mai erau apropiaţi. Chiar şi aşa, atunci când contele îl exilase pe Hugh pe continent, îl trimisese pe Will să îl însoţească în calitate de valet. Şi, probabil, de sfătuitor al lui Hugh, aşa cum Will fusese întotdeauna, fiind cel mai raţional şi mai echilibrat dintre cei doi.

Încă de pe atunci, Will fusese cel care îl rugase mereu să se întoarcă.

Totuşi, în ziua aceea, când Hugh urcase pe alee către Lessing Hall pentru prima dată după aproape două decenii, Will îl întâmpinase cu o atitudine rezervată, ca şi cum ar fi fost un străin.

Ochii lui Hugh s-au îngustat; Will afişa acum aceeaşi expresie iritată. Se părea că fostul prieten al lui Hugh îşi petrecuse anii în care fuseseră despărţiţi, exersând o atitudine superioară şi impasibilă. Ei bine, Hugh presupunea că aşa era mai bine decât să îţi petreci şaptesprezece ani luptând, ucigând şi cutreierând toate bordelurile lumii. A dat drumul monoclului şi s-a îndreptat spre oamenii aceia.

— Martin, îmbrăcămintea! a strigat el, regăsindu-şi tonul de căpitan.

Tânărul francez s-a întors încet şi i-a aruncat lui Hugh o privire insolentă; apoi a plecat.

Hugh s-a întors către prietenul lui.

— William!

Will şi-a încrucişat braţele.

— Da, stăpâne.

Ceva din tonul lui Will a făcut ca temperatura lui Hugh să crească şi a trebuit să depună eforturi pentru a păstra un ton civilizat.

— Scrisorile.

Nu era o întrebare.

— Le am, milord.

Buzele lui Will s-au strâns într-o linie simplă, acuzatoare, pe măsură ce extrăgea două bucăţi de hârtie mototolită din buzunarul vestei.

Hugh le-a despăturit. Ambele erau scurte şi scrise de mâna lipsită de cursivitate a unei persoane care nu avusese prea multe ocazii să scrie.

Prima dintre ele suna aşa:

Nu cred al bătrânul conte te place şi că are încrede în tine, Will Standish. Deci, îţi dau un avertisment cinstit. Du-i departe de Lessing Hall pe Ladee Daffnee şi pe băieţi, altfel li se va întâmpla ceva rău. Ei sunt în pericol groaznic. Dacă ea rămâne aici, viaţa ei nu va mai merita să fie trăită.

A doua spunea cam aşa:

Nu îţi voi spune din nou, Will Standish. Excelenţa Sa este într-un pericol mai mare decât moartea! Du-o departe, foarte, foarte departe, pe ea şi pe băieţi. Lucruri rele, rele, se vor întâmpla. Acesta este ultimul avertisment ce ţi-l dau.

Lui Hugh i-au ţiuit urechile; s-a uitat la celălalt bărbat şi a fluturat scrisorile în aer.

— *Asta? Asta* e tot ce ai? Şi-a dat seama că vocea lui urcase o octavă sau două şi a respirat adânc pentru a o readuce la tonalitatea normală. Am parcurs peste jumătate pe glob pentru… *asta.*

Will s-a îndreptat şi mai mult – ceva ce Hugh nu crezuse că ar fi fost posibil.

— Am făcut doar ceea ce mi-ai spus, milord. Am

crezut că scrisorile erau explicite şi ameninţătoare.

I-a aruncat lui Hugh o privire inocentă, care l-ar fi făcut mândru chiar şi pe un sfânt.

— Poate că am greşit la partea legată de precauţie, dar m-am folosit de raţiunea mea, milord. Lord Davenport a fost foarte bun atât cu mine, cât şi cu sora mea – mai ales după necazurile ei. Aş face orice pentru soţia şi fiii lui.

Hugh a ignorat tonul de sfânt al lui Will şi s-a concentrat asupra a ceea ce spunea prietenul lui, înghiţindu-şi dorinţa de a răbufni şi de a se certa. La urma urmei, el, Hugh, fusese cel care îşi pusese încrederea în Will odată ce hotărâse să rămână mort pentru familia lui în toţi acei ani care trecuseră.

După ce scăpase din captivitate, lui Hugh îi trebuiseră câţiva ani ca să îşi dea seama că nu dorea cu adevărat să întrerupă toate legăturile cu ţara lui natală.

Aşa că restabilise contactul cu Will Standish, cerându-i să îl informeze din când în când despre ceea ce se întâmpla pe acasă, dar cu păstrarea secretului privind faptul că supravieţuise. Will îi trimisese, poate, două duzini de scrisori de-a lungul anilor, în fiecare dintre ele implorându-l pe Hugh să îi permită să îi spună contelui că nepotul lui trăia. Hugh refuzase de fiecare dată, mai ales că nu intenţionase să se întoarcă în Anglia sau să pretindă moştenirea ducatului. Era de părere că nu îi pricinuise contelui decât durere şi că bătrânului îi era mai bine să îl creadă mort şi să îşi vadă mai departe de viaţă. Chiar şi aşa, Will continuase să îl implore în fiecare scrisoare să se întoarcă, până când…

Hugh a pufnit, dându-şi seama acum că îl manipulase un expert. Ce prost fusese! Will nu trebuia să îl mai roage în ultima lui scrisoare, pentru că, în sfârşit, obţinuse ceea ce îşi dorise.

Acum acesta i-a întors lui Hugh privirea cercetătoare, cu o scăpărare de insolenţă duşmănoasă pe care niciun prieten *sau* servitor bine educat nu ar fi avut-o. Hugh a oftat; omul fusese întotdeauna îndărătnic, pedant şi încăpăţânat. Singura dată când Hugh câştigase o dispută

cu el fusese atunci când Will, moleşit de febră, delirase.

Oare se considera o victorie dacă persoana cu care te certai era aproape inconştientă?

Hugh a alungat acel gând prostesc.

— M-ai indus în eroare în mod intenţionat, nu-i aşa?

Maxilarul lui Will s-a mişcat, dar el nu a spus nimic.

Hugh a dat frâu liber unor înjurături care l-au făcut pe celălalt să tresară.

— Mesajele tale au făcut să pară că Lady Davenport şi tinerii mei veri aveau de înfruntat un pericol fizic iminent, de parcă ar fi fost cu toţii personaje dintr-o versiune din Sussex a *Castelului Otranto*[2].

A ridicat scrisorile.

— De ce nu i le-ai arătat ei?

Will s-a mutat de pe un picior pe celălalt, cu ochii pironiţi la iarbă. Singurele părţi ale feţei sale pe care le mai putea zări Hugh – fruntea şi vârfurile urechilor – erau stacojii.

Hugh a răsuflat adânc.

— Înţeleg.

Şi chiar înţelesese. Will întrevăzute o şansă de a-l readuce pe pământ englezesc şi găsise un pretext, indiferent de cât de neconvingător ar fi fost acesta.

Probabil că ar fi trebuit să fie măgulit că cel mai vechi prieten al lui îşi dorise atât de tare ca el să se întoarcă. Dar nu era. În schimb, maxilarul îl durea de la efortul de a nu ţipa.

— M-ai amăgit în mod intenţionat ca să mă readuci aici, nu-i aşa? Te-ai gândit vreodată ce ar fi însemnat întoarcerea mea din morţi pentru femeia pe care pretindeai că o protejai?

Will nu s-a mişcat şi nici nu a vorbit.

Hugh şi-a ridicat mâinile.

— Ei bine, începând de astăzi, *eu* sunt cea mai mare problemă a ei. Prezenţa mea în viaţa ei tihnită va fi mult

---

2 *Castelul Otranto, d*e Horace Walpole – primul roman englezesc supranatural şi una dintre cele mai influente opere de ficţiune gotică din toate timpurile

mai dăunătoare pentru liniştea ei sufletească decât cele câteva bileţele anonime.

Hugh nici nu s-a obosit să menţioneze cea mai mare ameninţare pe care celălalt bărbat o dezlănţuise la adresa bietei văduve: Hugh însuşi. Un om fără principii, imoral, care ar fi dorit-o pe văduva unchiului său şi care ar fi făcut tot ceea ce i-ar fi stat în putinţă pentru a o avea.

Hugh a închis ochii şi a respirat adânc. Apoi i-a deschis din nou şi s-a lansat într-o nouă tiradă:

— Îţi poţi *imagina* scandalul pe care îl va dezlănţui vestea întoarcerii mele asupra familiei ei?

În cele din urmă, Will şi-a ridicat privirea, cu o expresie încăpăţânată.

— Tu mi-ai spus să îţi dau de veste dacă aş fi considerat că era nevoie de tine aici – fie pentru a-l ajuta pe Excelenţa Sa, fie pe oricine altcineva din familia ta. Eu chiar cred că Lady Davenport şi fiii ei sunt în pericol – *un soi* de pericol – aşa că ţi-am scris. Milord.

Ultimul cuvânt a fost rostit ca o concluzie plină de reticenţă.

Hugh şi-a masat tâmpla cu cicatricea, care pulsa ori de câte ori era agitat, aşa cum se întâmpla în clipa de faţă. În afară de fascinaţia instantanee pentru mătuşa lui văduvă, reapariţia neaşteptată era suficientă pentru a-l face pe Hugh să îşi deplângă soarta. Totul avea să se năruie în momentul în care restul familiei afla că el se întorsese; în cel în care mătuşa lui, Letitia, afla că el se întorsese.

„O, Doamne!”

Femeia aceea era mai înspăimântătoare decât o corabie plină cu piraţi înarmaţi.

Hugh a închis ochii şi a încercat să alunge imaginea. Oare era prea târziu să fugă înapoi în port, să se îmbarce în grabă pe corabia lui şi să dispară din nou?

Capitolul 3

Servitoarea lui Daphne a început să vorbească înainte ca uşa să se fi închis, măcar:

— De ce s-a întors după atâta vreme? De ce a aşteptat acest moment ca să se întoarcă – *după* moartea lordului Davenport? a întrebat Rowena, păşind şi frângându-şi mâinile atât de tare, încât Daphne auzea, din colţul celălalt al camerei, cum îi pocneau încheieturile.

Nu s-a prefăcut că nu ştia la cine se referea Rowena.

Desigur că Daphne se întreba ea însăşi acelaşi lucru, dar nu avea niciun rost să se mai frământe.

— Nu cred că am căderea să îi pun o astfel de întrebare, Rowena. În plus, de ce nu ar avea dreptul să se întoarcă la Lessing Hall? A fost întotdeauna casa lui. Încă este casa lui. Noi suntem în ilegalitate, aşa cum bine ştii. „Ca să nu mai vorbim de hoţie şi de minciună”, ar fi putut adăuga ea.

— În orice caz, aflarea motivelor lui nu modifică faptul că s-a întors şi…

— Cunoşti numele corăbiei sale?

Daphne a clipit la întreruperea nepoliticoasă, uitându-se fix la reflexia în oglindă a femeii minione, în timp ce aceasta se apropia ca să o ajute să îşi dezbrace costumul.

— Poftim?

Rowena fusese slujnica mamei ei, iar Daphne întotdeauna o tratase mai degrabă ca pe o mătuşă sau ca pe o soră mai mare, dar asta nu înseamnă că avea de gând să tolereze un astfel de interogatoriu ostil.

— Ştii cum se numeşte *corabia* lui, milady?

— Numele corăbiei? De ce aş şti cu ce corabie s-a întors?

Daphne şi-a scos acul care îi fixa pălăria şi şi-a dat-o jos înainte de a se răsuci, preferând o confruntare faţă în faţă cu Rowena, în loc să se certe cu imaginea ei din oglindă.

— De ce pui aceste întrebări ciudate?

— Pentru că acea corabie este *Batavia’s Ghost,* iar *el* este căpitanul ei.

Daphne s-a holbat la servitoarea ei, în timp ce încerca să înţeleagă mesajul. A crezut că nu auzise bine.

— *Batavia's Ghost?*

— Da.

— Dar asta este…

Rowena a dat din cap, cu un aer sumbru.

— Da, *Batavia's Ghost* este corabia lui Standish Chiorul.

Daphne a râs.

— Ai fost teribil de dezinformată. Doar pentru că Lord Ramsay are doar un singur ochi, asta nu…

— Nu se mai vorbeşte de nimic altceva în aripa servitorilor.

— Nu sunt sigură că ar trebui…

Rowena a apucat-o de braţ pe Daphne, cu o mână precum o gheară mică de fier.

— Standish Chiorul şi Hugh Redvers sunt una şi aceeaşi persoană. El este Corsarul Regelui, milady.

Daphne era atât de uluită, încât pur şi simplu a rămas fără cuvinte, holbându-se la Rowena.

Tăcerea ei a părut să o stârnească pe bătrână, ai cărei ochi întunecaţi ardeau precum cei ai unui fanatic.

— Omul este un monstru – de aceea, cu ani în urmă, Lord Davenport l-a alungat. Iar acum se mai adaugă încă şaptesprezece ani de fărădelegi. Nu ai de unde să ştii care va fi următoarea lui faptă rea. Revenirea lui acasă nu poate să aducă nimic bun, milady. Va afla adevărul despre băieţi şi va distruge toate eforturile noastre de până acum. Pieptul bătrânei tresălta, iar gura ei împroşca cu salivă. Nu îl poţi lăsa să rămână la Lessing Hall. Nu poţi. Trebuie să plece – oriunde, dar nu aici. El este…

— Opreşte-te, Rowena!

Ura de pe chipul femeii îi stârnise lui Daphne un sentiment de respingere, aşa că şi-a smuls braţul din încleştarea ei.

— Ce te-a apucat? Crezi că aş putea fura tot ce este al lui şi apoi să îi refuz şederea chiar sub acoperişul propriului său cămin? *Bineînţeles* că trebuie să rămână aici şi

bineînţeles că îi voi spune adevărul. Pur şi simplu am nevoie de ceva timp pentru a găsi cel mai bun mod de a aborda situaţia.

Ultimele cuvinte îi erau adresate mai degrabă ei decât servitoarei.

Daphne a vrut să se întoarcă, dar Rowena a apucat-o din nou de braţ.

— Nu înţelegi. Erai doar o copilă la vremea la care a plecat Hugh Redvers. Era un demon – diavolul însuşi nu era în stare de nimic altceva decât de jocuri de noroc, bătăi şi desfrânare. A făcut lucruri rele, *rele* – lucruri care nu pot fi rostite şi care au dus la exmatricularea lui de la acea şcoală cu pretenţii. Lucruri care depăşeau cu mult greşelile unui tinerel – era rău… era *demonic.* De îndată ce s-a întors la Lessing Hall, acoperit de ruşine, a omorât unul dintre caii contelui şi a lăsat-o grea pe Meg Standish, iar apoi a abandonat-o.

Daphne a rămas cu gura căscată.

— Da, poţi să te uiţi aşa la mine, dar este adevărat – Meg şi încă multe altele. Satele din jur sunt pline de bastarzii lui blonzi, cu ochi verzi. Iar acum el este diavolul cu douăzeci de ani de experienţă în plus…

Rowena a privit mai atent costumul de călărie al lui Daphne.

— O, Doamne! Lipsesc doi nasturi şi… ăsta este sânge, cumva?

Vocea i s-a ridicat cu cel puţin două octave, iar ochii ei căprui-închis au analizat-o pe Daphne din cap până în picioare, descoperind adevărul.

— Nu este sângele meu, ci al lui Malcolm, a spus, absentă, Daphne, uimită de tirada Rowenei.

Roşeaţa care colorase obrajii bătrânei a dispărut iute de pe faţa ei slabă.

— Malcolm? Ce s-a întâmplat? A făcut…

Daphne a apucat-o de umeri.

— Rowena, opreşte-te! Nu te poţi comporta astfel de fiecare dată când e rostit numele lui Malcolm, pentru că altfel o să mă dai de gol

— Ce s-a întâmplat, milady? a insistat ea.

— Malcolm m-a abordat după ce băieţii şi Caswell au coborât la pârâu. A încercat să mă… agreseze.

Rowena a dat drumul unei răsuflări şuierătoare.

— Probabil că era cu ochii pe tine. Supraveghea casa şi aştepta. Probabil că urmăreşte această oportunitate de când a murit contele.

— Nu avem de unde să ştim asta, a protestat Daphne, deşi bănuia că Rowena spunea adevărul.

— Ţi-a făcut ceva rău?

— Nu, eu sunt cea care l-a rănit. Eu… l-am lovit.

La amintirea chipului însângerat, faţa lui Daphne a prins culoare, o combinaţie de jenă şi de mândrie.

— L-ai lovit?

Daphne s-a întors spre oglindă, astfel încât femeia aceea cicălitoare să termine cu dezbrăcatul ei.

— Da, l-am lovit în faţă cu fruntea. S-ar putea să îi fi spart nasul – de aici şi sângele. Apoi a apărut Lord Ramsay, iar Malcolm a plecat.

Daphne s-a oprit aici. La urma urmei, la ce bun să îi spună istericei sale servitoare despre şantajul la care o supusese Malcolm înainte ca ea să îi spargă nasul?

S-a cutremurat doar imaginându-şi care ar fi fost răspunsul Rowenei dacă ar fi aflat că Malcolm o ameninţase să dezvăluie, dacă nu ar fi fost de acord să-l ia de bărbat, că el era adevăratul tată al copiilor ei. Sau că exista şi o variantă: îi dădea lui Daphne răgaz să se gândească la asta, dar întârzierea avea să o coste o mie de lire sterline.

Mai ales nu-i putea povesti Rowenei că Malcolm o înhăţase, spunându-i că voia să le ofere lui Lucien şi lui Richard un frate sau o soră, pentru a se asigura că Daphne lua, apoi, cea mai bună decizie. Acest gând a făcut-o să îi arunce un zâmbet fioros reflexiei sale din oglindă, amintindu-şi cum acea ultimă ofensă a lui Malcolm o făcuse să îl lovească. Faptul că îi spărsese nasul nu compensa nici pe departe ceea ce se întâmplase ultima dată când el o atinsese, dar oare ce ar fi putut să compenseze vreodată nenorocirea care se întâmplase atunci?

Daphne a surprins privirea Rowenei în oglindă. Chipul bătrânei era împietrit de groază.

— Pot să ghicesc de ce Malcolm a fost acolo, dar de ce te căuta Hugh Redvers? Ce naiba vrea, milady – de ce? De ce s-a întors după atâţia ani?

Daphne nu îşi putea învinui servitoarea pentru că rostise acea întrebare. De ce se întorsese el după o absenţă de aproape două decenii? Şi chiar mai important decât atât: oare ce văzuse şi auzise în poiană, cu câteva ceasuri în urmă?

*

După ce Hugh a reuşit să găsească refugiu în camerele sale, Kemal era deja acolo, agitându-se în legătură cu îmbrăcămintea stăpânului şi mormăind în sinea lui despre nişte imperfecţiuni vizibile doar pentru el. În ciuda faptului că Kemal îşi asumase destul de târziu rolul de valet, o făcuse cu toată responsabilitatea.

Domnul Boswell se mişca încolo şi încoace prin casa lui de lemn, care era copia perfectă, în miniatură, a casei lui Hugh din Shanghai. Horace şi Horatia, cei doi pui Shar Pei, erau cuibăriţi pe o pernă mare de catifea.

Doar Marele Sud-Vestic a salutat intrarea lui Hugh:

— Abandonaţi vasul! Abandonaţi vasul!

Papagalul şi-a punctat ordinul cu un râs diabolic.

— Ar fi trebuit să las pasărea asta ticăloasă pe *Ghost,* a mormăit Hugh.

Kemal a ignorat comentariul şi a început o inspecţie minuţioasă a hainelor lui Hugh, în timp ce acesta încă le purta.

— Kemal… a început stăpânul lui, prea obosit pentru a tolera criticile obsesive ale valetului.

Kemal şi-a lăsat mâinile în jos.

— Te voi bărbieri în timp ce ţi se umple cada, căpitane.

— Excelent.

În timp ce Kemal îi scotea cizmele, Hugh a revăzut, în

gând, întâmplările din ziua respectivă.

Emoţia stârnită de intrarea corăbiei *Batavia's Ghost* în port ar fi fost amuzantă, dacă *Batavia,* cu acel prilej, nu ar fi fost pe punctul de a fi scufundată de poliţia locală, un echipaj alert şi destul de neexperimentat, având tendinţa de a trage mai întâi şi de a pune întrebări abia după aceea. Agenţii fiscali care aveau în responsabilitate acea parte de ţărm nu mai întâlniseră niciodată o corabie atât de faimoasă, aşa că rămăseseră sceptici chiar şi după ce văzuseră scrisoarea de licenţă a *Bataviei.* Hugh fusese nevoit să le prezinte o colecţie impresionantă de documente pentru a-i convinge, chiar şi o scrisoare aşternută pe hârtie şi semnată de însuşi amiralul Nelson.

Amiralul fusese cel care îl convinsese pe Hugh să urmeze o carieră de corsar.

Hugh se aflase cândva într-o zonă maritimă în care se făcea contrabandă, şi astfel întâlnise corabia lui Nelson, *Agamemnon,* care încerca să scape de o escadră franceză. Din solidaritate faţă de compatriotul aflat în dificultate, Hugh deturnase cu lovituri de tun corabia franceză, înainte de a se întoarce şi de a scăpa de ambuscadă ca prin urechile acului. Acţiunile lui fuseseră suficiente ca să îi permită lui Nelson să scape din ambuscadă şi să lupte în continuare.

Câteva luni mai târziu, Hugh îl întâlnise pe Nelson la Tunis, unde povestea evadării îl precedase pe tânăr precum un sirocco[3].

Nelson îşi arătase recunoştinţa dându-i lui Hugh documente menite să îi uşureze acestuia din urmă drumul în situaţii dificile şi, de asemenea, îl ajutase să obţină scrisoarea de licenţă pentru *Batavia.* Faimosul amiral fusese primul care îi mulţumise – şi, de asemenea, cel care îl numise Corsarul Regelui dar, de-a lungul anilor, mulţi alţi membri ai marinei britanice, de la umili mateloţi până la şeful marinei, ajunseseră să aprecieze *Batavia's Ghost* şi pe căpitanul ei cu un singur ochi.

---

3 Vânt uscat şi cald, provenit din deşerturile Africii de Nord, care bate pe coasta Mării Mediterane

Acum Hugh s-a îmbrăcat cu unul dintre costumele lui extravagante, o ţinută în verde smarald şi auriu, un cadou de la amanta lui din New Orleans. Şi-a scos plasturele de pe ochi şi l-a aruncat pe măsuţa de toaletă, luând loc în faţa oglinzii în timp ce Kemal se pregătea să îl radă.

A oftat în timp ce îşi studia chipul îmbătrânit şi plin de cicatrici; părea bătrân – şi se simţea şi mai bătrân. Lumina strălucea pe lama briciului în timp ce Kemal îl ascuţea, amintindu-i lui Hugh de un altul, care avusese o lamă la fel de ascuţită şi care îi scosese ochiul cu cincisprezece ani şi jumătate în urmă. Pleoapa îi fusese salvată numai şi numai pentru că ochiul fusese deschis în clipa în care i-l străpunsese lama; o binecuvântare pe care nu o apreciase decât ceva timp mai târziu. Hugh ştia că ar fi trebuit să se bucure fiindcă tot ceea ce pierduse nu fusese decât un singur ochi, dar încă mai simţea furie când se uita la cicatrice: furie faţă de cei care îi făcuseră asta. Îi ucisese pe cinci dintre acei bărbaţi, dar ultimul – cel mai rău dintre ei – încă trăia şi respira, în vreme ce mulţi alţi bărbaţi, cu mult mai buni decât el, nu mai trăiau. Aşa cum păţea de fiecare dată, cicatricea l-a durut la acel gând; aşa urma să se întâmple până când el avea să pună capăt tuturor acelor amintiri.

Dar mai întâi trebuia să se concentreze asupra acelor scrisori de ameninţare pe care i le dăduse Will.

Un chip minunat îi plutea în faţa ochilor. Frumuseţea distantă, de neatins, a contesei, şi corpul ei perfect şi catifelat ar fi fost motive suficiente ca lui să îi fie pusă la încercare rezistenţa. Dar ceea ce îi stârnise cu adevărat interesul fuseseră privirile dure pe care ea i le aruncase ori de câte ori o tachinase.

— Căpitane?

Hugh a clipit şi s-a uitat în oglindă. În timp ce el avea fantezii cu tânăra şi atrăgătoarea lui mătuşă, Kemal terminase cu bărbieritul.

S-a ridicat în picioare, şi-a dat jos haina şi a intrat în camera de baie din marmură gri cu alb, unde îl aştepta apa aburindă. Articulaţiile i-au pocnit şi muşchii l-au durut în

timp ce cobora într-o cadă foarte mare, care fusese construită pentru bunicul lui Hugh, un bărbat care fusese chiar şi mai înalt decât era acum nepotul său. S-a întins pe spate şi şi-a lăsat mintea să plutească în timp ce se îmbăia, îndreptându-şi gândurile de la mătuşa cea atrăgătoare înapoi la recenta călătorie.

Ca urmare a scrisorii primite de la Will, Hugh se afla deja în drum spre Anglia, când primise un mesaj urgent de la o femeie cu care nu mai vorbise de dinainte de evadarea lui din palatul sultanului Babba Hassan.

Femeia era doar o copilă ultima oară când o văzuse Hugh – avea doar paisprezece ani când fusese dată sultanului de către piraţii care îi capturaseră pe ea, pe Hugh şi încă alte câteva zeci de pasageri. Chiar şi acum amintirea acelei zile era una dureroasă. În timp ce o târau departe, fata plânsese de parcă i s-ar fi frânt inima. Din prostie, Hugh se dusese după ea, iar oamenii lui Barbarossa îl apucaseră şi îl biciuiseră până la sânge pentru eforturile lui inutile.

Hugh şi-o scosese din minte în următorii doi ani, temându-se că avea să înnebunească dacă se gândea la viaţa ei în haremul sultanului, care se afla doar la o aruncătură de băţ de locul în care el muncea în fiecare zi, sub privirea supraveghetorului. Dar nu o uitase niciodată şi, atunci când îşi planificase evadarea, îi trimisese un mesaj. Ea nu îi răspunsese niciodată.

Până atunci. Reuşise cumva să supravieţuiască şaptesprezece ani în palatul sultanului. Dar se pare că norocul ei se sfârşise în cele din urmă şi că se găsea într-un pericol teribil. Mesajul fusese unul categoric: Hugh trebuia să vină de urgenţă la Oran.

Dacă n-ar fi fost şi urgenţa legată de mesajul lui Will Standish, Hugh ar fi mers el însuşi la Oran. Misiva lui Will fusese aproape disperată, aşa că Hugh îi trimisese pe trei dintre cei mai buni oameni ai săi în Gran Canaria, cu instrucţiuni să închirieze următoarea corabie care pleca spre Marea Mediterană. Oamenii fuseseră instruiţi ca, odată ajunşi la Oran, să îi găsească pe Mia şi pe fiul ei şi să îi ţină

în siguranţă până când *Batavia's Ghost* se întorcea după ei.

Hugh şi-a săpunit pielea plină de cicatrici care i se întindeau de pe braţul stâng peste piept, în timp ce se gândea la următoarea călătorie a corăbiei sale – o călătorie care trebuia să aibă loc fără el. Odată întors în Anglia, avea să rămână aici şi să dea de cap scrisorilor de ameninţare. Fuseseră deja luate măsuri pentru ca *Batavia* să fie gata să plece imediat – poate chiar profitând de mareea de a doua zi, cu secundul său la cârmă. Hugh ar fi vrut să trimită *Batavia* pe drum înainte ca vestea despre întoarcerea lui să ajungă la urechile ziariştilor şi să transforme întregul district Eastbourne într-un circ. S-a strâmbat.

Acel butoi cu pulbere avea să explodeze mai devreme sau mai târziu, iar Hugh trebuia să fie acolo pentru a stinge vâlvătaia atunci când aceasta avea să se aprindă.

Hugh a analizat cele două scrisori pe care i le arătase Will. De atunci înainte, prima şi singura persoană de pe lista lui de suspecţi era Malcolm Hastings. Hugh nu ştia dacă Hastings era sursa scrisorilor, dacă el era motivul lor sau al unei alte ameninţări, dar cu siguranţă că avea să afle.

S-a scufundat în cadă până la gât, clătindu-şi, astfel, săpunul de pe corp. Nu-i plăcea să ştie că, fără ca el să fie pe punte, *Batavia* se afla în situaţii periculoase, dar, de asemenea, nu putea trece complet cu vederea îngrijorările lui Will şi nu putea să plece de la Lessing Hall fără să analizeze problema.

Hugh a pufnit. Nu avea deloc conştiinţa împăcată; cel puţin, nu în situaţia în care trebuia să se lupte tot timpul cu dorinţa de a se culca cu frumoasa văduvă.

Capitolul 4

Daphne şi-a petrecut restul zilei rezolvând nenumăratele probleme administrative generate de sosirea lui Hugh. Prin urmare, cu doar mai puţin de o oră înainte de cină, s-a întors în camerele ei pentru a se odihni, a se spăla

şi a se schimba.

Era sigură că rochia pe care Rowena o alesese pentru acea seară era cea mai neatractivă ţinută din garderoba ei – poate chiar din întreaga ei existenţă. Daphne lăsase întotdeauna în latitudinea servitoarei ei să îi aleagă îmbrăcămintea, pentru că nu era interesată de astfel de chestiuni. Dar chiar şi Daphne, cu lipsa ei totală de cunoştinţe în materie de modă, a observat că rochia, într-o nuanţă gri-cenuşie, era îngrozitor de urâtă.

Pentru o clipă, s-a gândit să îi reamintească Rowenei că nu mai era în perioada de doliu şi să îi ceară să îi aleagă o altă rochie. Însă în cele din urmă a decis că nu mai avea dispoziţia să se mai certe încă o dată cu servitoarea ei cea plină de resentimente.

O enerva chiar şi faptul că se gândea la rochii. Mereu dispreţuise chestiunile frivole precum îmbrăcămintea şi moda.

O enerva şi mai mult faptul că persoana din spatele interesului ei brusc pentru îmbrăcăminte era un bărbat care nu ar fi observat niciodată – mai ales de la înălţimea celor aproape doi metri ai lui – o femeie minionă, respectabilă, cu ochelari, aşa cum era ea.

Şi în *mod special* o enerva faptul că reacţia corpului ei la apariţia lui extrem de masculină fusese atât de rapidă şi aproape copleşitoare.

Daphne îşi spunea că, probabil, nici femeile mult mai sofisticate decât ea nu ar fi rămas impasibile în preajma unui astfel de bărbat. Dar un astfel de gând nu îi era de niciun ajutor.

Nu era doar trupul lui superb – ceea ce o tulbura destul de tare −, ci la asta se adăugau încrederea în sine, aerul de pericol şi magnetismul sălbatic pe care le emana.

Şi apoi mai conta şi faptul că el era Standish Chiorul.

Daphne şi-a dat ochii peste cap; era un *pirat,* pentru numele Domnului! Şi nu orice pirat, era *Piratul*. Ei bine, dacă cineva ar fi dorit să se exprime mai precis – iar precizia era o calitate foarte apreciată de Daphne −, bărbatul acela nu era în realitate *pirat,* ci corsar. Un pirat

care avea binecuvântarea regelui, cu alte cuvinte. Acelaşi om pe care toată populaţia Marii Britanii îl numea Corsarul Regelui. Era dincolo de orice imaginaţie ca însuşi nepotul soţului ei să se dovedească a fi nimeni altcineva decât Standish Chiorul, spaima piraţilor şi a marinarilor francezi de pretutindeni. Ce ar fi spus Thomas despre întoarcerea nepotului său? Ce ar fi gândit despre atracţia subită pe care o simţise tânăra lui soţie, care în mod normal era o femeie banală, faţă de un bărbat cu reputaţie de crai notoriu şi de personaj periculos? Daphne a zâmbit la acel gând. Thomas avusese un simţ fin al absurdului – la fel ca şi Hugh Redvers, care nu se străduia să şi-l mascheze, aşa cum făcuse bătrânul ei soţ.

Un lucru pe care Daphne îl ştia cu siguranţă era că apropierea de Hugh – adică să locuiască sub acelaşi acoperiş cu el – ar fi adus-o în situaţii periculoase. Şi, cel mai probabil, într-unele umilitoare.

Dar ce altceva putea face? Să îi mărturisească adevărul despre fiii ei la cina din acea seară şi să plece înainte de zorii zilei? Şi unde să se ducă? Şi cum avea să se descurce? Ar fi trebuit să îi ia pe gemeni şi să îi înghesuie în casa dărăpănată din Yorkshire – singura proprietate pe care o deţinea cu adevărat?

Avea o parte de moştenire care îi revenea datorită condiţiei de văduvă, aşa că ar fi avut ceva bani pentru a duce o existenţă umilă. Dar ce fel de viaţă ar fi dus fiii ei în urma unui astfel de scandal? Şi dacă Hugh Redvers era genul de om răzbunător?

Greaţa şi frica i se agitau în stomac şi şi-a apăsat mâinile pe pântec. În urmă cu ani de zile, Hugh Redvers dispăruse fără să ia ceea ce era al lui – aşa că Daphne ar fi avut, oare, şi ea dreptul şi îşi permită un răgaz pentru a găsi rezolvarea problemei? Oare avea şi ea dreptul să îşi facă planuri?

Chipul însângerat al lui Malcolm i-a trecut prin minte şi a închis ochii. *Malcolm.* Uitase de el şi de ameninţările lui. O, Doamne! Cât timp avea să mai fie nevoită să îl suporte pe Malcolm urmărind-o ca un câine turbat?

Daphne medita la acea problemă în timp ce Rowena se agita ca să o pieptene, încercând să îi ascundă zgârietura şi cucuiul de pe frunte. Mai devreme, Daphne aproape că reuşise să o calmeze pe arţăgoasa ei servitoare după ce aceasta îi descoperise rana.

— Trebuie să treci imediat în pat, domnişoară Daphne.

— Nu am de gând să fac asta, Rowena.

— Chiar trebuie. Voi pregăti o cataplasmă, iar tu…

— Nu mă voi certa cu tine, răspunsese ea cu o voce glacială.

Dar bineînţeles că acel refuz nu fusese de ajuns, iar cearta mai continuase încă o jumătate de oră.

Cum să stea întinsă în pat, cu o cataplasmă urât mirositoare pe frunte, în timp ce Hugh Redvers era prin preajmă? Daphne simţea prea multă nelinişte ca să zacă în pat, chiar dacă ar fi avut chef să se odihnească.

În timp ce servitoarea îi îmblânzea buclele blonde, Daphne se uita la mâinile abile ale Rowenei, cu gândul la Hugh Redvers şi la seara care o aştepta. Cum şi-ar fi dorit ca, atunci când avusese ocazia, să îl fi întrebat pe Thomas mai multe despre moştenitorul lui dispărut! Dar subiectul fusese întotdeauna unul dureros pentru soţul ei, iar Daphne ştia că Thomas se învinovăţise pentru că îl trimisese pe Hugh pe continent, cu mulţi ani în urmă.

Amintindu-şi de iubitul ei soţ, prieten şi mentor, ea a simţit din nou în piept acea apăsare familiară. Thomas fusese bun cu ea în atât de multe feluri – din momentul în care îi oferise protecţia numelui său şi apoi în toţi anii care urmaseră. Fusese deosebit de bun cu copiii – pe care îi numise întotdeauna *ai lor.*

— Sunt cei mai buni fii pe care un bărbat şi i-ar putea dori, Daphne. Iar tu, draga mea, spusese Thomas pe patul de moarte, eşti fiica pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Deşi îmi pare rău că ai fost forţată să accepţi o căsătorie de convenienţă şi nu te-ai căsătorit din dragoste, aşa cum ai fi meritat, mă simt onorat că te-am putut ajuta.

După accidentul de călărie care îl lăsase paralizat şi

aproape distrus, Daphne stătuse la căpătâiul lui Thomas zi şi noapte. Nu putuse să îşi imagineze viaţa fără prezenţa lui protectoare şi grijulie. Fără dragostea lui.

— Mi-aş dori doar ca mama ta să fi trăit, pentru a vedea femeia puternică şi frumoasă care ai devenit, Daphne. Ar fi fost atât de mândră!

În acele clipe, privirea contelui fusese tulbure şi aţintită undeva în depărtare, iar Daphne ştiuse că el o avusese atunci în faţa ochilor pe mama ei, pe Althea – cea mai dragă prietenă a lui Thomas – mai degrabă decât pe ea, pe Daphne.

— Eşti încă tânără, iar cea mai mare dorinţă a mea este ca, după ce mă duc eu, să îţi găseşti, în sfârşit, fericirea.

— Am fost fericită cu tine, Thomas.

Zâmbetul lui blând fusese plin de durere.

— Vreau să îţi găseşti dragostea – o dragoste aşa cum am trăit eu.

Lui Daphne i s-au umplut ochii de lacrimi amintindu-şi acele cuvinte, printre ultimele pe care le rostise Thomas.

Rowena a privit la imaginea din oglindă a stăpânei sale, oprindu-se din ceea ce făcea.

— Nu te simţi bine, milady?

Ea a clătinat din cap şi şi-a şters lacrimile cu dosul palmei

— Mă simt bine. Mi-ar plăcea să port bijuteria de jad în seara asta, Rowena.

Servitoarea s-a încruntat înainte de a lua din cutia lui superbul colier de jad – un alt cadou de la Thomas – şi de a-l prinde în jurul gâtului lui Daphne.

Daphne a dat din cap spre imaginea ei din oglindă şi s-a ridicat, lăsând-o pe Rowena să îi pună pe umeri un şal gri, destul de urât, înainte de a se întoarce şi de a pleca.

Pasul îi era uşor şi şi-a dat seama că aştepta cu nerăbdare cina, în ciuda tuturor grijilor care o apăsau. După moartea lui Thomas, cina devenise un eveniment mai degrabă incert, din moment ce doar Daphne şi cumnata ei, Amelia, mai rămăseseră la Lessing Hall. A spune că Amelia

era distrată ar fi fost ca şi când i-ai fi subapreciat pe cei incluşi în această categorie. Amelia fie că uita cu totul de cină, fie că aprecia greşit ora şi apărea câteva ceasuri mai târziu – sau chiar mai devreme. Şi chiar dacă reuşea să ajungă la timp, mintea ei zbura altundeva. Iar atunci când era prezentă mental, nu putea fi auzită din cauza lătratului asurzitor al alaiului ei de mopşi care o urmau peste tot, inclusiv în sufragerie. Să ia cina cu cineva care era prezent atât fizic, cât şi mental, ar fi fost o experienţă nouă pentru Daphne.

Atunci când a sosit ea, Hugh era deja în sala de mese.

Soţul lui Daphne fusese un bărbat masiv, dar fusese trecut de şaptezeci de ani la vremea la care se căsătoriseră, iar formidabilul lui trup se micşorase cu timpul. Hugh Redvers era în floarea vârstei, iar sala veche, cu pereţi de piatră, cu mobilierul ei de lemn masiv şi cu uriaşele candelabre de fontă era un fundal perfect pentru prezenţa lui impunătoare.

Daphne şi-l putea imagina pe Hugh Redvers bând şi chefuind împreună cu camarazii săi după o zi în care îi uciseseră pe invadatorii normanzi. Podeaua ar fi fost acoperită cu stuf mirosind pătrunzător, iar câinii şi femeile ar fi înconjurat masa aflată pe un postament masiv, în timp ce bărbaţii şi-ar fi făcut cu ochiul peste vasele pline cu mied, cu ochii sclipindu-le feroce la amintirile despre violenţele din ziua respectivă, un bou întreg s-ar fi învârtit într-un proţap în şemineul imens şi…

— Mătuşă? Chipul frumos al lui Hugh era aplecat spre al ei. S-a întâmplat ceva?

Ea a clipit rapid, alungând imaginea lui îmbrăcat în veşminte de piele şi cu pletele în vânt.

— Nu, sunt bine.

Singurul ochi i-a licărit privindu-i rochia neatrăgătoare, expresia lui rămânând impenetrabilă la efectul produs de îmbrăcămintea ei hidoasă. El, în schimb, era întruchiparea perfecţiunii, cu aerul lui de corsar care purta o ţinută de seară. Fracul negru, extrem de fin, făcea ca umerii largi să îi pară de dimensiuni gigantice, în timp ce

eşarfa de la gât, aranjată simplu, îi delimita chipul atrăgător de un piept la fel de lat ca un teren de rugby.

Pantalonii de satin negru se modelau ademenitor pe linia tensionată a muşchilor şi tendoanelor, iar ciorapii albi, subţiri, îi puneau în evidenţă pulpele musculoase. Singura pată de culoare din ţinuta lui era vesta, care era de o nuanţă de verde atât de închis, încât părea aproape negru.

Hainele acelea erau cuviincioase, dar Hugh Redvers era dracul gol – şi ce superbă trebuie să îi fi fost goliciunea! − iar îmbrăcămintea civilizată nu reuşea să mascheze asta. Emana putere, pericol şi un dispreţ sălbatic faţă de restricţiile sociale şi de moravuri. Era genul de om care făcea tot ceea ce îşi dorea, fără să îi pese, indiferent dacă atitudinea lui se conforma sau nu normelor societăţii civilizate.

Ceva din strălucirea ochilor lui o făcea pe Daphne să vrea să fugă şi să se ascundă. Şi-a reprimat gândul prostesc şi s-a întors ca să se uite la portretul pe care el îl studia în momentul în care ea îşi făcuse apariţia. Era un portret în mărime naturală al mătuşii lui, Eloisa, prima soţie a lui Thomas Redvers. Daphne s-a întrebat dacă lui Hugh nu cumva i se părea ciudat ca un portret uriaş al primei soţii a lui Thomas să atârne în sala ei de mese.

— Nu te deranjează să iei masa sub privirea autoritară a predecesoarei tale? a întrebat el ca un ecou al gândurilor lui Daphne, provocându-i acesteia fiori de îngrijorare pe şira spinării.

Ea şi-a ridicat ochelarii pe nas şi şi-a umezit buza inferioară, care era inexplicabil de uscată.

— Crezi că pare autoritară? Eu o găsesc mai degrabă veselă.

Hugh Redvers s-a aplecat foarte mult şi a venit aproape de ea, ca şi când ar fi vrut să privească portretul din unghiul ei. Partea dreaptă a corpului lui Daphne s-a înfierbântat, iar ea s-a îndepărtat, rugându-se în gând ca el să nu fi observat mişcarea prin care îl evitase.

— Nu, a spus el în cele din urmă. Cu siguranţă că este şi autoritară, şi destul de critică. Pe când eram copil, ori de

câte ori făceam năzbâtii, simţeam mereu că ea mă privea în acelaşi mod ca şi unchiul meu. Şi am făcut foarte multe năzbâtii, să ştii.

— Nu am niciun dubiu că aşa a fost.

Buzele lui au schiţat un zâmbet răutăcios.

— Mă priveşti cu o dezaprobare atât de severă – foarte asemănătoare cu cea a unei profesoare care are de-a face cu un băiat obraznic. Cred că ţi-ar plăcea să mă disciplinezi? Să mă pui, poate, să transcriu de o sută de ori o poezie moralizatoare? Şi-a întins mâinile uriaşe. Sau, poate, să mă baţi cu băţul peste degete?

Daphne şi-a dat seama că era roşie ca racul.

— Te asigur că nu mă gândeam la nimic de genul acesta.

— Aşa? Dar la ce te gândeai?

Ea a strâns din buze, iar el a chicotit

— Ai auzit povesti despre mine, mătuşă? Oare cineva să mă fi pus într-o lumină proastă?

Daphne nu credea că el voia un răspuns la acele întrebări, aşa că s-a uitat la cele trei tacâmuri pregătite, întrebându-se cât timp ar mai fi trebuit să o aştepte cu cina pe cumnata ei

Baronul a observat privirea ei rapidă.

— Văd că mătuşa mea, Amelia, întârzie în mod obişnuit.

— Mi-e teamă că în prezent nu îşi mai aminteşte de fiecare dată care este ora mesei.

— Nu doar în prezent.

A condus-o pe Daphne până la masă şi l-a îndepărtat pe lacheu cu un singur gest, ajutând-o el însuşi să se aşeze.

— Mătuşa Amelia intra adesea însoţită de armata ei de căţei, în mijlocul mesei, după masă, cu câteva ore înainte de masă, a continuat el. Odată, chiar i-a întrerupt pe domnii care îşi fumau deja trabucurile şi beau câte un pahar de Porto.

Daphne nici nu trebuia să depună eforturi pentru a-şi imagina scena; cumnata ei cea distrată se comportase la fel cu prilejul unuia dintre puţinele evenimente mondene pe

care ea şi Thomas le găzduiseră. Îl făcuse pe soţul ei, care de obicei era un om calm, să îşi piardă cumpătul.

— Aş fi crezut că întoarcerea ta după aproape două decenii ar fi determinat-o să vină la timp la masă, a spus Daphne.

Cu siguranţă că nici măcar o femeie atât de aeriană precum Amelia Redvers nu ar fi putut să nu observe reîntoarcerea din morţi a nepotului ei.

Hugh a râs.

— Dimpotrivă, am întâlnit-o în galerie mai devreme şi nu mi-a lăsat impresia că ar fi observat că am lipsit. Mărturisesc că asta mi-a lăsat destul de multe cicatrici.

— Mă aştept să fie şi mai multe sub cele pe care le ai deja.

El a scos unul dintre hohotele lui de râs tulburătoare.

— *Touché,* draga mea mătuşă! Sunt măgulit că ai observat… tăieturile mele.

În mod previzibil, faţa lui Daphne s-a înfierbântat la insinuările lui.

— Folosirea acestui cuvânt nu va face nimic altceva decât să stârnească speculaţii neavenite.

— „Tăieturi”?

Colţul gurii lui Daphne a început să zvâcnească în sus, dar ea s-a abţinut din răsputeri.

— Cuvântul „mătuşă”, Lord Ramsay, după cum prea bine ştii. Nici nu vreau să mă gândesc că ai putea călători prin ţară amintindu-le tuturor de relaţia noastră ridicolă.

El s-a aplecat spre ea.

— Şi ce ţi-ar plăcea să fac?

Daphne a tuşit pentru a-şi înăbuşi râsul, care aproape că o trăda. În mod *categoric*, refuza să îl încurajeze. În schimb, ea şi-a îngustat ochii într-o privire pe care, în general, le-o arunca fiilor ei pentru a-i pune la punct.

— Poţi să mă strigi pe numele de botez, care este Daphne.

— Dorinţa ta este porunca mea… Daphne.

Tonul lui cald şi buzele senzuale au făcut ca numele acela să sune precum cel al unui scandalos şi ciudat obiect

de lenjerie intimă.

Ea a strâns din buze şi i-a făcut semn majordomului să înceapă să servească cina. Şase lachei au invadat încăperea aceea întinsă şi, sub privirea sfredelitoare a lui Gates, au aşezat pe masă primul fel de mâncare.

— Mulţumesc, Gates, a spus Daphne după ce valeţii au înşirat înaintea celor doi meseni suficientă hrană pentru un întreg sătuc. Eu şi domnul Ramsay ne vom servi singuri.

— Foarte bine, doamnă, a murmurat Gates, fără să dea niciun semn de uimire la solicitarea ei neobişnuită.

Era *neobişnuită,* dar Daphne voia să stea de vorbă cu noul ei nepot fără audienţa formată din servitori cu priviri şi cu auz ascuţite. La urma urmei, era foarte posibil ca ea să fie nevoită să abordeze subiectul *Malcolm.* Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi vrut să împărtăşească acea conversaţie neplăcută cu toţi vecinii.

S-au servit cu diversele feluri de mâncare şi tăcerea a umplut încăperea, exceptând sunetul făcut de tacâmurile care atingeau farfuriile de porţelan.

Atunci când a devenit clar că Hugh Redvers nu avea intenţia de a-i satisface în mod voluntar curiozitatea lui Daphne, aceasta a lăsat furculiţa şi cuţitul şi s-a întors spre el.

— Şi ce apelativ să folosesc în cazul tău: Lord Ramsay sau Căpitanul Standish?

Dacă crezuse că avea să îl pună în dificultate cu informaţiile pe care le deţinea despre el, Daphne se înşelase. Din contră, el s-a aşezat mai comod pe scaun, precum un paşă indolent şi relaxat care îşi supraveghea domeniul.

— Ai dreptate… Daphne, pentru o perioadă destul de mare de timp lumea mi-a atribuit numele de Standish Chiorul. A ridicat paharul ca şi cum ţinea un toast. Dar îndrăznesc să spun că, de vreme ce m-am întors în lumea civilizată, trebuie să ne luăm rămas-bun de la acest nume.

Tonul batjocoritor ilustra opinia lui despre acea lume. Şi ce însemna *asta*? „Atât timp cât s-a întors”? Se ducea undeva? Înainte ca Daphne să poată întreba, el a continuat:

— Aşa cum am spus mai devreme astăzi, suntem rude. Aşa că trebuie să îmi spui Hugh.

La rândul ei, Daphne i-a întors zâmbetul leneş şi amuzat. Dacă voia să consolideze fragila lor relaţie, nu putea să ignore o astfel de oportunitate.

— Foarte bine, *Hugh,* pentru că suntem o familie, poate că mă vei lămuri cu privire la locul în care ai fost în ultimele două decenii? Cred că merit să ştiu măcar atâta lucru despre întoarcerea ta neaşteptată din morţi, de vreme ce, înainte de finalul acestei săptămâni, viaţa noastră va fi principalul subiect de conversaţie în fiecare cătun, sat şi oraş din Marea Britanie – dacă nu chiar este deja.

În loc să pară afectat, el a rânjit.

— O, dar ce idee excelentă, *Daphne*

Nu era răspunsul la care se aşteptase ea.

Însă el încă nu terminase ce avea de spus.

— Acum, că *suntem* o familie, presupun că ambii avem dreptul de a afla trecutul personal al celuilalt.

S-a aplecat spre ea.

— Trebuie să recunosc că sunt la fel de curios cu privire la trecutul tău precum eşti şi tu cu privire la al meu.

Daphne a înghiţit în sec. Bine. Fusese o strategie destul de prost gândită din partea ei, nu?

Ar fi putut la fel de bine să îi spună în acel moment întreaga ei poveste umilitoare şi să nu mai aibă parte de un viitor plin de suferinţă. În schimb, şi-a pus lacăt la gură. Strâns.

El a luat o înghiţitură de vin.

— Dacă nu consideri că ar fi un gest lipsit de cavalerism din partea mea, pot să încep eu primul?

Daphne a dat din cap, nemaiavând încredere că putea să se abţină şi să nu mai scoată niciun cuvânt.

— Să sperăm că îţi voi capta curiozitatea fără să te plictisesc şi fără să te expun unor subiecte nepotrivite pentru urechile delicate ale unei femei, a luat-o el peste picior.

Daphne ar fi vrut să îi răspundă, dar a refuzat să îi

dea satisfacţie. Era diabolic, iar ea ar fi făcut bine să nu se lase prinsă voluntar şi atât de prosteşte în capcanele pe care el i le întindea.

Acum Hugh îşi ţinea paharul în lumină, admirând culoarea rubinie a vinului.

— Sunt sigur că ai aflat că eu şi unchiul nu ne-am despărţit în cele mai bune condiţii.

Nu era o întrebare.

— Am fost dat afară de la Oxford pentru participarea la un duel şi pentru… S-a oprit, iar apoi a agitat paharul suficient de mult ca lichidul să clipocească. Ei bine, nu a fost mare lucru. Nimeni nu a fost rănit; cel puţin, nu grav.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet care se potrivea cu peticul negru de pe faţă, cu îngrozitoarea-i cicatrice şi cu ochiul verde, dur.

Daphne era sigură că până şi părul ei se înroşise din pricina a ceea ce el lăsase nespus.

— Nu era prima dată când mă purtasem ca un băiat foarte rău şi, din păcate, nici măcar a zecea oară. Eu şi unchiul meu ne-am tot ciondănit de la prima mea vacanţă de vară, pe când îmi făceam studiile la Eton, unde învăţasem de la câţiva dintre băieţii mai mari cât de distractiv era să încalci regulile. Contele îndurase mult prea mult obrăzniciile mele – desigur, cu mult mai mult decât aş fi făcut-o eu în locul lui. A ridicat din umeri. În orice caz, era plecat de la Lessing Hall atunci când eu m-am întors acasă acoperit de ruşine. În timp ce îl aşteptam să se întoarcă şi fiind şi destul de beat, am luat unul dintre caii lui cei mai buni, pe care l-am gonit nebuneşte. Calul a trebuit să fie sacrificat. Zâmbetul lui strengăresc s-a estompat. După acel accident groaznic, contele a decis să mă trimită cât mai departe de Anglia, până când aveam să învăţ să mă controlez. Asta se întâmpla pe când Franţa nu accepta prea uşor oamenii de condiţia noastră, aşa că noi – William Standish trebuia să mă însoţească pentru a mă proteja – am decis să navigăm spre Italia, cu o scurtă oprire în Gibraltar. Nu după mult timp de la plecarea din Gibraltar, o furtună a făcut ca vasul nostru să fie deviat de la cursul

iniţial, ceea ce l-a făcut să se ciocnească de stânci. Ridicând din umeri cu indiferenţă, el a îndepărtat astfel amintirea dezastrului care îi schimbase cursul vieţii. Eu şi William ne aflam pe punte, admirând furtuna, ca nişte tineri fără minte ce eram.

Privirea unicului ochi al lui Hugh a devenit nesigură în timp ce el se întorcea în trecut.

— Am fost foarte norocoşi. Majoritatea celor de sub punte au pierit. Am dat o mână de ajutor, umplând primele două bărci de salvare cu femei şi copii. Tocmai aşteptam următoarea barcă de salvare, când corabia s-a înclinat şi am fost aruncaţi peste bord.

Daphne şi-a dat seama că, de ceva vreme, furculiţa ei rămăsese în aer la mijlocul distanţei dintre farfurie şi gură, aşa că a aşezat-o pe farfurie, prea fascinată pentru a mânca.

— Piciorul lui William a fost zdrobit, prins între două bucăţi mari de resturi de epavă. Tot ce am putut face a fost să îl menţin pe linia de plutire. Din fericire, furtuna s-a potolit cu puţin înainte de zorii zilei şi am reuşit să legăm câteva bucăţi mai mari din epavă şi să construim un fel de plută. L-am fixat pe William de ea, dar, din cauza pierderii masive de sânge, devenise inconştient, iar asta mi-a creat o altă problemă. Şi-a umplut din nou paharul şi s-a uitat în ochii ei. Rechini. Deşi nu se puteau compara ca mărime cu rechinii pe care i-am văzut mai târziu în Africa, acele fiare provocau teamă. Nu pot spune cât de mult a trebuit să ne luptăm ca să rămânem pe pluta noastră făcută din resturi de epavă, în timp ce îndepărtam rechinii flămânzi. Tot ce pot să spun este că m-am bucurat atunci când am văzut un catarg în depărtare. A fixat-o pe Daphne şi i-a aruncat un zâmbet în care nu se mai vedea nici o umbră de amuzament. Buna dispoziţie de moment mi s-a schimbat rapid, pe măsură ce corabia s-a apropiat. Sunt sigur că ai auzit de piraţii berberi, nu-i aşa?

Daphne a dat din cap în semn că da. Cine nu auzise de piraţii brutali care cutreieraseră Mediterana comiţând nelegiuiri care rămăseseră nepedepsite timp de sute de

ani?

Hugh şi-a mângâiat, absent, o parte a feţei, cu degetele urmărind conturul cicatricei.

— Metoda lor era să obţină o răscumpărare pentru oricine ar fi fost de valoare. Vătămarea lui Will ar fi însemnat moartea lui sigură dacă s-ar fi ştiut că era doar un simplu servitor, aşa că am plănuit să facem schimb de identităţi. A pocnit din degete, iar acel zgomot brusc a făcut-o pe Daphne să tresară. Într-o clipă am devenit Hugh Standish, umilul servitor al baronului Ramsay, moştenitor al foarte bogatului conte de Davenport.

Nici o secundă Daphne nu a crezut că *ei* plănuiseră aşa ceva. Dacă Will Standish fusese inconştient în acel moment, aşa cum povestise Hugh, atunci decizia îi aparţinuse exclusiv acestuia din urmă. Ei i-a trecut ceva prin minte şi a deschis gura, dar apoi a închis-o la loc, nedorind să întrerupă fascinanta lui poveste.

Însă Hugh o văzuse şi s-a aplecat spre ea, cu o privire incomod de intensă.

— Da, draga mea? Vrei să îmi pui o întrebare?

— Tocmai mi-a trecut prin minte că… e vorba de titlul tău de baron de Ramsay. Nu este unul care să îi fi aparţinut lui Thomas.

Pleoapa lui Hugh a coborât, iar el s-a lăsat pe spate, din nou relaxat, de parcă Daphne nu i-ar fi pus întrebarea pe care el o aşteptase.

— Este un titlu pe care l-am moştenit ca descendent al familiei mamei mele – unul dintre puţinele titluri care, atunci când nu există un moştenitor masculin pe linie directă, sunt moştenite de o femeie. Din păcate, numele a fost tot ceea ce a rămas din foarte vechea, dar foarte săraca baronie. Pământurile şi conacul care însoţeau titlului au dispărut chiar înainte de generaţia mamei mele. A ridicat din umeri. Sunt ultimul descendent din linia ei şi titlul va muri odată cu mine. Sincer să fiu, uitasem că am fost un Ramsay până când Hastings mi-a reamintit-o astăzi.

Privirea lui a devenit şi mai pătrunzătoare.

— Despre asta…

— Îmi pare rău, milord, că ţi-am întrerupt povestea. Te rog, continuă.

Ochii lui Hugh au sclipit, amuzaţi, dar el nu a mai insistat asupra subiectului Malcolm.

— Piraţii l-au eliberat pe Will în urma înţelegerii că el avea să se ocupe de ambele răscumpărări. Era neobişnuit pentru ei să elibereze un prizonier înainte de a intra în posesia banilor, dar ştiau că, fără o îngrijire adecvată, el ar fi murit, iar atunci ei nu ar mai fi primit niciun sfanţ.

S-a ridicat şi i-a umplut lui Daphne paharul cu vin.

— Nu ţi-e foame, Daphne?

— Povestea ta este mult mai interesantă decât mâncarea.

— Mă bucur că te satisfac, a murmurat el, făcând ca acea declaraţie aparent inocentă să sune obraznic. Apoi a continuat: Nu am fost singurii prizonieri de pe corabie. În urma raidurilor lor, piraţii adunaseră şi alţi oameni aflaţi în situaţia noastră, iar corabia era la capacitate maximă atunci când ne-am întors în portul din Oran, oraşul lor de baştină.

Ochiul lui s-a îngustat până când nu mai rămas decât o linie verde.

— Acea bandă privilegiată de piraţi acţiona doar la ordinele personale ale sultanului Babba Hassan, al cărui palat se afla la periferia oraşului Oran. Piraţii se opreau în Oran, îşi plăteau tributul sultanului şi îi vindeau la piaţă pe acei sclavi pe care nu îi doreau pentru ei personal. I-a zâmbit ironic lui Daphne. Am fost unul dintre norocoşi şi, după ce am debarcat, nu a trebuit să sufăr obişnuitele umilinţe de la piaţa de sclavi. Cu toate acestea, reuşisem să îi atrag atenţia căpitanului comportându-mă în timpul călătoriei… ei, bine, *lipsit de maturitate*. Şi aşa am făcut din nou după ce am ajuns la ţărm.

Şi-a fluturat mâna cu trei degete, de parcă ar fi alungat o muscă.

— Căpitanul corăbiei, Faisal Barbarossa, m-a predat sultanului Babba Hassan, pentru care trebuia să muncesc până la sosirea banilor de răscumpărare.

Daphne încă se întreba care ar fi fost cel mai bun moment ca să îi ceară să îi spună ce anume făcuse ca să îşi atragă furia căpitanului, când el a continuat:

— Nu contează ce am făcut pentru ca Barbarossa să fie atât de nemulţumit de mine. Din păcate, am reuşit să îl supăr şi pe sultan. Babba Hassan mi-a vorbit direct o singură dată, câteva luni mai târziu – după ce agentul unchiului meu venise la Oran cu bani de răscumpărare atât pentru Will, cât şi pentru mine.

Zâmbetul lui amabil a îngheţat într-o expresie care a făcut-o pe Daphne să tremure.

— Sultanul a savurat momentul în care mi-a spus că nu plănuise niciodată să mă elibereze în schimbul unei răscumpărări – indiferent de sumă – şi că îl informase pe agentul unchiului meu că murisem.

Daphne a scos un slab sunet de groază, iar el i-a aruncat o privire de blând amuzament.

— Nu dispera, draga mea Daphne! Povestea are un final fericit, cel puţin pentru mine. Vezi, în cele din urmă am scăpat şi, după ce am făcut-o, am luat cu mine şi corabia lui Faisal Barbarossa – imediat după ce i-am tăiat capul acelui bandit.

Atitudinea lui era relaxată, iar paharul îi atârna uşor între degete, dar sângele lui Daphne îngheţase. Pentru prima dată de când îl întâlnise, Daphne a întrezărit că, dincolo de zâmbetul amabil, el purta o mască. Ea a văzut ceea ce trebuia să fi văzut acel căpitan de piraţi înainte de a-şi pierde capul: Hugh Redvers era pericolul pur, întrupat într-o fiinţă umană.

Pericolul a zâmbit şi s-a aplecat spre ea.

— Fără îndoială că ai auzit despre călătoriile corăbiei *Batavia's Ghost* de-a lungul anilor care au urmat, dar asta este o istorie de povestit într-o altă zi.

Şi-a pus paharul pe masă, aruncând săgeţi din ochiul verde şi dur ca un smarald.

— Iar acum cred că este rândul meu să îţi pun câteva întrebări.

Capitolul 5

Hugh ar fi pus pariu pe ochiul rămas că, auzindu-i cuvintele, Daphne avusese pe faţă o expresie de teroare, dar aceasta dispăruse mult prea repede pentru ca el să fie sigur că o văzuse. Şi ce naiba ar fi putut să o întrebe ca să o îngrozească atât de tare?

A atacat cu un subiect arzător pentru el:

— Recunosc că sunt curios să aflu cum ai ajuns să te căsătoreşti cu unchiul meu. Asta chiar trebuie să fie o poveste impresionantă. Nu vrei să mi-o împărtăşeşti şi mie… Daphne?

— Dar… nu mi-ai spus de ce ai stat departe atât de mult timp – şi ai lăsat pe toată lumea să creadă că ai murit, sau…

— Nu, nu ţi-am spus.

Gura lui Daphne s-a deschis, iar Hugh s-a uitat ţintă la buza ei inferioară plină de senzualitate, imaginându-şi-o sub a lui. În loc să vorbească, Daphne a luat o înghiţitură zdravănă de băutură din pahar şi apoi l-a pus pe masă. Hugh i l-a reumplut.

— O mai ţii minte pe mama mea?

El a clipit.

— Mama ta?

Hugh şi-a scotocit prin memorie, dar singura imagine pe care a descoperit-o acolo a fost una din sera unchiului său.

— Avea o pasiune pentru orhidee, nu-i aşa?

— Da, era obsedată de ele – datorită orhideelor, mama mea l-a cunoscut pe Thomas. Şi, datorită pasiunii lor comune, am ajuns să îl cunosc eu.

Rostirea numelui de botez al unchiului său cu buzele ei i-a provocat senzaţii neplăcute, care i-au amintit, cu o claritate brutală, că unchiul său fusese *bărbat* şi că acea femeie îi fusese *iubită.* Îi născuse copiii – copii care erau rudele de sânge ale lui Hugh.

Gelozia îi era atât de necunoscută, încât nici măcar nu

era sigur că gelozia *era* cea care bolborosea înlăuntrul lui, precum un acid. Oricare ar fi fost numele acelui sentiment, era al naibii de neplăcut.

A luat o înghiţitură de vin, dar acesta avea un gust amar.

— Nu ai împărtăşit pasiunea unchiului meu pentru orhidee? a întrebat el, aspru.

— Nu, imensa lui bibliotecă a fost cea care ne-a adus împreună.

Hugh pur şi simplu s-a holbat la ea.

— Lessing Hall era locul în care puteam evada în acele zile şi m-am bucurat de multe după-amiezi minunate pe care mi le-am petrecut în bibliotecă citind sau discutând despre cărţi împreună cu contele.

Zâmbetul ei plăcut s-a transformat într-unul răutăcios.

— Spre deosebire de mulţi alţi bărbaţi, unchiului tău i-a plăcut setea mea de cunoaştere, chiar dacă era vorba despre filosofie în loc de orhidee.

Expresia ei a devenit provocatoare.

— După ce ne-am căsătorit, Thomas m-a îndemnat să trimit una dintre lucrările mele Societăţii de Filosofie.

Creierul lui Hugh zvâcnea ca un angrenaj dezmembrat. *Cărţi?!*

Ea s-a încruntat văzând că rămăsese tăcut, cu sprâncenele lui blonde, lăsate.

— Ţi se pare jignitor? O femeie care studiază filosofia?

Hugh a clătinat din cap.

— Nu mi se pare nimic neobişnuit dacă o femeie studiază construcţia de corăbii sau pălăriile de damă, a asigurat-o el. Dar pasiunea ta, ăăă… pentru *cărţi* mi se pare fascinantă.

Pupilele lui Daphne s-au micşorat, făcându-i ochii să pară şi mai albaştri. Pentru o clipă, Hugh a crezut că urma ca ea să arunce cu ceva în el. Nu intenţionase să o jignească, dar oare oamenii chiar se căsătoreau, mai precis fetele de şaptesprezece ani se căsătoreau cu bărbaţi de şaptezeci ca urmare a unei pasiuni comune pentru cărţi? În loc să clarifice lucrurile, explicaţia ei făcuse ca mariajul

acela să pară şi mai derutant; atât de derutant, încât Hugh refuza să creadă.

El s-a uitat ţintă la Daphne. Ea i-a susţinut privirea, iar pe gât i-a apărut o pată roşie. Hugh nu ştia să spună dacă aceasta era un semn al vinovăţiei, sau al altui gând necurat; femeia din faţa lui avea cea mai sensibilă piele pe care o văzuse vreodată, înroşindu-se şi colorându-se într-o clipă.

Hugh a schimbat subiectul.

— Nu ţi-ai dorit niciodată o familie mai mare?

Ştia că întrebarea lui era ofensatoare conform standardelor sociale. Aşa că nu ar fi fost surprins dacă Daphne l-ar fi pus la punct, în schimb, ea i-a răspuns:

— Mai mulţi copii ar fi fost o binecuvântare, dar Thomas a fost mulţumit cu cei doi fii… S-a oprit, încreţindu-şi fruntea netedă. Nu e ca şi cum te-ar fi înlocuit în memoria lui, desigur.

Hugh a simţit nevoia să râdă.

— Te rog să nu te străduieşti să nu îmi răneşti sentimentele, milady. Ştiu mai bine decât oricine altcineva care a fost părerea unchiului meu despre mine şi câte am făcut pentru a o merita. Contele m-a luat la el – un orfan de trei ani, după ce părinţii mei au murit – şi m-a crescut ca pe fiul lui după ce propria soţie i-a murit şi ea, împreună cu fiul căruia îi dădea naştere. În loc să îi arăt recunoştinţă, am fost un sălbatic greu de controlat. Nu am făcut nimic ca să îi răsplătesc bunătatea. „Motiv pentru care acum sunt aici, încercând să îi protejez văduva fără să mă culc cu ea”, ar fi putut adăuga, dar a păstrat acel gând pentru sine.

Daphne l-a pironit cu privirea prin lentilele ei distorsionate, examinarea ei atentă făcându-l să se simtă destul de nervos, sentiment cu care nu prea era obişnuit.

Hugh a scuturat din umeri pentru a îndepărta acea senzaţie neobişnuită.

— Am crezut întotdeauna că vestea morţii mele a fost ca o eliberare pentru el.

Ea nu a încercat să îl liniştească şi să îi spună că nu era adevărat, iar atitudinea ei l-a făcut să o placă şi mai

mult.

— Nu pot să îmi dau cu părerea despre asta, dar ştiu că vestea morţii tale l-a schimbat şi l-a făcut să deschidă, atât uşile casei, dar şi pe cele ale inimii lui, unei tinere fete care avea puţine relaţii, pe nimeni care să o ajute să îşi găsească un soţ şi foarte puţin interes în a căuta unul, chiar dacă ar fi avut acea şansă.

Ea i-a aruncat o privire directă.

— Voi fi sinceră, milord. Viaţa pe care am dus-o eu şi mama mea la Whitton Park a fost foarte neplăcută. Tatăl meu vitreg, Sir Walter, risipise deja de ceva vreme zestrea adusă de mama atunci când s-au căsătorit. De asemenea, Sir Walter nu a făcut un secret din faptul că o dispreţuia atât pe mama, cât şi moştenirea ei.

Buzele ei voluptuoase s-au strâns într-un zâmbet amar.

— Nu a lăsat-o niciodată să uite că doar pentru că avea nevoie de bani acceptase el să se căsătorească cu o moştenitoare a unui industriaş din domeniul minier. Ea a ridicat din umeri. Situaţia s-a agravat şi mai tare după moartea lui. Pentru că tatăl meu vitreg nu avusese niciun fiu – încă o crimă pentru care obişnuia să o învinuiască pe mama −, nepotul lui, Malcolm, l-a moştenit şi a devenit singura noastră sursă de sprijin. Mama nu mai avea nimic, iar eu nu puteam intra în posesia micii mele părţi de moştenire până când nu împlineam douăzeci şi unu de ani.

Un buştean a pocnit şi a aruncat scântei în şemineul uriaş. Daphne a înghiţit cu greu înainte de a continua.

— Să trăim sub dominaţia lui Malcolm a fost destul de incomod pe când trăia mama, dar după ce ea a murit… S-a uitat ţintă la el, cu ochii ei albaştri, trişti. Ei bine, nu a fost o situaţie prea plăcută şi, la vârsta de şaptesprezece ani, patru ani mi se păreau o eternitate pentru a aştepta o moştenire.

Deci, unchiul Thomas salvase o domnişoară aflată în primejdie. Hugh ştia că situaţia ei trebuia să fi fost una obişnuită: o tânără cu origini modeste, forţată să se căsătorească. Dar, în realitate, oare chiar nu mai fusese

nimeni altcineva în afară de vecinul ei în vârstă de şaptezeci de ani? Hugh refuza să creadă aşa ceva. Thomas Redvers fusese un om bogat şi puternic, iar sora lui, Lady Letitia Thornhill, fusese unul dintre cele mai influente personaje ale înaltei societăţi, o femeie care în timpul liber se ocupa cu aranjarea căsătoriilor. Oare contele şi sora lui nu i-ar fi putut găsi lui Daphne un soţ mai potrivit?

— Îţi aminteşti de vărul tău, John?

Întrebarea l-a scos pe Hugh din reverie, iar el s-a strâmbat şi a dat din cap.

— John a pierdut la jocurile de noroc proprietatea şi terenurile tatălui său în mai puţin de cinci ani. Cred că ştii câţi oameni depind de contele de Davenport, milord. Thomas nu putea să îşi rişte soarta lăsând-o în mâinile unui om ca John. Avea nevoie de un moştenitor.

Deloc surprinzător, Daphne avea acum obrajii stacojii, dar privirea îi era fermă şi fără nicio urmă de ruşine.

Hugh presimţea puternic că povestea era mult mai amplă decât cea pe care o spusese ea, dar nu se putea lămuri şi de ce simţea asta. În loc să o preseze cu subiectul căsătoriei, el a ales un altul, la fel de interesant.

— Dacă nu sunt indiscret, care este relaţia dintre tine şi vărul tău, Malcolm? Din scena pe care am întrerupt-o, am tras concluzia că nu vă prea îndrăgiţi! „Sau poate că există prea multă dragoste?”

Gândul i-a trecut prin minte precum un glonţ de muschetă rătăcit. Era posibil, oare, ca incidentul pe care el îl văzuse să fi fost rezultatul unei furii născute mai degrabă din iubire decât din ură?

Dar Hugh s-a convins pe loc că nu era adevărat, după expresia rapidă de repulsie care i-a apărut lui Daphne pe chip la auzul numelui lui Malcolm Hastings. Buzele ei pline s-au strâns până când au devenit o linie subţire, roz.

— Eu şi Malcolm nu suntem în relaţii prea bune.

Hugh a zâmbit la auzul eufemismului.

— Vărul meu acţionează mânat de impresia greşită că, de când am devenit văduvă, am nevoie de îndrumarea unui bărbat. Şi-a dres vocea şi s-a jucat cu lingura pe lângă

farfurie. De îndrumarea *lui,* mai precis.

Din nou. Hugh a simţit că ea ascundea ceva.

— Şi nu a vrut să accepte că răspunsul tău la propunerea lui a fost „nu”?

— Nu, nu a acceptat. Preţ de o secundă, ea şi-a studiat paharul de vin plin pe jumătate, iar apoi şi-a ridicat privirea. Probabil că reacţia mea a fost puţin cam violentă.

Hugh credea că, de fapt, Daphne era foarte mândră de reacţia ei. Şi probabil că avea tot dreptul să fie.

— Poate că ar trebui să îi spun eu „nu” într-un fel în care ar putea accepta? s-a oferit el.

Aceeaşi expresie aproape îngrozită a licărit pe faţa ei, şi, înainte să şi-o aşeze în poală, mâna i-a fluturat precum o pasăre agitată.

— Nu, te rog, nu e nevoie. Îndrăznesc să cred că el a înţeles acum. Te rog să nu te frământi din cauza asta.

Hugh era pe punctul de a o întreba dacă era prima oară când Hastings o necăjise, moment în care mătuşa Amelia şi câinii ei au năvălit în încăpere, însoţiţi de majordom şi de trei lachei. După mulţi ani de serviciu, Gates se obişnuise cu obiceiurile lui Lady Amelia, aşa că a servit-o rapid cu diverse feluri de mâncare, lăsând pe seama lacheilor sarcina de a-i satisface celelalte doleanţe.

Amelia fusese o prezenţă familiară la Lessing Hall încă de pe vremea copilăriei lui Hugh. Acesta nu-şi putea aminti o perioadă în care ea să nu fi fost înconjurată de alaiul de câini agitaţi şi zgomotoşi.

— Bună seara Hugh, Daphne, a spus Amelia cu vocea ei puternică, o caracteristică absolut necesară dacă voia să fie auzită peste toată hărmălaia.

A început să îşi mănânce supa, fie pentru că nu îşi dăduse seama, fie pentru că nu îi păsa că era singura care mânca.

— Mă bucur să văd că te-ai întors, Hugh. Cât timp vei rămâne cu noi de această dată?

A luat o bucată de mâncare de pe una dintre numeroasele farfurii din faţa ei şi le-a aruncat-o câinilor care lătrau, într-o slabă încercare de a-i linişti, însă eşuată

spectaculos. Pe lângă lătraturile înnebunitoare, camera era acum plină de sunetele ghearelor care zgâriau podeaua şi de mârâielile animalelor care se băteau pe resturile de mâncare.

— Sunt măgulit că ai remarcat absenţa mea, mătuşă! a strigat Hugh.

Ironia lui a fost irosită fără sens pe mătuşa Amelia.

— Klemp mi-a spus că ai adus doi câini neobişnuiţi.

Klemp era bătrâna cameristă a lui Lady Amelia, o femeie pe atât de ageră pe cât era stăpâna ei de distrată.

— Am adus doi câini din rasa Shar Pei, o rasă deosebit de apreciată pentru inteligenţă şi loialitate.

Lady Amelia a pufnit:

— Sper că nu îmi vor supăra căţeii. Riot a învăţat doar de curând să le respecte nervii atât de sensibili!

Şi-a aşezat pe podea, lângă scaun, farfuria cu restul de supă, iar zgomotul a devenit asurzitor.

— Riot?! a strigat Hugh.

Mătuşa lui l-a ignorat.

— Riot a fost cadoul de nuntă al unchiului tău pentru mine, a explicat Daphne, având experienţa necesară şi, astfel, ridicându-şi vocea ca să poată fi auzită peste hărmălaie fără a mai fi nevoită să ţipe. Acum este destul de bătrân, dar încă are obiceiul derutant de a plânge în orice moment, ceea ce l-a făcut să nu fie un bun câine de vânătoare.

Hugh a crezut că nu o auzise bine.

— Scuze. Ai spus că unchiul meu ţi-a dat un *câine?*

Daphne i-a aruncat o privire rece – acea privire superioară, distantă, care făcea ca sângele lui să se scurgă spre vintre. Ce ar fi spus ea dacă ar fi ştiut cât de mult îl stârnea şi îl atrăgea acea privire, mai degrabă decât să îl tempereze? Oare ea ar fi putut să îl provoace intenţionat? Hugh se îndoia de asta, fiindcă Daphne nu îi lăsase impresia unei femei care să fie interesată să flirteze.

— Sunt de acord că Riot este un câine înfricoşător, a zis Amelia, deşi Daphne nu spusese nimic de genul acesta.

Amelia a continuat, cu vocea ei puternică:

— Urletul lui derutant îmi supără căţeii. Sunt foarte sensibili, să ştii.

Hugh s-a uitat în jos, la animalele ei de companie sensibile, care acum rămăseseră fără mâncare şi lătrau, nemulţumite, oprindu-se doar ca să se muşte între ele.

Fără să ţină cont de tărăboiul de la picioarele ei, Lady Amelia a continuat:

— Nu ştiu ce a fost în capul lui Thomas să îţi ofere un animal atât de nepotrivit cu tine. Dacă m-ar fi întrebat pe mine, l-aş fi sfătuit să îţi cumpere un mops.

O expresie de amuzament diabolic a străbătut faţa lui Daphne, dar a dispărut într-o clipă.

Hugh s-a holbat la ea, stupefiat. Amelia i-a observat privirea nepoliticoasă şi a ridicat din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat?

— Daphne, nu vreau să insist pe acest aspect, dar, revenind la câine... Unchiul meu a crezut că tu aveai să accepţi un câine de vânătoare pe post de animal de companie?

— L-am tachinat cu privire la Riot cu puţin timp înainte de a ne căsători, iar el s-a cam supărat din cauza asta.

Hugh a căscat nişte ochi cât cepele.

— L-ai *tachinat* pe unchiul meu?

Ea s-a încruntat, dar nu a răspuns.

Hugh era prea uimit pentru a continua să vorbească despre subiect. Acea versiune jucăuşă a sumbrului, lipsitului de umor conte de Davenport nu se asemăna cu cea a omului rece, lipsit de emoţii, preocupat doar să îşi plângă soţia moartă, să îşi crească nenorocitele de orhidee şi să încerce să îşi disciplineze nepotul.

Daphne s-a întors pentru a discuta ceva cu Lady Amelia, iar Hugh a studiat-o în timp ce încerca să cuprindă cu mintea spusele ei. Deci unchiul lui renunţase în sfârşit la doliu pentru a o salva pe tânăra fată, nu? Ei bine, era destul de atractivă pentru orice bărbat, chiar şi pentru unul atât de dur precum unchiul lui. De fapt, era de-a dreptul o vrăjitoare. Într-un moment părea sofisticată şi perfect

capabilă să se ocupe cu uşurinţă de administrarea unei gospodării de amploarea celei de la Lessing Hall, pentru ca în momentul imediat următor să se înroşească la un comentariu inofensiv pe care îl făcuse el.

„Este văduva unchiului tău”, l-a admonestat conştiinţa lui, brusc devenită omniprezentă.

„O, taci naibii din gură!”

Hugh şi-a umplut din nou paharul şi s-a lăsat pradă gândurilor.

*

Restul cinei s-a desfăşurat zgomotos, iar ultima parte a conversaţiei a mai fost posibilă doar în intervalele în care zgomotul produs de câinii lui Lady Amelia scădea în intensitate, în funcţie de câtă hrană le dădea animalelor stăpâna lor.

— Să ne retragem şi să te lăsăm cu vinul tău? a întrebat Daphne după ce mătuşa lui a terminat să îşi hrănească căţeii cu resturile de la mâncarea ei, iar masa fusese strânsă.

— Nu am de gând să îmi ţin singur de urât, doar în compania unui pahar de Porto, în această sală care seamănă cu o imensă peşteră.

Doar în prezenţa gândurilor lui enervante!

— Am observat un pian destul de drăguţ în sala de muzică. Cânţi la pian, Daphne?

— Da, cânt.

— Ai vrea să îmi cânţi ceva, *milady?*

Hugh ştia că ar fi trebuit să înceteze să o mai facă să roşească, dar nu s-a putut abţine.

— Dacă doreşti.

El a rânjit auzindu-i tonul calm.

— Excelent, a trecut destul de mult timp de când nu m-am mai bucurat de muzică. Ni te vei alătura? a întrebat-o pe mătuşa lui.

Lady Amelia şi-a coborât furculiţa pentru homar, pe care o folosise pentru a îndepărta un rest care îi rămăsese

între dinţi.

— Zgomotele puternice sunt excesiv de deranjante pentru căţeii mei. Sper să închideţi uşa de la sala de muzică. Vă doresc o seară bună!

Fără să mai rostească alt cuvânt, s-a ridicat şi a plecat din cameră, urmată de alaiul de lătraturi.

— Slavă Domnului pentru asta, a mormăit Hugh după ce uşa s-a închis în spatele ei.

I-a oferit braţul lui Daphne.

— Este singura ta companie aici, la Lessing Hall? a întrebat el în timp ce se îndreptau spre sala de muzică, care se afla în cea mai scurtă aripă a clădirii, în formă de E.

— Nu aş numi-o companie, a început Daphne, iar apoi s-a oprit. Asta nu a ieşit aşa cum aş fi vrut.

Hugh a râs.

— Cred că ai dat dovadă de o cumpătare remarcabilă. Ce naiba a gândit unchiul meu când te-a lăsat aici fără nici o companie, în afară de mătuşa Amelia şi de căţeii ei obraznici? Nu ai pe nimeni din partea familiei tale, sau prieteni care să îţi ţină de urât în această casă imensă?

A deschis uşa sălii de muzică şi a urmat-o înăuntru.

Ea nu i-a răspuns imediat la întrebare. Hugh nu o cunoştea de prea multă vreme, dar putea deja să îşi dea seama că Daphne nu vorbea la întâmplare, fără să cumpănească fiecare cuvânt – încă un lucru care îi plăcea la ea.

La fel şi curbura blândă şi dulce a maxilarului ei, la care se uitase în timpul cinei şi faţă de care avea o dorinţă copleşitoare de a o săruta. Sau de a o linge. Sau de o muşca. Sau…

Hugh a oftat. Nu dorea neapărat să îşi înfrâneze acea dorinţă violentă – bănuia că nici nu s-ar fi priceput la asta. Comportamentul lui impulsiv fusese una dintre multele trăsături de caracter care îl iritaseră şi îl dezamăgiseră pe unchiul Thomas. Hugh trebuia să recunoască că de multe ori impulsivitatea îl aruncase în mijlocul necazurilor. Totuşi, în şi mai multe ocazii îi salvase viaţa.

— Mama a fost singura mea rudă şi mă tem că

atitudinea tatălui meu vitreg a redus la minimum şansele ca eu să îmi fac alţi prieteni. Ea a înălţat din umeri, ridicând capacul pianului. Sunt la fel de vinovată ca şi Thomas – dacă nu vinovată în cea mai mare măsură – pentru lipsa evenimentelor mondene.

Culoarea a început din nou să îi apară în obraji.

— Majoritatea vecinilor nu au privit cu ochi buni căsătoria noastră, indiferent de cât de mult au încercat să îşi ascundă părerea.

Hugh îşi putea închipui asta.

— Dar familia mea? Nu am fost niciodată teribil de apropiaţi, dar mătuşa şi verii mei ne vizitau din când în când.

— Thomas a spus că Amelia îi era de ajuns, iar interacţiunea îndelungată cu Lady Letitia devenea prea obositoare, aşa că rareori o invita să vină la Lessing Hall.

Hugh a râs.

— Nu pot să îl contrazic în privinţa asta.

Daphne s-a aşezat pe taburetul din faţa pianului.

— Eu şi Thomas mergeam ocazional la Londra, dar nu sunt interesată de modă şi prefer să îmi petrec timpul împreună cu fiii mei, citind sau având grijă de moşie. Pentru mine, zilele sunt destul de încărcate. Şi-a ridicat privirea. Ai vreo preferinţă muzicală?

— Îl consider pe *Herr* Beethoven favoritul meu, dar mă las pe mâinile tale.

Ea a răsfoit teancul de partituri până când a găsit ceea ce dorea.

— Să întorc paginile pentru tine, milady?

— Te rog.

Piesa aleasă de Daphne era una din perioada recentă, *Sonata quasi una fantasia,* pe care ea a interpretat-o superb. Hugh nu a fost surprins; Daphne i se părea a fi genul de persoană care avea înclinaţie pentru orice activitate care necesita inteligenţă şi dedicare.

A profitat de ocazia de a sta lângă ea şi a studiat-o. Chiar şi de aproape, era impecabilă, cu pielea albă şi cu buclele blonde care îi puneau perfect în evidenţă ochii de

un albastru-deschis. Buza ei inferioară era delicios de plină, un contrapunct senzual la cea superioară şi la atitudinea ei distantă. Era înaltă, suplă ca o silfidă, şi chiar şi haina îngrozitoare care o acoperea din cap până în picioare nu reuşea să îi ascundă trupul frumos. Dar spusese adevărul atunci când afirmase că nu era pasionată de modă.

Ochelarii, precum şi seriozitatea şi demnitatea ei naturale nu lăsau loc pentru chicoteli, sclifoseli şi frivolităţi. Dar, în timp ce exteriorul îi era cel al unei frumoase regine de gheaţă, de neatins, ardea în interior în timp ce cânta, mâinile ei gingaşe bătând clapele cu o măiestrie erotică ce făcea ca, doar privind-o, lui Hugh să îi freamăte corpul de dorinţă. Privind şi dorind acele mâini pe corpul lui.

Şuviţe din părul ei bogat se desprinseseră în timp ce interpreta. Unele fluturau sălbatic, strălucind, aurii, în lumină, altele zăceau umede pe pielea dezgolită a gâtului ei. De fiecare dată când Hugh întorcea câte o pagină, se apleca mai mult decât era necesar, adulmecând-o, inspirându-i mirosul. Mirosea a curat, fără nicio urmă de parfum, în afara mirosului slab de săpun. Hugh nu-şi dăduse niciodată seama cât de îmbătător putea fi mirosul natural al unui om.

În momentul în care notele au ajuns la un final abrupt, Hugh suferea deja din cauza efortului depus pentru a-şi controla corpul. Imensa sală de muzică era tăcută, dar părea aglomerată şi mică, atmosfera ei fiind încărcată de vârtejul de emoţii pe care el nu avea de gând să le analizeze.

Braţele ei tremurau de la simpla trăire a momentelor anterioare şi un tremur uşor îi cuprinsese corpul, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o transă. Ea i-a urmărit cu privirea mâna – care era aşezată pe pian – până la faţa lui, iar apoi a clipit, surprinsă să constate că nu era singura.

Hugh s-a uitat la ochii ei cu pleoapele grele şi a fost uimit de violenţa dorinţei lui de a o atinge – de a o îmbrăţişa. În schimb, cu un imens efort lăuntric, a făcut un mic pas înapoi.

— Eşti superbă, a spus el cu voce răguşită. A luat-o de

mână şi a ţinut-o aşa un timp indecent de îndelungat, sorbind-o din priviri. Îţi mulţumesc pentru seara minunată, Daphne. Oricum, cred că în cele din urmă m-a ajuns oboseala unei zile foarte lungi, a minţit el, sărutându-i degetele într-un fel despre care ştia că era scandalos.

Creierul lui cel perfid îi tot sugera motive convingătoare de a rămâne, însoţite de imagini tulburătoare. Majoritatea acelor imagini erau variaţiuni pe aceeaşi temă: el îi ridica rochia aceea îngrozitoare şi o poseda ca un animal depravat. Şi-a plimbat privirea de la buzele ei întredeschise până la ochii întrebători şi i-a dat drumul, făcând o plecăciune rigidă şi politicoasă înainte de a se îndrepta spre uşă.

A înjurat în mai multe limbi în timp ce se îndrepta spre aripa în care se aflau apartamentele familiei, mintea fiindu-i încă prizonieră în sala de muzică. Nu era de mirare că, după atâţia ani, unchiul lui hotărâse să se recăsătorească. Senzualitatea debordantă a lui Daphne era suficientă pentru a aduce la viaţă chiar şi o bucată de lemn. Dar oare ea îl iubise pe conte? Sau se căsătorise cu el pentru titlul nobiliar şi pentru siguranţă? Lui Hugh nu-i venea să creadă că aşa se întâmplase în realitate, dar nici nu şi-o putea imagina pe Daphne culcându-se cu Thomas Redvers, oricât de mult i-ar fi plăcut biblioteca lui.

Nu că ar mai fi contat ceva din toate astea. Ceea ce conta era faptul că acea situaţie avea toate caracteristicile unui dezastru. Fusese lângă Daphne mai puţin de o zi şi deja era aproape obsedat de ea. Hugh nu avea niciun fel de experienţă în privinţa negării unei pasiuni; nu avea experienţă în a-şi refuza *orice* altceva. Negarea nu făcea parte din viaţa lui. De când scăpase din închisoarea lui Babba Hassan, îşi petrecuse fiecare moment trăindu-şi viaţa la maximum – un jurământ pe care îl făcuse cu ani şi ani în urmă. Iar acel jurământ fusese respectat întocmai, în special atunci când venise vorba de sexul frumos. Hugh iubea femeile, le adora, aşa că îşi satisfăcuse dorinţele cât putuse de des şi cât putuse de energic.

În acea seară şi le înfrânase, dar nu credea că de

atunci încolo avea să mai fie atât de norocos. Chiar dacă obsesia lui pentru Daphne nu ar fi dus la altceva în afară de autoacuzaţii şi dureri de inimă – ceea ce nu se şi întâmplase în cazul relaţiilor lui din trecut – în Anglia o uniune între o mătuşă şi un nepot era dincolo de orice limită a moralităţii, chiar şi fără să fi existat între cei doi vreo legătură de sânge.

— Blestemat să fiu!

Iată-l încurcat din nou, legat de mâini, de picioare şi întors pe dos de conflictul dintre nevoia de a respecta standardele societăţii şi cea de a-şi urma propriile dorinţe; exact motivul pentru care fugise iniţial din Anglia! Situaţia era ca un butoi cu pulbere, iar jalnica lui lipsă de autocontrol era ca o flacără aprinsă lângă un fitil foarte scurt.

Kemal aştepta în camerele lui Hugh, cu gura deschisă, pregătită să vorbească înainte chiar ca stăpânul lui să apuce să închidă uşa.

— Te rog, nu în seara asta, Kemal, a spus Hugh oprindu-şi servitorul înainte ca acesta să apuce să rostească vreun cuvânt. Dacă nu este o urgenţă, vom vorbi mâine.

Bătrânul a mormăit:

— Nu este o urgenţă.

L-a dezbrăcat pe Hugh în tăcere, înainte de a-l ajuta să se îmbrace cu haina lui preferată de casă.

— Cred că eşti obosit, a spus Hugh împingându-l pe Kemal pe uşă afară, fiindcă acesta dădea semne de agitaţie cu privire la hainele de seară ale stăpânului său. Lasă astea, a ordonat el, luându-şi uşurel îmbrăcămintea din mâinile lui Kemal. Odihneşte-te, noapte bună!

Hugh a închis uşa în spatele servitorului său, cu un pocnet puternic. Singura persoană pe care şi-ar fi dorit-o în camera lui în seara aceea era Daphne. Şi ceea ce dorea el de la ea nu avea legătură cu îmbrăcămintea.

Şi-a turnat un coniac tare şi s-a întins pe pat. Şi-a pus paharul pe piept, privindu-l cum se ridica şi cobora în timp ce el se gândea la enigma rece pe care o lăsase în sala de

muzică.

Nu că ar fi fost o persoană vanitoasă – buzele i s-au arcuit într-un zâmbet la un astfel de gând. Ei bine, poate că era puţin vanitos – dar femeile, în general, cădeau singure în patul lui. Până în prezent Daphne nu părea să îl vadă ca pe nimic altceva decât ca pe un obstacol, ceea ce îi trezise interesul mai mult decât toate neglijeurile de dantelă sau decât toate privirile provocatoare din existenţa lui.

Chipul ei i-a apărut în minte – felul în care îl privise în timpul cinei, când lăsase să se întrezărească acea fugitivă sclipire de umor.

Hugh a dat din cap şi a golit jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Cunoştea semnele. Atunci când privirile imperceptibile – sau indiferent ce altfel de priviri – îi stârneau interesul, lucrurile aveau să devină incomode. Îi plăcuseră mereu obsesiile lui, urmărindu-le cu o înverşunare nemiloasă, fără să se oprească decât atunci când ajungea să şi le satisfacă. Uneori, asta putea dura o noapte; alteori, chiar şi un an.

Hugh şi-a masat tâmplele care pulsau şi s-a ridicat din pat pentru a-şi umple din nou paharul. Apoi l-a lăsat jos, şi-a scos plasturele de pe ochi şi l-a aruncat pe masa de toaletă. Imaginea reflectată în oglindă a cicatricilor de pe faţa lui şi a ochiului lipsă i-a reamintit cine era. Un ucigaş, nu un gentleman. Era un om care trăia pentru răzbunare şi dreptate şi aşa făcuse timp de cincisprezece ani, având de gând să continue până când îşi făcea dreptate, chiar dacă asta i-ar fi furat şi restul vieţii. Hugh a scos un geamăt în timp ce imaginaţia lui extrem de activă continua să îi sugereze scenarii erotice atrăgătoare. Venise acolo cu un obiectiv simplu: să o *protejeze,* nu să o corupă sau să o atragă într-o legătură scandaloasă.

Avea de gând să discute a doua zi cu William, pentru a ajunge la sursa ameninţărilor. Iar atunci când *Batavia's Ghost* avea să se afle din nou în apele Mării Mediterane, el se va fi îndepărtat de ţara lui de baştină şi de tânăra şi tulburătoarea văduvă a unchiului său, înapoindu-se la singura activitate pe care o cunoştea: aceea de a se

răzbuna.

*

Daphne şi-a trecut mâinile peste clape, în timp ce se gândea la plecarea bruscă a lui Hugh. Fără îndoială, catalogase seara ca fiind una groaznic de plictisitoare şi abia aşteptase să scape. Degetele ei rătăceau înapoi la *Presto agitato,* intensitatea piesei hrănindu-i starea de spirit deja agitată.

Hugh era genul de bărbat obişnuit cu discuţiile spumoase, în compania unor femei frumoase şi sofisticate. Interesul lui faţă de acel domeniu trebuie să fi fost enorm, iar femeile roiau în jurul lui.

Potrivit spuselor Rowenei, aventurile lui amoroase fuseseră întotdeauna numeroase; de ce ar fi trebuit să fie o altă situaţie acum? Cu siguranţă că el avea să se mute în curând la Londra, unde existau mai multe oportunităţi pentru asemenea preocupări. Şi totuşi, de ce se întorsese la Lessing Hall?

Daphne şi-a dat seama că lovea clapele cu o agresivitate inutilă şi s-a oprit. A coborât capacul pianului şi s-a ridicat de pe scaun, îndreptându-se spre marea oglindă aflată vizavi de pian.

Reflexia i-a dezvăluit un chip comun şi fad. În afară de părul ei, care era recunoscut ca fiind atrăgător, nu putea discerne nimic remarcabil. Ochii, deşi mari, îi erau de un albastru-deschis, lipsit de adâncime, culoarea devenind şi mai insipidă atunci când era asociată cu pielea ei albă şi cu părul luminos. Nu putea vedea fără ajutorul ochelarilor şi, conform standardelor, era prea înaltă, la fel cum fusese şi mama ei. De fapt, nu cunoştea nici un alt bărbat în afară de răposatul ei soţ – şi acum de nepotul ei − care să nu fie nevoit să se uite în sus la ea…

Nu, se gândea Daphne în timp ce se uita la imaginea ei insipidă, în atitudinea ei nu era nimic care să stârnească orice fel de dorinţă.

Nu putea spune acelaşi lucru despre Hugh Redvers.

De abia sosise, că ea şi căzuse sub vraja lui. Ar fi trebuit să fie şocată de dorinţa ei; la urma urmei, era nepotul lui Thomas. Dar atracţia ei faţă de Hugh Redvers nu o deranja – cel puţin, nu din motive morale. Dar pentru care alt motiv? Ea a clătinat din cap; doar gândul la găsirea unei modalităţi de ieşire din acea situaţie îi provoca dureri!

Cum putea să îi redea lui Hugh ceea ce îi aparţinea de drept, fără să îi dezvăluie adevărul nu numai lui, ci şi întregii lumi? Şi cum ar fi putut găsi o soluţie legală de a ieşi din acea situaţie? Daphne s-a cutremurat la gândul de a apela la serviciile unui avocat. Şi, chiar în eventualitatea în care – *atunci când* – ea i-ar fi spus adevărul lui Hugh, oare cum l-ar fi putut convinge că nu îl amăgise pe conte să se căsătorească cu ea? Oare ar fi crezut el vreodată că seriosul şi corectul Thomas fusese de acord cu o astfel de faptă reprobabilă şi imorală? De ce să creadă aşa ceva? Nimeni nu ar fi făcut-o.

O, dacă ea ar fi avut nişte dovezii

Daphne a pufnit;

— Dacă dorinţele ar fi cai, şi săracii ar călări.

Capitolul 6

Nu se luminase încă de ziuă când l-a trezit sunetul vocilor care se certau în şoaptă – şi totuşi, auzindu-se destul de tare – în faţa uşii dormitorului. Hugh şi-a frecat ochii cârpiţi de somn şi s-a dat jos din pat, punându-şi pe umeri halatul, înainte de a-şi lega plasturele peste ochi. A dat peste Lucien şi Richard aşezaţi pe prag, fiecare având în mâini nişte soldaţi de jucărie, făcuţi dintr-un metal fin.

Lucien i-a zâmbit.

— Vere Hugh, eşti treaz! Mama a spus că nu trebuie să te deranjăm, ci să te lăsăm să te trezeşti tu singur.

Şi, din acel moment, aveau să îl deranjeze după bunul lor plac, a presupus Hugh. S-a uitat la armatele adunate la picioarele lui.

— Vă luptaţi, băieţi?

— Bătălia de la Douro şi…

— Domnul Philbin o numeşte a Doua Bătălie de la Porto, l-a corectat Richard.

Lucien şi-a dat ochii peste cap.

— Asta, pentru că este *pastor* şi trebuie să fie *dur.*

I-a aruncat lui Hugh o privire rapidă.

— Nu-i aşa, domnule?

— Tu cine eşti? a întrebat Hugh, evitând cu totul problema pastorilor duri.

— Eu sunt Wellington, iar Richard este Soult.

Lucien părea arogant, fiindcă juca rolul învingătorului. Probabil că nu pentru prima dată, a ghicit Hugh.

Richard părea imperturbabil în rolul nefericitului Soult. Hugh nu ar fi fost surprins să afle că geamănul cel liniştit avea ascuns în mânecă un truc sau două pentru fratele lui mult mai gregar.

— Este adevărat, vere Hugh?

— Poftim? Ce să fie adevărat, vere Lucien?

— Caswell a spus că *Batavia's Ghost* este corabia ta. Aşa să fie? Aceasta este corabia care a salvat-o pe *Agamemnon*. De asemenea, având scrisori de licenţă, a avut dreptul să pună stăpânire pe vasele corsarilor şi a preluat mai multe vase dintr-astea decât *oricare* alta. Lucien şi-a muşcat buza şi s-a foit. Dacă aceasta este corabia ta, atunci…

— Tu eşti căpitanul Standish Chiorul, a completat Richard cu o certitudine rece.

În acel moment semăna perfect cu mama lui – doar culoarea ochilor era diferită.

— Ai dreptate, Richard, *Batavia* este corabia mea.

— Standish Chiorul, a răsuflat Lucien, savurând cuvintele de parcă ar fi fost un talisman magic.

Hugh a chicotit.

— Dar trebuie să continuaţi să îmi spuneţi Hugh, verişorilor.

Nu păreau să îl audă, iar în ochii lor scânteia admiraţia pentru eroul pe care el îl întruchipa. Hugh a dat

din cap. „La naiba!”

Lucien a fost primul care şi-a revenit.

— Rowena spune că *Batavia* este ancorată în portul Eastbourne.

— Este adevărat.

— Uneori, tata ne ducea la Eastbourne ca să vedem corăbiile. Le poţi urmări de la Pig and Whistle. Au o limonadă excelentă, a adăugat el, amabil.

— Chiar aşa? Îmi place foarte mult limonada.

Hugh s-a oprit, de parcă i-ar fi venit o idee din senin.

— V-ar plăcea să veniţi astăzi să îmi vizitaţi corabia şi, poate, să bem şi nişte limonadă după aceea?

— Da, te rugăm!

Băieţii au sărit în sus, uitându-şi soldaţii pe podea.

— Lucien, Richard!

Mustrarea a venit din spatele lui Hugh, care s-a răsucit pe călcâie.

— V-am cerut să nu îl necăjiţi pe Lord Ramsay şi…

Daphne s-a oprit în mijlocul dojenii, privirea căzându-i de la faţa lui Hugh spre deschizătura în formă de V a banianului lui de mătase, o haină concepută mai degrabă pentru confort decât pentru a ascunde ceva. De parcă ar fi simţit că era un moment prielnic, o pată roşie, trădătoare, şi-a început călătoria dureroasă pe gâtul ei. Purta o altă rochie îngrozitoare, de un gri trist, de data aceasta, făcută dintr-un material ca o scoarţă de copac.

Hugh a decis că îi plăcea privirea ei pe trupul lui.

— Bună dimineaţa, Daphne!

De asemenea, a decis şi că îi făcea plăcere ca primul cuvânt pe care îl rostea dimineaţa să fie numele ei.

Privirea lui Daphne s-a ridicat brusc, iar ea a clipit de parcă ar fi fost surprinsă să găsească un cap ataşat de corpul lui. Poziţia rigidă şi chipul înroşit indicau starea ei de nelinişte, dar expresia îi era la fel de rece şi de placidă precum un lac îngheţat.

— Lucien, Richard, vă rog să vă adunaţi soldaţii, este timpul să luaţi micul dejun.

— Dar, mamă…

Daphne a ridicat din sprâncene, iar Lucien a scăpat un oftat dureros, dar a început să îşi strângă jucăriile, murmurând ceva cu voce joasă.

Ea se uita oriunde altundeva, dar nu la Hugh, buzele ei strânse şi expresia severă stârnindu-l şi mai tare. El şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de tocul uşii, mişcarea făcând ca banianul să i se deschidă şi mai mult.

— M-am oferit să îi duc astăzi pe băieţi să îmi vadă corabia.

La aceste vorbe, ochii lui Daphne au licărit, iar privirea i-a rămas aţintită la pieptul lui.

Ea şi-a dres glasul.

— Cât de amabil din partea tal

Tremurul aproape imperceptibil din vocea ei a adus un rânjet pe buzele lui Hugh.

— Mi-ar face plăcere să vii şi tu cu noi, dacă timpul îţi permite, bineînţeles.

— Aş putea. Vom discuta asta la micul dejun. Ea s-a uitat în altă parte. După ce vei găsi timp să pui nişte haine pe tine.

Hugh a râs de tonul ei moralizator, acelaşi pe care îl folosise şi cu băieţii.

Ea l-a ignorat şi i-a mânat din spate pe băieţi, de-a lungul coridorului.

*

Daphne i-a dus pe gemeni spre sala în care învăţau, blestemându-se pentru bâlbâială şi pentru roşeaţa prostească ce o năpădise la vederea unui piept masculin dezgolit. Ei bine, el nici nu avea o cămaşă de noapte sub halatul lui ridicol de mătase! Ce fel de om ar purta o astfel de îmbrăcăminte revoltătoare, senzuală?

Daphne a clătinat din cap, iritată de gândul care îi trecuse prin minte.

În plus, nu era vorba atât de mult de halat, ci de ceea ce se afla sub el. Se putea ca ea să fi fost ignorantă în ceea ce privea relaţiile sexuale dintre bărbaţi şi femei, dar

înţelegea mecanismul biologic al stării de excitaţie masculină. Bărbatul acela avea un comportament revoltător afişându-se în plină zi ca un armăsar în călduri! Iar ea, reacţionând ca o tinerică fără experienţă, se purtase ca o idioată.

Daphne şi-a alungat din minte amintirea acelui halat scandalos de atractiv, amintindu-şi, în schimb, de oferta lui de a-i lua pe băieţi cu el în acea zi. A simţit cum un zâmbet răutăcios îi înflorea pe buze. Arogantul şi aproape dezbrăcatul mascul poate că ştia cum să aţâţe provincialele neştiutoare, dar habar nu avea ce presupunea o ieşire împreună cu doi băieţi plini de viaţă!

Zâmbetul i s-a lărgit şi mai mult în timp ce şi-l imagina pe imperturbabilul libertin după o zi petrecută alături de Lucien şi Richard care alergau de colo până colo, scăpaţi de sub control. Ar fi primit exact ceea ce merita dacă l-ar fi lăsat să meargă doar el împreună cu gemenii neobosiţi, fără nimeni altcineva care să îl ajute să îi stăpânească. Într-adevăr, asta era ceea ce ar fi trebuit să facă – să îl lase singur cu ei.

În schimb, ea a zâmbit prosteşte; *a zâmbit!*

— Cât de amabil din partea ta! Putem discuta la micul dejun, s-a persiflat ea cu glas scăzut.

Ei bine, ar fi putut să fie mult mai rău. Atunci când îi văzuse pieptul gol, primul ei impuls fusese să fugă, îngrozită. În schimb, stătuse ţeapănă ca un stâlp, sfâşiată între teama ca lui să nu i se deschidă halatul şi mai mult, şi dorinţa disperată de a se întâmpla exact aşa. Din fericire, acea porţiune de coridor era slab luminată, aşa că, cel puţin, el nu reuşise să îi vadă blestemata de roşeaţă.

Daphne s-a înflorat la amintirea scurtei întrevederi. Era o văduvă respectabilă, nu o fată aflată la primul sezon monden. Era timpul să înveţe să se comporte adecvat condiţiei ei.

*

Hugh, Daphne, băieţii, Kemal *şi* Rowena au plecat

spre corabia lui Hugh la scurt timp după ce au luat micul dejun. Daphne nu îşi putea da seama dacă Rowena venise ca să stea cu ochii pe ea, pe Hugh sau pe băieţi.

La rândul lui, Hugh era la fel de amabil ca întotdeauna şi părea să nu observe nimic în neregulă, concentrându-şi mai degrabă atenţia asupra băieţilor decât asupra privirii de uliu a Rowenei. Le răspundea încontinuu la întrebări, cu o uşurinţă care lăsa impresia că nu făcuse nimic altceva toată viaţa decât să crească băieţi.

Rowena stătea vizavi de Hugh şi îl privea fără să clipească, cu o expresie severă precum cea a unui totem păgân, de parcă ar fi bănuit că el era gata să scoată un cuţit din haina croită impecabil şi să îi ucidă pe toţi.

Se vedea de la o poştă care era corabia temutului corsar Standish Chiorul. *Batavia's Ghost* nu era doar cea mai mare corabie ancorată, ci şi cea cu aerul cel mai exotic şi cu cea mai ameninţătoare siluetă – la fel ca şi proprietarul ei.

S-au urcat cu toţii pe punte şi au găsit echipajul înşirat de-a lungul balustradei, parcă pentru inspecţie. Daphne şi-a dat seama că era pe punctul de le a fi prezentată celor şaizeci de corsari care se numărau printre cei mai temuţi bărbaţi pe care îi cunoscuse vreodată.

Băieţii au mers încet de-a lungul şirului şi au dat mâna – sau cârligul, în cazul memorabil al unuia dintre ei – cu fiecare marinar, aproape paralizaţi de bucuria de a fi întâlnit cea mai faimoasă bandă de corsari din lume.

Daphne a dat din cap şi a zâmbit, fascinată de numărul de ochi, de urechi şi de alte părţi lipsă din corpurile lor. Dar cel mai impresionant dintre ei era chiar ultimul din rând, aşezat astfel tocmai pentru că acolo era locul lui, fiind cei mai înalt. Era chiar mai înalt decât Hugh şi cântărea, probabil, mai mult decât trei oameni la un loc. Părul lui lung, negru şi lucios era strâns la spate într-un nod prins cu o clemă de piele. În nas avea un inel mare de argint, purta brăţări argintii la încheieturi şi o bandă largă, din acelaşi metal, în jurul unui braţ care avea diametrul cât talia băieţilor. Singura haină care îi acoperea partea

superioară a corpului era o vestă croită dintr-o bucată de blană ce avea capul animalului încă ataşat de ea. Purta pantaloni de piele întoarsă, cu franjuri, iar picioarele enorme îi erau încălţate cu papuci de piele.

— El este Două Canoe, a spus Hugh. De fapt, îl cheamă Shawnee. A fost poreclit Două Canoe pentru că încă din copilărie a fost atât de mare încât era nevoie de două canoe pentru a-l transporta.

Daphne i-a zâmbit bărbatului de dimensiuni gigantice, care, ostentativ, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat, cu o expresie dispreţuitoare pe chipul lui ce aducea cu cel al unui şoim.

Lăsând-o pe Rowena să se ocupe de băieţi, Hugh a luat-o de braţ şi a condus-o spre cabina lui. În timp ce mergeau, s-a aplecat spre ea şi i-a spus:

— Trebuie să nu uiţi faptul că majoritatea oamenilor mei... S-a oprit şi apoi s-a corectat: Ei, bine, cu excepţia lui Martin... au petrecut foarte puţin timp... ăăă... în compania femeilor.

Daphne i-a aruncat o privire sceptică. Păi, nu tocmai asta *erau* marinarii? Adică nişte muieratici?

Hugh a clătinat din cap, de parcă ar fi vorbit cu voce tare.

— Fiecare dintre aceşti bărbaţi, la un moment dat, a fost sclav. Unii dintre ei chiar s-au născut în sclavie.

Pe Daphne a cuprins-o ruşinea, ceea ce i-a alungat orice urmă de suspiciune.

— O, îmi pare rău, nu ştiam!

— Cum ai fi putut? a continuat Hugh fără să aştepte răspuns. În orice caz, Două Canoe nu a intenţionat să te insulte. În tradiţia poporului său, femeile şi bărbaţii sunt categorii destul de diferite. Societatea lor este una cu reguli sofisticate privind ierarhia şi rolurile stabilite clar pentru fiecare sex în parte.

Daphne putea să jure că în vocea lui era o urmă de aprobare.

— Chiar şi la masă stau separat, iar ritualurile lor de curtare şi de împerechere sunt foarte diferite de obiceiurile

englezeşti.

Cuvinte precum „sex” şi „împerechere” au evocat imagini nedorite în mintea lui Daphne, ceea ce a făcut ca faţa ei să se înroşească precum macul tocmai atunci când au trecut din umbra coridorului în lumina ce scalda încăperile ocupate de căpitan.

A riscat o privire către Hugh şi a fost întâmpinată de încă unul dintre zâmbetele lui răutăcioase. Hugh a chicotit ia vederea expresiei de pe faţa ei, iar Daphne s-a simţit cuprinsă de dorinţa de a-l lovi cu piciorul. O, cum să creadă fie şi un singur cuvânt din spusele lui? Omul era un provocator nenorocit!

— De ce am sentimentul că Două Canoe nu este singurul om de pe această corabie care are astfel de credinţe învechite despre diferenţele dintre sexe? a întrebat ea, întorcându-i spatele în timp ce el râdea în hohote.

Hugh le-a arătat băieţilor cabina lui luxoasă, un spaţiu bine împărţit, în care se găseau multe obiecte fascinante, cel mai important dintre ele fiind un pat foarte mare, acoperit cu un baldachin dintr-o catifea verde-închis şi presărat cu o mulţime de perne. Daphne a încercat să nu îşi imagineze ce făcea de obicei frumosul pirat într-un astfel de pat.

Băieţii s-au arătat deosebit de curioşi cu privire la o cutie de umbră[4] care conţinea o varietate de dinţi de rechin.

— Cei din cutie sunt mari, dar acesta e un unicat.

Hugh le-a arătat singurul breloc ataşat de ceasul lui. Dintele era încastrat în aur, cu un rubin mare în partea de sus.

— Acesta este colţul unui mare rechin alb peste care

4 Cutiile militare de umbră erau iniţial simple cutii în care marinarii care plecau de pe corabie îşi transportau bunurile pe uscat. Superstiţia susţinea că dacă umbra marinarului atingea ţărmul înainte ca respectivul să pună piciorul pe el, acesta avea să fie urmărit de ghinion. Prin închiderea în cutie a bunurilor sale considerate a fi o „umbră” metaforică a lui însuşi, marinarul se asigura că atingea pământul înainte de „umbra” sa.

am dat într-o călătorie în jurul Capului Bunei Speranţe. Am agăţat în cârlig un peşte destul de mare, iar mirosul lui l-a ademenit pe marele alb. În cele din urmă, am adus monstrul la bord. Crezând că era mort, ne-am apropiat prea mult. Sunt norocos că am pierdut doar asta.

Şi-a scos mănuşa de pe mâna stângă şi a ridicat-o pentru a fi privită de băieţi. Unghiile lui erau curate şi îngrijite impecabil, dar acea mână fusese supusă unor grele încercări. Al treilea deget îi lipsea, iar pe ambele părţi ale degetelor se vedeau tăieturi adânci.

— Am deschis stomacul fiarei şi am găsit acolo un colier cu rubine destul de impresionant. Apoi ne-am luat trofeele, am mâncat câteva mese excelente şi ne-am îngrijit cicatricile dobândite în luptă.

Le-a zâmbit gemenilor, care îl priveau fascinaţi.

— Aşadar, verişorilor, aceasta este povestea degetului lipsă.

— A durut? a întrebat Lucien.

— Ca naiba!

Richard i-a aruncat o privire lui Daphne.

— Aşa ţi-ai pierdut şi ochiul?

Hugh a chicotit.

— Nu, rechinul s-a mulţumit doar cu un deget. Ia spuneţi, nu vreţi să inspectăm şi restul corăbiei în timp ce mama voastră şi Rowena se odihnesc aici câteva clipe? Două Canoe şi Martin mi-au promis că vă vor arăta cum să încărcaţi un tun.

Perspectiva de a umbla pe corabie fără supravegherea femeilor a risipit gândurile gemenilor despre ochiul lipsă al căpitanului, aşa că cei doi băieţi au început să îl tragă pe Hugh afară din cameră.

— Vă rog să ne scuzaţi, doamnelor, a spus Hugh în timp ce uşa se închidea în spatele lor.

Rowena a pufnit, încruntată:

— Ce privelişte dezgustătoare şi echipajul ăsta!

— Cred că marinarii sunt, de obicei, bărbaţi plini de culoare.

Daphne a studiat micul vraf de cărţi de pe un raft.

— Marinari? a răbufnit Rowena. Poate piraţi, mai degrabă!

— Hmmm…

Daphne nu voia deloc să se certe. A văzut că Hugh avea cărţi de Swift, Pope, Defoe, Smollette şi Paine. Mai erau câteva despre care ea auzise, dar pe care nu le citise. Şi mai era un titlu, *Fanny Hill* de John Cleland, care era nou pentru ea. A luat volumul de pe raft, l-a deschis la întâmplare şi a citit câteva propoziţii. Apoi a recitit pasajul şi a închis cartea cu zgomot. O, Doamne! Sângele îi zvâcnea în urechi şi a înghiţit în gol, privind cartea de parcă ar fi fost un animal periculos. S-a uitat prosteşte în jur şi, fireşte, nu a văzut-o decât pe Rowena, preocupată, ca de obicei, de lucrul ei de mână. Daphne a deschis din nou cartea, de data aceasta la o altă pagină. Nu a trebuit să citească foarte multe cuvinte înainte să o închidă din nou, strângând-o la piept de parcă ar fi putut cumva să îi scape.

Biblioteca lui Thomas conţinea mii de cărţi, fiind una dintre cele mai respectate biblioteci din sudul Angliei. Dar nu conţinea nimic de genul acela. Nimic.

Plină de dubii, Daphne s-a holbat la cotorul inofensiv, din piele de viţel, al cărţii. Şi-o dorea. Rău de tot. Nu îşi mai amintea să fi experimentat o astfel de răscolire interioară, plină de dorinţă. Mâinile ei păreau să îşi aibă propria voinţă şi, înainte să îşi dea seama, a deschis geanta şi a băgat volumul subţire înăuntru. Asta era! Iată încă un lucru pe care îl furase de la Hugh Redvers.

A ignorat sentimentul arzător de vină care o năpădise şi s-a uitat la raft; locul liber dintre cărţi era vizibil, aşa că a luat un alt volum, ca să facă mai puţin vizibil primul loc care rămăsese gol, iar apoi s-a lăsat să cadă pe un scaun.

Rowena şi-a ridicat privirea de pe broderia la care lucra şi s-a uitat în ochii lui Daphne.

— S-a întâmplat ceva, milady?

— Poftim?

— Obrajii tăi au devenit destul de roşii.

— M-am încălzit puţin.

Daphne şi-a făcut vânt cu cartea pe care o ţinea în

mână, cu mintea la volumul din geanta ei. Tocmai furase ceva, o carte – un lucru pe care îl preţuia mai presus decât toate celelalte bunuri.

S-a uitat ţintă la uşa cabinei, cu inima încă bătându-i de zor. Mai avea timp să pună la loc cartea furată. A întins mâna după geantă, dar apoi s-a oprit. Chiar şi din puţinul pe care îl citise, îşi dăduse seama că volumul conţinea informaţii valoroase. Când respinsese ea ocazia de a învăţa? Şi doar o privire rapidă fusese edificatoare. Ca să nu mai vorbim de faptul că fusese… tulburătoare. Pesemne că acea carte putea să o ajute să înţeleagă unele lucruri. Lucruri pe care nu avea cum să discute cu nimeni altcineva – lucruri pe care o femeie de vârsta ei, dacă ar fi avut o căsnicie adevărată, *ar fi trebuit* să le cunoască. În plus, nu o *fura,* ci mai degrabă o împrumuta fără permisiunea lui Hugh.

Daphne şi-a imaginat expresia lui dacă i-ar fi cerut să i-o împrumute şi s-a cutremurat; ar fi ironizat-o până când ea ar fi înnebunit.

În piept i s-a aprins o flacără de furie; era văduvă – mamă a doi copii şi o femeie de douăzeci şi opt de ani. Totuşi, era absolut ignorantă şi lipsită de experienţă atunci când venea vorba de relaţiile sexuale. Era ridicol. A deschis cartea din mâinile ei – ceva de Pope, a observat ea, absentă −, dar era prea agitată ca să o citească.

Ce situaţie insuportabilă, într-adevăr! Cum putea să trăiască pradă acelor sentimente răvăşitoare pe care el i le provoca tot timpul? Cum putea să aibă grijă de copiii ei şi să îşi ducă la capăt opera filosofică, dacă nu se putea gândi la altceva decât la… *el?*

Daphne nu se amăgea cu gândul că citirea acelei cărţi furate ar fi putut rezolva toate problemele. Probabil că ar fi provocat mai multe. Nu, singura soluţie în cazul lui Hugh Redvers era fie ca ea să fugă de el, fie ca el să plece. Dar nu putea să îl scoată din propria lui casă. Ar fi trebuit să fie ea cea care pleca.

S-a uitat, absentă, la cartea din mâinile ei şi a străfulgerat-o un gând: de ce să nu plece la Londra? Oricum

plănuise să facă asta după ce se încheia perioada de doliu. Băieţii aveau nevoie de un profesor cu normă întreagă, iar ea avea nevoie... ei bine, nu se putea gândi chiar în clipa aceea la ceea ce îi trebuia ei personal, dar era sigură că avea nevoie de ceva, la urma urmei.

Da, Londra! Avea să se îndepărteze de prezenţa tulburătoare a lui Hugh suficient de mult timp încât să îşi acorde un răgaz ca să se decidă cum să îi mărturisească adevărul – să îşi pună gândurile în ordine înainte de ziua în care avea să fie nevoită să îşi ia copiii şi să plece pentru totdeauna.

Daphne s-a simţit uşurată fiindcă luase o decizie – oricare va fi fost aceea. Era pe punctul de a aşeza cartea lui Pope la loc, când uşa s-a deschis. Hugh s-a oprit chiar lângă raft şi s-a aplecat să culeagă încă o carte de pe jos, una pe care Daphne, în agitaţia ei, trebuia să o fi scăpat pe podea.

El a ridicat-o.

— Asta e ceea ce căutai, milady?

— Probabil că a căzut atunci când am luat-o pe aceasta.

Daphne i-a înmânat volumul lui Pope, iar el a pus la loc cele două cărţi. Locul liber de pe raft părea să semnalizeze mai puternic decât un far, dar Hugh nu părea să fi observat.

— Lucien şi Richard mi-au inspectat corabia după bunul lor plac şi sunt înfometaţi pentru că nu au mai mâncat de aproape trei ore. Dacă nu ai nimic împotrivă, milady, Kemal te va însoţi la Pig and Whistle, iar între timp eu voi schimba câteva cuvinte cu secundul meu, domnul Delacroix.

Părăsind cabina lui Hugh, Daphne a fost ridicol de uşurată. Se gândea doar la cartea pe care o furase şi la ce anume făcuse Hugh în patul acela mare, care ocupa jumătate din cameră.

*

Hugh l-a urmărit din priviri pe Kemal, care îi conducea

pe Daphne şi pe copii către vechiul han. Cu siguranţă că ea părea tulburată de ceva. A alungat acel gând şi s-a întors spre francezul încărunţit, singurul evadat din închisoarea lui Babba Hassan care mai era în viaţă, în afară de el, de Hugh.

— Vom fi gata să plecăm la următoarea maree, căpitane. Sau ar trebui să îţi spun „milord”, sau mai degrabă „Excelenţa Voastră”?

Faţa ridată de vreme a lui Delacroix era la fel de impenetrabilă ca întotdeauna, dar ochii lui întunecaţi au strălucit, amuzaţi.

Hugh s-a încruntat. Fără îndoială că oamenii din echipajul său fuseseră foarte încântaţi să afle că, în realitate, căpitanul lor era un aristocrat englez.

— Foarte amuzant! Ştii pe cine vei avea la bord, prietene, şi te rog să fii foarte precaut. Nu duce lipsă de duşmani, după cum bine ştii.

— Da, căpitane, a spus Delacroix fără ca expresia feţei să i se schimbe în vreun fel care i-ar fi trădat adevăratele sentimente în acea privinţă.

Oricum, probabil că Delacroix credea că Hugh era nebun, de vreme ce îşi risca vasul pentru una dintre soţiile sultanului Babba Hassan.

— Să nu vă puneţi vieţile în pericol. Fără acte de eroism, ai înţeles?

— Da, căpitane.

— Îmi pare rău că te trimit pe mare după atât de puţin timp petrecut pe ţărm.

Delacroix a ridicat din umeri.

— Este mai bine ca echipajul – inclusiv eu – să nu rămânem prea mult în acest liniştit orăşel englez. Nu există prostituate, nici vin sau mâncare mai acătării şi nici distracţii interesante. Locuitorii oraşului sunt ostili şi prea multe zile petrecute aici ar putea avea drept efect ca unul dintre noi să facă o prostie şi să sfârşim atârnând în ştreang.

— Sunt convins că ai dreptate.

Hugh ştia că nu avea rost să îi amintească lui

Delacroix de pericolul aventurării în apele din jurul Oranului. Fuseseră împreună de când amândoi spărgeau bolovani la periferia palatului sultanului, fiecare fiind convins pe atunci că acela avea să le fie sfârşitul. În schimb, a spus:

— Vreau să îl iei pe Martin cu tine. Dumnezeu ştie că nu îl vreau mişunând pe aici.

Delacroix i-a zâmbit leneş.

— Îl voi feri de necazuri.

Hugh nici nu se îndoia de asta. Delacroix era unul dintre puţinii oameni capabili să îl controleze pe tânărul arogant din New Orleans.

Hugh i-a întins mâna, iar Delacroix l-a apucat de antebraţ.

— La bună vedere, prietene!

— Asemenea, căpitane!

Delacroix i-a zâmbit sardonic căpitanului său, aruncând o privire plină de subînţelesuri spre Pig and Whistle.

— Îţi doresc vânturi blânde şi ape liniştite, căpitane.

Privirea lui complice l-a surprins pe Hugh, care, pe moment, s-a simţit jenat.

— Ticălosule, a spus el, chicotind în timp ce se răsucea pe călcâie şi pleca.

Nu putea decât să spere că Delacroix recunoscuse semnele obsesiei lui pentru Daphne doar fiindcă îl cunoştea ca nimeni altul. Hugh ura gândul că *toţi* cei din jurul lui ar fi putut observa acel interes pe care el i-l purta tinerei femei.

*

Daphne tocmai terminase de comandat ceai, când Hugh a intrat în salonul privat de la Pig and Whistle. El s-a aşezat în faţa ei, având câte un băiat de o parte şi de alta, iar apoi s-a supus, răbdător, tirului lor necruţător:

— Care e următoarea destinaţie pentru *Batavia's Ghost*?

— Când va pleca?

— Care este scopul deplasării?

El le-a răspuns la întrebări, însă Daphne nu a putut să nu observe că unele dintre răspunsuri erau destul de vagi.

Când a intervenit un moment de pauză în conversaţie, Daphne a profitat de acea oportunitate.

— Şi eu mă gândesc la o călătorie – deşi nu la fel de exotică precum cea a domnului Delacroix. Am decis că a venit timpul să mergem la Londra.

— Londra?! au exclamat la unison Lucien şi Richard.

Londra? s-a auzit întrebarea ca un ecou a lui Hugh, sunând uimitor de asemănător cu cea a presupuşilor săi veri.

— Dar, mamă, de ce plecăm tocmai acum când vărul Hugh a venit acasă?

Sprâncenele aurii ale lui Hugh s-au arcuit precum nişte ecouri tăcute ale întrebării lui Lucien, iar Daphne a avut impulsul de a-l strânge de gât pe fiul ei cel mare.

— Mamă, oare vărul Hugh nu poate veni cu noi? a întrebat Richard.

Daphne s-a uitat lung la fiul ei de obicei rezervat, un băiat care de regulă nu scotea o vorbă zile întregi, până când Daphne se chinuia să smulgă câteva informaţii de la el, doar pentru a se asigura că nu îşi pierduse darul vorbirii.

— Lord Ramsay are, cel mai probabil, multe lucruri importante de care trebuie să se ocupe, de vreme ce tocmai s-a întors din…

S-a oprit, dar Hugh se uita ţintă la ea, aşteptând.

— Ei bine, de vreme ce tocmai s-a întors.

Băieţii păreau să îşi concentreze toate eforturile pentru a înţelege acea situaţie nouă, iar Daphne nu putea să îi învinuiască. Ultimele ei cuvinte sunaseră prosteşte.

Numai Hugh îşi afişa obişnuitul zâmbet, de parcă ar fi ştiut că ea încerca să fugă şi să se ascundă.

— Întâmplător, m-am gândit şi eu să vizitez Londra, Richard. Sunt sigur că ne putem întâlni în oraş, a adăugat Hugh, cuvintele sale alinându-le băieţilor dezamăgirea care li se citea şi pe feţe, chiar dacă privirile le rămăseseră pironite la mama lor.

— Nu vom pleca imediat la Londra.

Nimeni nu a vorbit, iar Daphne a oftat, cedând.

— Cu siguranţă că nu plecăm înainte de sfârşitul lunii.

Gemenii au părut uşuraţi, dar zâmbetul lui Hugh a înflorit, de parcă nu mai putea de nerăbdare să audă ce avea ea de spus mai departe.

Bineînţeles că Daphne nu a vrut să îşi dezamăgească auditoriul.

— Acum, că te-ai întors în Anglia, poate că te vei interesa de moşiile unchiului tău.

Ea şi-a muşcat limba; ar fi vrut să abordeze subiectul într-un mod subtil, nu într-o manieră abruptă. Camera era tăcută şi se auzeau doar vocile înfundate ale clienţilor hanului, aflaţi în barul de alături.

A aruncat o privire în jurul mesei: Rowena s-a încruntat, băieţii şi-au plecat capetele, iar Hugh a ridicat dintr-o sprânceană.

— Dacă ai face asta, eu aş avea mai mult timp pentru studiile mele, a explicat ea.

A doua sprânceană a lui Hugh s-a alăturat celei dintâi.

— Nu trebuie să mă ocup doar de Lessing Hall, ci şi de toate celelalte proprietăţi. De toate cinci.

Trebuia să pari atât de disperată?

— Randall este un administrator excelent, dar problemele l-au copleşit. Deja a solicitat ajutor. Fireşte, îmi voi rezerva timp pentru a te familiariza cu activităţile de la Lessing Hall. Mi-ai fi de mare ajutor, a repetat ea văzând că el amuţise. Mai ales dacă decid să îmi petrec o parte din an la Londra. Sau în altă parte.

Ea a strâns din dinţi ca să se oprească odată din a mai îndruga verzi şi uscate.

I s-a format o cută între ochi, iar expresia lui era foarte diferită de cea obişnuită, de tachinare.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Daphne şi-a ţinut gura închisă şi şi-a jurat să o păstreze astfel cel puţin tot restul după-amiezii. Mai întâi îşi făcuse planuri pentru a se îndepărta de bărbatul acela tulburător, iar apoi se oferise să îşi petreacă mai mult timp

cu el pentru a-i explica în amănunt care erau problemele moşiei.

Naiba ştia ce ar mai fi putut spune dacă ar fi continuat să vorbească?

Capitolul 7

Prezenţa lui Hugh nu era atât de deranjantă pe cât se temuse iniţial Daphne. În fiecare dimineaţă, ea îşi petrecea câteva ore împreună cu Hugh şi cu Randall. Acesta din urmă era administratorul ei cel suprasolicitat, care se declara încântat de perspectiva unui ajutor. Însă vremea de primăvară neobişnuit de caldă dispăruse la fel de brusc precum venise, ţinându-i pe cei trei captivi în interior, unde studiau registrele descurajante. Ca să poată inspecta moşia, aveau de aşteptat o pauză între aversele de ploi de primăvară.

Prezenţa lui Randall îl împiedica pe Hugh să mai fie o sursă groaznică de tachinare – în cea mai mare parte a timpului – şi, de asemenea, o împiedica pe Daphne să se comporte ca o prostuţă îndrăgostită nebuneşte. În majoritatea situaţiilor.

După-amiezile şi le petreceau separat, Hugh conducându-şi afacerea – ceea ce părea să implice o mulţime de corespondenţă –, iar Daphne scriind la cea mai recentă lucrare a ei şi având grijă de treburile obişnuite ale gospodăriei.

Serile încă prezentau un pericol, dată fiind marea perioadă de timp pe care ea trebuia să şi-o petreacă în prezenţa lui. Dar Lady Amelia hotărâse tam-nisam să îşi facă apariţia în fiecare seară, iar Hugh nu mai solicitase prezenţa lui Daphne în sala de muzică.

Se vedeau atât de rar, încât Daphne aproape că se întreba dacă el o evita la fel de mult pe cât îl evita şi ea pe el.

Drept urmare, zilele urmau un curs liniştit, până în a

treia săptămână de la venirea lui Hugh, când cerul albastru a început să se întrevadă printre nori, anunţând o schimbare nu doar în ceea ce privea vremea.

Era amiază, iar Daphne se afla în cea mai mică dintre camerele de zi, unde venise să lucreze la articolul ei. Însă în loc să îşi redacteze concluzia, ea recitea *Critica raţiunii pure*. Logica admirabilă din carte era un balsam pentru creierul ei înfierbântat. Era adâncită în gânduri, când ceva a deranjat-o şi a făcut-o să îşi ridice privirea. Atunci l-a văzut pe Hugh sprijinindu-se de uşă.

— Vai!

— Îmi pare rău că te-am speriat. Am bătut de mai multe ori, dar nu ai răspuns.

Braţele îi erau încrucişate peste piept, ca şi cum ar fi vrut să baricadeze uşa cu corpul lui mare.

Era încruntat.

— Vreau să îţi spun că sunt *extrem* de dezamăgit.

Inima lui Daphne a îngheţat, iar mintea i-a luat-o razna precum un şoarece speriat.

„O, Doamne! Oare a aflat? A aflat…”

Orice ar fi văzut pe faţa ei, el a zâmbit. Lui Daphne i s-a ridicat în gâtlej un sentiment de uşurare aproape paralizantă, amestecat cu unul de iritare. Ea şi-a închis cartea cu un pocnet.

— Dezamăgit, milord? De ce? Fiindcă vezi o femeie citind o carte?

— Ei bine, printre altele.

El s-a dezlipit de uşă şi a început să se plimbe prin încăpere, uitându-se la lucruri cu acea privire tulburătoare care îi era proprie, ceea ce a făcut-o pe Daphne să se încordeze toată. În cele din urmă, Hugh s-a oprit în faţa sofalei pe care şedea ea, a întins mâna şi a împuns uşor cu degetul cartea din mâinile ei, iar apoi şi-a înclinat capul până când a reuşit să citească titlul.

— Hmmm… Sprâncenele lui expresive s-au ridicat. O mică lectură uşoară?

Daphne a strâns cartea şi mai tare şi l-a fixat cu cea mai arogantă privire pe care o putea afişa.

— Da, ei bine, mi-e teamă că am dat deja gata numărul pe luna asta din *The Lady's Magazine.*

Buzele lui senzuale s-au arcuit, scoţându-i în evidenţă gura frumoasă.

— Într-adevăr?

Privirea lui caldă şi complice i-a provocat lui Daphne furnicături şi senzaţii de fierbinţeală în diferite părţi ale corpului.

A oftat, nervoasă, pentru a-şi masca reacţiile stânjenitoare.

— Pot să te ajut cu ceva, milord, sau ai venit să discutăm despre moda feminină?

Hugh s-a aşezat lângă ea, pe sofa, corpul lui ridicol de mare copleşind micuţa piesă de mobilier. Şi-a schimbat poziţia şoldurilor pentru a se aşeza cât mai confortabil, iar mişcarea i-a adus corpul tare şi musculos mai aproape de ea. Daphne s-a gândit să se îndepărteze, dar nu mai avea unde – nu mai exista niciun centimetru care să nu fi fost ocupat de Hugh Redvers.

Amuzamentul a sclipit în ochiul lui verde.

— Draga mea Lady Davenport, a spus el, alene, pe un ton oficial care suna şi mai intim pe buzele lui decât numele ei de botez, cu tot dragul aş vrea să discut cu tine despre cele mai noi tendinţe în materie de rochii. Sau, a continuat el, iar zâmbetul i-a devenit viclean, chiar şi din filosofia germană.

Daphne nu a putut decât să îl privească lung; faptul că el recunoscuse autorul volumului, adică pe Kant, era atât de neaşteptat, atât de… *erotic!* Totuşi, bătăile inimii ei s-au mai temperat. S-a foit, iar şoldul i s-a lipit de al lui. Atingerea a străfulgerat-o, făcând-o să sară în picioare. Hugh s-a ridicat odată cu ea, lăsând-o să scape doar temporar, în timp ce, aplecat asupra ei, i-a aruncat o privire nerăbdătoare şi a luat-o de mână. Atingerea pielii lui calde, uşor aspre, a făcut ca lui Daphne să i se strângă gâtlejul până când ea şi l-a simţit larg numai cât un bob de mazăre.

— Îmi cer scuze dacă remarca mea despre îmbrăcămintea pentru femei a fost… nepotrivită.

Expresia lui smerită era infirmată de strălucirea mocnită din ochi. Degetele i-au alunecat pe sub palma ei şi i-au mângâiat pielea subţire şi sensibilă a încheieturii.

Daphne şi-a smuls mâna şi şi-a netezit cu ea fustele, înghiţind convulsiv înainte de a-şi simţi gâtlejul descleştat.

— Am treburi de rezolvat. Stând aici, m-am sustras de la îndatoririle mele zilnice.

Daphne îşi detesta atitudinea tulburată şi prostească. L-a privit pe Hugh de parcă totul s-ar fi întâmplat din vina lui. Şi aşa şi era.

— Sustras?

Daphne a ignorat remarca lui zeflemitoare.

— Ai nevoie de ceva de la mine?

— Da, am nevoie de ceva de la tine.

S-a aplecat peste ea, stând mai aproape decât i-ar fi permis normele de politeţe.

Daphne a aşteptat. Şi a aşteptat.

— Ei bine, ce este? a izbucnit ea în cele din urmă, iritată că fusese adusă în situaţia de a pune ea întrebarea.

Colţurile gurii lui s-au ridicat şi la coada ochiului i-au apărut riduri fermecătoare. O, era o pacoste! Oare de ce ea continuase să înghită momeala pe care i-o aruncase el? Daphne şi-a încrucişat braţele peste piept şi a aşteptat. Nu voia să mai scoată nici un cuvânt. Niciunul.

— Tocmai m-am întâlnit cu Randall. Te căuta.

— Da?

— Era destul de agitat. A trebuit să plece din cauza unor probleme de familie. Hugh a fluturat din mâna lui imensă. Ceva legat de o fiică şi de un copil şi aşa mai departe.

— Fiica lui cea mare stă să nască.

— Cred că despre o naştere era vorba. În orice caz, asta înseamnă că nu va putea să ni se alăture la inspecţia casei Dower. El a zâmbit alene. Mă tem că va trebui să facem asta împreună. Singuri.

Inima ei a tresărit.

— Dacă vrei să amâni, am putea…

— Nu vreau, a răspuns el.

Daphne şi-a umplut plămânii cu aer şi apoi a expirat încet. O dimineaţă întreagă petrecută împreună cu el. Singuri. Ea a strâns din buze şi a dat din cap.

— Foarte bine. A aşteptat. Asta a fost tot?

— Nu, am vrut să întreb şi de ce m-ai abandonat în bibliotecă.

— Bibliotecă? a repetat ea, prosteşte.

— Da, ştii, camera în care sunt toate cărţile? Ai părăsit, de asemenea, biroul acela fermecător. Oare te-am alungat prin vreo acţiune a mea?

Mintea lui Daphne a luat-o la goană. Nu putea să îi spună adevărul – că, mai degrabă, decât să se concentreze asupra unei cărţi în prezenţa lui, ar fi făcut o călătorie la Londra. Nu, nu putea spune una ca asta. Aşa că a minţit:

— M-am gândit că îţi doreai puţină intimitate.

El a ridicat din sprâncene.

— Aşa ai crezut? Şi procedai astfel şi pe vremea când unchiul meu era încă în viaţă? Adică lucrai în camera asta?

Cu o expresie de dezgust, el a aruncat o privire prin camera înghesuită şi slab luminată.

— Nu procedam aşa. Lucram în bibliotecă.

— Dar acum ai abandonat biblioteca, astfel încât să pot avea totul pentru mine?

Iritarea s-a alăturat altor emoţii care i se zbăteau în piept lui Daphne. De ce nu putea el să plece şi să o lase în pace? Ce voia? De ce se afla acolo?

— Am făcut-o din consideraţie pentru *tine*. Din amabilitate, a adăugat ea, în caz că el nu ar fi ştiut ce însemna „consideraţie”.

Era supărător să fie presată în legătură cu acea problemă, mai ales că adevărul era atât de umilitor: că fugise din bibliotecă deoarece concentrarea era imposibilă cu el prin preajmă; că atunci când ei doi se aflau în aceeaşi cameră, singurele lucruri la care ea se putea gândi erau faţa, corpul şi privirile lui provocatoare; şi, mai ales, că se simţea copleşită de dorinţa de a face cu el lucrurile pe care le citise în cartea lui păcătoasă.

Daphne a strâns din dinţi; o, acea carte oribilă şi

nenorocită pe care şi-ar fi dorit să nu o fi văzut niciodată, dar pe care nu se putea opri să o citească! Şi să o recitească.

Ea şi-a dat seama că tăcea şi şi-a ridicat privirea. Hugh zâmbea, de parcă ar fi putut vedea imaginile care se perindau prin mintea ei: trupul lui gol, modul în care acesta se îmbina cu trupul ei la fel de gol şi…

— Consideraţie? a repetat Hugh. Mi se pare foarte *lipsit de consideraţie,* Daphne. Mi-ar fi plăcut dacă nu ţi-ai fi abandonat nici biroul, nici biblioteca sau oricare încăpere de la Lessing Hall din cauza mea. Te asigur, draga mea mătuşă, că îmi voi birui neliniştea de a vedea o femeie înconjurată de atât de multe cărţi, sau, şi mai îngrozitor – citind una. Cuvintele lui erau degajate, dar expresia feţei, nu. Dacă vei continua să pleci din încăperile în care intru eu, nu pot decât să cred că doreşti să părăsesc Lessing Hall.

— Nu, a şoptit Daphne. Adică, aş fi foarte fericită să continui să lucrez în bibliotecă.

— Mă bucur să aud asta. Ai nevoie de ajutor pentru a-ţi muta lucrurile?

— Nu, mulţumesc. Nu am adus prea multe aici.

Hugh a zâmbit şi s-a înclinat, ieşind din cameră fără să mai spună un cuvânt.

Cu un oftat sacadat, Daphne s-a prăbuşit pe sofa. O, Doamne! Acum nu mai avea nicio scuză ca să îl evite. Fiecare zi era o luptă din ce în ce mai intensă cu dorinţa de a îi pune lui Hugh întrebări despre trecutul lui, mai ales că ziarele păreau să nu mai vorbească despre nimic altceva. Dar Daphne ştia că astfel crea un precedent periculos, neavând nici pe departe dorinţa de a-i împărtăşi lui Hugh detalii legate de trecutul ei. Nu, relaţiile dintre ei erau încă fragile, iar curiozitatea ar fi afectat acel echilibru delicat.

Săptămânile trecuseră şi ea nu se mai aflase atât de aproape de momentul în care să se simtă îndemnată să îi spună adevărul, aşa cum fusese în prima zi, în poiană. Iar dacă ar fi avut de gând să facă aşa ceva, acel moment al mărturisirii devenea din ce în ce mai îndepărtat. Perioada

de timp în care fusese forţată să stea sub acelaşi acoperiş cu el o făcuse să îşi dea seama cât de mult îl plăcea pe bărbatul care sălăşluia în acel corp superb. În spatele atitudinii lui amuzate şi zeflemitoare se găsea un intelectual fin şi o persoană fascinantă. Era şi un om blând, ce petrecea o bună parte din zi în compania fiilor ei, care îl priveau ca pe un zeu.

Daphne avusese nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu îl urmeze pe Hugh încoace şi încolo, precum un căţeluş, doar pentru a-i sta în preajmă. Iar acum ea fusese de acord să facă amândoi o plimbare de dimineaţă la Dower House? O jumătate de zi împreună cu el? Singuri? A închis ochii şi s-a rugat să plouă.

*

Hugh a zâmbit în timp ce închidea uşa cămăruţei întunecate în care o găsise ascunsă pe tânăra şi frumoasa lui mătuşă; de parcă s-ar fi putut ascunde de el!

S-a gândit la cartea pe care ea o strânsese în mâini, iar zâmbetul i-a devenit un rânjet. Lucrurile pe care le citea femeia aceea trebuie să fi fost grele şi de neînţeles pentru marea majoritate, cu excepţia câtorva minţi din întreaga ţară. Nu era numai asta, dar se părea că ea le citise şi în limbile în care fuseseră scrise. El văzuse o sumedenie de tratate lingvistice care umpleau mai multe rafturi din vasta bibliotecă a unchiului său. Nu doar în franceză şi italiană – limbi considerate ca adecvate intelectului delicat al unei femei −, dar şi în germană, greacă, latină şi chiar în olandeză.

— La naiba! a mormăit el în timp ce se îndrepta spre salonul cel mare, cu mintea la femeia rămasă în urma lui, mai degrabă decât la misiunea care i se arăta în faţă.

Nu mai trebuia să o tachineze, fiindcă asta nu însemna doar proastă creştere, ci şi un lucru periculos; unul care îi primejduia liniştea sufletească.

Hugh a râs amar. Care linişte? În fiecare zi o dorea mai mult.

După ce îşi dăduse seama că ea îşi mutase lucrurile din biblioteca pe care o îndrăgea atât de mult, el se simţise uşurat. Iar apoi, nefericit. Şi în cele din urmă, furios. Uşurat fiindcă ea îndepărtase tentaţia, nefericit fiindcă, în timp ce se prefăcea că citea, el nu mai putea să stea şi să o privească, furios fiindcă prezenţa lui o alungase dintr-o cameră aflată în propria ei casă.

Şi-a trecut, nervos, o mână prin păr, dorindu-şi să îşi poată desprinde capul de pe umeri şi să îi scuture conţinutul, care, oricum, părea să fie plin de prostii în zilele acelea. El şi-a promis să o lase în pace pe Daphne şi să se bucure fiindcă ea începuse să îl evite. Măcar unul dintre ei să dea dovadă de bun-simţ. Acea intenţie a lui durase chiar o întreagă zi. Dar el nu putea să pună capăt acelei povesti; nu putea să o lase în pace pe Daphne. Oare ce găsise la ea? Şi ce naiba ascundea? Pentru că nu trebuise să stea decât câteva ore în compania ei ca să îşi dea seama că ascundea *ceva* – şi orice ar fi fost acel ceva, ea era măcinată de vinovăţie.

Nu că ar fi fost treaba lui. Ar fi trebuit să o lase să plece la Londra, dar profitase de fiecare ocazie pentru a-i pune beţe în roate. Ar fi fost mai bine pentru toţi cei implicaţi ca Daphne să fi plecat, mai ales dacă acele scrisori anonime spuseseră adevărul, ceea ce însemna că ea nu era în siguranţă la Lessing Hall. Mai ales că seara trecută apăruse o nouă scrisoare.

Gândul la cea mai recentă misivă de ameninţare i-a făcut să arunce o privire înverşunată pe când traversa vestibulul, unde un lacheu flanca uşa din faţă.

— Găseşte-l pe William Standish şi adu-l în bibliotecă! a poruncit el, uitând că nu se afla pe puntea corăbiei sale.

Omul a fugit ca o săgeată scăpată dintr-un arc, iar Hugh a avut o remuşcare fiindcă îi vorbise atât de dur. La urma urmei, nu era vina bietului om că, la cei treizeci şi şapte de ani ai săi, Hugh se comporta ca un adolescent îndrăgostit! A aruncat o privire la enorma pendulă din bibliotecă şi a văzut că era ora două şi un sfert; momentul perfect pentru un coniac. A turnat într-un pahar două

degete din lichidul dens, de culoarea chihlimbarului, adăugând încă o treime ca să fie cu sufletul împăcat, iar apoi a mers să studieze secţiunea de bibliotecă plină cu cărţi în limbi străine a lui Daphne, de parcă ar fi putut cunoaşte mai bine proprietarul dacă îi privea cărţile suficient de atent.

S-a cutremurat la acel gând prostesc. O, Doamne, era un idiot!

Oare să fi însemnat acea blestemată atracţie faţă de ea o pedeapsă pentru comportamentul lui din trecut? Ca şi când, după ce se bucurase ani de-a rândul de o existenţă de afemeiat fără griji, vreo forţă cosmică malefică aflase despre viaţa lui fericită, hedonistă şi, la urma urmei, egoistă, şi decisese că venise vremea ca el să plătească pentru toate astea? Plată care venise sub formă de frustrare sexuală, o senzaţie pe care, până atunci, nu îşi amintea să o fi experimentat vreodată. Şi, pentru numele Domnului, una care nu îi plăcea deloc!

O imagine a lui Daphne i-a trecut prin minte pe neaşteptate. Corpul ei subţire, graţios, ochii reci, de safir, şi buzele acelea pline, pe care nu se putea opri să şi le imagineze sub ale lui. Hugh se uita ţintă la biroul din faţa lui şi o vizualiza pe ea, vedea mâinile lui ridicându-i fustele şi mângâindu-i până sus picioarele lungi. Ar fi luat-o încet, explorându-i locurile cele mai intime cu o premeditare calculată, astfel încât să îi şteargă de pe faţă expresia aceea distantă. Ar fi tachinat-o cu degetele, cu mâinile, cu buzele până când acei ochi albaştri, reci, s-ar fi aprins, iar ea l-ar fi implorat să o scoată din acea stare de tânjire teribilă. Şi după aceea el ar fi penetrat-o atât de adânc, încât nu ar fi ştiut unde se sfârşea trupul ei şi unde începea al lui…

— Am fost chemat, domnule?

Hugh s-a răsucit şi a strigat:

— O, Doamne, măi, omule! De ce te strecori precum o pisică?

Vocea îi sunase piţigăiat, ceea ce era foarte rău – deşi faptul că mădularul îi era erect însemna ceva chiar şi mai

rău –, toate acestea proclamând sus şi tare că posesorul lor se afla într-o stare de chin şi că, din cauza asta, era pe cale să îşi iasă din minţi de furie.

Will a afişat obişnuitul lui zâmbet de superioritate.

— Îmi cer scuze dacă te-am speriat, milord.

— Ia loc.

Hugh s-a lăsat pe scaunul din spatele biroului masiv şi s-a ţinut strâns de mânere în timp ce bătăile rapide ale inimii i-au încetinit. S-a uitat ţintă la tăblia netedă din faţa lui. Biroul era o operă de artă, iar Hugh o privise mereu ca pe un bun care îi aparţinuse unchiului său – la fel ca orice altceva din blestematul acela de loc.

La fel ca văduva lui.

— Fir-aş al naibii! a gemut el.

Mădularul i se întărise atât de tare, încât îl durea.

— Milord?

Hugh a dat băutura pe gât şi şi-a ascuns erecţia puternică înainte de a se lăsa pe spătarul scaunului şi de a se încrunta la bărbatul din faţa lui.

— Vreau să ştiu totul, în detaliu, despre această scrisoare.

Expresia de superioritate a dispărut de pe faţa lui Will.

— Am găsit-o aseară – chiar înainte de a pleca acasă. Am întrebat pe oricine s-ar fi putut afla în apropiere de locul în care a fost lăsată scrisoarea, dar nimeni nu a văzut nimic şi nici o persoană străină nu a fost aici nici ieri, nici acum două zile. Will s-a ciupit de podul nasului. Era pe podeaua magaziei de lângă grajd, n-am idee de cât timp ar fi putut fi lăsată acolo.

A ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, milord, dar mă tem că mi-am epuizat sursele de informaţii.

— Surse? Ce fel de surse sunt acestea?

Faţa palidă a lui Will s-a înroşit.

— Poate că „surse” nu este cuvântul potrivit. În afară de servitori, am mai vorbit cu una dintre femeile care lucrează împreună cu sora mea la ţesătorie şi a cărei verişoară este ajutor de bucătar. Vocea lui s-a stins, în timp

ce sprâncenele lui Hugh se ridicau din ce în ce mai mult. Will a răsuflat adânc şi zgomotos. Adevărul este că habar nu am pe ce cale să o mai iau, milord. Scrisoarea ar fi putut ajunge oricând, adusă de oricine.

— Dar omul pe care îl cunoşti de la Tunbridge Wells? Curierul sau orice ar fi el, a aflat ceva?

— A spus că situaţia de la Whitton Park este tensionată, deoarece servitorii nu au fost plătiţi de ceva vreme, dar că, în afară de asta…

Will a ridicat din umeri.

— Face tot ce poate, însă nu a descoperit nici o legătură între vreo persoană şi aceste scrisori sau între vreo persoană şi Excelenţa Sa.

— Mai este cineva de care ne-am putea folosi?

— Nimeni în care să am încredere. Îndrăznesc să cred că nu ai vrea să răsufle ceva.

— Nu, nu aş vrea.

Hugh a bătut în birou cu cele trei degete ale mâinii stângi. Ar fi trebuit să îi spună lui Daphne despre scrisori? Oare era posibil ca ea să fi fost conştientă de ceea ce se întâmpla? Hugh a respins o astfel de idee. De ce să o îngrijoreze, când ei nici măcar nu erau siguri că exista o problemă? Începea să creadă că totul era o farsă pusă la cale de vreun fost servitor nemulţumit, care voia să agite spiritele. Oricum, în ce situaţie de mare pericol se putea afla Daphne la Lessing Hall? Nu avea sens.

— Îi vom oferi omului tău încă vreo câteva zile. Ezit să merg să pun chiar eu întrebări despre o chestiune atât de delicată. Mă tem că interesul meu nu va trece neobservat.

Tocmai ce îi ieşise pe gură un eufemism nereuşit. Vestea despre întoarcerea lui se răspândise ca un incendiu de pădure. Fiecare ziar citit de Hugh era plin de aventurile sale, atât de cele reale, cât şi de cele imaginare. Ori de câte ori mergea la Eastbourne, simţea greutatea privirilor aruncate de sute de perechi de ochi; nici nu voia să se gândească cât de greu i-ar fi fost dacă ar fi mers la Londra! Deja angajase cinci bărbaţi din sat pentru a patrula proprietatea. Aceştia alungaseră deja de pe moşie o duzină

de ziarişti. Cine ştie câţi alţii pândeau fără a fi observaţi? Nu, nu ar fi putut să investigheze afacerea aceea nenorocită fără să adune o întreagă gloată de spectatori

Hugh a scos pana de scris din suportul ei şi şi-a mângâiat, absent, bărbia.

— Vreau să avem pe cineva de la Whitton Park. Asta este tot ce avem în prezent – adversitatea dintre Lady Davenport şi Hastings.

Will a dat din cap.

— Sunt de acord. Din păcate, începând din momentul în care s-a căsătorit cu Lady Davenport, unchiul tău a întrerupt toate legăturile cu Hastings. Aproape că nu avem nici un contact la Whitton Park – nici cu stăpânul de acolo şi nici cu slugile lui.

— Situaţia aceasta este destul de neobişnuită într-o comunitate atât de mică, nu-i aşa?

Hugh l-a privit pe Will în ochii săi albaştri.

— Cunoşti motivul disensiunilor dintre unchiul meu şi Hastings?

— Nu am niciun indiciu, milord. Pe când mama doamnei era încă în viaţă, unchiul tău mergea la Whitton Park cu oarecare regularitate.

— O, da. Pasiunea lor comună pentru orhidee, a spus Hugh strângând din buze.

Will i-a aruncat o privire ciudată înainte de a vorbi.

— Am presupus întotdeauna că răposatul conte a încetat cu vizitele din cauza morţii lui Lady Hastings, dar poate că asta s-a întâmplat din cauza a ceva ce făcuse Hastings? Omul acela este cunoscut pentru reputaţia lui proastă şi ştii cum se purta unchiul tău atunci când avea de-a face cu astfel de personaje.

Da, Hugh ştia. Unchiul lui fusese un bastion al respectabilităţii, extrem de strict în privinţa respectării normelor morale; n-ar fi vrut să aibă de-a face cu un om ca Malcolm Hastings. Sau cu un om ca Hugh.

— Răposatul conte nu a fost singura persoană din împrejurimi căreia nu-i făcea plăcere compania lui Hastings. El s-a asigurat că nu avea în casa lui servitori care să fi

lucrat vreodată la Whitton Park, cu excepţia Rowenei Claxton, care a slujit-o pe Lady Davenport şi la Whitton.

Hugh a zâmbit la menţionarea numelui servitoarei celei ostile a lui Daphne. Doamne, dar femeii aceleia nu îi plăcea deloc de el! Avea vârsta necesară pentru a şi-l aminti cum fusese în tinereţe. Fără îndoială că ea îşi făcuse griji...

— Crezi că cel care trimite scrisorile ar putea fi unul dintre servitorii lui Hastings? a întrebat Will, risipindu-i gândurile.

Hugh s-a gândit la conflictul pe care îl întrerupsese în prima zi. Poate că acela era pericolul indicat de scrisori, faptul că Hastings încerca să o *forţeze* pe Daphne să se mărite cu el. Dar Hugh nu credea aşa ceva. Avansurile lui Hastings fuseseră dezgustătoare, dar cu greu ar fi putut el să o *forţeze* să îi devină soţie.

Hugh a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, dar vreau să îi ceri omului tău să încerce să infiltreze pe cineva în interior. Poate că Hastings caută să angajeze un nou servitor sau lucrător. Spune-l omului tău că asta trebuie să fie principala lui misiune. Între timp, asiguraţi-vă că Lady Davenport nu părăseşte niciodată casa neînsoţită.

— Ea îl ia de obicei pe Caswell, iar el este capabil să o protejeze împotriva lui Hastings.

Hugh a pufnit:

— A dovedit deja că este mai mult decât capabilă să scape singură de nemernic!

Will s-a abţinut cu greu, dar până la urmă a reuşit să nu chicotească. Hugh nu a avut cum să îi împărtăşească amuzamentul.

Da, ea putea foarte bine să se protejeze de Hastings, dar cine ar fi putut să o protejeze de el, de Hugh?

Capitolul 8

Domnul a ignorat rugăciunile lui Daphne şi, trei zile mai târziu, dimineaţa s-a înstăpânit limpede şi caldă, o zi de primăvară englezească inedită. Conform celor stabilite, Daphne şi Hugh s-au întâlnit după micul dejun şi au ieşit să inspecteze Dower House.

Vechea casă, o monstruozitate aflată în paragină, se afla la vest de Lessing Hall, chiar dincolo de marginile parcului bine îngrijit. În timp ce coborau pe drumul năpădit de buruieni, Daphne şi-a dat seama că trecuse mai bine de un an de când fusese ultima dată în vecinătatea vechii case – înainte de accidentul suferit de Thomas.

— Doamne, trandafirii sunt într-o stare jalnică, a spus ea după ce Hugh a ajutat-o să descalece, în timp ce şi îşi legau caii de un stâlp de lângă aleea lungă, acoperită de trandafiri.

— Trandafirii nu sunt singurul lucru care are nevoie de îngrijire, a zis Hugh, încruntat, privind peluza sălbăticită şi tufele neîngrijite, îmi amintesc că veneam aici când eram tânăr.

S-a aplecat sub arbustul de trandafiri pentru a evita ramurile lungi care se prindeau de capul său blond-auriu.

— Străbătuşile mele, Matilda şi Mary, au locuit aici mulţi ani. Erau surorile nemăritate ale bunicului meu. În copilărie eram îngrozit de ele şi uram faptul că unchiul meu mă forţa să le vizitez. Nu mă îndoiam defel că erau o pereche de vrăjitoare uscăţive, care găteau şi mâncau copii. I-a aruncat lui Daphne un zâmbet ştrengăresc, care i-a înmuiat acesteia genunchii. Eram un mucos obraznic.

Au urcat treptele acoperite de muşchi, iar Hugh a bătut la uşa crăpată, cu vopseaua scorojită.

— Cine locuieşte acum în casă?

— Doar bătrânul Kenwick, a răspuns Daphne, absentă, cu corpul arzându-i pe partea unde braţul lui îi atingea rochia.

Oare acea pasiune nebună, oribilă şi jenantă nu avea să înceteze niciodată?

— Kenwick? Hugh s-a oprit din bătăile sale agresive în uşă pentru a o privi. Adevărat? Încă din vremea copilăriei

mele, omul ăsta era mai bătrân decât pământul. Ce naiba face el aici?

Daphne a sperat ca bătrânul majordom să fie prea surd pentru a auzi descrierea deloc măgulitoare a lui Hugh.

— Thomas i-a oferit o căsuţă confortabilă şi un servitor care să îl îngrijească, dar Kenwick a insistat să rămână la Dower House şi să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a menţine lucrurile în ordine. Ceea ce nu pare să fi reuşit, a recunoscut ea, mijind din ochi ca să vadă mai bine mizeria din jurul uşii.

Hugh a mormăit şi şi-a reluat ciocăniturile zgomotoase.

— Kenwick trebuie să fie şi mai surd decât era pe vremuri. Mai poate să trăiască de unul singur aici?

Privirea lui acuzatoare a făcut-o să se retragă în defensivă.

— O fată vine şi se ocupă de curăţenie şi de gătit. El nu este cel mai… Daphne încă mai căuta un cuvânt politicos pentru a-l descrie pe bătrânul majordom capricios, când uşa s-a deschis cu un scârţăit şi un bărbat foarte bătrân a apărut în prag. Semăna cu o pasăre costelivă, care fusese jumulită de pene şi apoi îmbrăcată extrem de pedant, într-o ţinută pe care un majordom ar fi purtat-o cu trei sferturi de secol în urmă.

L-a privit din vârful nasului său lung, asemănător unui cioc.

— Cine face zgomotul ăsta infernal?

Vocea lui era subţire şi arţăgoasă, iar articulaţiile îi scârţâiau destul de tare pentru a fi auzite în timp ce şi-a înclinat capul şi l-a privit pe Hugh mijind din ochi.

— Kenwick, ticălos bătrân! a strigat Hugh. Nu mă recunoşti?

El i-a zâmbit larg bătrânului.

Auzind acea tiradă, Kenwick s-a mulţumit să clipească.

Hugh a râs.

— Am crezut că nu îmi vei uita niciodată chipul după bătaia pe care mi-ai dat-o pentru că aruncasem o minge de

cricket prin fereastra salonului în care se lua micul dejun.

Fălcile bătrânului au început să tremure.

— Stăpânul Hugh?

Mâna lui bătrână şi osoasă a căutat tocul uşii pentru a se sprijini.

— Chiar el în carne şi oase! a strigat Hugh. A aruncat o privire peste capul bătrânului majordom, în camera din spatele lui. Kenwick, nu-i aşa că nu e frumos să o ţinem pe Lady Davenport aici, în prag, în timp ce noi depănăm amintiri? Este nepoliticos să îţi tratezi stăpâna ca pe un agent de la fisc.

— Ei, da… Stăpâne, adică vreau să zic… milord.

Kenwick a aruncat o privire derutată de la Hugh la Daphne, înainte de a-şi aminti să se dea înapoi şi să deschidă uşa mai larg. Corpul masiv al lui Hugh a păşit într-un vestibul modest, iar capul lui auriu a atins candelabrul care atârna la mică înălţime, plin de pânze de păianjen prăfuite.

— Urmaţi-mă, milord, milady.

Mergând ţeapăn, bătrânul s-a strecurat spre salonul mic de la primul etaj şi a deschis uşa, aproape împiedicându-se în timp ce făcea asta. Camera de dincolo de uşă era întunecată şi umedă, cu draperii grele de catifea, trase perfect pentru a proteja de lumină obiectele de mobilier din interior. Kenwick s-a îndreptat spre draperii şi a tras de ele fără prea mare succes, o acţiune care a ridicat rotocoale de praf, dar le-a mişcat cu un centimetru şi astfel a permis ca o rază de lumină să răzbată înăuntru. S-a uitat ţintă la draperiile care îi opuneau rezistenţă, cu o expresie uşor jignită pe chip, iar apoi şi-a lăsat mâinile pe lângă trup şi s-a întors la oaspeţii lui.

— Vreţi nişte ceai, milord?

Bătrânul a vorbit foarte tare, ceea ce numai un surd ca el – sau Hugh însuşi – puteau să facă. Apoi a rămas locului, legănându-se uşor dintr-o parte în alta, în încercarea de a se menţine în poziţie verticală.

Hugh a izbucnit într-un hohot de râs, incapabil să îşi ascundă amuzamentul la imaginea groaznică a bătrânului

care transporta prin casă o tavă pe care se afla ceaiul.

— Nu vrem ceai, Kenwick. Am venit să inspectăm locul. Hugh şi-a pus cu blândeţe mâna lui mare pe umărul bătrânului. Nu trebuie să te deranjezi, vrem doar să aruncăm o privire în împrejurimi.

— O privire?! a strigat Kenwick. Ei bine, nu trebuia să mă fi deranjat pentru asta, stăpâne Hugh! Nu uitaţi că nu aveţi voie să distrugeţi nimic, l-a admonestat el înainte de a se întoarce ca să plece. Nu mi-am terminat ceaiul. Acum cred că s-a răcit.

S-a îndreptat spre uşă boscorodind, iar apoi a deschis-o şi a trântit-o în urma lui

Hugh s-a răsucit pe călcâie pentru a se uita la Daphne.

— La naiba! Ar trebui să te bucuri că încă nu a dat foc la casă, cu el înăuntru.

Daphne s-a strâmbat.

— Nu mi-am dat seama că este atât de… bătrân.

Hugh a mormăit şi s-a îndreptat spre peretele pe care se aflau cele mai multe ferestre, prinzând în mâini draperiile grele şi trăgându-le pentru a lăsa să intre în cameră măcar un pic de lumină. Rezultatul a fost apariţia unei pete enorme de umezeală, care se întindea de la mijlocul ramei ferestrei până la tavan.

— O, Doamne, a mormăit Daphne, simţindu-se mai vinovată cu fiecare minut care trecea.

La urma urmei, Thomas o lăsase responsabilă cu astfel de probleme.

Hugh s-a uitat ţintă la locul în care peretele se îmbina cu tavanul.

— Ar fi bine să ne uităm şi la etajul de deasupra.

Au urcat pe scara întunecată şi îngustă, simţind un miros de umezeală şi de putreziciune ce prefaţa problema pe care aveau să o constate. Camera de deasupra salonului avea o fereastră care trebuia să se fi spart cu mult timp în urmă.

Hugh a făcut câţiva paşi prin cameră, iar apoi s-a oprit.

— Nu ar trebui să ne mai apropiem. A arătat spre o fereastră care era acoperită cu o perdea ruptă, mucegăită. Uită-te la pata aceea – se întinde până sub pat. Cred că jumătate din cameră este putrezită. Aici nu va fi vorba de mici reparaţii de care să ne ocupăm, a concluzionat el, privind de la mizeria umedă înapoi spre Daphne.

Ea era foarte conştientă de prezenţa trupului său lângă al ei, precum şi de faptul că erau singuri, ca să nu mai vorbim de vinovăţia pe care o simţea fiindcă lipsa ei de interes fusese motivul pentru care acea problemă se înrăutăţise. S-a îndepărtat de el, luptându-se cu emoţiile nedorite. Nu făcuse decât câţiva paşi, când podeaua s-a lăsat sub ea şi s-a înclinat în faţă. Braţul lui Hugh a prins-o şi a tras-o înapoi.

A apucat-o de umeri şi a întors-o violent cu faţa spre el.

— Ce naiba crezi că faci? Ai fi putut să îţi rupi gâtul! Ţi-am spus, doar, că podeaua este instabilă!

Ochiul lui verde scânteia de furie, iar buzele pline i se subţiaseră de tot.

Daphne s-a îndepărtat şi s-a întors ca să se uite la locul unde stătuse mai devreme, pregătindu-se să îl acuze că exagera. Dar ceea ce a văzut a făcut-o să icnească: locul unde ea ar fi păşit era acum o gaură adâncă. Şi-a muşcat buza de jos. Din nou i-a simţit mâna pe umărul ei; de data asta, atingerea lui a fost blândă în timp ce a întors-o cu faţa spre el.

Daphne se simţea ca o proastă şi nu îi plăcea acea emoţie necunoscută. Nu putea să îşi ridice privirea din dreptul pieptului lui, dar el a apucat-o de bărbie cu degetele înmănuşate şi i-a ridicat faţa.

Trăsăturile lui frumoase erau contractate şi viguroase, dar nu vădeau nici o urmă de supărare.

— Daphne…

Hugh s-a oprit şi a clătinat din cap. Daphne s-a uitat ţintă în ochiul lui de smarald, fascinată de razele aurii care sclipeau în acel verde intens, ca nişte frânturi de lumină solară prin bolta unei păduri. Degetele lui s-au încleştat, iar

privirea tulburată i s-a plimbat de la ochii la gura ei şi înapoi.

Hugh a scos un mic geamăt de frustrare.

— O, la naiba, la naiba, a mormăit el, chiar înainte ca gura lui să o strivească pe a ei.

Daphne a închis ochii.

„În sfârşit!”

Cuvintele au răsunat atât de tare în mintea ei, încât pentru o clipă s-a temut că le rostise cu voce tare.

Şi chiar dacă o făcuse, Hugh nu a părut să observe.

El şi-a strecurat o mână mare, înmănuşată, în jurul cefei ei şi a tras-o aproape, făcând-o să se simtă la fel de fragilă ca tulpina unei flori. Gura lui era fierbinte şi dornică, cerând lucruri pe care Daphne ar fi vrut cu disperare să i le ofere, dar habar nu avea cum. Probabil că el i-a simţit tensiunea şi tulburarea, pentru că gura i-a devenit instantaneu moale şi provocatoare.

— Daphne, a şoptit el, trecându-şi buzele înainte şi înapoi peste ale ei, acoperindu-i gura cu săruturi mici şi blânde, iar şi iar, fără a se limita la buzele strânse, ci rătăcind pe bărbia, obrajii şi chiar maxilarul ei înainte de a-i muşca, blând, buza inferioară.

Daphne şi-a dat seama că se ridicase pe vârfuri, din dorinţa de a ajunge cât mai aproape, lipindu-şi faţa de a lui.

Buzele lui Hugh s-au arcuit într-un zâmbet.

— Mmm, ai un gust atât de dulce!

Daphne s-a înfiorat şi s-a sprijinit de corpul lui pentru a se stabiliza în timp ce sărutările lui blânde îi provocau explozii colorate în spatele pleoapelor. Muşchii încordaţi ai pieptului lui erau fermi şi fierbinţi sub ţesătura de lână fină a hainei, iar mâinile ei explorau amplitudinea umerilor, ridicându-se spre gâtul lui, atingându-i uşor lavaliera înainte ca ea să îşi înfigă degetele în buclele lui surprinzător de dese.

Hugh a gemut şi s-a apropiat şi mai mult, eliberându-i buza şi apoi desfăcându-i buzele cu limba, de parcă ar fi încercat… să se strecoare înăuntru.

Daphne a inspirat brusc, iar camera s-a mişcat sub

picioarele ei, în timp ce el i-a cuprins faţa cu amândouă mâinile, înclinând-o, mângâind-o, gustând-o… *lingând-o*.

Daphne citise despre sărutări şi îşi imaginase senzaţiile date de ele; dar creierul ei – capacitatea ei extraordinară de a raţiona – dăduse greş pentru prima dată, pe măsură ce Hugh intra mai adânc, cu fiecare atingere de catifea a limbii lui.

Cele câteva fărâme firave şi jalnice de raţiune de care se agăţase Daphne dispăruseră ca un puf de păpădie purtat de o rafală puternică de vânt.

Hugh a devorat-o, invazia fierbinte şi persistentă a limbii lui extrem de abile lăsând-o fără vlagă. Ea era vag conştientă că una dintre mâinile lui se îndrepta în jos, urmărind uşor forma sânului şi urmând curba taliei, ajungând în cele din urmă să i se odihnească pe şold. Daphne şi-a încleştat mâna în părul lui şi l-a tras aproape, deschizându-se în timp ce îşi modela corpul după al lui.

„Abilitate. Asta este, nimic altceva decât abilitate.”

Vocea pragmatică ce o stăpânea în orele de veghe i-a străpuns pasiunea precum o lamă de ras, până când a lăsat în urmă-i numai zdrenţe.

„Îşi foloseşte abilităţile pe tine, Daphne. Aşa cum le-a folosit pe nenumărate altele.”

„Nu, asta este diferit!” a insistat ea. „Ceea ce face el acum este perfect… de parcă aşa ar fi fost menit să fie. Mă simt…”

„Te simţi exact cum trebuie să se fi simţit Meg Standish chiar înainte de a-şi depărta picioarele pentru el .

Cuvintele acelea au căzut ca o găleată de apă rece ca gheaţa peste creierul ei înfierbântat, stingându-i instantaneu dorinţa fierbinte.

— Nu, a murmurat ea, refuzând atingerea gurii lui.

— Daphne? Limba lui păcătoasă şi-a întrerupt explorarea care îi distrăgea atenţia lui Daphne, iar buzele lui moi şi fierbinţi i-au şoptit la ureche: S-a întâmplat ceva?

Respiraţia lui era ca o adiere uşoară, caldă şi provocatoare pe pielea ei sensibilă. Atingerea lui se simţea atât de bine; atât de… firesc. Mâinile ei au acţionat singure,

alunecându-i în sus pe revere şi aşezându-se pe umerii lui. Ea l-a tras în jos din ce în ce…

„Te va dispreţul după ce va afla adevărul.”

Ea a tresărit de parcă ar fi fost plesnită cu un bici. S-a îndepărtat de el.

— Daphne?

Şi-a întors ochii de la privirea lui intensă, iar inima îi bătea atât de puternic sub coaste, încât acestea o dureau. Ce făcuse? Cum de putuse să facă aşa ceva, având în vedere secretul dintre ei?

Şi-a sprijinit fruntea de peretele răcoros, îmbrăcat în lambriuri de lemn. A tras în piept o gură de aer, ţinându-şi, apoi, respiraţia. Nu dorea să înfrunte imaginea groaznică ce ameninţa să o copleşească: cea a unei provinciale neştiutoare, disperate după mângâierile lui Hugh. Ea era doar o femele dintr-un lung şir de cuceriri uşoare, început în urmă cu zeci de ani. Şi chiar dacă acum lui îi păsa cu adevărat de ea, curând nu avea să mai fie la fel.

Înlăuntrul ei se amestecau sentimentul de vină faţă de sine şi cel de vină iraţională faţă de el, haosul acela emoţional sugrumând-o de-a dreptul. A înghiţit şi a clipit din nou, pentru a-şi îndepărta lacrimile care ameninţau să îi distrugă autocontrolul, amintindu-şi că doar ea avea puterea de a-l opri atât pe el… cât şi de a se opri pe ea însăşi. Realizând toate acestea, a simţit cum i se trezea puterea interioară. Şi-a umplut plămânii cu aer până când a simţit că aveau să îi explodeze, iar apoi şi-a început călătoria lungă, anevoioasă, spre redobândirea raţiunii şi a demnităţii.

S-a întors spre Hugh şi l-a găsit aşteptând, cu deruta întipărită pe chipul lui frumos.

— Daphne, eu…

Ea a ridicat o mână.

— Nu. Nu îţi cere scuze, milord. Vocea ei era rece şi placidă. Aş fi putut să mă îndepărtez de tine, dar nu am făcut-o. Amândoi suntem complici în comportamentul nostru. Tot ce îţi cer este să nu mai pomeneşti niciodată acest incident nefericit, pe care l-am şters deja din mintea

mea.

Daphne a aşteptat mult până ca Hugh să îi răspundă:

— Cum vrei, a murmurat el în cele din urmă, luându-i mâna pe care ea şi-o ridicase şi depunând un sărut uşor în palmă.

Daphne i-a simţit respiraţia fierbinte prin subţirimea mănuşii din piele de ied.

Acel simplu gest a înfierbântat-o şi a făcut-o să îşi încleşteze fălcile împotriva valului de dorinţă, de furie şi… de pierzanie care i-a cuprins corpul. Demnitatea ei recâştigată cu greu a făcut loc instinctului de autoconservare. Daphne s-a desprins de Hugh şi s-a năpustit pe scări, ignorând chemările lui şi fără să îi pese dacă el o urma sau nu.

*

Hugh a ajuns la calul lui, Paşa, la timp pentru a o vedea pe Daphne dispărând pe drum. Cum de reuşise ea să îşi înşeueze calul într-o asemenea grabă era un mister pentru el. Hugh s-a sprijinit de bătrânul tufiş de trandafiri şi a încercat să găsească o poziţie mai confortabilă pentru mădularul său încă tare. Nu a reuşit.

Şi-a împins pălăria pe spate şi s-a scărpinat la cicatrice. Ce naiba se întâmplase? Daphne era supărată pe el, nu exista niciun dubiu în privinţa asta, dar el nu s-a putut abţine şi s-a gândit că lucrurile nu erau atât de simple pe cât păreau.

Hugh ştia că merita furia ei fiindcă el fusese acela care începuse cu săruturile, iar apoi chiar îşi permisese să îi exploreze corpul cu mâinile. Daphne îşi petrecuse viaţa în acea micuţă comunitate şi fără îndoială că revenise brusc la realitate, dându-şi seama că modul lor de a se comporta depăşea cu mult limitele unei relaţii normale dintre un nepot şi o mătuşă – oricât de fragilă ar fi fost, în cazul lor, acea legătură.

Nu putea să o învinovăţească. Foarte mulţi oameni ar fi fost îngroziţi de acţiunile lui – de acţiunile *lui şi ale lui*

Daphne. Cu toate acestea, nu era pe deplin convins că cele de mai sus erau motivul reacţiei ei – cel puţin, nu în totalitate. Fusese atât de receptivă la început, aproape că se aruncase în braţele lui când o sărutase! Iar apoi se întâmplase ceva care îi domolise dorinţa într-o clipită. Dar ce?

În timp ce se gândea la sărut, Hugh a mijit din ochi, contemplând aleea năpădită de buruieni. Oricât de excitant fusese să îşi pună, în cele din urmă, gura peste a ei, îşi dăduse seama că răspunsul lui Daphne fusese... fusese ca şi cum ea nu ar mai fi sărutat niciun bărbat până atunci.

Hugh a clătinat din cap; asta era imposibil – Daphne avea copii. Chiar în momentul în care gândul acela i-a trecut prin minte, Hugh şi-a dat seama cât de naiv era. Foarte mulţi bărbaţi se culcau cu soţiile lor la adăpostul întunericului, considerând sexul ca pe o activitate care trebuia făcută pe ascuns, murdară, având drept unic scop procrearea. Oare unchiul lui...

Imaginea revoltătoare a contelui răpindu-i tinerei lui soţii inocenţa fără ca măcar să îi dea un sărut sau o mângâiere l-a şocat pe Hugh, alungându-i din minte oricare alt gând. Erecţia lui – care fusese tare ca parul cu doar câteva secunde înainte – a dispărut într-o clipă. Poate că pentru totdeauna.

Hugh a încercat să îşi alunge din faţa ochilor minţii acele imagini dezgustătoare, dar nu a reuşit. De ce fusese surprins că biata femeie nu fusese sărutată niciodată? Avea doar şaptesprezece ani la vremea la care se căsătorise cu contele!

Existau numeroşi bărbaţi, tineri şi bătrâni, care se culcau cu soţiile lor fără să le pese de nevoile acestora. Într-adevăr, mulţi bărbaţi aveau tendinţa de a crede că soţiile erau o categorie aparte de femei – spre deosebire de amante sau de prostituate – care nu aveau nevoi fizice, altele decât cele legate de hrană, adăpost şi îmbrăcăminte.

Hugh şi-a muşcat obrazul. Oare asta se întâmplase şi cu Daphne? Îşi oferise virginitatea unui bărbat care nici măcar nu o sărutase?

Hugh nu putea suporta imaginile proiectate de creierul lui. A dat din cap suficient de tare încât să ameţească, dar tot nu şi-a golit mintea de imaginile şi de gândurile acelea tulburătoare.

El ştia că lipsa ei de experienţă şi tot ce presupunea asta ar fi trebuit să îi omoare dorinţa – sau cel puţin să îl determine să plece. Dar nu voia să facă asta. Nu, din păcate pentru amândoi, el o dorea la fel de tare ca întotdeauna.

Capitolul 9

Episodul din casa Dower ar fi trebuit să o facă pe Daphne să alerge ca din puşcă la Londra. Dar bineînţeles că nu a făcut-o. Mai ales nu după ce Hugh a apărut la cină în seara aceea şi s-a comportat de parcă nu se întâmplase nimic neplăcut – exact aşa cum îi ceruse ea. În loc să fie mulţumită, atitudinea lui o supăra.

Daphne a rămas neclintită şi i-a urmat exemplul. Au vorbit despre afaceri imobiliare, vreme, starea recoltelor, situaţia politică actuală din Europa – despre tot, cu excepţia marii lor probleme. Daphne chiar s-a forţat să petreacă o oră în bibliotecă după cină, prefăcându-se că scria la lucrarea ei, dar în realitate privindu-l pe furiş pe Hugh şi fumegând de nervi. Refuza să îi arate cât de mult o supărase acel episod, de vreme ce, în mod evident, pentru el nu însemna mare lucru.

Se putea ca Daphne să fi fost o naivă, o ignorantă şi o neexperimentată în relaţiile cu bărbaţii, dar ştia ce se întâmplase între ea şi Hugh. Pentru că nu avea pe altcineva la îndemână, el se distrase cu ea. Dacă ar fi avut de gând să dea un sens comportamentului lui, asta ar fi însemnat ca ea să fie o idioată cu tendinţe autodistructive. Iar Daphne nu era o femeie proastă. Cel puţin, nu în circumstanţe normale.

Dar raţiunea o părăsea ori de câte ori era vorba de el,

şi depindea numai de ea să şi-o recapete. Primul pas era să se comporte ca şi cum nu se întâmplase nimic. În dimineaţa următoare, Daphne încă încerca să găsească o modalitate de a aplica acel plan. Dar tocmai atunci s-a întâmplat ceva care i-a şters din minte toate gândurile privitoare la recenta ei umilinţă.

Se îndrepta spre salonul în care urma să ia micul dejun, când Gates a oprit-o ca să îi dea o scrisoare aşezată pe o tavă.

— Asta a venit pentru dumneavoastră aseară, milady. Mă tem că nu am văzut-o până acum.

Daphne a recunoscut scrisul de mână al lui Malcolm, deşi nu îl mai văzuse de zece ani. Să ridice pătratul alb de hârtie era la fel de neplăcut ca şi când şi-ar fi băgat mâna într-un cuib de vipere, dar… A dat din cap către servitor şi a luat scrisoarea.

— Mulţumesc, Gates.

S-a întors şi s-a îndreptat spre bibliotecă, pierzându-şi pofta de mâncare. Odată ajunsă înăuntru, s-a sprijinit de uşă şi a desfăcut plicul.

Nu am uitat de mica noastră discuţie din pădure, chiar dacă tu ai uitat-o. Dacă nu am o mie de lire sterline în contul meu până la sfârşitul săptămânii, voi veni să te văd personal. Şi voi avea şi dovada la mine. După ce îl voi vizita pe nepotul tău abia-întors – care, fără îndoială, va fi încântat de ceea ce am să îi arăt –, voi vizita pe fiecare dintre celelalte rude ale tale. Şi apoi, poate, voi merge la presă. Ştiu că expunerea ta publică nu mă va ajuta să îmi urmez planul, dar nu voi ezita să o fac dacă nu îmi dai ce vreau. Ştiu că perioada ta de doliu s-a încheiat şi aş vrea ca nunta noastră să aibă loc în curând.

Vezi cât de sensibil pot să fiu faţă de respectarea tradiţiilor? Nu mă face să îţi arăt cât de insensibil pot deveni.

Daphne s-a lovit uşor cu capul de uşă. Acea scrisoare nu îi spunea nimic nou – încă nu ştia ce nouă „dovadă”

avea Malcolm despre gemeni – dar se îndoia că ameninţarea lui era deşartă. Oricare ar fi fost dovezile pe care le-ar fi găsit, cu siguranţă că Malcolm îşi calculase mişcarea. Aşteptase ani întregi – până când ea fusese, în cele din urmă, lipsită de protecţia lui Thomas – ca să se folosească de acele dovezi.

S-a dus la biroul ei şi s-a uitat ţintă la hârtie şi la penele de scris care zăceau împrăştiate pe tăblia lucioasă de mahon.

„Trebuie să îi spui adevărul lui Hugh!”

Acel gând invaziv a îmbrăţişat-o la fel de strâns precum braţele unui îndrăgostit, aşa cum o făcea în fiecare seară înainte de culcare şi în fiecare dimineaţă, când se trezea în îmbrăţişarea lui.

Dar de fiecare dată când avea de gând să îi spună lui Hugh că gemenii erau copiii lui Malcolm, acelaşi gând o oprea: el nu ar fi crezut niciodată că răposatul conte ştia. Hugh s-ar fi gândit că Daphne îşi aruncase bastarzii în braţele unui văduv în vârstă – un om integru, respectabil, care niciodată nu ar fi fost de acord cu o astfel de înşelăciune.

Putea să vadă dezgustul şi repulsia lui Hugh cu ochii minţii. Şi ar fi fost la fel şi în cazul celorlalţi membri ai familiei, servitori, vecini – oricine ar fi aflat adevărul. Fiii ei ar fi fost nevoiţi să se confrunte cu toate acele feţe oripilate, critice, iar viaţa lor ar fi fost una marcată de ruşine şi de lipsuri. Toţi trei ar fi devenit nişte proscrişi ai societăţii.

Daphne pur şi simplu nu putea să le facă asta copiilor – până când ar fi fost constrânsă s-o facă. Şi nu era… încă.

A privit în jos, la scrisoarea mototolită de pe birou, iar furia i s-a amestecat cu frica şi cu umilinţa. De ce să plătească o mie de lire sterline pentru a ascunde un secret pe care oricum trebuia să îl mărturisească? Iar banii pe care i-ar fi dat s-ar fi adăugat la datoria ei faţă de Hugh. Ce mai aştepta ca să se hotărască să nu plătească niciodată acea sumă?

Răspunsul la acea întrebare era unul jalnic de simplu

şi de stupid: timp. Avea nevoie de cât mai mult timp înainte de a distruge viaţa fiilor ei.

Dorinţa de a câştiga mai mult timp era una iraţională, dar oare nu avea dreptul să ia şi ea o decizie iraţională în viaţa ei? Când o mai făcuse vreodată în trecut? Niciodată! Nu după ce Malcolm o atacase şi nici după ce aflase că urma să aibă un copil. Îşi dorise să fugă şi să fugă şi iar să fugă, precum un animal încolţit. În schimb, se comportase cu un pragmatism rece şi se căsătorise cu un bărbat cu aproape şase decenii mai în vârstă decât ea.

Gândul la Thomas i-a adus în ochi lacrimi pe care şi le-a şters, supărată. Nu că nu l-ar fi iubit pe Thomas şi că nu i-ar fi fost recunoscătoare. Fusese atât de bun cu ea, tratând-o precum tatăl pe care nu îl avusese niciodată! Dar adevărul era că Malcolm o jefuise. Cu un singur act de violenţă lipsit de moralitate, o făcuse mamă, dar ea nu avusese niciodată şansa de a fi iubită sau soţie. Nici măcar nu se gândise la astfel de lucruri înainte de Hugh – şi cu siguranţă că nici măcar nu simţise că îi lipsiseră. Până acum.

O, ştia că sentimentele nebuneşti, jalnice, ridicole, *scandaloase* pe care le nutrea pentru Hugh nu puteau să ducă la iubire şi căsătorie, dar cel puţin se simţise *vie* şi femeie. Faţa lui Daphne s-a înroşit ca focul atunci când a recunoscut acea situaţie ruşinoasă – chiar şi faţă de ea însăşi.

Avea nevoie de puţin timp, iar aceasta era singura modalitate de a-l obţine.

S-a uitat la scrisoarea aceea oribilă. Chiar şi înainte de a atinge vârsta majoratului, Malcolm fusese un jucător înrăit de jocuri de noroc. Probabil că jucase toată averea agonisită de pe urma scurtului mariaj cu o tânără moştenitoare din Midlands, o femeie cu o expresie de persoană persecutată, pe care Daphne o văzuse în Eastbourne de câteva ori.

I s-a făcut rău doar la *gândul* de a fi soţia lui Malcolm. Cum putea fi atât de prost încât să creadă că ea avea să se lase şantajată să se mărite cu un bărbat care o violase?

Daphne îşi iubea fiii şi nu ar fi schimbat nimic din tot ceea ce se întâmplase, chiar dacă ar fi putut. Cum să facă aşa ceva, mai ales că asta ar fi însemnat să îi piardă pe gemeni? Dar pe Malcolm îl ura suficient de tare încât să îl transforme într-un sac de cenuşă, dacă i-ar fi stat în puteri. Singurul gând pozitiv pe care îl avea faţă de persoana lui era legat de faptul că el, înainte să o batjocorească, o lovise până când o adusese în stare de inconştienţă. Astfel, cel puţin nu avea amintiri îngrozitoare care să îi dea coşmaruri – nu că el nu ar fi luat-o peste picior şi umilit-o după aceea.

Un zgomot a făcut-o să tresară şi a privit în jos, dându-şi seama că rupsese pana de scris de la jumătate. Daphne s-a încruntat; după ce trecuse atâta vreme, nu avea rost să îşi mai facă sânge rău în legătură cu întreaga poveste. Era o femeie matură, nu o fată speriată, în vârstă de numai şaptesprezece ani. Acum avea opţiuni. Nu neapărat alegeri *bune,* dar cel puţin nu mai era neputincioasă şi fără perspective.

S-a uitat lung la cerneala şi la hârtia din faţa ei, detestând ceea ce urma să facă. Să cedeze unui şantaj putea fi un gest lipsit de înţelepciune, dar era un preţ mic plătit pentru a câştiga mai mult timp – chiar şi puţin mai mult timp.

Apoi, ea a ridicat o altă pană de pe birou.

*

Daphne s-a oprit în pragul salonului în care se lua micul dejun. Hugh era aşezat la masă şi mânca. De obicei, făcea asta în camera lui.

Şi-a luat privirea de la ziarul pe care tocmai îl citea şi s-a ridicat, cu buzele arcuite într-un zâmbet cald şi prietenos.

— Bună dimineaţa, draga mea.

Purta o haină de culoare verde-închis, pantaloni scurţi, de piele întoarsă, precum şi cizme înalte, lustruite, care străluceau ca sticla neagră; se identifica perfect cu imaginea tradiţională a unui moşier.

Ei bine, cu excepţia cicatricei îngrozitoare, a peticului de pe faţă şi a sclipirii periculoase din ochi.

— Bună dimineaţa.

Daphne şi-a îndreptat fusta gri, care era, oricum, perfect netedă.

— Puţin ceai şi pâine prăjită, te rog, i-a spus ea lacheului care i se agita prin preajmă.

Apoi a luat loc pe scaunul pe care Hugh îl trăsese pentru ea – cel mai apropiat de el.

— Pot să vă servesc cu ceva de la bufet, milady?

— Nu, mulţumesc.

Tot ceea ce ar fi putut înghiţi ar fi fost o cană de ceai şi câteva bucăţi de pâine prăjită.

Hugh şi-a reluat locul, iar Daphne a urmărit cu fascinaţie morbidă mâncarea pe care el şi-a pus-o pe farfurie pentru micul dejun: o friptură din muşchi de vacă, două felii de şuncă, un munte de ouă, câteva felii groase de pâine prăjită, o ceaşcă aburindă de cafea neagră şi o halbă de bere.

Văzându-i expresia uluită, el a rânjit.

— Am nevoie de puţină energie. Azi plec la Tunbridge Wells.

— Alergătură multă?

Hugh a chicotit.

— Vrei să îţi fac vreun comision câtă vreme sunt în oraş?

Daphne s-a gândit la ordinele de transfer pe care tocmai le scrisese, autorizând biletul de transfer bancar pentru Malcolm. Ei bine, ar fi scutit-o de un drum.

— Ai putea să îi duci o scrisoare bancherului meu? Folosesc serviciile băncii Barings, iar de conturile mele se ocupă un anume domn Pickard.

El a terminat de mestecat o îmbucătură, pe care apoi a udat-o cu o duşcă de bere.

— Plăcerea este de partea mea. Nu mai vrei nimic altceva? Ai nevoie de panglici? De ceva dantele? De zorzoane colorate? De cel mai recent volum de filosofie germană, poate?

Daphne i-a ignorat ironiile.

— Gates m-a informat că au fost descoperiţi doi ziarişti care se ascundeau la fermă, a spus ea.

Umorul i-a dispărut lui Hugh de pe chip.

— A, da, asta. Îmi cer scuze.

— Nu e vina ta. Chiar şi aşa, nu aş vrea ca vreunul dintre ei să se apropie de băieţi.

— Nici eu nu mi-aş dori asta. Am angajat deja câţiva bărbaţi din Eastbourne, dar voi mai angaja câţiva ca să patruleze pe proprietate până când va dispărea setea de senzaţional.

Şi-a umplut din nou halba şi a zis:

— Mai este ceva.

— Da?

— S-ar putea să fi observat că în ultima vreme a sosit pentru mine o cantitate impresionantă de scrisori?

El folosise un eufemism. Se părea că fiecare aristocrat din Marea Britanie trimisese o misivă în ultimele săptămâni. Formidabila mătuşă a lui Hugh, Lady Letitia, trimisese nenumărate. Daphne nu putea decât să îşi imagineze ce anume spunea în acele scrisori severa şi înfricoşătoarea mătuşă – în repetate rânduri.

I-a zâmbit vag.

— O, chiar aşa? Nu observasem.

El a pufnit:

— Foarte amuzant! În orice caz, mi-am irosit o groază de timp doar pentru a ţine la distanţă hoardele de rubedenii care doreau să vină la Lessing Hall şi…

— O, te rog – nu îţi ţine rudele departe din cauza mea. Sunt convinsă că băieţilor le-ar plăcea să îşi cunoască familia. Mai ales pe mătuşa lor, Letitia, care nu i-a mai văzut de la botez. De asemenea, mai mulţi vecini au trimis mesaje. Pentru tine, nu pentru mine. Este de *datoria* ta să răspunzi.

— În *orice caz*, a repetat el, am reuşit să o potolesc pe mătuşa Letitia cu promisiunea că voi merge cât mai repede la Londra. Voi fi bucuros să te însoţesc în oraş, dacă doreşti să îţi amâni plecarea până când se întoarce *Batavia.*

Daphne şi-a ignorat tresăririle şi palpitaţiile din piept şi a spus cu răceală:

— Şi cam când ar fi asta?

Nu că ar fi contat, pentru că nu făcuse nimic în privinţa stabilirii propriilor sale planuri.

— Din păcate, va fi cam peste o lună.

O lună! O lună! Hugh ar mai fi rămas la Lessing Hall încă o lună!

— Voi vedea dacă asta se potriveşte cu planurile mele.

El l-a făcut cu ochiul.

— Ei bine, cam la atât se rezumă întrebările pe care le poate pune un bărbat, nu-i aşa?

Daphne s-a uitat la felia de pâine prăjită pe care, în ultimul minut, o ţinuse suspendată la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură. A muşcat din ea. Cu poftă.

Au continuat să mănânce în tăcere. Apoi Hugh s-a îndepărtat de masă şi s-a lăsat pe spate în scaunul său, bătându-se peste stomacul plat cu mâna lui masivă.

— Bietul Paşa! Mă tem că, după această masă, voi avea nevoie de o scară ca să mă pot urca în şa.

Daphne şi-a mutat privirea de la talia îngustă şi fermă a lui Hugh, la farfuriile goale din faţa lui.

— Eşti cam nesătul.

El şi-a întins picioarele încălţate cu acele cizme impecabile, în timp ce o privea cu ochiul pe jumătate închis.

— Sunt nesătul în multe privinţe.

Micuţa muşcătură de pâine prăjită pe care o luase Daphne a căpătat dimensiunea unei felii întregi. Ea a mestecat-o laborios înainte de a o înghiţi.

— Ce afaceri ai în oraş? l-a întrebat.

A fost impresionată de cât de rece îi sunase vocea în timp ce el continua să o privească în acel mod.

— Şi eu am nişte treburi la bancă. E al naibii de incomod să transporţi taleri de aur în geamantane.

Ochii lui Daphne s-au mărit, iar Hugh a râs.

— Draga mea Daphne, nu trebuie să crezi chiar tot ce spun. De fapt, sunt foarte familiarizat cu transferurile

bancare.

O nouă fantezie i-a invadat mintea lui Daphne, una care implica ceaşca ei de ceai şi frumosul lui cap.

El a zâmbit, fără să fie conştient de gândurile ei violente.

— Will mi-a spus că pot găsi la Tunbridge un şeptel acătării şi poate chiar o velatură potrivită.

A mai luat o înghiţitură de bere şi şi-a trecut peste gură, dezinvolt, dosul mâinii lui masive.

Ceaşca lui Daphne s-a clătinat atunci ea a pus-o pe farfurioară.

— O, îmi cer iertare, a spus el, surprinzându-i expresia şocată. Şi-a smuls şervetul, trecându-şi-l apoi uşurel peste zâmbetul acela batjocoritor şi făcând-o pe Daphne să îşi dea seama că lipsa lui grosolană de maniere fusese deliberată. Ea a clătinat din cap; Hugh părea incapabil să se abţină de la a o provoca, iar ea părea incapabilă să îi reziste.

El şi-a aruncat şervetul pe masă şi s-a ridicat. După mişcările lui dezinvolte, nu s-ar fi putut spune că tocmai consumase mâncare cât pentru trei bărbaţi.

— Acum trebuie să plec, dar mă voi întoarce până la ora cinei. Ne vedem diseară, Daphne.

Ea a aşteptat ca el să părăsească încăperea, iar apoi a mers la fereastra ce dădea spre aleea principală. În câteva clipe a apărut şi Hugh, care a coborât treptele purtând o haină căptuşită din belşug şi o pălărie înaltă, din blană de castor. I s-a alăturat lui Kemal, care ţinea caii de hamuri. Hugh şi-a pus mănuşile în timp ce schimba câteva cuvinte cu servitorul lui, care era mult mai mic de înălţime.

Tocmai se pregăteau să urce în şa, când a sosit o şaretă în care se aflau William Standish şi sora lui, Meg. Hugh i-a aruncat lui Kemal pălăria şi biciul, iar apoi s-a îndreptat spre Meg şi a luat-o pe sus, strângând-o la piept.

Daphne a fost cuprinsă de amărăciune la vederea lui Hugh, care o învârtea, ţinând-o în braţe, pe femeia aceea minionă, în timp ce amândoi râdeau. A sărutat-o pe gură, iar apoi au început să discute ca doi vechi prieteni. Oare

fuseseră şi iubiţi? Oare avusese dreptate Rowena să presupună că Hugh era tatăl copilului acelei femei – un băiat frumos, cu părul blond, în vârstă de şaisprezece sau şaptesprezece ani? Un băiat despre care Daphne ştia că nu fusese recunoscut de niciun tată?

Ea i-a aruncat o privire lui William, care stătea deoparte, urmărind cu o expresie impasibilă interacţiunea dintre sora lui şi fostul său stăpân. După câteva minute, Hugh a ajutat-o pe femeia cea minionă să se urce în şaretă şi i-a făcut semn cu mâna în timp ce ea se îndepărta. Apoi el s-a întors şi i-a zâmbit direct lui Daphne, ridicându-şi vârful pălăriei într-un salut batjocoritor.

Daphne s-a îndepărtat brusc din dreptul ferestrei, simţindu-se ca o neghioabă.

— Groaznic om, a mormăit ea pentru sine.

După ce i-a văzut îndepărtându-se pe alee, Daphne s-a întors la masă. Dar ceaiul i se răcise şi îşi pierduse şi puţina poftă de mâncare pe care o avusese.

*

Câteva zile mai târziu, Daphne a primit o scrisoare de la Randall. Îi scrisese din West Riding, de la locuinţa fiicei lui – casa fiind situată nu departe de una dintre proprietăţile contelui de Davenport – pentru a o anunţa că, în timp ce se afla în zonă, avea să inspecteze proprietăţile din nord. Asta însemna că nu se mai întorcea pentru plănuita inspecţie de la Elm Cottage.

Daphne ar fi amânat cu câteva săptămâni acea ieşire, dar un cuplu de tineri aştepta să fie gata reparaţiile înainte de a se căsători. În plus, cu greu îşi putea amâna până la întoarcerea lui Randall toate lucrurile pe care trebuia să le facă împreună cu Hugh. Mai erau de făcut şi nişte reparaţii la mai multe căsuţe de închiriat, ca să nu mai vorbim de o problemă urgentă de drenaj apărută la ferma de pe moşie.

Elm Cottage se afla la graniţa proprietăţii, care se învecina cu cea a lui Malcolm, iar Daphne nu mai fusese la mica ferma de dinainte cu mult de moartea lui Thomas. Ea

a ajuns la grajduri cu câteva minute mai devreme şi a văzut că cei doi cai, Paşa şi Carmel, erau deja înşeuaţi, dar nimeni nu era prin preajmă. Tocmai ieşise din grajd ca să îl caute pe Hugh, când Rowena s-a ivit din magazie.

A zărit-o pe Daphne şi a început:

— Nu ştiam că vei călări, milady! Ar fi trebuit să fiu lângă tine, pentru a te ajuta să te îmbraci.

Daphne nu s-a obosit să îi amintească bătrânei că în urmă cu doar două ore îi spusese despre călătoria pe care avea de gând să o facă.

— Grace m-a ajutat să mă îmbrac. Ce făceai aici, Rowena?

— I-am dat lui Will Standish o reţetă pe care să i-o ducă surorii lui.

Ochii servitoarei s-au aţintit la ceva din spatele lui Daphne şi s-au îngustat.

Hugh stătea în prag, în spatele ei.

— Îmi pare rău că am întârziat, Daphne.

I-a zâmbit Rowenei.

— A, bună ziua, domnişoară Claxton.

Rowena a mormăit ceva.

— Cel mai bine ar fi să mă întorc, i-a spus ea lui Daphne. Ai grija de tine, milady!

Hugh a privit-o plecând, cu un zâmbet trist.

— Am spus ceva greşit?

Daphne nu s-a putut gândi la nici o scuză acceptabilă pentru comportamentul obraznic al servitoarei ei.

— Plecăm, milord?

Ziua s-a dovedit a fi o altă zi superbă, strălucitoare şi însorită, cu un cer de azur.

Daphne a continuat să discute despre diferitele scheme şi planuri pe care ea şi Randall le concepuseră în cazul câtorva dintre proprietăţile pe care le inspectaseră. Ea s-a oprit din vorbit doar atunci când s-au apropiat de căsuţa în care locuia William Standish, împreună cu nepotul şi cu sora lui.

Bărbatul cel blond era afară şi îngrijea unul dintre pomii fructiferi din mica sa livadă. Daphne s-a pregătit să

tragă de hăţuri ca să facă popas. Will i-a văzut pe amândoi şi s-a oprit din lucru, dar Hugh s-a mulţumit să îi facă doar un semn şi nu şi-a oprit calul.

„Ce curios!” s-a gândit Daphne.

Ea nu s-a putut abţine; l-a întrebat pe Hugh:

— În prima ta seară petrecută acasă, mi-ai spus că tu şi William Standish aţi fost cândva destul de apropiaţi?

— Da, Will şi cu mine suntem de aceeaşi vârstă, iar Meg este doar cu un an mai tânără. În copilărie, noi trei am bătut moşia în lung şi în lat, ca o haită de căţelandri. Tatăl lor a fost administratorul contelui timp de mulţi ani, o funcţie pe care ştiam că voia să o ocupe şi Will într-o bună zi.

— Da, Thomas i-a oferit postul de mai multe ori.

— Lui Will i-a plăcut prea mult să lucreze cu caii, aşa că nu a vrut să devină majordom. Asta a fost şi motiv de ceartă între el şi tatăl lui. I-a zâmbit ironic lui Daphne. Nu mai suntem la fel de apropiaţi ca odinioară. Mă tem că s-a supărat pe mine de când l-am trimis înapoi în Anglia, cu mulţi ani în urmă.

— Supărat? De ce?

— Are senzaţia că i-am refuzat dreptul de a avea parte de o mare aventură atunci când am făcut schimb de identităţi şi l-am trimis înapoi în ţară, în locul meu.

— Dar tu i-ai salvat *viaţa.*

— Cel mai probabil.

— În mod evident, ar trebui să îţi fie recunoscător pentru asta.

Hugh i-a aruncat o privire piezişă.

— Ar trebui?

— Desigur. Will nu este un om prost.

— Nu e prost, dar poate că e nostalgic. Îndrăznesc să spun că în toţi aceşti ani, doar citind în ziare despre aventurile lui Standish Chiorul, asta i-a provocat arsuri la stomac. Trăieşte cu impresia că ar fi putut să fie *el* cel care ar fi dus o viaţă de corsar, lipsită de griji şi plină de aventuri.

Daphne nu a avut niciun comentariu de făcut la asta;

bărbaţii erau, cu siguranţă, nişte creaturi ciudate.

— Adevărul este că oamenii sultanului mai degrabă l-ar fi ucis înainte să ajungem la Oran, în loc să îi trateze rănile. Un sclav care nu putea lucra nu avea nici o valoare pentru ei.

— Un sclav? Dar parcă ai spus că ai evitat să fii trimis la piaţa de sclavi?

Hugh a zâmbit, dar nu era nicio urmă de amuzament pe faţa lui.

— Draga mea Daphne, s-ar putea să nu fi fost vândut la piaţă, dar ce altceva ai presupus că am însemnat în ochii sultanului, dacă nu un sclav? Hugh nu a aşteptat un răspuns. Într-un fel, Will are dreptate să mă invidieze. Am văzut lucruri minunate la viaţa mea. Un munte care aruncă cu lavă fierbinte în mijlocul oceanului, Marele Zid Chinezesc în lumina zorilor, un cârd de păsări cu penajul de culoarea coralilor, atât de numeros încât şi cerul se colorase în roz. A ridicat din umeri. L-am privat pe William de aceste lucruri. Dar l-am privat şi de umilinţa de a vâsli sub ochiul vigilent al unui supraveghetor violent, de durerea de a-şi privi prietenii cum mureau din cauza bătăilor primite, de senzaţia de înfometare, de cruzimea sau de nepăsarea stăpânilor de sclavi şi de greutatea bolovanilor de piatră căraţi sub soarele nemilos al Saharei până când îţi puteai auzi propriul creier fierbând… S-a oprit şi a râs amar. Dar ce plictisitor sunt!

Daphne a vrut să îl apuce de braţ şi să îl scuture, să îl oblige să îi împărtăşească minunile – şi chiar şi ororile – vieţii lui fascinante.

Dar a prevalat obişnuita ei reticenţă, acumulată de-a lungul întregii sale vieţi, aşa că tot ce a putut să îi spună a fost:

— Nu mă plictiseşti, Hugh.

Privirea lui a licărit atunci când a auzit-o adresându-i-se pe numele lui de botez, ceea ce era mai puţin obişnuit – de parcă spusele ei ar fi avut un alt înţeles – şi a continuat:

— Mai degrabă decât să râvnească la viaţa mea, William ar fi trebuit să şi-o trăiască la maximum pe a lui.

Aceasta este lecţia cea mai importantă pe care am învăţat-o în cele aproape patru decenii. Viaţa este trecătoare şi preţioasă, iar un bărbat – i-a aruncat o privire – sau o femeie, trebuie să profite la maximum de fiecare ocazie şi să se bucure de ea. Nu ştii ce îţi aduce ziua de mâine. Zâmbetul lui a căpătat o tentă autocritică. Iată, Daphne, filosofia profundă a lui Hugh Redvers, adică a unui om a cărui biografie este alcătuită din perioade de infern, sclavie şi piraterie.

— Şi ce drum de destin ai de gând să urmezi de acum înainte?

A observat că întrebarea l-a surprins, dar el şi-a revenit repede.

— O, sunt într-o vacanţă.

— O vacanţă?

— Da. Nu m-am întors ca să rămân, ci doar ca să închei o oarecare pace cu trecutul meu. Colţurile gurii i s-au lăsat şi s-a uitat sumbru în faţa lui. Ar fi trebuit să fac asta atunci când unchiul meu era încă în viaţă, ştiu, dar nu am avut suficientă putere şi nu m-am putut decide să revin.

Daphne nu a crezut o clipă că acesta fusese motivul pentru care el nu se întorsese.

— Vei pleca cu *Batavia* după ce se întoarce?

— Poftim? a întrebat el, trezindu-se din gândurile care păreau să îl obsedeze.

— Vei părăsi Anglia în curând?

Zâmbetul lui provocator i-a arătat lui Daphne că scurtul moment de confesiune luase sfârşit.

— De ce, Daphne, încerci să scapi de mine… deja?

El şi-a petrecut restul scurtei lor călătorii tachinând-o şi flirtând cu ea, vorbind vrute şi nevrute, fără niciun sens.

*

Le-a trebuit puţin peste o oră pentru a inspecta complet căsuţa şi cele două anexe.

Tocmai se întorceau la cai, când au auzit sunetul unor voci furioase venind dinspre micuţa lizieră din spatele

căsuţei.

Hugh şi-a dus un deget la gură şi i-a făcut semn lui Daphne să rămână lângă cai. Ea a dat din cap în semn de încuviinţare şi s-a mişcat repede şi surprinzător de calm, dispărând după colţul casei. Câteva secunde mai târziu, s-a auzit un ţipăt de femeie, urmat de sunetul vocii joase a lui Hugh. Şi apoi, nimic. Daphne tocmai se hotărâse să îl caute pe Hugh, când doi oameni au apărut după colţ, Hugh fiind chiar în spatele lor.

— Fowler?

Un moment mai târziu, Daphne ţi-a amintit că fosta ei servitoare, Fowler, se căsătorise cu Owen Blake, bărbatul care acum se zărea în spatele ei. Daphne fusese surprinsă şi foarte afectată atunci când, în urmă cu câţiva ani, Fowler decisese să rămână la Whitton Park pentru a se căsători cu Blake. Ştia că majoritatea oamenilor erau de părere că insipida Mary Fowler avusese noroc să li prindă în mreje pe frumosul lacheu, dar Daphne nu avusese niciodată încredere în Blake. Îl bănuise, de asemenea, că ducea vorba şi că îi raporta lui Malcolm rezultatele spionajului său.

Nu îi mai văzuse pe nici unul dintre soţii Blake aproape de când părăsise casa acea nenorocită, în urmă cu zece ani; nici unul dintre ei nu îmbătrânise frumos. Pielea lui Mary era de un gri-gălbui, iar vinişoarele formau o reţea fină, roşie, care i se întindea peste nas şi obraji. Chipul odinioară frumos al soţului ei era rubicond şi puhav, iar ochii îi erau injectaţi. Ambii servitori stăteau în poziţia rigidă a oamenilor surprinşi pe când făceau ceva jenant.

Daphne s-a uitat de la un chip la celălalt.

— S-a întâmplat ceva?

Hugh a ridicat din umeri, privindu-i pe cei doi.

Mary Blake a făcut o reverenţă tremurătoare.

— Nu este nimic în neregulă, milady. O căutam pe Sprite, căţeaua lui Blake. Mă tem că am lăsat deschisă uşa şopronului, iar ea a scăpat.

Daphne a sesizat minciuna din spatele cuvintelor servitoarei.

— Eu şi Lord Ramsay suntem aici de mai bine de o oră

şi nu am văzut-o.

Ochii lui Blake au privit-o pe Daphne într-o manieră obraznică şi neprietenoasă.

— Sunt sigur că, atunci când i se va face foame, va veni acasă. S-a întors spre soţia lui. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem la Whitton Park. Milord!

A dat din cap spre Hugh şi şi-a înşfăcat soţia de braţ, Mary Blake i-a aruncat lui Daphne, peste umăr, o privire smerită, în timp ce soţul ei o trăgea după el. Cei doi s-au îndepărtat.

— Dar, pentru numele Domnului, ce s-a întâmplat aici? a întrebat Daphne după ce au dispărut

Hugh a ridicat-o în şa şi i-a întins hăţurile.

— Se certau destul de aprig când am dat peste ei, dar nu am putut desluşi motivul conflictului. Presupun că locuiesc chiar dincolo de pâlcul de copaci

— Da» căsuţa lor este una dintre cele mai mari de pe proprietatea lui Malcolm.

— Nu cred că se certau pentru un câine.

Hugh a ridicat din umeri şi a aruncat o privire în jur.

— Dacă îmi amintesc bine, ar trebui să existe o scurtătură care dă într-o pajişte destul de frumoasă.

I-a aruncat lui Daphne o privire provocatoare.

— Vrei să ne întrecem?

Ea a observat că ideea de a o învinge la cursa călare îl amuza.

— Vrei să ne îndreptăm către South Meadow? Dar există o potecă destul de frumoasă în faţa noastră.

Daphne a indicat undeva peste umărul lui, iar după ce el s-a întors ca să se uite, ea a tras tare de hăţuri şi Carmel a pornit în galop pe adevăratul drum.

Hohote de râs pline de încântare au răsunat în spatele ei.

— Ne-a păcălit, Paşa!

Daphne zâmbea în timp ce o mâna pe Carmel pe poteca întortocheată, prin fâşia de pădure. Poteca fusese folosită rar în ultima vreme, aşa că ramurile copacilor i se agăţau de păr şi îi sfâşiau costumul. Sunetul copitelor şi

înjurăturile pe care le auzea în spatele ei îl spuneau că ramurile joase erau şi mai dure cu omul acela uriaş, călare pe calul lui cel mare.

Lumina soarelui scălda poteca din faţa ei. Daphne s-a aplecat pe grumazul iepei ei celei sprintene până când l-a atins cu capul, iar apoi a ţâşnit din pădure spre pajişte.

Călărise pe acolo de sute de ori şi cunoştea locul ca-n palmă.

Chiar şi aşa, se aştepta ca magnificul Paşa să o depăşească în orice moment pe Carmel, care era mult mai mică. Dar, atunci când a ajuns la marginea pajiştii ce forma o adâncitură, Hugh încă nu o prinsese din urmă. Daphne a înaintat, aşteptându-se ca Hugh să treacă pe lângă ea şi să o surprindă. Dar după ce a făcut-o pe Carmel să se răsucească în loc, iar ea a cuprins cu privirea întreaga pajişte, Daphne l-a zărit doar pe Paşa, care se plimba pe lângă poteca ce străbătea pădurea. Fără călăreţ.

— O, Doamne!

Ea a mânat-o pe Carmel înapoi pe deal, într-un galop aproape nechibzuit. Trupul lui Hugh zăcea chircit în iarbă, la mică distanţă de şaua lui Paşa. Daphne s-a aruncat cu repeziciune la pământ, înainte chiar ca iapa să se fi oprit. S-a lăsat în genunchi, coborându-şi obrazul peste gura şi nasul lui Hugh, ţinându-şi propria respiraţie pentru a putea auzi mai bine. A simţit pe pielea ei o respiraţie caldă şi şi-a înăbuşit un suspin, iar apoi l-a sărutat cu putere pe gură, uşurată.

Bineînţeles că el a ales acel moment pentru a-şi deschide singurul ochi. Buzele i s-au mişcat.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

Apoi s-a aplecat mai aproape.

— Iată până unde trebuie să meargă un bărbat ca să ajungă să sărute o femeie, a şoptit el şi apoi a râs, ceea ce l-a făcut să se schimonosească de durere. La naiba! s-a văitat el, iar în momentul acela Daphne a observat cum capul lui era rezemat de o piatră, iar piatra aceea avea pe ea o pată roşie.

Un fior rece, de spaimă, i-a trecut pe şira spinării.

— Hugh, poţi să îţi mişti mâinile şi picioarele?

El şi-a deschis ochiul şi şi-a mişcat picioarele şi braţele, schimonosindu-se.

Daphne a simţit cum sentimentul de uşurare l-a înlocuit pe cel de spaimă; slavă Domnului că nu paralizase, aşa cum i se întâmplase lui Thomas!

I-a întâlnit privirea derutată.

— Te-ai lovit la cap! Stai nemişcat în timp ce verific!

Şi-a scos mănuşile, le-a aruncat într-o parte şi şi-a strecurat degetele prin părul lui. Avea un cucui cam cât un ou de gâscă, ce sângera, dar nu foarte tare.

— Unde mai simţi durerea?

El a ridicat o mână pentru a-şi proteja ochiul de soare şi apoi a coborât-o rapid.

— Simt o durere de parcă mi-aş fi rupt clavicula, ceea ce mi s-a mai întâmplat şi altă dată. I-a aruncat lui Daphne unul dintre obişnuitele lui zâmbete provocatoare, dar care de data aceasta era umbrit de durere.

— De asemenea, mă jenează al naibii de tare atunci când respir.

Asta a sunat ca şi când ar fi putut avea şi câteva coaste rupte sau fisurate.

— Trebuie să te duc înapoi la Lessing Hall şi cred că o trăsură ar fi cea mai bună soluţie.

Chipul lui avea o expresie pe care ea nu i-o mai văzuse până atunci: jenă. Hugh a dat din cap.

— Deşi asta îmi face praf orgoliul masculin, trebuie să fiu de acord cu tine, pentru că mă îndoiesc că aş putea să îl încalec pe Paşa în acest moment.

— Îţi aduc şaua şi ţi-o pun sub cap, ca să îţi fie mai comod.

Şaua zăcea aruncată nu departe de locul în care Paşa păştea liniştit.

Daphne a ridicat şaua şi a vrut să pună chinga deasupra ei, ca să o împiedice să atârne. Atunci a observat că acea chingă era scurtată cu mai bine de jumătate. A privit-o şi a văzut că ţesătura ei densă fusese ruptă: tăietura era perfectă şi fără margini zdrenţuite. Aproape ca

şi când ar fi fost… tăiată. Corpul i-a încremenit, dar mintea ei alerga. Nu fusese un accident, nu fusese…

O mişcare pe care a surprins-o cu coada ochiului i-a reamintit de bărbatul rănit, care aştepta, aşa că şi-a ascuns îngrijorarea, a ridicat şaua şi s-a dus la el. Hugh a privit-o în tăcere cum şi-a scos haina de călărie, a împăturit-o în formă de pătrat şi i-a strecurat-o uşurel pe sub gât, împreună cu şaua, potrivindu-le până când o parte din tensiunea pe care el o simţea în corp a părut să dispară.

— E mai bine? a întrebat ea, mângâindu-i părul umed de pe frunte înainte să conştientizeze ce făcea.

Zâmbetul lui provocator a reapărut.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Dacă ai o contuzie la cap, nu ar trebui să dormi. Încearcă să ţii ochii deschişi. Numără oi, sau dubloni, sau… sau femei, ca să rămâi treaz.

Dinţii lui albi au sclipit.

— Voi număra Daphne.

Ea a fost nevoită să îşi calmeze bătăile inimii, care o luaseră din nou razna.

— Mă întorc cât de repede pot.

A dat să se ridice.

Hugh a prins-o de mână, cu unica lui pupilă dilatată la maximum.

— Ai grijă, Daphne!

Ei i-a trecut un fior rece pe şira spinării atât la vederea acelui ochii, cât şi la auzul cuvintelor lui, dar apoi şi-a dat seama că Hugh nu avea de unde să ştie despre chinga tăiată. Cel puţin, nu încă.

A dat din cap şi l-a strâns tare de mână.

— Stai treaz!

Apoi a luat căpăstrul lui Carmel, a folosit o buturugă pe post de sprijin pentru a putea încăleca şi s-a îndreptat spre Lessing Hall în viteză, de parcă diavolul însuşi i-ar fi suflat în ceafă.

Capitolul 10

Călătoria cu trăsura către Lessing Hall nu a durat mai mult de o jumătate de oră. Însă faţa lui Hugh devenise vânată, iar urmele de durere din jurul ochilor şi al gurii lui erau marcate adânc în momentul când drumul lor a luat sfârşit.

Daphne l-a lăsat pe mâinile pricepute ale lui Kemal şi s-a grăbit să meargă în camera ei, unde a preferat să se schimbe singură de costumul de călărie în loc să sune ca să îi vină o servitoare în ajutor. I-a luat ceva timp să se dezbrace, dar avea nevoie să fie singură şi să se adune, să se gândească la chinga tăiată. Şi, mai presus de toate, să se roage ca Hugh Redvers să nu fi suferit vreo accidentare gravă.

A coborât după trei sferturi de oră, îmbrăcată într-o rochie simplă, de culoare gri.

Gates o aştepta în salonul cel mare.

— Doctorul Nichols a sosit la scurt timp după venirea dumneavoastră, milady.

— A fost foarte rapid.

— Din fericire, mesagerul nostru l-a găsit acasă.

Gates a deschis uşa salonului decorat în galben şi a urmat-o înăuntru.

— Doriţi să vă trimit nişte ceai, milady?

— Da, dar aşteaptă până când termină medicul şi trimite ceaiul atunci. A spus cât va dura?

— El doar…

O bătaie în uşă l-a întrerupt pe Gates, iar în prag a apărut doctorul Nichols, care avea în mână geanta lui neagră.

— Mulţumesc că aţi venit atât de repede, doctore.

Daphne i-a zâmbit bătrânului, alungându-şi din minte amintirile evocate de faţa lui blândă şi ridată – amintiri despre agonia prelungită a lui Thomas, culcat pe patul de suferinţă.

Doctorul a privit-o cu ochii lui cenuşii, pătrunzători, şi s-a înclinat.

— Îmi pare rău că aveţi din nou nevoie de mine, milady.

— Rămâneţi ca să bem un ceai împreună?

— O ceaşcă de ceai mi-ar prinde bine.

Gates a plecat, iar Daphne i-a făcut semn doctorului către unul dintre confortabilele scaune capitonate.

— Care este starea lordului Ramsay?

— Excelenţa Sa are cel puţin două coaste rupte şi încă vreo câteva care sunt fisurate, a început el, direct. De asemenea, are o clavicula ruptă şi un muşchi rupt la unul dintre picioare. Aceste leziuni pot fi tratate numai cu timp şi odihnă. Cea mai mare preocupare a mea este capul lui. Nu pare a avea semnele unei comoţii, dar are o umflătură destul de mare şi aş vrea să îl ţin sub observaţie timp de patruzeci şi opt de ore.

Daphne a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Desigur.

— Vreau să fiţi atentă la orice pierdere de memorie, derută, vorbire neclară sau dureri de cap severe şi persistente. Dacă observaţi oricare dintre aceste simptome, trimiteţi imediat după mine. A avut un moment de ezitare. Este ceea ce noi numim un bărbat cu foarte multă personalitate şi mă tem că s-ar putea să nu vrea să stea în pat.

Daphne s-a gândit la ochii serioşi, inteligenţi – şi, în egală măsură, hotărâţi – ai lui Kemal. A zâmbit.

— Cred că servitorul lui ne va fi de oarecare ajutor în această privinţă.

— Da, am vorbit deja cu el. Este un gentleman cu foarte mult bun-simţ.

Uşa s-a deschis şi a intrat o servitoare care le aducea, grăbită, ceaiul. Gates trebuie să fi anticipat ordinele stăpânei din moment ce îl pregătise atât de repede.

Daphne a lăsat-o pe servitoare să plece, iar apoi s-a întors spre tava plină cu vârf, lăsând ceaiul să se infuzeze puţin mai mult, în timp ce ea a umplut o farfurie. Ochii doctorului s-au mărit văzând abundenţa produselor de patiserie şi a sandvişurilor pe care i le-a întins Daphne.

— A, sunteţi prea amabilă, milady.

A mâncat un sendviş mic din două înghiţituri, iar apoi a zâmbit timid.

— Mi-e teamă că am fost prea ocupat azi ca să mai am timp pentru micul dejun sau pentru a savura o ceaşcă de ceai.

A apucat-o pe cea din faţa lui şi a luat o gură fierbinte, mâncând o tartă cu lămâie înainte de a ofta, cu o expresie de mulţumire pe trăsăturile lui ofilite.

— I-am dat un calmant uşor, nu pentru că aş fi teribil de îngrijorat cu privire la posibilitatea apariţiei unei comoţii cerebrale, ci pentru că eu cred că doar aşa va sta în pat. După cum v-am spus, are nevoie de odihnă mai mult decât de orice altceva. Coastele lui sunt prinse într-un pansament strâns şi trebuie verificate periodic. În afară de asta, a continuat el ridicând din umeri, e nevoie de timp şi de odihnă. Şi-a sorbit ceaiul, iar apoi a continuat. În ciuda insistenţei mele de a-l ţine sub observaţie, s-ar putea să vi se pară neobişnuit faptul că nu mă îngrijorează nimic cu privire la comoţie, dar am văzut semnele unor traume mai vechi în zona capului. Sunt destul de severe. S-a jucat, nervos, cu toarta ceştii de ceai. Voi fi sincer, milady. Lordul Ramsay a fost supus unui tratament extrem de brutal.

Farfurioara a zăngănit în timp ce Daphne şi-a aşezat ceaşca pe ea. Doctorul s-a uitat în altă parte, înghiţind cu zgomot.

— El are… ei bine, are un număr mare de cicatrici. Unele dintre ele… Doctorul a izbucnit, cu obrajii pufăind hi timp ce a expulzat, zgomotos, o gură de aer: Aş merge atât de departe încât să spun că a fost torturat.

Camera s-a cufundat în tăcere; nu se mai auzea decât ticăitul ceasornicului de pe poliţa şemineului.

Daphne a făcut eforturi ca să dea o replică inteligentă, dar tot ce a putut spune a fost:

— Tortură?

Ochii blânzi ai doctorului s-au umplut de tristeţe.

— Pe lângă urmele mai multor fracturi ale craniului, există zeci – poate chiar sute – de cicatrici pe piept, pe

spate şi pe braţe… S-a oprit din nou şi apoi a dat, brusc, din cap. Da, după părerea mea de specialist, a fost torturat.

Au păstrat tăcerea.

Doctorul a fost cel care a rupt vraja aşezându-şi pe masă ceaşca goală şi farfuria şi dregându-şi glasul.

— Urăsc să mănânc şi să plec în grabă, dar Kitty Fenwick este în travaliu şi e la prima ei naştere.

Daphne a dat din cap, absentă, încă afundată în gânduri.

Doctorul s-a ridicat.

— Mă întorc mâine-dimineaţă, dacă nu primesc vreun alt mesaj de la dumneavoastră între timp. Mă descurc şi singur să găsesc ieşirea, Lady Davenport.

Şi-a luat, în linişte, servieta şi a părăsit camera.

Daphne fusese o neghioabă să creadă că viaţa în sclavie nu lăsa nici o cicatrice, dar de unde să ghicească faptul că Hugh fusese torturat? Presupusese că cicatricea de pe faţa lui fusese rezultatul uneia dintre numeroasele lupte cu sabia pe care ea îşi imaginase că el le purtase. Şi-a amintit de chinga tăiată şi a închis ochii, o senzaţie de rău strecurându-se şi crescând înlăuntrul ei. Cu siguranţă că până în acel moment Will Standish apucase să vadă chinga. Daphne ştia ce avea să spună: cineva o tăiase, cineva făcuse asta cu intenţia de a-i face rău lui Hugh. Dacă chinga s-ar fi rupt cu doar câteva secunde mai devreme, în timp ce el galopa printre copaci…

Daphne şi-a spus că nu era cazul să se agite şi să îşi atragă şi mai multe necazuri. Trebuia să se concentreze doar pe ceea ce se *întâmplase* şi pe motivul din care se ajunsese în acea situaţie. Hugh Redvers plecase din Anglia de aproape două decenii; cine ar fi putut avea de câştigat de pe urma morţii lui?

Daphne nu se putea gândi la nimeni.

La nimeni în afară de ea şi de fiii ei.

*

Kemal se afla în debaraua de haine atunci când

Daphne a intrat în Camera Trandafirie – un dormitor pe care îl ocupase soţul ei timp de şase luni, înainte să moară. Daphne s-a luptat cu năvala emoţiilor pe care i le provoca acea încăpere şi şi-a îndreptat atenţia către actualul ei locatar.

Corpul adormit al lui Hugh făcea ca enormul pat cu baldachin să pară mai mic. Hugh respira adânc şi regulat, trunchiul lui gol fiind acoperit doar de un pansament alb. Peticul care îi acoperea ochiul fusese îndepărtat. Daphne i-a văzut pleoapa nedeterioratã, pielea de deasupra şi cea de dedesubt fiind marcate cu câte o linie subţire, albă. S-a cutremurat când şi-a dat seama că ochiul lui fusese deschis în momentul agresiunii; el văzuse acel obiect sau orice altceva l-ar fi lovit, care îl mutilase.

Privirea ei a alunecat dinspre ochiul acela spre cicatricile albe care străbăteau umerii lui masivi şi pieptul. Doctorul spusese adevărul: erau prea numeroase pentru a putea fi numărate.

Ea s-a întins ca să atingă liniile în relief ce erau ascunse doar parţial de părul auriu de pe corpul lui. Mintea lui Daphne era incapabilă să cuprindă ceea ce vedea. Cine sau ce îi făcuse asta? Şi cum ar fi putut un om să supravieţuiască unei dureri atât de mari?

Abia atunci când a văzut lacrimile căzute pe bandaj, Daphne şi-a dat seama că plângea. Şi-a ridicat privirea şi l-a zărit pe Kemal vizavi de ea, cu o expresie impenetrabilă pe chip. Daphne a tras în sus cuverturile, acoperind teribilele secrete scrijelite pe pielea lui Hugh, iar apoi a arătat spre vestiar. Ea a închis uşa, astfel încât să poată vorbi fără să îl trezească pe rănit.

— Doctorul Nichols mi-a spus că Lord Ramsay a mai avut şi alte răni la cap. E adevărat?

— Asta a fost înainte să îl cunosc, milady.

Daphne intenţionase să scoată mai multe informaţii de la el, dar ştia deja că omul acela era prea loial pentru a vorbi despre căpitanul său.

— Doctorul vrea să îl supravegheze cineva în permanenţă pe Lord Ramsay. Tu o să ai grijă de el în prima

parte a zilei, iar eu, începând de la miezul nopţii.

— Pot să stau treaz multe ore, milady. Nu am nevoie de ajutor.

Ea i-a zâmbit.

— Suntem doi care îşi pot împărţi timpul de supraveghere medicală, Kemal. Nu are niciun rost ca vreunul dintre noi să se obosească prea mult.

Kemal a înclinat din cap.

— Cum vreţi, milady.

Daphne l-a lăsat pe Kemal cu îndatoririle lui şi a mers la sala de studii, unde băieţii o aşteptau, neliniştiţi.

— Mamă, ce s-a întâmplat? a întrebat-o Lucien, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

Daphne s-a întors spre Rowena, care deseori petrecea timp cu băieţii, ca să o anunţe că o scutea să îi mai supravegheze pe gemenii zburdalnici.

— Voi vorbi cu băieţii în particular, a spus Daphne în timp ce îşi conducea fiii spre masa tocită pe care îşi făcuseră temele generaţii de băieţi Redvers.

A aşteptat până când băieţii s-au aşezat.

— Lord Ramsay a avut un accident în timp ce îl călărea pe Paşa. Acum se simte mai bine şi se odihneşte în Camera Trandafirie.

Tăcerea nu prevestea nimic bun, iar Daphne a privit de la o pereche de ochi căprui la cealaltă, care era absolut identică.

— Haideţi, ştiu că aveţi multe întrebări!

Cu ochii scânteind, Richard şi-a împins scaunul atât de tare, încât aproape că l-a răsturnat.

— O să moară – la fel ca tata?

Daphne l-a luat de mână şi l-a tras spre ea.

— Bineînţeles că nu, dragul meu! l-a strâns degetele mici şi puternice. Are clavicula ruptă şi câteva coaste fisurate. Păţania lui nu se aseamănă deloc cu accidentul suferit de tatăl vostru.

Nu le-a putut spune despre posibilul pericol pe care îl prezenta rana de la cap.

Expresia lui Richard a devenit încăpăţânată.

— Tata a căzut de pe cal, tu l-ai dus în Camera Trandafirie, iar el a murit.

Logica fiului ei era infailibilă.

Daphne i-a tras mai aproape pe amândoi băieţii, cuprinzându-l pe fiecare cu câte un braţ. Apoi a spus, cu buzele lipite de părul blond şi creţ al lui Richard:

— Da, este adevărat, Richard, dar accidentul tatălui tău a fost mult mai grav, iar el nu era la fel de tânăr şi de sănătos ca vărul tău, Hugh. Care, crede-mă, se află în Camera Trandafirie doar pentru că aceea este cea mai drăguţă încăpere de la etajul principal. Ea l-a sărutat pe creştet. Este doar o cameră, Richard.

— Îl putem vedea? a întrebat băiatul, retrăgându-se brusc din braţele ei pentru a o privi.

— Se odihneşte acum şi va dormi toată noaptea. Este posibil să îl vizitaţi mâine. Sau poate că poimâine ar fi şi mai bine.

Richard continua să aibă o expresie sceptică, una atât de asemănătoare cu a ei, încât asta a surprins-o.

— Cum să cadă Hugh, mamă?

Lucien părea uimit că idolul lui putuse să aibă un astfel de accident.

— Li se întâmplă chiar şi celor mai buni călăreţi. Şi eu am căzut, şi tu, la fel. Să mergem, a spus ea, profitând de acel moment de profundă introspecţie pentru a-i dirija spre lavoare şi spre atât de de testatul ritual de dinainte de cină.

Atunci când i-a lăsat singuri, o oră mai târziu, arau încă trişti, dar cel puţin discutau între ei.

Rowena aştepta şezând pe un scaun aşezat pe coridor.

— Cum se simte? şi-a întrebat ea stăpâna, lăsând deoparte broderia la care lucra.

— Doarme.

— Asta înseamnă că se va amâna călătoria la Londra, milady?

Daphne s-a încruntat.

— Cum poţi să întrebi aşa ceva, Rowena? Desigur că se va amâna, doar nu îl vom lăsa singur aici, iar noi să

plecăm la Londra!

Sincer vorbind, uneori Daphne se întreba dacă femeia aceea era în toate minţile.

— Da, desigur. Rowena s-a uitat în jos, la mâinile pe care şi le frângea de zor. Pentru cât timp, milady?

Daphne s-a uitat la acel cap plecat, tentată să cedeze fricii, tulburării şi mâniei şi să o muştruluiască zdravăn pe servitoare. Dar s-a abţinut; Rowena era bătrână şi avea principiile ei de viaţă, iar pe Hugh nu îl plăcuse de la început, lucru pe care, în trecut, îl făcuse destul de des şi cu alţii. Ce sens ar fi avut să o certe?

— Refuz să răspund la această întrebare, a spus ea în cele din urmă. Doctorul Nichols vrea să îl ţinem în pat pentru a se odihni cel puţin două zile. Îl voi supraveghea eu diseară. Poţi să stai cu el mâine, dacă vrei să fii de ajutor.

A dat să plece, dar Rowena a oprit-o, zicând:

— Ar trebui să stau cu el în seara asta, milady. Aşa ar fi cuviincios: să nu facă aşa ceva o tânără femeie, a spus ea, reuşind să pară în acelaşi timp şi nervoasă, şi fermă.

Daphne s-a răsucit pe călcâie.

— Cuviincios? Nu ar fi cuviincios să am grijă de el atunci când este bolnav? S-a îndreptat înapoi spre bătrână. Rowena, nu eşti conştientă de ceea ce îi datorăm acestui om? Nu a aşteptat răspuns. Îl poţi schimba pe Kemal mâine după-amiază, şi cu asta am terminat orice discuţie.

A plecat fără să mai întindă vorba, scoţându-şi-o din minte cu tot dinadinsul pe Rowena, precum şi fobia acesteia faţă de persoana lui Hugh. Mai bine spus, Daphne era destul de îngrijorată de *propria* stare de spirit de la sosirea lui Hugh Redvers încoace. Iar acum apăruse acea situaţie neaşteptată – cineva care încerca să îl rănească sau să îl ucidă?

Ar fi vrut să se baricadeze în bibliotecă şi să nu mai iasă niciodată.

*

Daphne s-a trezit chiar înainte de miezul nopţii.

Dormise iepureşte, îngrijorată la gândul că avea să îşi petreacă noaptea în dormitorul lui Hugh, chiar dacă acesta ar fi dormit profund. Pentru o clipă, s-a gândit să ia cu ea şi boneta de dormit, dar apoi s-a răzgândit. După ce şi-a aranjat părul, şi-a îmbrăcat halatul de culoare albastru marin, cea mai atractivă haină din întreaga ei garderobă. Ar fi fost pentru prima dată când nu ar mai fi purtat haine gri sau negre. Iar el nu putea să vadă asta, pentru că dormea! Lui Daphne îi era ruşine să admită acea cochetărie, dar acesta era adevărul. A legat cele opt panglici care îi încheiau halatul şi a luat cu ea cartea din care le citise băieţilor la culcare.

Kemal o aştepta pe coridor, unde i-a dat un scurt raport.

— A dormit fără să se trezească, dar a avut un episod mai agitat, după care i-am strâns bandajele. I-a aruncat lui Daphne o privire întrebătoare. Puteţi să lăsaţi aceste sarcini în grija mea până dimineaţa, dacă doriţi, milady.

Daphne a fost amuzată de îngrijorarea lui faţă de sensibilităţile ei femeieşti.

— Odihneşte-te, Kemal. Voi avea mare grijă de căpitanul tău.

Kemal s-a înclinat adânc şi s-a îndreptat spre coridor.

Hugh căpătase ceva mai multă culoare în obraji, iar pe frunte îi sclipea o dâră strălucitoare de transpiraţie. Nu s-a mişcat atunci când Daphne s-a aşezat lângă pat şi a aranjat sfeşnicul astfel încât lumina să nu îi bată lui în ochi.

Nu ştia de cât timp citea, când el a început să se mişte, neliniştit, şi să murmure. Ea s-a aplecat mai aproape, pentru a asculta, dar cuvintele erau neinteligibile. Tocmai se afla pe punctul de a se întoarce la lectura ei, când Hugh s-a întors pe o parte, iar apoi a început să strige, în timp ce se rostogolea peste coastele rănite.

Daphne a încercat să îl întoarcă înapoi pe spate, dar a fost ca şi cum ar fi încercat să mişte un stejar căzut.

Ea l-a apăsat mai tare pe umăr, dar, cu mâna rămasă liberă, el a tras-o şi a apucat-o de încheietură, smucind-o spre el.

Ochii lui erau larg deschişi. Amândoi.

— Mai degrabă te omor decât să te las să pui mâna pe mine, a şuierat Hugh, încleştarea puternică a mâinii lui fiind ca o gheară.

— Sunt Daphne, a şoptit ea în timp ce Hugh o strângea şi mai tare.

El s-a uitat la ea cu ochii care nu se asemănau între ei – unul de un verde smarald aprins, iar celălalt de un cenuşiu umed, de parcă ar fi fost lipsit de culoare.

— Te rog, trebuie să te întinzi, Hugh.

Ea l-a apucat de braţ cu mâna liberă, pe care a folosit-o pentru a-l împinge înapoi, având grijă să îi evite coastele şi clavicula.

— Mincinos nenorocit! I-ai ucis! I-ai ucis pe toţi!

Cuvintele acelea erau pline de o suferinţă sfâşietoare, iar Hugh s-a zbătut sălbatic, trăgând-o pe Daphne peste coastele lui. De durere, a ţipat şi i-a dat drumul, căzând din nou pe pat şi protejându-şi pieptul cu ambele braţe, în timp ce strângea puternic din pleoape.

La fel de brusc cum se agitase, s-a şi liniştit, începând să respire rapid şi sacadat. Sudoarea îi curgea din abundenţă pe frunte.

Daphne a udat o cârpă în ligheanul cu apă rece şi i-a şters fruntea; dogorea ca vâlvătăile unui incendiu. Cu mâna rămasă liberă, i-a mângâiat firele fine de păr argintiu şi auriu de la tâmple, mişcarea aceea părând să îl liniştească. După câteva minute, respiraţia i-a încetinit şi nici nu a mai transpirat atât de abundent. Ea a continuat să îi netezească părul umed, atingându-i uşor liniile fine din jurul ochilor şi urmărind cu degetul şanţul adânc care se întindea dinspre nas spre gură. Faţa lui era un tablou al contrastelor, cu linia ascuţită a maxilarului perfect conturată, îndulcită de buzele pline şi de genele lungi şi blonde, care îi umbreau pielea bronzată de soare. Nasul lui era drept precum tăişul unui cuţit, singurul defect fiind cicatricea albă.

Îndemnul de a-şi lipi buzele de ale lui – de a-l gusta din nou, de a se scufunda în căldura şi în blândeţea gurii lui – îi făcea coapsele să se strângă într-un mod care

transmitea valuri intense de plăcere direct către sexul ei. S-a forţat să nu se mai uite la gura lui ispititoare. Nici imaginea oferită de umerii lui plini de cicatrici şi de muşchi nu i-a diminuat dorinţa de a-l atinge.

Braţele lui Hugh erau încrucişate protector peste piept, bicepsul îi era bombat, iar mâna dreaptă îi era făcută pumn. Ea i-a descleştat uşor degetele, masându-i antebraţul încordat şi plin de cicatrici până când muşchii i s-au relaxat. Odată mâna lui deschisă, Daphne şi-a aşezat mâna peste ea, palma ei peste palma lui.

Thomas fusese un bărbat înalt, cu doar câţiva centimetri mai scund decât Hugh, dar mâinile lui fuseseră cele ale unui aristocrat: albe, elegante şi fără bătături, mâini obişnuite să nu facă nimic altceva decât să ţină frâiele unui cal şi să îngrijească orhideele.

Unghiile lui Hugh erau netede şi tăiate îngrijit, dar mâna pe care Daphne o ţinea într-a ei nu era aceea a unui om dedat plăcerilor. Era masivă, avea cicatrici, articulaţii mărite la degete, iar muşchii groşi ai degetelor şi ai încheieturii mâinii erau dovezi elocvente ale faptului că el făcuse muncă silnică. Avea antebraţele musculoase, bine definite, conducând spre bicepşii puternici, care erau la fel de bronzaţi ca şi faţa lui, ceea ce îi arăta lui Daphne că Hugh trebuia să fi stat fără cămaşă pe el din când în când. Ea a înghiţit în sec la acel gând, imaginându-şi întreaga lui forţă masculină aflată la îndemâna ei, ameţind-o şi excitând-o în timp ce îşi amintea cum mâinile lui mari îi exploraseră corpul.

Daphne şi-a pus braţul lângă Hugh, cu palmele transpirate şi cu mâinile tremurând. Trebuia să stea departe de el – departe de persoana în care se transformase de când trupul lui îl atinsese pe al ei. După o viaţă de gândire raţională şi de comportament aşijderea, oare de ce căpătase, brusc, o astfel de tendinţă către autodistrugere şi neghiobie?

Ea şi-a ridicat privirea şi a scos un geamăt: Hugh avea ochii deschişi şi o privea, iar pe faţă i se citea o dorinţă năvalnică. Mişcându-se mai repede decât ar fi crezut

Daphne că ar fi fost posibil în cazul unui bărbat aflat în starea lui, el i-a înfipt mâna în ceafă şi a tras-o în jos, buzele lui strivindu-i-le pe ale ei înainte ca ea să poată să scoată vreun sunet.

Braţul lui era ca o menghină, ţinând-o nemişcată în timp ce gura lui fierbinte se închidea peste a ei. Nu era ca ultimul lor sărut, care se dovedise a fi blând. De data aceasta, Hugh şi-a făcut drum în gura ei fără ezitare, împingând cu limba fără invitaţie şi fără a arăta nici o reţinere. Daphne a cedat acelui asediu, iar el a strâns-o într-o îmbrăţişare intensă.

În loc să se simtă captivă sau legată de atingerea lui, îmbrăţişarea aceea a eliberat-o, iar ea s-a predat căldurii lui catifelate, gurile lor aruncându-se într-o luptă provocatoare şi senzuală, pe care ea o retrăise în gând de mii de ori. De data aceasta, Daphne a făcut ceea ce îi fusese prea frică să facă înainte. Şi-a înclinat capul şi a profitat de ofensivă, intrând adânc în gura lui şi imitându-i acţiunile, explorându-l fără rezerve, cu trupul tremurându-i de… ceva.

El a scos un sunet gutural, de plăcere, iar mâna lui a alunecat pe gâtul ei, zgâriindu-l uşor, iar apoi a trecut de umăr şi i s-a aşezat între braţ şi piept, pe care îl mângâia de sus în jos cu o atingere uşoară precum cea a unui fluture, urmând contururile corpului ei şi devenind mai fermă cu fiecare mişcare.

Limba lui s-a împletit în jurul limbii ei şi s-au lansat amândoi într-un dans erotic, în timp ce el o învăţa mişcări mai noi, mai interesante. Mâna lui a mângâiat-o din nou, de data aceasta cuprinzându-i sânul cu toată îndrăzneala, cu degetul mare frecându-i sfârcul prin mătasea fină a halatului şi mişcându-se în cercuri deasupra vârfului întărit şi sensibil, iar şi iar.

Ea a gâfâit şi s-a îndepărtat, iar el i-a ridicat bărbia, înclinându-i capul pe spate pentru a ajunge la partea inferioară, sensibilă, a maxilarului ei, sugând şi muşcând în timp ce cobora şi apoi se ridica înapoi la buzele ei.

Daphne a deschis ochii şi s-a uitat ţintă într-ai lui. De aproape, ochiul rănit era fascinant, perfect secţionat, un

inel gri pal care înconjura o pupilă deschisă ca un crater, atât de mare încât părea să o înghită cu totul pe Daphne. Ea ar fi vrut să se scufunde în acel adânc până când l-ar fi găsit... pe el, pe omul care se afla în spatele râsului nonşalant, al farmecului degajat şi leneş, al priceperii într-ale amorului.

El a tras-o mai aproape; braţul pe care ea îl folosise pentru a-i susţine corpul i-a alunecat, iar ea a căzut pe pieptul lui.

— Auuu!

A împins-o ca pe un cărbune încins, apăsându-şi trupul de saltea pentru a o îndepărta. Daphne s-a retras şi şi-a îndreptat pe nas ochelarii aburiţi.

— Îmi pare atât de rău, Hugh!

Ea s-a dat la o parte, iar Hugh a respirat cu un şuierat.

— Daphne, poate că ar trebui să te întorci pe scaunul tău.

Hugh se ţinea de piept, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

Cuvintele lui au lovit-o în plin.

— O, da, desigur!

A sărit în picioare şi a căzut, neîndemânatică, pe scaunul ei, încercând să îşi netezească halatul boţit peste tot, prea supărată pentru a putea gândi – o premieră în viaţa ei de adult.

— Daphne?

Ea şi-a îndreptat fusta şi şi-a reînnodat una dintre panglici.

— Daphne, uită-te la mine, draga mea.

Ea şi-a ridicat privirea, uimită de căldura din vocea lui şi de cuvintele drăgăstoase.

El a zâmbit, iar pe chipul lui se citea atât amuzament, cât şi durere.

— Îmi cer scuze pentru că te-am îndepărtat, dar mă tem că nu mă mai pot abţine dacă mai stai prin preajma mea.

A făcut semn cu mâna spre aşternutul care îl acoperea, acum ridicat în zona şoldurilor.

Creierului lui Daphne i-a luat o clipă să descifreze ceea ce vedeau ochii ei.

— Ooo!

Ea s-a uitat în altă parte, dorinţa, ruşinea şi curiozitatea agitându-se înlăuntrul ei.

— Eu sunt cea care ar trebui să îşi ceară scuze pentru că te-a trezit. Şi-a rostit cuvintele în direcţia piciorului patului. Da, aşa ar trebui.

Daphne simţea cum i se învârtea capul.

El a zâmbit larg.

— Iată, credeam că asta te va face să te uiţi la mine, mai degrabă decât să te uiţi la mobilă. Hugh a râs şi apoi a tresărit. La naiba, vai, fir-ar să fie! El s-a apucat cu mâinile de coaste, gâfâind. Femeie păcătoasă, încetează să mă mai loveşti sau să mă mai faci să râd! Spune-mi, ce e cu tine aici, la ora asta? Îmbrăcata aşa?

Unicul lui ochi făcea cât doi, cutreierându-i corpul, arzând-o. Cearşaful din jurul taliei lui s-a ridicat, după cum a văzut ea cu coada ochiului.

Văzând dorinţa sălbatică de pe faţa lui, ei i s-a uscat gura şi şi-a abătut rapid privirea într-o parte.

Cum să o tulbure dintr-o singură privire? Daphne s-a uitat lung la covorul cu modele şi a făcut ceea ce făcuse mereu atunci când trebuia să îşi concentreze atenţia şi să recâştige controlul asupra gândurilor ei: a început să conjuge verbe în latină.

„Amo, amas, amat..”

— Daphne?

„Amamus, amatis, amant.”

— Trebuie să sun după Kemal ca să primesc un răspuns?

Auzind ameninţarea, ea şi-a ridicat privirea.

— Doctorul Nichols vrea să te ţină sub observaţie o vreme.

— Pentru ce naiba? Nu a aşteptat un răspuns. Unde este Kemal? Cu siguranţă că ar trebui să fie aici, *supraveghindu-mă?*

— El *te-a* supravegheat în cea mai mare parte a zilei

şi a serii. În ciuda faptului că a fost absolut încântat să te audă sforăind, am insistat să plece şi să se odihnească puţin.

Hugh a ridicat din sprâncene auzindu-i tonul tăios şi apoi s-a încruntat, mâna lui stângă îndreptându-se spre tâmplă. O privire dură şi rece i s-a ivit pe chip şi l-a transformat în altcineva – în cineva înfricoşător.

— Unde este plasturele meu pentru ochi? În vocea lui se simţea o ameninţare rece, pe care ea nu o mai auzise din ziua aceea cu incidentul din poiană, când el vorbise cu Malcolm.

— Nu ştiu. Nu îl aveai atunci când am venit aici.

— Vrei să mi-l găseşti, te rog?

Ochii lui care nu semănau unul cu celălalt au sfredelit-o de parcă ar fi fost o hoaţă pe care ar fi prins-o în timp ce îi umbla prin bagaje.

— Bineînţeles că ţi-l aduc, a spus ea cu un calm deliberat, ridicându-se de pe scaun şi mergând la debaraua de haine, cu picioarele tremurându-i.

Odată ce a ieşit din raza lui vizuală, s-a sprijinit de un dulap înalt şi şi-a ţinut respiraţia. Ce se întâmplase, pentru numele Domnului? Hugh se transformase într-o clipită dintr-un amant provocator, într-un străin distant. Cine era acel om?

Daphne a privit spre oglinjoara de deasupra biroului, forţându-şi pulsul să încetinească şi afişând o expresie neutră înainte de a lua plasturele de piele şi de a reveni în cealaltă cameră.

— Poftim.

I-a aruncat peticul de piele pe piept şi s-a întors.

— Mulţumesc, Daphne, a spus el o clipă mai târziu.

S-a întors şi l-a văzut zâmbindu-i, la fel de senin ca întotdeauna.

— Poţi să îmi dai un pahar cu apă, te rog?

Daphne a ezitat. Oare schimbarea bruscă de personalitate fusese o închipuire a ei? Se întâmplase atât de repede, încât…

— Scuză-mi lipsa de politeţe.

El avea pe chip o expresie de sinceră pocăinţă, fără nici o urmă din ironia obişnuită.

Ea a dat din cap, destul de tulburată. Nu o surprinsese faptul că el îşi ceruse scuze; nu părea genul de om căruia i-ar fi fost greu să îşi recunoască greşeala. Dar o surprinsese abilitatea lui de a-şi schimba stările de spirit într-o clipă. Acum părea atât de amabil... Dar dacă acea amabilitate nu era decât o mască?

I-a adus un pahar cu apă.

— Mulţumesc. Mă tem că sunt excesiv de sensibil. În general, nu suport să îmi expun infirmitatea în faţa lumii.

— În general, eu nu sunt lumea.

Pentru prima dată, nu a fost nevoită să facă eforturi ca să îi arunce o privire rece.

— Ai dreptate, Daphne. Ca de obicei, a adăugat el, cu o expresie mult prea blândă pentru ca ea să o creadă. A trecut atât de mult timp de când nu am mai avut un înger păzitor, încât am uitat cum e. Faţa lui superbă s-a schimonosit într-un căscat uriaş. Îmi cer scuze! Nu ştiu ce m-a apucat.

— Mai devreme, doctorul Nichols ţi-a dat un calmant. Vrea să te odihneşti. Ar trebui să te culci.

— Şi dacă nu sunt obosit?

Ea a ridicat din sprâncene, iar el a chicotit.

— Bine, sunt puţin obosit.

S-a uitat în jos, la fâşiile albe de pânză din jurul pieptului, iar zâmbetul i-a reapărut.

— Cred că trebuie să îmi strângi bandajul.

Ea a pufnit şi şi-a reluat lectura, hotărâtă să îl ignore indiferent dacă dormea sau nu.

— Daphne?

Ea a întors o pagină.

— Daaaaaaphneeeee...

Ea a izbucnit în râs înainte să se poată opri şi şi-a ridicat privirea.

— Ce este?

— Nu vrei să îmi citeşti? Te rog!

Ochiul lui verde, strălucitor, era pe jumătate închis şi

avea un aer somnoros. Hugh părea un băiat mai mare, care se juca de-a piraţii, costumat cu un plasture pentru ochi. Părea… minunat.

Daphne a oftat, revoltată. Avea să îi citească – sau să îi cânte, sau să îi recite un monolog shakespearian – numai să îl adoarmă.

După cum presupusese ea, Hugh a adormit după mai puţin de cinci minute de lectură. Odată ce el a început să respire adânc, Daphne a închis cartea şi s-a prăbuşit pe scaun, epuizată. Arăta şi mai frumos aşa, adormit, şi considerabil mai puţin periculos. Avea părul ciufulit, iar pielea bronzată de pe faţă şi de pe gât sclipea din cauza părului auriu abia crescut.

Daphne era îndrăgostită complet, pe deplin şi prosteşte; nu avea niciun rost să încerce să nege asta. Ar fi trebuit să fie revoltată în ambele ocazii în care el o atinsese. În schimb, fusese devastată de faptul că el se oprise. Mâinile i-au zvâcnit, gata să îi mângâie faţa, gâtul şi toate părţile corpului lui pe care ea şi le putea imagina, dar pe care nu le văzuse niciodată. Daphne s-a pierdut cu privirea în curba senzuală a buzei lui inferioare, pline, amintindu-şi de atingerea şi de gustul ei. Gura lui era moale şi fermă în acelaşi timp. Şi buza superioară, mult mai bine conturată, era la fel de iscusită şi de provocatoare.

O dorinţă brutală şi intensă i-a învăluit corpul. Şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Ce trebuia să *facă*? Trebuia, pur şi simplu, să lase ca acel gen de lucruri să îşi urmeze cursul – ca o febră sau o infecţie?

Mintea i-a fugit la cartea pe care o ţinea ascunsă în noptiera ei. Cel puţin acum ştia câte ceva despre ce se întâmpla între bărbaţi şi femei. Citise întreaga carte, câteva capitole – de mai multe ori. Povestea narată în *Fanny Hill* era o prostie, dar descrierile grafice îi oferiseră informaţii nepreţuite.

Partea analitică a minţii ei, pe care ea o crezuse predominantă, era fascinată de varietatea de acte fizice posibile între un bărbat şi o femeie. Cealaltă parte a minţii ei, una pe care nu o cunoscuse înainte de sosirea lui Hugh,

era încântată de noile sale cunoştinţe despre corpurile umane şi despre ce ar fi putut face unul cu celălalt.

Daphne fusese şocată şi entuziasmată de faptul că doar o simplă lectură despre arta de a face dragoste îi putuse provoca asemenea reacţii fizice. Noile ei cunoştinţe despre ceea ce făceau bărbaţii şi femeile în intimitate o făcuseră să îi privească pe bărbaţi – pe Hugh, în special – într-o lumină complet nouă. Îşi închipuia că el îi făcea lucrurile despre care ea citise în carte. Avea, oare, de gând să privească fiecare bărbat atrăgător pe care îl întâlnea – cu acea nouă curiozitate? Oare aşa o priveau bărbaţii pe ea?

Ce lume nouă şi fascinantă descoperise! Iar acea lume existase tot timpul, în paralel cu cea obişnuită. Cât de bucuroasă era că nimic din acea lume nu fusese contaminat de Malcolm şi de ceea ce îi făcuse el în acea după-amiază, cu mulţi ani în urmă! Acum înţelesese *ce* făcuse el, dar fusese mai derutată ca niciodată în privinţa motivului pentru care un bărbat ar fi vrut să facă astfel de lucruri cu o femeie aflată în stare de inconştienţă. De asemenea, era mai hotărâtă ca niciodată să îl ţină departe de fiecare clipă a vieţii ei.

Daphne a oftat, prea obosită ca să se gândească la Malcolm în acele momente. În schimb, se gândea la bărbatul care dormea în pat; Hugh era mult mai mult decât un simplu libertin. În seara aceea starea lui de spirit trecuse într-o clipă de la voluptate, la duritate. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă să găsească ape tulburi sub expresia lui politicoasă. Cum să nu se comporte aşa după un astfel de trecut – după ce suferise abuzuri fizice atât de groaznice?

Daphne a înghiţit în sec. Cum ar fi reacţionat el dacă ea i-ar fi mărturisit ce făcuse? Ce expresie ar fi avut atunci faţa lui?

Iar apoi amintirea chingii tăiate a copleşit-o de-a dreptul.

— O, Doamne!

Cuvintele i-au alunecat printre buzele îngheţate. Will Standish avea să vadă în curând şaua, dacă nu o făcuse

deja. Avea să înţeleagă semnificaţia acelui act şi avea să se întrebe cine făcuse aşa ceva şi de ce. Iar apoi avea să îi spună lui Hugh, care avea să îşi pună şi el aceleaşi întrebări.

Întrebări care aveau un singur răspuns, din câte ştia Daphne: ea.

Capitolul 11

Hugh s-a trezit în lumina soarelui care se strecura printr-un mic spaţiu dintre draperiile grele şi a clipit ca să alunge rotocoalele de praf. O privire rapidă aruncată prin cameră l-a făcut să îl zărească pe Kemal, aşezat lângă fereastră, cârpind o haină.

Amintirile din noaptea trecută i-au invadat mintea; Hugh a închis ochii, amintindu-şi de eforturile lui inutile de a se abţine. Nici somniferul, nici comoţia nu fuseseră motivele pentru care o înhăţase, pur şi simplu, pe Daphne. Se trezise dintr-un somn agitat şi o văzuse, cu chipul luminat de o expresie de tandreţe pe care nu se aşteptase niciodată să o vadă – cel puţin nu adresată lui.

— Te-ai trezit, milord.

Hugh a deschis ochii. Kemal s-a apropiat de piciorul patului şi l-a studiat pe Hugh în felul lui tăcut.

— Da, m-am trezit, a confirmat Hugh, făcând o grimasă în timp ce se ridica în capul oaselor, astfel încât să nu se uite de jos în sus la oameni, o situaţie cu care nu era prea obişnuit. Kemal a aranjat pernele şi aşternuturile astfel încât Hugh să fie într-o poziţie cât mai confortabilă, ca să poată să bea o ceaşcă de ceai şi să mănânce nişte felii proaspete de pâine cu unt, pe care servitorul părea să le fi adus de nicăieri.

— Care este diagnosticul, Kemal? a întrebat Hugh în timp ce inspira parfumul ceaiului de bergamotă, amestecul specific lui Kemal.

— Suntem atenţi ca nu cumva să ai pierderi de

memorie, dezorientare sau stări de greaţă.

— Cine eşti? Unde sunt? Cred că îmi vine să vomit, a spus Hugh încetişor, zâmbind şi ridicând ceaşca la buze.

— Chiar aşa, milord.

Kemal a dat din cap, reafirmând credinţa lui Hugh că omul era în întregime lipsit de simţul umorului şi mai interesat de netezirea lenjeriei de pat decât să se implice într-o conversaţie cu pacientul lui.

Îi era dor de Daphne.

— Şi cât timp trebuie să suport o astfel de supraveghere?

— Două zile, milord.

Hugh a pufnit şi a luat o înghiţitură de pâine caldă şi de unt topit.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, a spus el cu o voce profundă.

Nu se odihnise atât de mult nici atunci când faţa îi fusese despicată în două. Chiar şi cu promisiunea companiei lui Daphne, Hugh nu putea să accepte cele patruzeci şi opt de ore de odihnă la pat. A rânjit: cu excepţia cazului în care Daphne ar fi fost chiar în pat, *cu* el.

— Mai există şi altceva în afară de pâine fierbinte şi unt? a întrebat Hugh, servindu-se cu o altă felie.

Kemal s-a mulţumit să ridice din sprâncene la auzul acelei întrebări retorice.

Hugh a sorbit din ceai şi s-a gândit la cele întâmplate cu o zi în urmă, încercând să îşi amintească cum de căzuse de pe cal – ceea ce nu i se mai întâmplase de când era copil. Ultimul lucru pe care şi-l amintea fusese că zburase de pe Paşa, cu picioarele încă în scări. S-a încruntat. Ceva nu era în regulă.

A sorbit restul de ceai, care se răcise rapid, şi a băgat şi ultima îmbucătură de pâine în gură. Trebuia să se îmbrace şi să stea de vorbă cu William. Iar apoi trebuia să vorbească cu Gates despre ceva. A clipit, cu pleoapele grele… de ce se simţea atât de groaznic de obosit? A ridicat ceaşca de ceai şi apoi şi-a dat seama că nu o mai avea în mână.

— Ce…?

Kemal a tras păturile în jurul lui.

— Kemal?

— Da, milord?

Hugh a deschis gura. Iar apoi a uitat ce voia să întrebe.

Kemal s-a aplecat atât de aproape, încât porii de pe nasul lui păreau teribili de mari.

Hugh a încercat să se ferească, dar corpul îi era prea greu pentru a se mişca.

— Vai…

— Trebuie să te odihneşti, milord.

Hugh s-a uitat lung la un fir de păr, ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

— Nu, eu…

Nasul lui Kemal s-a mişcat şi a crescut în dimensiune, iar Hugh nu a reuşit să îl facă, clipind, să se vadă din nou la mărimea lui normală.

— Ei, o să mă odihnesc puţin. Nu mă lăsa să dorm mai mult de o jumătate de oră.

— Nu, milord.

Servitorul lui, care în mod normal era un ins foarte serios, zâmbea şi vocea lui se auzea de la o distanţă foarte mare.

*

Următoarea dată când Hugh s-a trezit, Kemal citea la căpătâiul patului.

— Bună dimineaţa, milord, a spus el ridicându-şi privirea şi apoi lăsând-o din nou peste cartea din poala lui.

Dimineaţă? Hugh a ridicat mâna pentru a-şi îndepărta părul de pe faţă şi a gemut de durere.

— Nenorocitul…

Un căscat uriaş l-a cuprins, provocându-i un acces de durere. Şi capul şi-l simţea ca şi cum fusese umplut cu vată şi apoi bătut cu o scândură.

S-a uitat acuzator la celălalt bărbat.

— Mi-ai pus un somnifer în ceai, nu-i aşa?

— Da, milord.

— Focurile iadului! Hugh a tresărit şi şi-a coborât vocea. Să nu mă mai sedezi *niciodată,* ai înţeles? i-a cerut, cu o voce slabă şi cătrănită.

— Da, milord. Gata cu drogurile, a confirmat Kemal, cu ochii înapoi la cartea lui, de parcă Hugh l-ar fi *plictisit..*

Stăpânul lui s-a încruntat.

— Ce naiba citeşti?

Kemal a ridicat exemplarul din *Călătoriile lui Gulliver,* fără să se oprească din citit.

Deci Daphne fusese acolo noaptea trecută, iar Hugh, din cauza lui Kemal şi a pilulelor lui blestemate de somn, nu fusese în stare să se bucure de vizita ei.

— Pune jos nenorocita de carte, adu-mi haina şi sună să mi se pregătească baia! Nu mai stau în patul ăsta blestemat.

A afişat o expresie furioasă, pentru a-l avertiza pe servitorul lui nu avea de gând să negocieze.

*

Kemal şi-a reprimat un zâmbet în timp ce se ducea să aranjeze baia morocănosului său stăpân. Mai fusese martor şi la alte accidente suferite de căpitan de mai multe ori de-a lungul timpului, dar nu îl văzuse niciodată pe bărbatul acela masiv supunându-se de bunăvoie asistenţei medicale aşa cum făcuse în ultimele zile.

Zâmbetul lui a devenit unul atotştiutor; bineînţeles că Kemal observase că Hugh dormise o mare parte din acea perioadă. Lady Davenport îi spusese de dimineaţă că nărăvaşul căpitan îşi petrecuse întreaga noapte dormind neîntrerupt.

Kemal o plăcea foarte mult pe contesă. Împreună avuseseră grijă de corsarul neliniştit, fără prea multa agitaţie. Deşi Kemal ar fi preferat să îl vegheze el însuşi pe căpitan, îşi dăduse seama că femeia drăguţă, cu ochelari, era cea mai interesată să îl supravegheze pe baron – mai

ales când era vorba despre simptomele în legătură cu care medicul englez *nu* ceruse niciun fel de supraveghere.

Kemal a chicotit în timp ce întindea obiectele de bărbierit. Îl slujise pe Standish Chiorul timp de un deceniu şi jumătate – de când Standish evadase din ghearele sultanului Babba Hassan. Văzuse cum căpitanul curtase multe femei şi fusese curtat de ele. Unele dintre acele femei aproape că îl îngenunchează pe uriaş, iar altele pur şi simplu îşi pierduseră minţile din pricina lui, aşa cum se întâmplase cu ducesa italiană pe care el o salvase de pe o corabie care fusese capturată de piraţi. Nobila pătimaşă fusese furioasă pe căpitan atunci când el, în loc să îi ceară mâna, o redase familiei ei. Îi şocase pe orgolioşii ei fraţi şi îi amuzase pe toţi membri echipajului de pe *Batavia's Ghost* atunci când începuse să arunce cu haine, cu pantofi şi chiar cu un peşte dintr-o căruţă a unui vânzător din apropiere spre capul căpitanului, în timp ce acesta încerca să fugă de ea.

Da, multe femei îi întinseseră capcane Corsarului Regelui. Şi cu toatele dăduseră greş. Dar Kemal începuse să creadă că se putea ca baronul să îşi fi întâlnit, în sfârşit, sufletul pereche în persoana acelei frumuseţi liniştite şi serioase.

A chicotit şi a clătinat din cap. Îşi dorea doar ca Delacroix să fie acolo pentru a împărtăşi cu el acea glumă bună şi s-a blestemat – încă o dată – că nu se gândise să parieze cu secundul înainte de a pleca. Ar fi fost o bună ocazie de a lua bani de la francezul cel isteţ care îl uşurase pe el, pe Kemal, de multe monede de aur de-a lungul anilor.

Gândurile despre Delacroix şi despre *Batavia's Ghost* l-au întristat. O parte din inima lui Kemal tânjise să se îmbarce şi el pe corabie atunci când aceasta plecase din Eastbourne. Nu mai stătuse departe de *Batavia* atât de mult în toţi acei ani. Căpitanul Standish înţelesese dorinţa lui Kemal.

— Poţi să mergi cu *Batavia,* dacă vrei, Kemal. Nu îţi voi cere niciodată să rămâi pe uscat.

Căpitanul se oferise să îşi ia un alt servitor, astfel încât Kemal să se poată întoarce pe mare, singura lui amantă – una nemiloasă, care îl îngenunchease cu mulţi ani în urmă.

Kemal fusese copleşit de ofertă, dar, în cele din urmă, înţelesese că locul lui era alături de corsar, pe care îl slujise atât amar de vreme. Dacă nu ar fi fost Standish Chiorul, Kemal şi-ar fi petrecut restul zilelor pe corabia lui Faisal Barbarossa, legat în lanţuri de o vâslă, sortit să trăiască şi să moară într-un spaţiu de un metru.

Da, asta ar fi fost soarta lui Kemal. Nu avea nici o familie bogată care să îl răscumpere. Adevărul era că nici măcar nu avea nici o familie la care să se întoarcă, de vreme ce piraţii răpiseră toţi oamenii din sătucul lui pe când el avea doar unsprezece ani. Mai petrecuse nouă ani pe corabia lui Barbarossa înainte ca Standish Chiorul să îl decapiteze pe crudul căpitan al piraţilor şi să preia comanda navei.

Echipajul vasului *Batavia's Ghost* era acum familia lui Kemal – şi singura de care avea nevoie. Da, acea zi în care baronul intrase în viaţa lui fusese ziua lui norocoasă.

Fusese, de asemenea, o zi sângeroasă. Atunci Kemal îl văzuse pentru prima oară pe Standish Chiorul căzând pradă propriilor demoni, transformându-se, chiar, într-unul dintre aceştia.

Kemal ştiuse de la început că poveştile spuse de oameni despre înfricoşătorul corsar – şi anume că, la un moment dat, Standish se luptase cu şapte oameni deodată şi că îi şi ucisese – nu erau exagerări. Fuseseră zile în care demonii căpitanului nu puteau fi domoliţi, indiferent de cât sânge le oferea; zile în care ura faţă de negustorii de sclavi şi faţă de cei care cumpărau sclavi fusese atât de acerbă, încât îi ucisese pe toţi duşmanii care îi apăruseră în cale, chiar şi pe cei care i s-ar fi predat.

Deşi Standish Chiorul era foarte temut şi nu fusese niciodată un om uşor de înţeles, fusese întotdeauna un lider pentru cei din echipajul lui. Nici un căpitan nu muncise mai mult alături de oamenii lui şi nici nu împărţise prada mai

corect. Totuşi, cei care îl slujiseră suficient de mult reuşiseră să arunce o privire în inima lui întunecată şi înţeleseseră că era mânat de ceva brutal şi înfricoşător. Oricine îl văzuse cum se lupta cu sabia nu putuse să nu recunoască furia din el.

Kemal văzuse mai mulţi bărbaţi aruncându-şi arma doar la simpla perspectivă de a-l înfrunta pe uriaşul acela furios.

Servitorul înţelesese că ceva teribil i se întâmplase căpitanului Standish pe vremea când fusese sclavul sultanului. Ceva atât de îngrozitor, încât chiar şi uciderea lui Barbarossa – omul care îl capturase – nu alungase demonii căpitanului. În cei cincisprezece ani de după evadarea lui, căpitanul îi urmărise pe oamenii care îl trădaseră, mânat de o hotărâre care depăşise limitele normalului şi se transformase în obsesie. Kemal ştia că un singur duşman mai rămăsese pe lista căpitanului – Emile Calitain.

Batavia's Ghost îl urmărise pe Calitain timp de cincisprezece ani, dar Kemal nici măcar nu îl văzuse vreodată pe acel bărbat. Ştia doar că faimosul negustor de sclavi fusese cândva cel mai apropiat prieten al căpitanului şi că apoi îl trădase.

Delacroix, care fusese alături de Standish încă de când acesta din urmă scăpase din închisoarea sultanului, îi spusese odată lui Kemal că părerea lui era că uciderea lui Emile Calitain avea să îl elibereze pe căpitan de demonii care îl posedaseră.

Delacroix îl cunoştea pe Standish mai bine decât oricine, aşa că poate că avea dreptate. Dar Kemal nu credea că uciderea unui alt om ar fi putut să fie răspunsul. Nu, Kemal spera că acea femeie calmă şi acel loc liniştit ar fi putut să fie leacul pentru tot ceea ce îl făcuse să sufere pe uriaşul bântuit de obsesii.

Doctorul Nichols a sosit la scurt timp după ce Hugh se îmbăiase. L-a examinat rapid pe rănit şi l-a declarat apt să îşi reia doar activităţile care nu presupuneau eforturi fizice intense. Hugh nu a pierdut timpul şi a profitat imediat de

libertatea acordată. Tocmai terminase să se îmbrace, permiţându-i, chiar, lui Kemal să îi lege lavaliera, din moment ce nu putea ridica braţele suficient de sus, când cineva a bătut la uşă cu frenezie.

— Du-te şi vezi despre ce este vorba, a spus Hugh în timp ce îşi încheia, strâmbându-se de durere, ultimii nasturi de la vestă.

După ce Kemal a deschis uşa, două corpuri mici s-au năpustit în cameră, lăsând-o în urmă pe Rowena Claxton, care stătea, rigidă, în prag.

— Hugh! Hugh! Hugh!

Urletele au fost înăbuşite de haina lui Hugh, în timp ce ambii băieţi se lipeau de el, neştiind ce durere crâncenă îi provocau în zona coastelor şi la picior, fără a mai menţiona pagubele făcute ţinutei baronului.

— Verişorilor!

Cuvântul ieşise din gât ca un ţipăt, iar Hugh s-a bucurat că reuşise să spună ceva care să nu fie o înjurătură.

— Mama nu ne-a dat permisiunea să te vedem, a spus Richard, pe care acum Hugh îl recunoştea cu uşurinţă, în ciuda trăsăturilor identice cu cele ale fratelui său.

Hugh rămăsese uimit de cât de diferite erau personalităţile gemenilor, chiar dacă asemănarea fizică era perfectă.

— Ne-a spus că ai dormit tot timpul.

— Ne-a spus că ai căzut de pe Paşa, a adăugat Lucien pe un ton neîncrezător, ceea ce l-a încântat pe Hugh.

— Ei bine, a răspuns Hugh, dezlipindu-i uşor de pe trunchiul lui zdrobit şi sensibil, mi-e teamă că este adevărat. Paşa e dezgustat şi refuză să îmi permită să îl mai călăresc dacă nu îi voi dovedi cumva că sunt vrednic de asta.

Richard i-a aruncat o privire furioasă fratelui său.

— Lucien nu ar fi trebuit să aducă vorba despre asta! Mama spune că şi celor mai buni călăreţi li se poate întâmpla să cadă. Chiar şi tata a căzut de pe cal, a adăugat el.

Hugh a ştiut că, din perspectiva lui Richard, problema era lămurită.

— Da, este adevărat, a recunoscut Hugh.

Dorea să nu strice imaginea exemplară pe care gemenii o aveau despre răposatul conte.

— Tatăl vostru a fost, poate, unul dintre cei mai huni călăreţi pe care i-am văzut vreodată, a spus Hugh, rostind adevărul.

Richard s-a înroşit, pielea lui rozie făcându-l să semene perfect cu mama lui, exceptând doar ochii căprui.

Sunetul produs de cineva care îşi dregea gâtul l-a făcut pe Hugh să îşi ridice privirea.

— Lucien, Richard! L-aţi văzul pe Lord Ramsay şi acum ar trebui să ne întoarcem la sala de studii.

Rowena a evitat să se uite la Hugh.

— Prostii, a spus acesta, bucurându-se ca un copil că o contrazicea pe cotoroanţa bătrână. Băieţii sunt bineveniţi să se relaxeze în camerele mele, în timp ce termin cu pregătirile. Voi avea grijă să se întoarcă în sala de studii după ce îmi vor povesti toate noutăţile pe care le-am pierdut în timp ce stăteam în pat.

— Profesorul va fi aici pentru lecţii la şi jumătate, milord.

Hugh a putut vedea că ea ardea de dorinţa de a-l sfida, dar că nu îndrăznea.

— Îi voi trimite înapoi înainte de venirea lui.

Ea a făcut o reverenţă de mântuială şi s-a răsucit pe călcâie.

Hugh le-a zâmbit băieţilor.

— Ştiu că Domnul Boswell v-a dus lipsa în aceste zile.

Hugh ştia că şi opusul era adevărat, dar nu înţelegea de ce mica bestie n-ar fi trebuit să îndure şi ea o maltratare din partea gemenilor, aşa cum îndurase el.

La auzul numelui său, Domnul Boswell a ieşit din budoar şi s-a întins, plin de o lentoare maiestuoasă. El le-a aruncat băieţilor una dintre cele mai dispreţuitoare priviri, în timp ce îşi punea fesul, aranjându-şi alene pălăria roşie de fetru în timp ce se privea în oglinjoara care atârna lângă

uşă.

Impresionaţi de privelişte, gemenii au înconjurat maimuţa şi s-au apucat să privească în casa acesteia, deschizând şi închizând uşile şi ferestrele proiectate cu măiestrie, sub privirea sfredelitoare a Domnului Boswell.

Hugh s-a întors şi l-a văzut pe Kemal ţinând în mâini o haină.

S-a strâmbat.

— Presupun că sunt nevoit să fac asta.

A strâns din dinţi atunci când Kemal l-a ajutat să îmbrace haina, iar apoi l-a legat braţul stâng într-o curea pe care o făcuse dintr-o veche haină a stăpânului său.

Hugh s-a schimonosit.

— Foarte modern, Kemal!

Servitorul i-a aruncat un zâmbet slab înainte de a-i întinde inelul cu sigiliu şi lănţişorul pentru ceasul incrustat cu rubine.

Hugh s-a întors spre băieţi.

— Nu vreţi să mergem repede la grajduri şi să ne asigurăm că Paşa nu a păţit nimic în urma prostului tratament la care l-am supus?

— Ura! a strigat Lucien.

Au ajuns la grajduri, unde au dat de Will, care vorbea cu un vizitiu.

— Milord!

Bărbatul mai mic de statură i-a aruncat lui Hugh un zâmbet cu adevărat încântat – primul de când acesta din urmă se întorsese acasă. Deci, s-a gândit Hugh. Tot ce trebuia să facă pentru a recâştiga prietenia lui William era să îşi rupă câteva coaste şi să îşi zdruncine creierii.

— Am venit să îl vedem pe Paşa. Este bine, sper?

— Da, stăpâne, e sănătos tun.

Will i-a condus pe lângă o duzină de boxe până când au ajuns la Paşa. Calul cel masiv se învârtea pe lângă peretele cel mai îndepărtat şi, din când în când, mai mesteca câte o gură de fân. Hugh a scos un sunet, iar Paşa s-a apropiat. Hugh i-a mângâiat botul, spunându-i câteva cuvinte de laudă înainte de a rosti porunca în urma căreia

calul trebuia să rămână nemişcat.

— Puteţi să intraţi şi să îl mângâiaţi, le-a spus Hugh băieţilor.

El s-a întors spre Will, ţinându-i totuşi pe gemeni sub observaţie.

— Ei bine? În afară de asta, văd că este ceva care te frământă.

Maxilarul lui Will s-a mişcat de parcă ar fi mestecat pietre.

— Lady Davenport ţi-a spus ceva despre şaua ta?

— Despre şaua mea? Nu.

— Cineva ţi-a tăiat chinga.

Hugh a rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— Da, cineva a umblat la ea.

Will îi urmărea din priviri pe băieţi, în timp ce Hugh se uita la el.

— Cineva? a repetat Hugh. Cine, pentru numele Domnului, ar face aşa ceva?

Will a ridicat din umeri.

— Cine a observat primul? a vrut să ştie Hugh.

— Eu, după ce te-am adus înapoi.

Hugh şi-a muşcat uşor buza. Oare Daphne nu observase? La urma urmei, ea îi dusese şaua.

Era o călăreaţă experimentată, dar poate că fusese prea tulburată în acel moment.

— Când s-ar fi putut întâmpla asta?

— Şaua ta era în magazie, laolaltă cu toate celelalte; oricine ar fi putut să umble la ea. S-ar fi putut întâmpla oricând – chiar înainte de această ultimă călătorie pe care ai făcut-o – şi să se rupă doar după o anumită perioadă.

Hugh şi-a amintit de ziua accidentului, mintea lui trecând în revistă toate evenimentele din acea dimineaţă, până când a dat peste unul care i-a atras atenţia.

— Cum o cheamă pe fosta cameristă a lui Lady Davenport – cea care se află încă la Whitton Park?

Sprâncenele blonde ale lui Will s-au ridicat.

— Te referi la Fowler – sau, mai degrabă, la doamna

Blake?

— Da, despre ea e vorba. Ne-am întâlnit cu ea şi cu soţul ei, un ins ursuz, chiar lângă Elm Cottage. Se certau în spatele clădirii. Presupun că ar fi putut să umble la şaua mea în timp ce eu mă aflam în căsuţă.

— Dar de ce ar face-o?

Hugh a ridicat din umeri.

— Te-ai gândi că cei doi ar fi putut să facă asta din ordinul lui Malcolm Hastings?

— Vrei să spui că au vrut, poate, să saboteze calul lui Lady Davenport şi că au făcut o greşeală?

Hugh a răbufnit:

— Doar un mare idiot ar fi putut să îl confunde pe Paşa cu iapa lui Lady Davenport!

Hugh s-a oprit, apoi a reluat:

— Dar dacă au tăiat chingile de la amândouă şeile?

Will a clătinat din cap.

— Am verificat deja. Nu e nimic în neregulă cu şaua ei sau cu oricare dintre celelalte.

Hugh s-a uitat ţintă la băieţi, fără să îi vadă cu adevărat.

— Mă predau, a recunoscut el, dând din cap. De ce naiba ar vrea Hastings – sau servitorii lui – să mă rănească sau să mă omoare? Ce ar avea de câştigat din asta?

— Nu l-ai bătut odată – la Ziua Porţilor Deschise, după al doilea an de şcoală?

Hugh şi-a mişcat bandajul şi a tresărit de durere.

— Doamne, a spus el, rememorând acele amintiri. Oare aşa a fost?

Will a dat din cap.

— S-a întâmplat atunci când l-am găsit în spatele grajdurilor, lângă fata bătrânului vicar, care plângea. Preţ de o clipă, Hugh a mijit din ochi, iar apoi a clătinat din cap. La dracu'! Am uitat de toate astea. Ce memorie ai! A ridicat din sprâncene, privindu-l pe Will. Fata bătrânului vicar Hawthorne, cea cu…

Will a chicotit.

— Da, ea este. Ai întrebat-o de ce plângea, iar ea ţi-a

spus că Hastings încercase să o sărute.

— O, Doamne, asta s-a întâmplat cu *veacuri* în urmă! Eram doar nişte băieţandri – poate că aveam treisprezece ani – este ridicol!

— L-ai umilit în faţa altora.

Hugh a clătinat din cap.

— Nu, ar fi un motiv mult prea prostesc – chiar şi pentru Hastings.

— Cine altcineva ar putea fi?

— Nu am nici o idee.

Hugh şi-a scărpinat cicatricea acolo unde aceasta dispărea în linia părului.

— Eu cred că povestea asta are legătură cu scrisorile de ameninţare. Am mai avansat cu ceva?

— Am vrut să îţi spun. În ziua accidentului, am vorbit cu agentul. El m-a informat că Hastings nu face angajări. De fapt, se pare că şi-a concediat un număr destul de mare de servitori.

— Este falit?

Will a dat din cap.

— Da, şi evită să dea ochii cu agenţii care se ocupă cu recuperarea datoriilor.

— Asta nu mă surprinde. Ei bine, dacă nu angajează, atunci va trebui să găsim o altă modalitate de a băga pe cineva la el în casă. M-am gândit că Martin ar putea fi răspunsul

Will a clipit.

— Secundul tău? De ce? Ce ar putea face?

— Când l-am întâlnit pentru prima dată, lucra într-un bordel din New Orleans. Femeile sunt atrase de el precum ciorile de porumb.

William s-a albit la auzul cuvântului „bordel”; poate că Hugh ar fi trebuit să spună că îl întâlnise pe Martin într-o biserică sau pe când îngrijea leproşi?

— Şi cum îţi propui să te foloseşti de *abilităţile* lui?

Buzele lui Will s-au strâns într-o linie dreaptă, dezaprobatoare.

— Va trebui să se întâlnească cu o femeie uşoară din

rândul personalului de la Whitton. Orice femeie uşoară.

— Sună ca şi când i-ai da drumul unei vulpi într-un coteţ cu găini.

Hugh a ridicat din umeri.

— Nu este coteţul meu. În afară de asta, este mult mai bine să îl laşi pe Martin să îşi facă mendrele prin Whitton Park decât la Lessing Hall. Îi facem un mare bine lui Lady Davenport dacă reuşim să îi redirecţionăm energiile lui Martin. Hugh a privit expresia indignată a prietenului său şi a zâmbit din nou. Sau poate că ai vrea tu să îţi încerci farmecele pe vreuna dintre doamne?

Will i-a aruncat o privire de gheaţă.

— Corabia ta nu se va întoarce luni de zile – ce ar trebui să facem între timp?

— Vânturile sunt favorabile în această perioadă a anului şi mă aştept ca *Batavia* să apară oricând în următoarele câteva săptămâni. Deocamdată vom fi foarte atenţi – acum ştim că trebuie să verificăm şeile, trăsurile – orice şi absolut totul. Şi să avem grijă ca nici Lady Davenport, nici băieţii să nu treacă de pragul casei fără să îi supravegheze cineva.

Will a încuviinţat, îmbufnat, cu mintea evident rămasă la Martin.

Băieţii încă îl mângâiau îndelung pe Paşa, care îl privea pe Hugh o expresie de martir cabalin.

— Bine, verişorilor, profesorul vostru vă aşteaptă.

Hugh s-a întors spre Will.

— Deocamdată, cere-i agentului tău să îl urmărească fără întrerupere pe Hastings. După ce se întoarce Martin, îl dau pe mâinile tale ca să îl foloseşti cum găseşti de cuviinţă.

Hugh s-a oprit, apoi a continuat:

— Te rog să mă crezi când îţi spun că nu vei fi singurul care va trebui să suporte comportamentul lui lipsit de respect.

Era dificil să nu râzi la imaginea pudicului Will, care avea să fie nevoit să interacţioneze cu acel Lothario cu ochi aurii, imorali.

— Cred că este corect să te avertizez…

S-a oprit, de parcă s-ar fi răzgândit.

— Să mă avertizezi despre ce, milord?

— Ei bine, ar fi înţelept să o ţii departe de raza de acţiune a lui Martin pe orice femeie faţă de care nutreşti nişte sentimente. Mă îndoiesc că există o femeie în viaţă care i-ar putea rezista.

Will a pufnit, dezgustat, cu buzele strânse a dezaprobare.

Hugh şi-a dat capul pe spate şi a râs, dar a fost pedepsit imediat pentru atitudinea lui zeflemitoare cu o groaznică durere de coaste.

Capitolul 12

Daphne era aplecata peste biroul ei, cu *Neue oder anthropologische Kritik der Vernunft*, de J.R Fries, şi cu un dicţionar german deschise în faţă. Sperase ca, înainte să plece la Londra, să îşi finalizeze lucrarea la prima mână. Publicase mai multe articole ştiinţifice sub un pseudonim, Publius, dar de la moartea lui Thomas nu mai trimisese nimic la London Philosophical Society.

După cum stăteau lucrurile, nu era prea sigură că avea să mai trimită ceva vreodată – asta, dacă nu cumva cei de la Philosophical Society şi-ar fi dorit o lucrare avându-l ca subiect pe Hugh Redvers.

Daphne încă se uita la aceeaşi pagină la care se uitase şi în ultima jumătate de oră, când uşa s-a deschis şi subiectul frământărilor ei permanente a apărut în prag. Era atât de frumos şi de plin de viaţă, încât Daphne a simţit o mare presiune în piept, de parcă cineva ar fi stat pe el.

— Te deranjez, milady?

Ea ar fi vrut să îşi arunce pana de scris şi să strige:

— Da! Bineînţeles că mă deranjezi!

Iar apoi să îi arunce cu o carte în cap – cu una *mare*.

În schimb, i-a făcut semn spre un scaun.

— Te rog, ia loc. Cum te simţi în această dimineaţă?

El şi-a înghesuit corpul masiv pe scaunul din faţa biroului ei.

— Mă mai doare, dar altfel mă simt destul de bine.

A ridicat un picior încălţat în cizmă, ca şi când ar fi intenţionat să stea picior peste picior, dar apoi s-a strâmbat de durere şi i-a dat drumul înapoi pe podea.

— Nu am avut niciodată ocazia să îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine.

O viziune a gurii lui peste a ei şi a mâinii lui pe sânul ei a izbit-o precum un val uriaş, iar sfârcurile i s-au întărit. Daphne şi-a tras umerii în faţă.

— Pentru nimic, a spus ea, transferând o grămadă de hârtii dintr-o parte în alta a biroului şi apoi punându-le la loc, aşa cum fuseseră.

— Pentru mine nu a fost un nimic, Daphne.

Nu mai zâmbea, iar Daphne habar nu avea ce însemna expresia lui intensă, aproape severă. Apoi aceasta a dispărut şi Hugh a redevenit amabil.

— Am vrut să îţi mulţumesc şi am şi câteva întrebări pentru tine.

— Întrebări? a repetat ea cu glas ascuţit.

— William Standish crede că accidentul meu nu a fost întâmplător.

Daphne aproape că a început să plângă; preţ de un moment teribil, nesfârşit, ea s-a temut că Hugh aflase despre Malcolm. Apoi şi-a dat seama că el aştepta un răspuns.

— La fel cred şi eu. Cred că ţi-a fost tăiată chinga şeii.

— Pot să te întreb de ce nu te-ai gândit să îmi pomeneşti despre asta?

Oare era ceva ciudat în vocea lui? Ceva *acuzator*?

— Nu mi s-a părut momentul potrivit, pentru că erai la pat, ameţit de laudanum. Iar de atunci nu am mai avut ocazia să îţi vorbesc.

El a dat din cap, aparent mulţumit.

— Te poţi gândi la cineva care ar fi putut face asta?

— De ce ai crede că *eu* aş şti ceva?

Zâmbetul lui era ciudat de blând.

— Nu cred asta, Daphne. Întreb, doar.

— Nu, nu mă pot gândi la nimeni. Cu excepţia cazului în care…

— Da?

Daphne i-a văzut expresia îngrijorată. Era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Pot să fiu directă, milord?

— Chiar aş vrea.

— Ar putea fi cineva din trecutul tău?

El a ridicat dintr-o sprânceană, iar Daphne a simţit cum începea să se înroşească foarte tare şi a oftat.

— Ar putea fi fratele, tatăl sau… soţul… cuiva?

Hugh a privit în gol o clipă, înainte de a-şi lăsa capul pe spate şi de a râde.

— Au! a ţipat el, ţinându-se de coaste, dar râzând, totuşi.

După ce a terminat de râs şi de gâfâit de durere, şi-a ridicat privirea, ştergându-şi lacrimile.

— Draga mea Daphne, încerci să mă omori? L-ai depăşit chiar şi de Will Standish cu imaginaţia ta speculativă.

Ea nu ştia la ce anume se referea el. I-a aruncat cea mai dură dintre priviri.

— Sunt atât de fericită că te fac să râzi!

— Crezi că ar putea fi un încornorat cu o memorie foarte bună? Sau, poate, vreun bărbat pe care am reuşit să îl încornorez în scurtul timp care s-a scurs de la întoarcerea mea?

Daphne nu i-a mai răspuns şi, spre surprinderea ei, Hugh nu a mai ironizat-o. În schimb, el s-a întins, şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat ţintă în tavan – de parcă răspunsul putea să fie găsit acolo. Minutele s-au scurs, iar ea a profitat de ocazie ca să îl pască, literalmente, cu privirea, precum o rumegătoare scăpată într-o păşune plină de verdeaţă, ochii ei zăbovind pe partea din faţă a pantalonilor lui.

— Hmmm…

Sunetul i-a amintit lui Daphne că la capătul celălalt al pantalonilor se afla un bărbat. Şi-a ridicat privirea.

El a înălţat din umeri, iar apoi s-a schimonosit.

— Nu îmi vine nimeni în minte chiar acum, dar mă voi gândi mai bine la asta. Tu *ai* pe cineva în minte?

— Eu? Timbrul vocii ei era din nou ascuţit. Ce aş putea să ştiu eu despre asemenea probleme?

El şi-a destins buza inferioară şi şi-a înclinat capul, cu o expresie hâtră.

— Tu ai adus în discuţie acest subiect. Am crezut că ai putea… să ai ceva informaţii din interior.

Ce voia să spună?

— Nu ştiu nimic despre faptele tale. Nici despre cele trecute, nici despre cele prezente.

El a zâmbit şi s-a ridicat în picioare, mişcându-şi mâna pentru a o fixa mai bine în bandaj.

— Astăzi îmi va fi livrată noua mea trăsură. Nu ai vrea sa mergem mâine la plimbare?

Daphne a clipit, surprinsă de schimbarea subiectului.

— L-ai întrebat pe doctorul Nichols?

Hugh s-a apropiat până când aproape că i-a acoperit biroul. Şi pe ea.

— L-am întrebat, dar nu dorea să se plimbe. Mi-a sugerat să te întreb pe *tine,* în schimb.

Daphne şi-a muşcat buza.

— Mă faci să îmi pierd minţile, milord!

— Mi s-a mai spus asta. De multe ori.

— Eşti sigur că te-ai înzdrăvenit până într-atât încât să poţi face o călătorie cu trăsura?

— Dacă asta te-ar face să te simţi mai bine, ai putea *tu* să preiei frâiele şi să conduci trăsura.

— Îndrăznesc să cred că imaginea unei femei care îţi conduce trăsura te-ar îmbolnăvi la loc. Ea a ridicat din umeri. Dacă tu consideri că este înţelept să faci vâlvă cu asta, atunci sunt dispusă să am încredere în judecata ta.

El i-a zâmbit ciudat.

— Aşa o fi, Daphne? Vreau să spun, ai încredere în judecata mea?

Oare ce înţeles aveau cuvintele lui?

Ea a deschis gura ca să îl întrebe, dar el deja se întorsese şi plecase.

Uşa s-a închis cu un păcănit uşor, iar Daphne şi-a pus capul pe birou. Hugh se afla în căutarea unei persoane care ar fi putut avea motive să îi facă rău. Bineînţeles că aşa era. O, Doamne! Cât de mult şi-ar fi dorit să îi fi spus adevărul înainte de acea agresiune asupra sănătăţii – sau a vieţii lui. Cum putea să îi mai spună acum?

*

Spre uşurarea lui Daphne, Hugh nu a mai adus în discuţie subiectul legat de accidentarea lui sau de cine anume ar fi putut să o provoace. Nici nu a evitat subiectul pentru că ar fi vrut să o evite pe *ea.* Dimpotrivă, părea să îi caute compania mai mult ca niciodată, plimbându-se împreună cu ea şi cu băieţii, însoţindu-i la o partidă de pescuit într-o zi foarte frumoasă şi chiar, în două rânduri, în excursiile lor la Eastbourne.

O săptămână minunată şi splendidă a zburat înainte ca Daphne să îşi fi dat bine seama. Într-o seară, pe când ea şi Hugh terminaseră de cinat şi se pregăteau să joace şah, un lacheu a intrat în bibliotecă, aducând un mesaj.

Hugh a aruncat o privire la bucata de hârtie de pe tavă şi apoi la Daphne.

— Iertare, milady, dar ăsta este scrisul lui Delacroix. *Batavia* s-a întors.

Mesajul trebuie să fi fost unul scurt, pentru că el şi-a ridicat privirea de pe bilet după doar câteva secunde de când începuse să îl citească.

— Mă tem că nu pot să profit de şansa de a te bate măr la şah în aceasta seară.

Daphne a pufnit uşurel. În cel mai bun caz, el era un jucător de şah mediocru, iar ea îl învinsese la fiecare partidă pe care o jucaseră până în acel moment.

Hugh i-a luat mâna şi i-a dus-o la buze. Dându-i un sărut prelung, însoţit de o privire intensă.

— Nu aş pleca dacă aş putea pune pe oricine altcineva să primească acest pachet.

Daphne a sperat ca el să nu fi auzit bătăile din pieptul ei. A dat din cap şi şi-a retras mâna.

— Voi profita de ocazie pentru a mă ocupa de problema cu drenajul. Cred că aş putea găsi o soluţie.

Din momentul în care le-a rostit, ea a regretat acele cuvinte insipide.

Hugh a râs.

— Aştept cu nerăbdare să discut despre sistemul de drenaj, sau despre oricare alt subiect pe care îl doreşti, dar după ce mă întorc, draga mea Daphne.

*

Câteva ore mai târziu, Daphne era încă trează şi lucra în bibliotecă. Era atât de absorbită de calcule şi de planuri, încât aproape că nu a auzit sunetul roţilor de trăsură din curtea de dedesubt. A privit pendula de mahon şi a văzut că era trecut de miezul nopţii. Nu putea fi nimeni altcineva decât Hugh, care se întorcea de la corabia lui.

A mai lucrat încă un sfert de oră şi apoi şi-a dat seama că îi lipseau câteva schiţe, care rămăseseră, cu siguranţă, în biroul lui Randall. Mormăind, a luat un sfeşnic şi s-a dus acolo, ca să aducă planurile.

Pe drum, a observat un alt sfeşnic pus pe măsuţa din faţa celui mai mic dintre saloane – o cameră pe care nimeni nu o folosise vreodată.

A deschis uşa şi a îngheţat. Singura sursă de lumină din cameră provenea de la focul care pâlpâia în şemineu. Hugh stătea pe o canapea şi nu era singur. Braţe cu pielea albă erau trecute pe după gâtul lui, iar faţa unei femei era îngropată în lavaliera lui. El îi spunea femeii ceva la ureche, dar, auzind zgomotul, şi-a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe cea a lui Daphne. Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu s-a mişcat; apoi femeia s-a întors să vadă ce anume îl tulburase pe Hugh.

Chiar şi în lumina slabă, Daphne a putut vedea că

părul ei era de un roşcat superb şi că avea ochii enormi, puşi în evidenţă de ceea ce nu putea fi altceva decât kohl, un fard despre care Daphne auzise, dar pe care nu îl văzuse niciodată. Femeia era acoperită cu o mantie neagră, singurele părţi vizibile ale corpului ei fiind două braţe delicate şi picioarele minuscule, încălţate cu sandale ciudate, colorate.

Hugh a început să se desprindă din îmbrăţişarea femeii.

— Daphne!

A părut mai degrabă un strigăt de durere decât unul de vinovăţie fiindcă fusese prins strângând în braţe o femeie necunoscută, în toiul nopţii.

Daphne a privit-o în ochi pe femeie, care nu mai părea uimită, în schimb, gura ei perfectă s-a arcuit într-o expresie de regret, sau de ruşine, sau…

— Daphne?

Ea şi-a luat ochii de la frumoasa necunoscută şi a început să dea înapoi, uitându-se oriunde altundeva în afară de chipul lui Hugh.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt. Nu am ştiut că era cineva aici. Am venit să caut restul planurilor pentru casă. Lucram la sistemul de drenaj, a adăugat ea, frenetic. Nu ştiam că e cineva aici, a repetat, bâjbâind în spatele ei după mânerul uşii.

— Daphne, aşteaptă!

Hugh a sărit în picioare, cu corpul înclinat spre ea, cu o mână întinsă. Vederea lui Daphne s-a îngustat şi s-a înceţoşat, iar mâna ei tremurândă a localizat mânerul. În timp ce Hugh se îndrepta spre ea, Daphne a păşit înapoi pe coridor şi a închis uşa, apucându-şi cu mâna fustele grele şi fugind nu înspre bibliotecă, ci spre camera ei. Nu s-a oprit din alergat decât atunci când a ajuns în cameră. A închis uşa şi a încuiat-o, iar apoi s-a aruncat în pat, strângând o pernă la piept, ca pe un scut de protecţie. A simţit ceva cald pe obraz; a strâns din ochi pentru a opri valul fierbinte de lacrimi, dar imaginea lui Hugh cu femeia în braţele lui o pândea din spatele pleoapelor închise. Şi-a lăsat capul pe

spate, sprijinindu-l de tăblia patului şi a privit în gol, la peretele opus. Oare acea femeie era „pachetul urgent” pe care Hugh trebuia să îl primească personal?

Daphne a pufnit. Cât de simplu era ca un bărbat să confunde o femeie cu un pachet!

Iar el mai avusese şi stăpânirea de sine – îndrăzneala, *tupeul* – să o aducă *acolo,* în casa ei! Daphne şi-a muşcat buza. Ei bine, de fapt era casa lui; nu că el ar fi ştiut asta, desigur. Ea a scrâşnit din dinţi în timp ce imaginea celor doi îi invada mintea, chiar şi cu ochii deschişi. A clătinat din cap violent, până când imaginea s-a destrămat într-o ceaţă roşie, dureroasă. În schimb, gândurile negre nu erau atât de uşor de îndepărtat.

Cum de îndrăznise Hugh să îşi aducă amanta la Lessing Hall? Aceasta era casa lui Daphne, în care trăiau copiii ei, Lady Amelia şi ea.

A strâns perna până când au durut-o braţele. Cine era micuţa roşcată? Amanta lui? Sau… ar fi putut să fie soţia lui? Soţia lui? Gândul acela i-a căzut ca o palmă peste obraz.

„De ce nu?” i-a spus vocea ei interioară, rece.

Daphne a aruncat cu perna prin cameră şi a lovit o statuetă de bronz aflată pe cămin. Sculptura s-a bălăngănit de câteva ori înainte de a se prăbuşi pe marmură, cu un zgomot asurzitor, dar ciudat de reconfortant.

Daphne s-a uitat, îngrozită, la statuia care încă se clătina. Nu făcuse aşa ceva în viaţa ei! Considera că ieşirile emoţionale de orice fel erau reprobabile. Chiar şi în cele mai rele vremuri – când trăise sub acoperişul lui Malcolm şi suportase hărţuirea lui constantă – nu cedase crizelor temperamentale. Nu, Daphne nu începuse să simtă şi să se poarte necontrolat decât după ce Hugh intrase în viaţa ei. Înainte să apară el, nu avusese probleme de somn sau de concentrare şi îşi împărţise timpul între educarea copiilor, conducerea unei gospodării – de fapt, a mai multora – trăind o viaţă împlinită.

Iar acum? Ajunsese să îşi petreacă zilele privind în gol, în timp ce se gândea la *el,* vânând ocazii de a petrece

mai mult timp cu *el* şi – şi…

Un geamăt surd şi violent i-a scăpat printre buze. Cine îşi închipuia el că era? Vreun satrap oriental care tocmai îşi înjgheba un harem? În casa ei? Cuvântul „harem” i-a adus în minte imagini care erau de departe mai perfide decât cea a lui Hugh cu femeia aceea în braţe; imagini cu el aşezat printre perne de mătase – cu corpul lui cel musculos dezgolit, desigur – având în jurul său frumuseţi cu ochii machiaţi cu kohl, dornice să îl satisfacă. Le atingea, mâinile lui mari şi blânde mângâind şi explorând în timp ce ele se deschideau pentru el şi…

Jena pe care a simţit-o între coapse i-a dat ameţeli. Şi-a strâns genunchii, de parcă o astfel de presiune ar fi putut opri senzaţiile înnebunitor de excitante. Dar efectul a fost o senzaţie de plăcere care i-a învăluit tot corpul, făcând-o să scrâşnească din dinţi.

— Opreşte-te!

Acele cuvinte aspre i-au recompus inteligenţa împrăştiată. Daphne a inspirat adânc, şi-a ţinut respiraţia şi apoi a expirat încet, un gest care o salvase adesea în lunile de după atacul lui Malcolm. În câteva clipe s-a liniştit, chiar dacă încă nu era foarte calmă.

Femeia aceea avea părul de un roşcat intens şi pielea albă ca laptele. S-ar fi putut să fie o europeancă pe care Hugh o provocase să se îmbrace ca o femeie dintr-un harem? Era posibil să fie o englezoaică, o prostituată locală, poate, cu care el să se fi întâlnit după ce îşi inspectase corabia? Daphne a gemut, iar creierul îi fierbea. Singurul lucru cert era că îi văzuse îmbrăţişaţi ca nişte îndrăgostiţi.

Cum de putuse să creadă că exista ceva între Hugh şi ea? El doar se distrase cu ea pentru că fusese singura femeie aflată la îndemână. Şi fusese atât de dornică de atenţia lui şi atât… atât de… *disponibilă.*

Furia s-a alăturat umilinţei şi şocului, iar Daphne aproape că simţea cum i se împietrea inima în piept. Îl *ura.* Fusese o idioată că îşi amânase plecarea la Londra şi o făcuse doar ca să găsească momentul potrivit în care să îi spună adevărul şi să îi redea moştenirea.

Apoi îi putea lua pe băieţi şi…

„Te minţi singură, Daphne!”

„Nu”, s-a împotrivit ea clătinând din cap şi şoptind: „Nu, nu mă mint!”

Daphne a scos un geamăt şi a închis ochii.

Ba da, se amăgea. Şi nu avea nevoie de vocea ei interioară pentru a-i spune asta. Nu pierduse vremea la Lessing Hall pentru a găsi răspunsul corect – nu *exista* un răspuns corect. Nu exista decât adevărul inevitabil, greu de acceptat. Un adevăr pe care avea să i-l spună lui Hugh a doua zi. Da. A doua zi avea să pună capăt tuturor acelor situaţii: îndrăgostirii ei oarbe, prosteşti, *şi* minciunii ei vechi de zece ani.

Daphne a respirat brusc – cu tristeţe – împăcată cu sine, din moment ce luase o decizie. Mai degrabă ar fi trebuit să îi mulţumească lui Hugh pentru ceea ce făcuse în seara aceea, în loc să îl învinovăţească.

Da, ar fi trebuit să îi mulţumească şi să îi fie foarte, foarte, foarte recunoscătoare fiindcă acţiunile lui o readuseseră cu picioarele pe pământ înainte să fi făcut o prostie de neiertat. Cum ar fi fost, de exemplu, să se îndrăgostească de el.

Capitolul 13

Hugh a vrut să îşi muşte limba pentru a nu ţipa; cum naiba putea să îi explice asta lui Daphne? A aruncat o privire spre sursa necazurilor lui, femeia tăcută care şedea pe canapea.

Ochii Euphemiei Marlington, înnegriţi de kohl, erau plini de întrebări.

— Eşti căsătorit, Hugh?

Vocea ei era joasă şi muzicală, cu un uşor accent, după atâţia ani în care vorbise altă limbă decât engleza.

— Nu, nu sunt căsătorit.

Şi-a trecut mâna prin păr, mai degrabă furios pe el

însuşi decât pe Mia, care nu făcuse nimic rău.

— Ea este concubina ta?

— O, Doamne!

Hugh a închis ochiul şi a clătinat din cap. Se şi gândea la ceea ce urma să se întâmple atunci când întreaga poveste avea să ajungă la urechile celor din înalta societate.

În afară de părul roşu şi de ochii verzi, Mia Marlington nu mai semăna deloc cu fata a cărei amintire îl bântuise timp de şaptesprezece ani. Era la fel de frumoasă ca orice femeie pe care o văzuse vreodată – şi de zece ori mai vicleană. Ca să nu mai vorbim că era de două ori mai periculoasă decât un cuib de vipere şi mai exotică decât una dintre orhideele rare ale unchiului său.

El i-a aruncat un zâmbet obosit.

— Nobilii englezi nu au concubine, Mia.

— Şştt!

Comentariul ei monosilabic şi privirea în care ardea un foc mocnit l-au făcut pe Hugh să se îndepărteze şi să se folosească de biroul imens al unchiului său, pe post de barieră între ei.

Da, fata pe care o întâlnise cu ani în urmă dispăruse. În locul ei, regăsea o femeie care intrase în haremul unul ucigaş fără milă la paisprezece ani, transformându-se din odaliscă adolescentă în concubina matură, frumoasă şi vicleană din prezent. Hugh ştia câtă suferinţă implica doar să supravieţuieşti cruzimii lui Babba Hassan; nu-şi putea imagina de câtă voinţă avusese nevoie Mia, pentru că ea părea să fi înflorit în tot acel timp care trecuse.

— Doamnele englezoaice din lumea bună nu menţionează niciodată în conversaţiile lor subiecte precum cel al concubinelor, Mia. Şi nici nu scot zgomotul acela şuierător.

Lady Euphemia, singura fiica a ducelui de Carlisle, i-a aruncat lui Hugh o privire grea ca păcatul.

— Orice înseamnă ea pentru tine, este foarte supărată. Ar fi bine să vă împăcaţi, sau nu vei fi în siguranţă dacă vrei să te culci sub acelaşi acoperiş cu ea.

Un zâmbet înţelept i-a înflorit Miei pe buze.

Hugh a presupus că ea ştia mai multe despre firea masculină decât oricare altă femeie, în special despre partea mai puţin plăcută. Nici o femeie nu supravieţuia vieţii într-un harem – aşa cum făcuse Mia până de curând cu excepţia cazului în care era la fel de abilă în privinţa principiilor de viaţă ucigătoare, specific orientale, ale domnului şi stăpânului ei. Doar gândindu-se la viaţa pe care o dusese ea într-un grup de femei care luptau, cu toatele, pentru supravieţuirea copiilor lor de sex masculin, Hugh s-a cutremurat.

— Vei veni cu mine în casa tatălui meu, a poruncit ea înainte de a căsca, plină de eleganţă.

Hugh a oftat şi şi-a masat tâmpla, care nu încetase să tresară de la reîntâlnirea cu femeia pentru salvarea căreia riscase viaţa oamenilor lui. Doar câteva ore în compania Miei, şi înţelesese prea bine că nu putea să o încredinţeze altcuiva. Era o adevărată pacoste.

De îndată ce urcase la bordul *Bataviei,* Hugh se trezise că Delacroix i-o aruncase pur şi simplu în braţe.

— Este a ta, căpitane! Iar dacă vrei binele tău – dar şi pe cel al corăbiei tale şi al echipajului tău – să scapi imediat de ea!

Bătrânul marinar nu mai arătase atât de stors de puteri din zilele lor de sclavie în palatul sultanului.

— S-a întâmplat ceva?

Delacroix îşi ridicase mâinile şi mormăise, în franceză, un cuvânt deosebit de vulgar.

— A adus *Batavia* în pragul revoltelor – etalându-şi nurii în faţa bărbaţilor, încercând să îl convingă pe unul dintre ei să preia controlul corăbiei şi să se întoarcă să îl ia pe fiul ei, după ce îl lăsaserăm acolo unde ne ceruse.

Delacroix dăduse din cap şi scosese un ciudat sunet de furie.

— Slavă Domnului că băiatul a plecat! Era la un pas de a-i provoca la duel pe cel puţin trei membri ai echipajului pentru lipsa de respect arătată mamei lui!

După doar câteva ore petrecute în compania Miei,

Hugh înţelesese deja la ce se referise secundul său ajuns la capătul răbdării.

Chiar şi în clipa de faţă, Mia se uita la el cu o nemulţumire evidentă, dar cel puţin nu îl mai ameninţa cu mutilarea, aşa cum făcuse când o luase de pe *Batavia* şi îi spusese clar şi răspicat că nu îşi trimitea corabia înapoi după fiul ei.

Hugh a oftat. Trebuia să o însoţească la tatăl ei, fiindcă avea nevoie de cineva care să îi asigure o tranziţie între cele două culturi, cel puţin vreme de câteva zile. Dar nu ar fi fost suficient nici măcar un an ca ea să se integreze în înalta societate.

Hugh a compătimit-o pe femeia aceea minionă. O persoană atât de strictă precum ducele putea să aibă grijă de ea, dar Mia nu ar fi fost acceptată niciodată în lumea bună. Niciun bărbat din înalta aristocraţie nu şi-ar fi luat drept soţie o fostă sclavă care trăise în harem – indiferent de câţi bani ar fi pus la bătaie Carlisle.

Hugh văzuse situaţii similare şi în cazul altor reconcilieri între rude care fuseseră separate o bună bucată de timp. Poate că membrii unei astfel de familii încă preţuiau amintirea celui drag pe care îl pierduseră, dar persoana care se întorcea acasă nu mai era aceeaşi cu cea care plecase. Cum ar fi putut familia Miei să înlocuiască amintirea unei fiice nevinovate, în vârstă de doar de paisprezece ani, cu femeia căzută în păcat şi înclinată spre trădare?

În timp ce contemporanele Miei învăţaseră să picteze şi studiaseră pianul, ea dobândise arta de a-i face plăcere unui bărbat de parcă viaţa ei ar fi depins numai de asta: pentru că aşa fusese.

— Hugh? *Hugh!* Mă asculţi?

Vocea imperioasă a Miei i-a răvăşit gândurile.

— Hmmm, ce spuneai?

Ochii ei s-au îngustat până când au devenit doar două fante ameninţătoare, dar şi-a păstrat calmul. Fără îndoială că păstra mustrările pentru mai târziu, după ce l-ar fi forţat să facă tot ce dorea ea.

— Aş vrea să mă întorc după Jibril, a spus Mia pentru a suta oară.

Hugh a oftat.

— Jibril este aproape un bărbat ajuns la maturitate. Trebuie să îl laşi să lupte pentru a-şi apăra dreptul dobândit prin naştere. Dacă nu reuşeşte, îşi poate găsi şi singur drumul spre Anglia.

În realitate, Hugh credea că o astfel de revenire ar fi fost dezastruoasă. Mia, cel puţin, îşi petrecuse primii paisprezece ani în Anglia. Jibril era fiul unui sultan şi copilul Africii de Nord; nu s-ar fi adaptat niciodată la societatea din Anglia.

— Haide, a spus el, schimbând subiectul, ar trebui să ne odihnim amândoi, pentru că vom pleca înainte de răsărit. Tocmai am auzit zgomotul unei trăsuri – cred că este Kemal, care ţi-a adus bagajele. Te va duce în camera ta, unde te aşteaptă o baie fierbinte şi mâncare.

Mia a încuviinţat, resemnată, petele cenuşii de sub ochii ei verzi fiind o dovadă mută a epuizării ei.

Când au ajuns pe coridor l-au găsit pe Kemal, care îi aştepta.

— O voi duce în Camera Trandafirie, milord.

— Mulţumesc, Kemal. Noapte bună, Mia. Încearcă să te odihneşti puţin.

Kemal s-a înclinat în faţa femeii minione şi i-a spus câteva cuvinte rapid, în arabă. În schimb, ea l-a răsplătit cu un zâmbet strălucitor şi cu un flux de replici în arabă.

Hugh s-a dus în bibliotecă, pe jumătate sperând să o găsească pe Daphne. Camera era luminată de două duzini de lumânări, desene şi hârtii acopereau biroul, dar ea nu era acolo.

Umerii i s-au lăsat, uşuraţi – era atât de laş! Dar ce ar fi putut spune pentru a îndrepta lucrurile? Nimic. Şi-a turnat trei degete de coniac şi şi-a alungat din minte problema legată de Daphne, îndreptându-şi gândurile către ştirile tulburătoare aduse de Delacroix.

— Comandantul portului din Gibraltar a spus că vasul lui Calitain a trecut pe acolo doar cu două zile înainte,

îndreptându-se spre vest.

Francezul brăzdat de cicatrici păruse în egală măsură afectat şi vinovat.

— Nu ai fi putut să îl urmăreşti şi pe Calitain *şi* să şi ajungi la întâlnire. Ai procedat corect, prietene.

Hugh fusese sincer atunci când îi spusese asta, dar se simţise la fel de frustrat ca şi secundul său. Oriunde s-ar fi ascuns până atunci, Calitain reapăruse. Timp de *ani* de zile, Hugh îl urmărise pe trădătorul acela nenorocit prin toată lumea, zărindu-l doar de trei ori. Şi de fiecare dată se lăsase cu vărsare de sânge – mult sânge dar niciodată al lui Calitain.

Hugh văzuse că articulaţiile i se albiseră doar *gândindu-se* la numele acelui om. Calitain era trădătorul responsabil de moartea a şase dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Hugh, fără a mai pomeni pierderea ochiului şi multe alte cicatrici de pe corpul şi din sufletul lui. Calitain era un criminal de cea mai joasă speţă, iar Hugh ardea de nerăbdare să îl găsească. Dar acel impuls se datora numai urii lui. A pleca chiar atunci ar fi însemnat se învârtă în jurul cozii.

În schimb, putea să fie inteligent şi să trimită mesaje în diferite porturi – Hugh avea prieteni peste tot – să fie cu ochii după *Golden Scythe,* corabia lui Calitain. Hugh nu fusese surprins că acesta se întorsese în apele continentale, oricât de periculoase ar fi fost.

Calitain fusese implicat în comerţul cu sclavi încă de când se eliberase el însuşi din sclavie şi de când europenii fără scrupule şi însetaţi de avere îşi făcuseră un obicei din a finanţa transporturile de sclavi, mai ales că importul ajunsese în prezent la un preţ ridicat în ţările Americii de Sud.

Delacroix trebuia să îl localizeze pe Calitain, iar apoi Hugh avea să se ocupe de el. A zâmbit sumbru când s-a gândit la asta şi a luat o înghiţitură de coniac. Apoi şi-a amintit de Daphne.

Blestemat să fie! Nu îi putuse spune despre Mia – cel puţin, nu încă. La urma urmei, nu era secretul lui. Mia

merita să decidă singură cum şi când avea să îşi facă povestea cunoscută.

Ceea ce îl lăsa pe el fără explicaţii; cei puţin, fără una care ei să nu îi lase impresia că el era un ins de ultimă speţă.

Hugh a strâns din dinţi şi a luat o foaie de hârtie. Slavă Domnului că, atunci când Daphne avea să citească acea misivă neconcludentă, el avea să se afle la o distanţă apreciabilă de Lessing Hall.

*

În dimineaţa următoare, Daphne s-a trezit foarte devreme, alimentată de o furie rece, de umilinţă şi de hotărâte. Precum Samson înfruntând leul, a coborât în salonul în care se lua micul dejun. Dar când a deschis uşa încăperii vesele şi însorite, a dat doar de Lady Amelia, înconjurată de droaia ei de căţei.

Daphne s-a uitat lung la ea. Bătrâna nu venise *niciodată* la micul dejun – *niciodată*. De ce, dintre toate dimineţile, ea o alesese exact pe aceea ca să vină la micul dejun? Şi cum ar fi putut Daphne să vorbească cu Hugh avându-i drept spectatori pe Amelia şi pe câinii ei?

Răspunsul a fost simplu: era imposibil. Daphne tocmai începuse să se retragă tiptil din salon – nu că s-ar fi putut auzi ceva, poate că doar nişte salve de tun ar fi fost mai zgomotoase decât lătrăturile căţeilor – când bătrâna doamnă şi-a ridicat privirea.

Daphne s-a oprit şi s-a forţat să zâmbească.

— Bună dimineaţa, Amelia!

Privirea Ameliei, de obicei derutată, era la fel de ascuţită ca o ţandără de gheaţă în dimineaţa aceea. Ea şi-a ridicat furculiţa, în care era înfipt un peşte întreg.

— Ai idee dacă astea sunt *singurele* sardine pe care le are Cook în bucătărie? Căţeilor nu le plac deloc.

— Mă tem că nu îţi pot răspunde la întrebare.

Daphne a ezitat, dar apoi a lovit-o o inspiraţie subită şi a spus:

— Gates trebuie să ştie. Mă duc şi…

Majordomul şi-a făcut apariţia exact în acel moment nepotrivit, aducând o tavă pe care se găsea o scrisoare.

— Lord Ramsay a lăsat asta pentru dumneavoastră, milady.

Daphne s-a încruntat, simţind cum ceva greu şi rece o apăsa în stomac.

— Unde ai fost, Gates? a întrebat Lady Amelia.

Majordomul a deschis gura, dar Lady Amelia a fluturat din mână, uitând că încă mai avea peştele înfipt în furculiţă. Peştele a zburat peste masă şi a lovit un bust de marmură reprezentându-l pe unul dintre răposaţii bărbaţi Redvers, iar apoi a căzut la pământ. Căţeii s-au repezit pe podeaua lustruită, zgâriind-o cu ghearele în timp ce se năpusteau, în haită, la sardina căzută.

Ignorându-i, Lady Amelia s-a uitat la majordom şi şi-a ridicat furculiţa goală.

— Cine este responsabil pentru servirea acestor sardine stricate?

Gates şi-a dezlipit ochii de pe bustul plin de grăsime, încruntându-se uşor, cu buzele întredeschise.

Lui Daphne i s-a făcut milă de servitorul ei, care şi aşa îndurase prea multe.

— Te rog să îi spui lui Cook să ne trimită nişte sardine.

Privirea lui Gates a alunecat spre vasul plin de sardine de pe bufet.

— Sardine *proaspete,* l-a lămurit Daphne. Şi un ceainic plin cu ceai, te rog.

— Imediat, milady.

Un loc fusese lăsat liber, la o distanţă sigură de scaunul lui Lady Amelia. Pentru o clipă, Daphne s-a uitat ţintă la scrisoare. Apoi a deschis-o.

Draga mea Daphne,

În momentul în care vei citi această scrisoare, voi fi deja plecat de la Lessing Hall. Îmi cer scuze pentru situaţia jenantă cu care te-ai confruntat aseară. Din păcate, nu pot spune nimic mai mult despre ceea ce s-a întâmplat, dar te

asigur că lucrurile nu sunt aşa cum par.

Te rog să mă crezi când îţi spun că îţi voi explica totul atunci când voi avea permisiunea de a face asta.

Sper să nu lipsesc mai mult de o săptămână – cel mult două – şi aştept cu nerăbdare să vorbesc cu tine la întoarcere.

Al tău supus,

Hugh

Daphne a recitit misiva, doar pentru a-şi confirma că spunea într-adevăr la fel de puţin pe cât crezuse ea. Exact aşa era.

— E de la Hugh?

Daphne şi-a ridicat privirea şi a descoperit că Lady Amelia trăsese farfuria cu şuncă în dreptul ei.

— Da.

Amelia a aruncat o bucată de şuncă pe podea, provocând o explozie de lătrături.

Daphne a tresărit.

— A luat *câinii* aceia ciudaţi cu el? a strigat bătrâna doamnă, acoperind hărmălaia.

— Nu a pomenit nimic despre câini în scrisoarea lui.

— A spus ce face cu fata aia a lui Marlington?

Daphne a mijit din ochi, de parcă asta ar fi ajutat-o să mai reducă din zgomot.

— Cu *cine?*

Amelia a aruncat o altă bucată de şuncă pe podea.

— Fata aceea roşcată, care a urcat în trăsura lui în această dimineaţă.

— L-ai văzut pe Hugh plecând?

Amelia a mai luat o bucată de şuncă, iar Daphne a făcut eforturi ca să nu ţipe – şi asta, nu pentru că voia să acopere lătratul câinilor.

— Da, zgomotul roţilor trăsurii i-a trezit pe căţei.

Sprâncenele argintii ale bătrânei s-au lăsat, formând o linie dreaptă, ca lama unei săbii.

— Sper că Hugh nu are de gând să îşi facă un obicei din acest comportament necivilizat.

În timp ce tot mai multe bucăţi de şuncă ajungeau, cu zgomot, pe podea, Daphne a continuat să o chestioneze:

— Ai spus ceva de o femeie, milady?

— Fata este fiica lui, aş putea să jur.

S-a oprit din a mai arunca bucăţi de şuncă, iar un zâmbet scurt, ca de sfinx, i-a înflorit pe buze.

— A fost drăguţ cu mine, să ştii.

Daphne s-a abţinut cu greu şi, până la urmă, nu a smuls farfuria cu şuncă din mâinile bătrânei doamne şi nu a aruncat-o pe coridor, în schimb, a înghiţit, a inspirat adânc şi a încercat din nou:

— Îmi cer scuze, dar *cine* a fost drăguţ cu tine?

— A fost prietenul lui Thomas şi a petrecut o vară întreagă aici. Aş recunoaşte oricând un Marlington. Cu toţii sunt roşcaţi.

— Marlington?

— Da, ducele de Carlisle. El a fost drăguţ cu mine, a repetat ea. Dar nu mi-a mai plăcut deloc de el după ce l-a tras de coadă pe unul dintre căţeii mei.

— Şi spui că acea femeie este fiica lui?

— Trebuie să fie – părul acela, nu am cum să greşesc.

Un lacheu a intrat, aducând un platou cu sardine, iar Lady Amelia a privit farfuria cu şuncă, acum goală, iar apoi grămada de peşte şi s-a încruntat.

— Nu, nu, nu! Avem deja o mulţime dintr-astea. Ne trebuie mai multă şuncă.

Discuţia a continuat, dar Daphne nu a mai auzit-o. Singurul lucru la care se putea gândi era femeia cu care plecase Hugh.

„Fiica unui duce?”

*

Daphne şi-a spus că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru plecarea lui Hugh, deoarece în modul acesta evitase o discuţie foarte dureroasă. Cu greu i se putea reproşa că tăcuse în privinţa secretului ei, din moment ce el nu se afla la Lessing Hall, ca să existe prilejul ca ea să se confeseze,

nu?

Conştiinţa îi spunea lui Daphne că logica ei era eronată, dar nu-i păsa.

Un alt lucru de care absenţa lui o salvase era faptul că ea nu mai avea cui să dea acele dovezi de prostie de până atunci. Pentru că asta fusese, o proastă. Se crispa de fiecare dată când se gândea la pasiunea ei naivă. Dar asta se sfârşise. În loc să viseze la libertinul duplicitar, a început să îşi facă planuri pentru călătoria prea mult amânată la Londra şi să pună la punct toate pregătirile pentru ca reşedinţa lor din Yorkshire să fie gata să îi primească.

Fără Hugh prin preajmă ca să îi distragă atenţia, Daphne a finalizat, în decurs de doar o săptămână, şi varianta la prima mână a lucrării ei abandonate. A fost uimită de cât de mult îi lipsise munca şi s-a bucurat că îşi recâştigase echilibrul mental.

Era regretabil că liniştea aceasta nu avea cum să dureze la nesfârşit.

Spre deosebire de Daphne, fiii ei au fost devastaţi de plecarea bruscă a lui Hugh, durerea lor fiind atenuată puţin atunci când şi-au dat seama că Domnul Boswell, papagalul şi cei doi câini rămăseseră acasă.

Hugh îl luase pe Kemal cu el şi îl lăsase pe celălalt secund, pe atrăgătorul Martin, responsabil cu animalele sale de companie. Daphne se îndoia ca Martin era cel mai bun model pentru băieţii ei, mai ales după ce Rowena îi povestise despre actele de seducţie şi conflictele pe care prezenţa lui le provocase în spaţiile rezervate servitorilor. Cu toate că Daphne nu avea încredere totală în judecata Rowenei în privinţa acelui subiect, ea nu avea nicio îndoială că Martin Bouchard era un seducător desăvârşit. Combinaţia dintre pielea de culoarea mierii întunecate, ochii aurii şi părul decolorat de soare îi dădeau un aer neobişnuit, exotic şi extrem de atractiv.

Avea, de asemenea, un fizic magnific, pe care şi-l expunea cu grijă. Purta pantaloni scurţi de piele moale ca untul, atât de strânşi pe corp încât erau aproape obsceni, cizme la fel de lustruite precum cele ale căpitanului său şi

cămăşi din ţesături fine, pe care le acoperea cu veste asortate. Obiceiul lui de a nu purta haină provoca nemulţumiri şi bodogăneli în rândul personalului masculin, precum şi priviri strălucitoare şi piepturi palpitânde în rândul celui feminin.

Hugh o avertizase că ar fi fost mai bine să nu-l provoace pe Bouchard, iar Daphne aşa şi făcuse, ignorându-i ţinuta nepotrivită şi atitudinea arogantă.

Până atunci.

Era în bibliotecă, alegând cărţile pe care urma să le ia cu ea la Londra, când băieţii s-au năpustit în cameră, fluturând nişte săbii şi lansându-se într-un duel zgomotos.

— Ce săbii frumoase! De unde le aveţi? a întrebat Daphne. Lăsaţi-mă să văd şi eu una.

Richard s-a oprit din luptă şi din lovituri şi i-a întins sabia, cu mânerul înspre ea. Era făcută din lemn, dar vopsită cu iscusinţă pentru a semăna cu metalul, completată cu un mâner încastrat cu pietre scumpe.

— Sunt impresionante!

— Unchiul Malcolm ni le-a dat, a spus Lucien, profitând de faptul că fratele lui era neînarmat şi împungându-l la subraţ.

Richard a ţipat, iar Daphne a simţit cum i s-a întunecat vederea. Malcolm…

A trebuit să se sprijine de un raft din apropiere. Apoi i-a înapoiat arma fiului ei.

— Nu ataca niciodată un om neînarmat, Lucien!

Vocea ei era dură şi aproape isterică.

„Băieţii l-au vizitat pe Malcolm – tatăl lor… Cum? Cum de s-a întâmplat asta?”

Ea a căutat să îşi înăbuşe frica.

— Unde l-aţi văzut pe Sir Malcolm?

— La Whitton Park, mamă, acolo locuieşte.

Lucien părea uimit că inteligenta lui mamă nu ştia un lucru atât de simplu.

— Martin ne ia cu el ori de câte ori se întâlneşte cu prietena lui. Ea ne dă prăjituri de la bucătărie, a adăugat Lucien, încântat.

Primul impuls al lui Daphne a fost să fugă la grajduri, să îl găsească pe tânărul idiot şi să îl strângă de gât.

Guvernanta a intrat în cameră chiar în acel moment.

— A, iată-i! V-am căutat peste tot, tinerii mei stăpâni. Nu aţi terminat lucrarea pe care v-a lăsat-o profesorul.

Daphne a aşteptat să plece băieţii, iar apoi a tras, isteric, de şnurul clopoţelului, păşind cu furie prin cameră până când a apărut un servitor.

— Găseşte-l pe Martin Bouchard şi trimite-l imediat în bibliotecă!

Până când, o jumătate de oră mai târziu, Gates l-a introdus în bibliotecă pe Martin, care era aproape dezbrăcat, Daphne deja făcuse cărare pe covor.

Majordomul ei, de obicei imperturbabil, avea două pete roşii, sugestive, în obraji.

De fapt, Martin era singurul care părea să se simtă în largul său. Afişa o expresie de condescendenţă amuzată, dar nu purta nici măcar o haină, o vestă sau o eşarfă la gât. Cămaşa lui descheiată expunea amplitudinea şocantă a pieptului musculos şi bronzat, iar Daphne a simţit cum temuta ei roşeaţă îi scălda faţa. Doar uitându-se la bărbatul acela, corpul i se încorda şi înfiora, iar creierul îi era tulbure şi fierbinte; nici măcar Hugh nu emana o sexualitate atât de pură.

Un zâmbet insolent îi juca lui Martin în jurul buzelor senzuale, arătându-i lui Daphne că el era pe deplin conştient de efectul pe care prezenţa lui o avea asupra femeilor.

— Poţi să pleci, i-a spus Daphne lui Gates, a cărei postură rigidă emana un grad de indignare pe care ea l-ar fi găsit amuzant în alte circumstanţe.

Daphne a aşteptat să se închidă uşa înainte de a lansa atacul.

— Tu i-ai dus pe fiii mei la Whitton Park?

Ea a privit, mută de uimire, cum el s-a lăsat, neinvitat, pe un scaun, şi-a întins picioarele încălţate în bocanci şi şi-a încrucişat braţele musculoase. Odată aşezat confortabil, a afişat un zâmbet batjocoritor, însoţit de o ridicare

nepăsătoare din umeri.

Furia mocnită a izbucnit dinlăuntrul ei. Daphne s-a ridicat în picioare, apucându-se de marginile biroului ca de un obstacol care o oprea să se arunce asupra lui.

— Îmi vei răspunde la întrebare *acum,* sau îţi faci bagajul şi pleci *azi!*

El a făcut ochii mari, iar zâmbetul i s-a şters, făcând loc unei expresii îngrozite. Martin a sărit în picioare, cu o scânteiere de înţelegere în ochii lui aurii, pe măsură ce îşi dădea seama că avea de-a face cu o tigroaică care îşi apăra puii.

— *Oui,* vreau să spun da, milady.

A aruncat o privire către uşă, de parcă ar fi calculat în gând cât timp i-ar fi trebuit ca să se pună la adăpost, dacă ar fi fost cazul

— De ce?

— Vorbesc cu o fată care lucrează pentru Aystink. Aysting.

S-a oprit şi s-a încruntat. Modul lui greoi şi sacadat de a rosti cuvintele în engleză i-a reamintit lui Daphne că Hugh îl tot bătea la cap pe tânăr să vorbească în engleză.

— *Je veux que vous parlez français*[5]*,* a poruncit ea.

Umerii lui musculoşi s-au relaxat.

— Mulţumesc, milady. Engleza mea nu este prea bună, a recunoscut el în limba lui maternă.

— Răspunde la întrebare, a repetat ea în franceză.

— Nu i-am lăsat niciodată singuri pe băieţi. Au venit cu mine şi cu prietena mea la bucătărie şi au primit ceva de mâncare şi nişte cafea. S-a cutremurat, dezgustat, atunci când a pomenit de cafeaua englezească. La a doua întâlnire, i-am adus prietenei mele nişte cafea *adevărată,* a mărturisit el, divagând de la subiect.

Daphne şi-a încrucişat braţele şi l-a îndemnat, printr-un gest, să îşi continue relatarea.

— Am mers acolo doar de trei-patru ori şi nu ne-am întâlnit cu aye…

S-a oprit şi a făcut o grimasă.

---

5 Vreau să vorbeşti în franceză (în limba franceză în original)

— Ay – Ayestink.

Şi-a ridicat mâinile.

— Nu-i pot pronunţa numele!

— Hastings, da, am înţeles.

Daphne a rostit cuvintele printre dinţii încleştaţi.

— Continuă!

— Nu l-am văzut până la a treia vizită. Mi-a spus că băieţii sunt nepoţii lui. Martin a ridicat din umeri. Aşa că am crezut că nu era nimic în neregulă, nu? Mi-a cerut să mă întorc azi pentru că avea nişte cadouri pentru ei. Aşa am şi făcut, iar el le-a dat săbiile şi am mâncat cu toţii nişte tort – şi am băut o cafea bună, de data aceasta −, iar apoi am plecat.

A ridicat din sprâncene, cu ochii lui nurii acum plini de speranţă.

— Asta este tot – fiii mei au fost acolo doar de două ori?

— *Oui.*

Daphne a răsuflat adânc şi s-a aşezat, făcându-i semn tânărului să îi urmeze exemplul. El s-a conformat, dar era speriat ca un iepure.

Daphne s-a gândit la ce ar fi putut să spună în continuare. Nu putea să îi interzică lui Malcolm să îi vadă pe gemeni fără să stârnească întrebări din partea lor, dar se înfiora la gândul prezenţei lui în preajma băieţilor. Să scape de el fusese încă un alt motiv serios pentru a pleca la Londra – chiar şi mai devreme, în noile circumstanţe.

A întâlnit privirea nervoasă a lui Bouchard şi i-a vorbit în franceză:

— Vărul meu duce o existenţă cam desfrânată şi nu vreau să îmi expun copiii unui astfel de comportament. Asta era chiar adevărat. Bineînţeles, tu ai voie să mergi unde îţi place şi să vezi pe cine îţi place.

L-a pironit cu privirea, sperând ca el să înţeleagă adevăratele ei sentimente în acea privinţă.

Martin a înghiţit cu zgomot.

— *Oui, madame.*

— Aş aprecia dacă nu le vei spune nimic din ce am

discutat fiilor mei – sau lui Sir Malcolm.

— *Oui, madame,* i-a răspuns el, aruncându-i un zâmbet ezitant, respectuos şi nervos.

Dacă nu i-ar fi fost atât de rău de la stomac, Daphne ar fi râs de cât de rapid îl îmblânzise pe secundul lui Hugh, faimos pentru faptul că nu putea fi disciplinat.

— Poţi pleca.

Ea şi-a îndreptat privirea spre birou, pentru a indica faptul că încheiase discuţia, iar el a părăsit încăperea în tăcere. Odată plecat Martin, Daphne s-a prăbuşit pe scaunul ei, cu stomacul agitat de un val de greaţă. Plănuise să aştepte întoarcerea lui Hugh, să îi mărturisească totul între patru ochi şi apoi să se pregătească de plecare. Dar acum, când Malcolm îi văzuse fiii – vorbise cu ei? Nu. Acum trebuia să urgenteze plecarea. Trebuie să nu mai piardă niciun minut şi să plece de la Lessing Hall cât mai repede.

*

Daphne a părăsit Lessing Hall trei zile mai târziu. Călătoria la Londra împreună cu doi băieţi plini de viaţă a fost la fel de dură pe cât anticipase. Chiar dacă drumul a durat doar două zile, cu opriri frecvente, Daphne tot a fost pe punctul de a-şi strânge de gât descendenţii, până în clipa în care trăsura cochetă a familiei Davenport s-a oprit în faţa reşedinţei impunătoare.

Davenport House fusese construită după ce reşedinţa londoneză iniţială a familiei arsese până la temelie în Marele Incendiu din 1666. Al şaptelea conte de Davenport nu o refăcuse în acelaşi loc, care nu fusese departe de cel al reşedinţei lui Pepys[6]. În schimb, contele preferase să construiască o locuinţă nouă, chiar mai mare, un conac situat nu departe de Burlington House.

Pentru că fusese extrem de bogat, cel de al şaptelea conte îl angajase pe maestrul barocului englez, Christopher Wren, pentru a-i proiecta noua casă, una cu o cupolă, *à la*

6 Samuel Pepys (1633-1703) scriitor şi politician englez, faimos mai ales datorită jurnalului pe care l-a ţinut timp de un deceniu

catedrala Saint Paul şi castelul Howard.

Abia după ce reuşise să îi aşeze pe băieţi în camerele lor şi după ce luaseră împreună o cină târzie, Daphne îşi dăduse seama cât de inspirată fusese că o anunţase pe faimoasa ei cumnată – sora mai mare a lui Thomas, Lady Letitia – că sosirea ei avea să fie câteva zile mai încolo. Minciuna aceea neînsemnată îi oferea trei zile de răgaz pentru a se acomoda cu oraşul, înainte ca hoardele de vizitatori să înceapă să îşi facă apariţia.

Ea şi-a petrecut cea mai mare parte a primei zile ocupându-se de nenumăratele probleme gospodăreşti care o aşteptau după o absenţă de patru ani. Din nou luase o cină – de data asta, timpurie – împreună cu băieţii, pentru a avea parte de noapte întreagă de odihnă.

A doua zi a fost dedicată distracţiilor, iar ea şi Rowena i-au dus pe gemeni la un minunat magazin care vindea zmeie, bile, puzzle-uri şi un teatru de hârtie complicat, pe care băieţii să îl asambleze şi cu care să se joace. Mai târziu, au petrecut câteva ore plăcute la Astley’s.

A treia zi s-au oprit prima dată la Hatchards, iar Daphne a comandat două cărţi care în altă parte ar fi fost greu de găsit şi mai multe teancuri de cărţi noi, atât pentru ea, cât şi pentru fiii ei. După aceea s-au oprit la îngheţată şi au făcut o vizită în Hyde Park – care era, din fericire, destul de pustiu înainte de ora obişnuită pentru plimbările zilnice – locul ideal pentru a putea testa noile zmeie.

S-au întors la Davenport House, unde l-au găsit pe Kemal în vestibulul cel mare de la parter, înconjurat de munţi de bagaje şi dând ordine în timp ce Ponsby, majordomul londonez al lui Daphne, îi arunca priviri tăioase. Era firesc, de vreme ce Kemal purta turban. Dar Kemal se confruntase cu piraţi însetaţi de sânge şi era nepăsător la privirea îngheţată a unui simplu majordom.

Kemal a făcut o plecăciune graţioasă.

— Bună ziua, milady!

— Abia ai sosit?

— Da, milady.

Ca să câştige timp, Daphne şi-a scos mănuşile,

sperând ca el să mai spună ceva, dar Lucien a fost cel care a vorbit primul.

— Domnul Boswell este aici?

Amândoi băieţii se uitau la mormanele de bagaje, ca şi cum maimuţa ar fi putut să îi pândească din spatele lor.

— Sau îl aduce vărul Hugh?

Kemal a zâmbit, în mod clar amuzat la gândul că Hugh ar fi călătorit alături de maimuţa aceea şireată.

— Mă tem că nu, Lord Davenport. Lord Ramsay conduce noua sa şaretă, iar Domnului Boswell nu-i plac astfel de călătorii.

Daphne a pufnit, iar atunci când Kemal i-a aruncat o privire calmă şi întrebătoare, ea şi-a redobândit expresia echilibrată. În timpul scurtei perioade în care îl îngrijiseră împreună pe Hugh, ea ajunsese să îl placă şi să îl respecte pe Kemal. De asemenea, îşi dăduse seama că ochilor lui pătrunzători le scăpau foarte puţine. De pildă, Daphne ar fi jurat că el era în egală măsură conştient şi amuzat de pasiunea ei faţă de stăpânul lui.

Acum i-a ignorat privirea atotştiutoare.

— Cook ar dori, cred, să ştie dacă Lord Ramsay va fi aici la vremea cinei.

— Desigur, milady.

Nu acela era răspunsul la care sperase Daphne, dar ea a refuzat să îşi dea în vileag curiozitatea sau pasiunea mai mult decât o făcuse deja.

— Te las să îţi termini treaba singur.

Ea i-a condus pe băieţi pe treptele masive de piatră pestriţă, albastru cu auriu, care duceau atât la camerele ei, cât şi la sala de studii.

Aşadar, Hugh sosea în curând – poate chiar în acea seară. Gândul i-a provocat o senzaţie de fluturi în stomac, iar Daphne s-a încruntat la reacţia perfidă a corpului ei. Şi-a îndreptat umerii de parcă s-ar fi pregătit pentru luptă. Ceea ce era purul adevăr – o luptă cu sine.

*

După cum s-a aşteptat, Hugh nu a apărut ta cină în acea seară.

În dimineaţa următoare, Daphne s-a sculat devreme, hotărâtă să continue cu versiunea revizuită a lucrării ei, indiferent de cât de puţin dormise. În schimb, stătea la birou, privind în gol şi analizând dilema morală în care se afla. Făcea asta cu o energie şi cu un entuziasm pe care de obicei le investea în rezolvarea misterelor ştiinţifice.

„Decât să te gândeşti la moralitatea situaţiei, ai face mai bine să îţi pregăteşti confesiunea”, o tot bătea la cap conştiinţa ei rigidă, implacabilă.

„Îi voi spune atunci când va fi cazul. De ce să mă grăbesc să distrug viaţa fiilor mei, când se pare că lui îi pasă doar să hoinărească prin ţară, alături de iubita sa?”

„Două greşeli nu fac cât un lucru bun.”

Daphne a pufnit.

„Cât de profund!”

Dar conştiinţa ei refuza să fie prinsă într-o ceartă meschină, aşa că Daphne privea teancul de hârtie din faţa ei fără să îl vadă. Încă nu avea idee ce să îi spună lui Hugh atunci când avea să vină vorba despre acea femeie. Cel mai bun lucru pe care putea să îl facă – pentru orgoliul ei – ar fi fost să se prefacă, pur şi simplu, că nu îi păsa. Ceea ce nici nu presupunea vreun efort. La urma urmei, de ce i-ar fi păsat ei unde mergea Hugh sau cu cine mergea?

Nu o mai şoca nici măcar ideea că ar fi fost stigmatizată social dacă şi-ar fi recunoscut dorinţa trupească pentru nepotul ei. Daphne ştia că ar fi trebuit să îi fie ruşine, dar, în schimb, i se părea interesant că moralitatea ei putea fi atât de laxă în privinţa unei astfel de tabu social.

Şi-a mângâiat maxilarul cu pana de scris, considerând fascinant subiectul moralităţii şi societăţii, mintea ei pierzându-se în diverse idei pentru următoarea ei lucrare.

O bătaie în uşa bibliotecii i-a întrerupt meditaţiile. Daphne şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Ponsby în prag.

— Lady Letitia şi Lady Anne sunt aici, milady.

Daphne a aruncat o privire la ceas şi a văzut că nu

era încă ora unsprezece. Un singur lucru ar fi putut să o facă pe cumnata ei să vină la Davenport House atât de devreme.

— Lord Ramsay a venit aseară?

— Da, milady – destul de târziu.

Gura lui Daphne s-a arcuit într-un zâmbet sumbru. Mătuşa cea mai în vârstă a lui Hugh era o reprezentantă de seamă a societăţii, care semăna mult cu răposatul conte, înaltă şi subţire, cu ochii cenuşii, pătrunzători în schimb, spre deosebire de Thomas, părea să îi lipsească latura mai sensibilă.

— Sunt sigură că Lord Ramsay este nerăbdător să îşi întâmpine mătuşa şi verişoara. Te rog, poţi să îl anunţi că au sosit şi că îl aşteaptă?

Lui Daphne nu îi păsa cât de târziu ajunsese sau cât de obosit era. Putea să converseze cu familia lui – o familie de care ar fi trebuit să se apropie cu câteva săptămâni în urmă, mai degrabă decât să se ascundă la Lessing Hall sau să se zbenguie de zor cu amanta lui.

Daphne a intrat în Salonul Albastru, iar Lady Anne s-a ridicat.

— A trecut prea mult timp, Daphne!

Frumoasa brunetă a întins ambele braţe, privindu-şi gazda cu o pereche de ochi verzi, sclipitori. Anne era cu doar câţiva ani mai tânără decât Daphne şi, deşi se întâlniseră doar de două ori înainte, lui Daphne îi făcuse plăcere conversaţia pe care o avuseseră în scurtul timp pe care îl petrecuseră împreună.

Daphne a zâmbit.

— Este foarte bine că aţi venit împreună în vizită! Mă bucur să te văd din nou.

Lady Letitia – care rămăsese aşezată într-un scaun-balansoar tapiţat cu catifea albastru-cobalt – şi-a dres vocea şi a bătut cu bastonul ei cu mâner de argint în podeaua de lemn.

— Da, da, toate bune şi frumoase, dar unde este *nepotul* meu?

Daphne a sărutat-o pe bătrână pe obrazul ei foarte

pudrat.

— Ar trebui să coboare în scurt timp, doamnă.

— Nu îmi spune că e un leneş de doi bani?

Înainte ca Daphne să poată răspunde, uşa s-a deschis şi Hugh şi-a făcut apariţia.

A zâmbit, cu privirea trecând de la o figură la alta – şi zăbovind asupra lui Daphne.

— Ce imagine minunată pentru bietul meu ochi bătrân, la prima oră a dimineţii!

În ciuda faptului că se culcase foarte târziu cu o noapte înainte, părea foarte proaspăt. Mai era şi nedrept de elegant, îmbrăcat într-o haină de culoare verde-închis şi în nişte pantaloni moderni, de piele de căprioară. Părul îi era încă umed, aşa că trebuia să se fi grăbit cu toaleta pentru a-şi întâmpina oaspeţii.

Daphne l-a ignorat şi şi-a aranjat din nou fustele rochiei de culoarea lavandei.

Anne a rămas cu gura căscată.

— Hugh?

Vocea ei era sacadată din cauza mirării.

Hugh a îmbrăţişat-o cu putere.

— Tu trebuie să fii fetiţa Mirandei – micuţa Anne. Când te-am văzut ultima oară, erai doar un copil.

— Îmi amintesc de tine, a spus fata, înroşindu-se violent. Daphne a fost încântată să vadă că el avea acelaşi efect asupra rudelor sale de sânge ca şi asupra ei.

— Ce bine că eşti în viaţă, Hugh!

El a râs.

— Nici că aş putea să fiu mai de acord cu tine!

Bastonul lui Lady Letitia a lovit podeaua.

— Las-o în pace pe biata fată, pramatie!

Hugh i-a făcut cu ochiul lui Anne şi s-a întors spre mătuşa lui, care îl privea cu ochi la fel de reci şi de duri ca bronzul.

— Mătuşă Letitia, ce încântare să te revăd!

A dat să o îmbrăţişeze, dar ea l-a împins cu bastonul în piept.

— Nu fi atât de grăbit, tinere! Fă un pas înapoi şi

întoarce-te, ca să te văd.

Ochiul lui verde dansa în timp ce îşi întindea braţele şi se întorcea spre ea, mulţumit, evident, să facă paradă de persoana sa magnifică.

— E suficient! s-a răstit ea când s-a lămurit că ordinul nu-l pusese într-o situaţie umilitoare. Şi-a scos ochelarii, dar nu şi-a domolit privirea. Hugh! Bătrâna doamnă l-a strigat de parcă l-ar fi chemat la execuţie. Poţi să mă săruţi.

În cele din urmă, i-a oferit obrazul pudrat.

El s-a conformat, dar a şi îmbrăţişat-o cu blândeţe.

— Ce bine îmi pare să te văd, mătuşă!

Nici stratul gros de pudră densă nu a putut ascunde roşeaţa uşoară care se răspândea peste pomeţii ei înalţi.

— Hm! Aş zice că arăţi suficient de bine pentru vârsta ta.

Hugh a zâmbit.

— Te-aş întreba cum stai cu sănătatea, mătuşă, dar văd că înfloreşti şi că nu te-ai schimbat mai deloc în aproape două decenii.

Ea i-a aruncat o privire glacială.

— Văd că timpul nu ţi-a estompat natura frivolă. Buzele ei subţiri s-au strâns şi mai mult. Sper că te-a distrat revenirea ta dramatică, băiete. Te asigur că pe mine, *nu.*

— Îmi cer scuze pentru lipsa mea de respect, mătuşă.

Şi-a lăsat bărbia în jos, dar Daphne i-a văzut buzele arcuindu-se.

La fel a făcut şi Lady Letitia, care a căpătat şi mai multă culoare în obraji.

— Eşti un băiat nepoliticos, egoist, care dintotdeauna a făcut pocinoage şi i-a vârât pe alţii în bucluc!

— Nu pot să te contrazic, mătuşă.

Docilitatea lui nu a făcut decât să o enerveze şi mai mult.

— Presupun că ar fi fost prea mult să îţi cer ca, înainte de a-ţi face apariţia publică, să îţi fi anunţat mai întâi familia?

— Din nou, nu pot să mă cert cu tine şi nici nu vreau. Nu pot decât să îţi prezint cele mai sincere scuze.

Ochii ca de oţel ai lui Lady Letitia s-au îngustat, iar ea a scos un zgomot prea puţin civilizat.

— Trebuie să mă domini cu înălţimea ta de uriaş? Îmi voi rupe gâtul dacă mă mai uit în sus, ca să pot să te văd!

Hugh s-a lăsat într-un genunchi şi a luat-o de mână.

— Sper că îmi vei da ocazia să mă revanşez pentru modul ruşinos în care mi-am făcut apariţia, mătuşă.

Lady Letitia şi-a retras mâna.

— Prostule! Şi-a înfipt bastonul în cel mai apropiat scaun. Stai jos!

Încă zâmbind, Hugh s-a aşezat, iar tensiunea s-a risipit.

— Ei bine, a şoptit Anne, aşezându-se pe canapea, lângă Daphne. Mă bucur că s-a terminat. Este furioasă de săptămâni întregi.

Au privit o clipă cum Hugh şi mătuşa lui vorbeau.

— Deci, a întrebat Anne, întorcându-se spre Daphne, care sunt planurile tale acum, când ai terminat cu doliul?

În timp ce răspundea numeroaselor întrebări ale lui Anne, Daphne a încercat să tragă cu urechea la conversaţia lui Hugh cu mătuşa lui, dar el şi Lady Letitia – care, în mod normal, aveau voci puternice – aleseseră să vorbească aproape în şoaptă. Ceea ce a făcut-o şi mai curioasă.

Daphne şi Anne tocmai îşi făceau planuri să meargă să călărească în ziua aceea, când Hugh s-a ridicat şi le-a aruncat un zâmbet trist.

— Nu îmi place să dispar aşa, doamnelor, dar mă tem că am de onorat un alt angajament, unul anterior.

Angajament anterior? Ce alt angajament anterior? Tocmai sosise. Şi încă în miez de noapte!

Hugh a sărutat obrazul mătuşii lui, a îmbrăţişat-o pe Anne şi i-a luat mâna lui Daphne.

— Te rog să nu mă aşteptaţi la cină în seara asta. Mă tem că nu mă voi întoarce până târziu.

Daphne şi-a retras mâna, dezamăgită şi îndurerată.

— Îl voi anunţa pe Cook.

— Hmmm… a pufnit Lady Letitia.

Hugh a chicotit la comentariul fără vorbe al mătuşii lui

şi i-a făcut cu ochiul lui Daphne.

Lady Letitia a aşteptat până când uşa s-a închis în spatele lui, iar apoi a clătinat din cap.

— Omul acesta! Ce cuib de viespi a stârnit cu revenirea lui.

Cuvintele ei spuneau ceva, dar licărirea din ochii ei susţinea exact contrariul.

— I-am transmis şi nepăsătorului meu nepot că aţi picat la ţanc pentru a participa la balul pe care îl dau pentru nefericita fiică a acelui idiot de John. Expresia ei a devenit sumbră. Are mai mult păr decât inteligenţă şi mă bucur că tatăl ei a murit înainte ca el să poată pune mâna pe puţina ei zestre.

Lady Letitia s-a uitat dispreţuitor la expresia îngrozită a lui Daphne.

— O, nu îmi afişa figura aceea de mironosiţă, domniţă! Thomas trebuie să îţi fi povestit destul de multe despre faptul că s-a confruntat cu perspectiva îngrozitoare ca John să îi devină moştenitor.

Daphne şi-a întors privirea pentru a o evita pe cea extrem de pătrunzătoare a bătrânei. Letitia ghicise, oare, cât de departe acceptase să meargă răposatul conte de Davenport pentru a evita ca averea lui să ajungă în mâinile lui John Redvers? Daphne nu ar fi fost surprinsă să afle că lucrurile stăteau chiar aşa. Bănuise întotdeauna că, după ce ei doi se căsătoriseră, mintea strălucită a Letitiei şi privirea ei pătrunzătoare şi curioasă fuseseră, în mare parte, motivele pentru care Thomas îşi ţinuse familia la distanţă.

— A trecut un an, nu-i aşa?

Daphne a dat din cap.

— S-a împlinit de curând.

Bătrâna a pufnit în stilul ei caracteristic.

— Thomas nu ar fi dorit ca tu să îţi continui perioada de doliu. Trebuie să renunţi să te mai îmbraci în negru.

A aruncat o privire dispreţuitoare, precum cea a unui şoim, la rochia de culoarea lavandei a lui Daphne.

— Trebuie să o vizitezi pe Madame Thérèse şi să îi spui că vii din partea mea. Ea este arogantă, ca orice

franţuzoaică, dar nu este deplasată. Va şti să te îmbrace.

Daphne a murmurat mulţumirile potrivite.

— Mi-ar plăcea să te însoţesc, Daphne.

Daphne i-a zâmbit lui Anne şi a dat din cap, fără să îi spună verişoarei ei că spera să o trimită doar pe Rowena, cu măsurile ei, şi să evite actul plictisitor în sine de a face cumpărături.

Lady Letitia a chicotit brusc.

— Nu ai idee câte întrebări obraznice am îndurat săptămânile trecute din cauza pungaşului meu de nepot! Abia aştept să îl fac să îmi plătească cu vârf şi îndesat în săptămânile următoare!

— L-am îndemnat în repetate rânduri să vină la Londra şi să îşi prezinte omagiile, a spus Daphne, fericită să pună paie pe foc.

— Ha! Nu eşti tutorele lui, fetiţo, iar el este un om în toată firea! Bătrâna a făcut un alt zgomot lipsit de rafinament, menit să îi arate dezgustul. Dumnezeu ştie că ai destule pe cap fără să îl mai ai în grijă şi pe nepotul meu cel agasant. Deşi îndrăznesc să spun că eşti destul de pricepută şi ştii să te descurci cu imbecilii, după zece ani de viaţă cu Thomas şi cu nebuna aia de soră-mea.

Lady Letitia s-a foit pe scaunul aurit, care era prea mic pentru silueta ei înaltă, osoasă.

— Presupun că *ar trebui* să întreb ce mai face sora mea cea ţăcănită, dar mă îndoiesc că răspunsul ar fi edificator sau interesant, aşa că nu o voi face. Ea a lovit scurt cu bastonul în podea şi s-a ridicat în picioare. Acum e timpul să o luăm din loc!

Daphne le-a însoţit pe femei la eleganta lor caleaşcă şi a aşteptat până când lacheul a ajutat-o să urce pe Lady Letitia. Odată ce bătrâna s-a aşezat, s-a întors spre Daphne, cu o expresie de amuzament care se mula ciudat pe trăsăturile ei ascuţite.

— Trebuie să recunosc că nu sunt sigură că *vreau* să ştiu în totalitate ceea ce a făcut Hugh în ultimii douăzeci de ani!

Daphne ştia exact la ce se referea. În timp ce privea

trăsura cumnatei sale îndepărtându-se, şi-a dat seama că singurul lucru mai dureros decât să se întrebe ce făcuse Hugh Redvers în anii săi în străinătate era să se întrebe ce făcuse în ultimele două săptămâni.

*

În momentul în care s-a urcat în trăsura ce îl aştepta ca să îl ducă la clubul lui, Hugh încă zâmbea. Ar fi crezut că cei patru copii ai ei ar fi fost de ajuns ca să o ţină ocupată pe Lady Letitia, dar mătuşa lui îşi concentrase întotdeauna atenţia – prea mult, în opinia lui Hugh – pe nepotul ei orfan.

Zâmbetul i s-a şters atunci când s-a gândit la cealaltă mătuşă – o femeie după a cărei atenţie tânjise cel mai mult. Hugh s-a strâmbat la amintirea expresiei îngheţate pe care Daphne o avusese în acea dimineaţă; era supărată pe el.

Din păcate – din pricina ducelui de Carlisle −, supărarea lui Daphne nu putuse fi risipită, cel puţin nu deocamdată. Nu era nimic surprinzător în faptul că ducele îl ţinuse lângă el pe Hugh de când o adusese pe Mia înapoi în sânul familiei sale.

— Te-aş ruga să nu vorbeşti cu nimeni despre revenirea fiicei mele, Lord Ramsay. Recunosc rolul tău în aducerea ei înapoi, dar, înainte să răspunzi vreunei întrebări, ţi-aş cere un răgaz de cel puţin o lună, ca să existe suficient timp pentru a putea… Se oprise, iar pielea lui palidă, pistruiată, se înroşise ca focul. Ei bine, suficient timp pentru ca fiica mea să îşi creeze povestea adecvată.

Ha! De fapt, ar fi vrut să spună „suficient timp pentru ca *ducele* să fabrice o poveste”. Dar Hugh îşi dăduse cuvântul, iar acum trebuia să şi-l onoreze. Deci, iată-l redus la tăcere pe acest subiect.

Hugh era de părere că ducele înota inutil contra curentului. Erau prea mulţi bani de câştigat dintr-o poveste atât de suculentă pentru ca aceasta să rămână un secret. Deja vestea despre întoarcerea Miei se răspândise ca un incendiu de pădure – chiar şi în îndepărtatul Yorkshire −, iar poveştile despre „misterioasa fiică a ducelui” deja

concurau, în ziarele de scandal, cu cele despre întoarcerea lui Hugh.

El privea pe fereastra trăsurii străzile aglomerate. După aproape două săptămâni de când avea de-a face cu familia rigidă şi dificilă a Miei, aşteptase cu nerăbdare să se întoarcă la Lessing Hall – la Daphne −, chiar dacă ştia că relaţiile lor nu aveau să fie neapărat unele liniştite. Întorcându-se la Lessing Hall şi aflând că Daphne plecase, îşi spusese că era mai bine aşa – mai bine pentru *ea* să stea departe de el. Nu îi putea oferi nimic altceva în afară de scandal. După ce afla cine anume o ameninţa, avea să se îmbarce din nou pe *Batavia* şi să îşi continue lupta căreia îi dedicase nefericita lui existenţă.

Dar apoi vorbise cu Martin.

Hugh avusese dreptate atunci când se gândise că Martin era omul perfect pentru a se insinua la Whitton Park. Noua cucerire a lui Martin – una dintre servitoarele de la bucătărie ale lui Hastings – îi spusese tânărului francez că domnul Malcolm intrase recent în posesia unei sume de bani – sumă despre care el susţinea că provenea de la Lady Davenport. De asemenea, Sir Malcolm se lăudase că, imediat ce i se încheia perioada de doliu, Daphne urma să se căsătorească cu el. Servitoarea nu fusese singura martoră atunci când el spusese asta; mai mulţi membri ai personalului auziseră acea afirmaţie, pe care stăpânul lor o făcuse în timp ce se îneca în paharele lui de băutură.

Hastings mai rămăsese la Whitton Park doar pentru a-şi plăti servitorii nemulţumiţi de salariile care întârziaseră prea mult. Apoi, plecase într-o misiune misterioasă. Părerea generală a angajaţilor lui era că *misiunea* lui Sir Malcolm implica cel mai probabil Londra, o masă de joc, cărţi şi o sticla de băutură scumpă.

Hugh nu crezuse nici o clipă că banii primiţi recent de Hastings ar fi fost un cadou de nuntă din partea lui Daphne. Însă intuiţia lui – o calitate cu adevărat eficientă – îi spunea că acel vierme nenorocit spusese, probabil, adevărul în privinţa sursei banilor. Scena pe care Hugh o văzuse în prima zi – faţa însângerată a lui Hastings, expresia răvăşită

de pe chipul lui Daphne şi ochii ei furioşi – îi punea acestuia imaginaţia pe jar. Hastings o avea la mână pe Daphne cu ceva; Hugh era sigur de asta, iar faptul că ea nu avea încredere în el îl înnebunea al naibii de tare.

O, Doamne! Cum şi-ar fi dorit – pentru a suta oară – să fi ajuns în poiană doar cu o secundă mai devreme în acea zi! Ştia că ar fi trebuit să aibă o discuţie lămuritoare cu Daphne, dar curiozitatea de a afla secretele ei îi lăsa totuşi un gust amar; nu i-ar fi plăcut să sape cineva în trecutul lui.

Îl durea foarte mult că Daphne nu venise la el să i se confeseze în privinţa problemelor pe care le avea. Crezuse că ea fusese pe punctul de a se încrede în el de o grămadă de ori, dar orice încredere dintre ei se năruise după ce îl prinsese îmbrăţişând-o pe Mia.

— Focurile iadului, a mormăit Hugh în trăsura goală.

Avea dureri, era obosit şi iritat.

Voia să stea liniştit în bibliotecă, ţinând o carte în mână şi prefăcându-se că citea, în timp ce ar fi privit-o, de fapt, pe Daphne, sau să îi însoţească pe ea şi pe băieţi la Londra şi să se distreze pe cinste. Din păcate, Mia stătea între ei, iar el nu putea să facă nimic pentru a lămuri situaţia – nu încă.

Deci, iată-l plecat ca să îl caute pe acel idiot de Hastings! Ei bine, se putea să nu aibă cum să îşi petreacă timpul cu ea, dar o putea proteja. Doar gândul că ea i-ar fi putut da bani vărului ei celui respingător îi făcuse lui Hugh sângele să fiarbă în vine.

Cel mai bun mod de a-l găsi pe individ ar fi fost să viziteze cluburile, iar acele locuri însemnau jocuri şi petreceri – activităţi care acum îl lăsau rece. Hugh a răsuflat adânc. Următoarele zile aveau să îl pună la grea încercare. Trebuia să petreacă ceas după ceas restabilind legăturile cu vechii săi cunoscuţi, care îl crezuseră mort de o grămadă de ani, formulând răspunsuri evazive la întrebări nesfârşite, evitând curiozitatea ziariştilor…

Hugh a gemut. Nenorocitele de ziare! Uitase cu desăvârşire de ele. A închis ochii şi şi-a lăsat capul pe

spate, cu un zgomot surd. Mizerabilii care inventau şi difuzau aşa-zisele ştiri nu dăduseră târcoale reşedinţei Davenport în acea dimineaţă, dar Hugh putea să parieze că seara, atunci când se întorcea el acasă, ziariştii aveau să fie deja acolo.

Hugh tânjea după timpurile în care lucrurile fuseseră mai simple, când singurele primejdii de care trebuia să se ferească erau piraţii care încercau să îl ucidă, şi întreaga marină franceză, care încerca să îi scufunde corabia.

Capitolul 14

Daphne a încremenit în pragul salonului în care se lua micul dejun. Acolo se afla Hugh, bucurându-se de o masă gargantuescă şi răsfoind ziarele.

În ultimele săptămâni îl auzise destul de des întorcându-se acasă. La prima rază de lumină din zori, pasul lui greu trecea prin dreptul uşii ei, pentru ca apoi el să nu îşi mai părăsească apartamentul până la lăsarea întunericului. Dar nu îl mai zărise deloc din acea primă zi, însă iată-l acum, cu ochii luminoşi şi absolut fermecător!

S-a ridicat în picioare, cu ochiul măsurând-o din cap până în picioare şi cu o expresie perplexă, care a măgulit-o.

— Doamne, Daphne, eşti ca un boboc de narcisă în această nuanţă de galben! Arăţi spectaculos.

Daphne a strâns din dinţi, înfrânându-şi bucuria care îi spărgea pieptul.

— Ce surpriză să te găsesc aici, milord.

El a zâmbit la răceala din vocea ei.

— Ţi-a fost dor de mine, Daphne?

— Un ibric proaspăt de cafea, te rog, i-a spus ea unuia dintre lachei. Apoi s-a întors şi a dat de Hugh, care era în picioare, lângă ea, cu o farfurie în mâinile lui uriaşe şi cu un zâmbet încântător pe buze.

— Pot să fiu eu servitorul tău în această dimineaţă, milady?

Ea i-a smuls farfuria din mâini.

— Te rog să îţi reiei masa, Lord Ramsay.

El a chicotit, iar ea, în timp ce se apropia de mâncărurile aşezate pe bufet, a auzit zgomotul unui scaun târât pe podea. Pofta de mâncare îi dispăruse în momentul în care îl văzuse pe Hugh, dar nu ar fi vrut în ruptul capului să îi arate asta.

— Sunt încântat să văd că ai renunţat la doliu, Daphne.

Ea a ales una dintre cele mai mici felii de şuncă şi câteva ouă fierte, iar apoi s-a aşezat în cel mai îndepărtat loc de la masă.

— Cum ţi s-a părut Londra? a întrebat el, ignorând purtarea ei rece.

— Aglomerată.

— Dar nu chiar totul e aglomerat, presupun.

Hugh a tăiat o bucată de friptură de vită în sânge. Daphne s-a făcut palidă şi a privit în altă parte. El *nu* avusese insomnii şi nu îşi pierduse pofta de mâncare din cauza grijilor, după acea noapte de pomină de la Lessing Hall.

— Ai avut parte de distracţii în ultima vreme?

— Intervievez profesori pentru Lucien şi Richard, dacă te întrebi ce reprezintă afluxul atât de mare de tineri care intră şi ies din casă, a spus ea, iar apoi şi-a dorit să nu o fi făcut.

Furculiţa plină cu carne de viţel s-a oprit la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură, iar Hugh a zâmbit.

— Îţi mulţumesc că m-ai liniştit cu explicaţia pe care tocmai mi-ai dat-o. Dacă nu mă lămureai, Dumnezeu ştie ce impresie aş fi avut despre astfel de activităţi!

A băgat felia de carne de vită în gură şi a mestecat-o, iar ochiul verde i-a scânteiat, provocator.

Ce naiba voise să spună cu asta? Că bărbaţii tineri nu ar fi putut să o viziteze şi din alte motive? Daphne şi-a dat seama că el o pândea, nerăbdător şi şi-a amintit cât de mult îi plăcea să o provoace. Cel puţin, putea să îl lipsească de acea plăcere.

El şi-a udat mâncarea din gură cu o înghiţitură de cafea, iar apoi a întrebat-o:

— Ideea aceasta cu profesorii vine din partea mătuşii mele?

— Nu am nevoie de sfaturile lui Lady Letitia atunci când vine vorba de educaţia copiilor mei.

Daphne şi-a muşcat buza, dorindu-şi să poată retracta acel răspuns ciudat.

Gura lui s-a arcuit într-un zâmbet leneş, dar nu a spus nimic, întorcându-se rapid la farfuria pe care şi-o golea văzând cu ochii.

Zgomotul tacâmurilor a umplut camera. Tăcerea îi convenea lui Daphne.

— Te-ai întâlnit des cu mătuşa mea? a întrebat Hugh.

Daphne i-a studiat faţa, în căutarea unor indicii ale unei provocări venite din partea lui, dar părea nevinovat. Ei bine, atât de nevinovat pe cât putea să pară unul ca el.

— Mătuşa ta mă consideră un fel de ocrotită a ei, pe care vrea să o ghideze după bunul-plac.

Daphne s-a încruntat.

— Am făcut vizite – în fiecare zi, timp de săptămâni întregi – ca să nu mai vorbim de obişnuita rundă de seri petrecute în societate.

Tonul lui Daphne i-a indicat clar că ar fi ştiut de toate astea dacă, în loc să cutreiere cluburile, i-ar fi păsat de ea.

Hugh a chicotit, dar nu a muşcat momeala.

— Între timp, mătuşa ta şi Anne se străduiesc să îmi prezinte fiecare membru de seamă al înaltei societăţi.

Daphne nu i-a mai spus că acea activitate i se păruse epuizantă şi anostă.

Totuşi, era mai bine decât alternativa, adică decât să îi mărturisească adevărul lui Hugh, scandalizând înalta societate şi exilându-şi fiii în sălbăticia din Yorkshire, unde aceştia să ducă o viaţă de ruşine, de izolare şi de lipsuri băneşti.

„Da, şi ce zici de asta, Daphne? Cam când ai de gând să faci acea mărturisire?”

Ea nu a avut un răspuns viabil pe care să îl dea acelei

voci interioare.

— Te compătimesc din tot sufletul, a spus Hugh.

Ea a clipit.

— Poftim?

— Ei, Daphne! Nu eşti atentă la tot ce îţi spun?

— Nu.

Hugh şi-a dat capul pe spate, iar salonul a răsunat de hohotele lui de râs. Daphne şi-a spus că n-ar fi trebuit să se umfle în pene doar pentru că îl făcuse să râdă.

— Îţi exprimam toată compasiunea mea pentru câte ai avut de îndurat în ultimele săptămâni. Ştiu cât de neînduplecată poate fi mătuşa mea.

A înghiţit şi ultima îmbucătură de carne de viţel şi şi-a îndreptat atenţia asupra unei felii de şuncă.

— Mă aştept ca, în orice moment, mătuşa Letitia să vină pe neaşteptate, să mă înhaţe şi să înceapă să mă disciplineze.

— De aceea te-ai ascuns la clubul tău?

El a mestecat şi a înghiţit. Apoi a răspuns:

— Câtă inteligenţă din partea ta, Daphne!

— Laşule!

— Şi sunt foarte mândru de asta.

Înainte să şi-l poată înăbuşi, lui Daphne i-a scăpat un hohot de râs. Hugh a ridicat dintr-o sprânceană într-un mod care a făcut-o să vibreze de… *ceva*. Ea şi-a ignorat acea reacţie şi l-a fixat cu o privire rece.

El a zâmbit la încercarea ei de a-l inhiba.

— Nu ai unde să te ascunzi, Daphne?

Ea a profitat de sosirea lacheului cu o cafea proaspătă, pentru a-l ignora pe comeseanul ei.

— Ca să spun adevărul, m-aş fi aşteptat ca mătuşa mea să apară la Whites sau Watier’s cu bastonul ei şi mă snopească în bătaie până când aş fi cedat şi aş fi mers cu ea la Almacks.

Daphne şi-a amestecat laptele în cafea şi s-a bucurat de imaginea din mintea ei, una cu bătrâna aceea sfrijită şi gârbovită bătându-l pe Hugh cu bastonul ei.

— Văd că te încântă gândul acesta, milady.

Ea nu s-a obosit să nege acuzaţia.

— Nu pot decât să presupun că şi-a acordat un răgaz şi că se va năpusti asupra mea cu ocazia acelui nenorocit de bal al ei.

Bănuiala lui era corectă, dar Daphne nu simţea nici o dorinţă de a-l avertiza. Hugh nu ar mai fi avut parte de linişte odată ce mătuşa lui l-ar fi prins în gheare. Ea a zâmbit cu o bucurie sumbră şi premonitorie la gândul formidabilei mătuşi care ar fi încercat să îl modeleze pe bărbatul acela uriaş după voinţa ei. Cei doi ar fi fost nişte adversari pe măsură. În ciuda aparentei sale amabilităţi, Hugh avea o voinţă de fier.

El s-a oprit din măcelărirea bucăţii de şuncă.

— Am mai mult timp liber astăzi şi mi-am propus să îi duc pe băieţi la Turn, a anunţat-o el.

Auzindu-i vorbele, Daphne a simţit o durere ciudată. Din fericire, a fost suficient de rapidă încât să îi arunce un zâmbet în loc de răspuns. Din punctul ei de vedere, Lord Ramsay îşi putea risipi farmecul pe amanta lui cea roşcată. Sau logodnică. Sau concubină. Sau…

— L-au vizitat deja?

— Poftim?

— Of, milady, în această dimineaţă îmi distrugi fragila mea stima de sine.

A râs de încruntarea ei.

— Am întrebat dacă băieţii au fost deja la Turn.

— Nu încă.

— Excelent. Vrei să ne însoţeşti, draga mea Daphne?

Ochii ei s-au îngustat atât din pricina ofertei, cât şi din cea a alintului din vorbele lui. O evitase de când venise la Londra – timp de *trei săptămâni* – şi, cu două săptămâni înainte de asta, dispăruse aproape pe tăcute. Oare Hugh credea că, dacă el stătea departe destul de mult timp, ea avea să uite cu totul episodul de la Lessing Hall? *Acela* fusese planul lui?

— Am un angajament de onorat în această după-amiază.

— Nu mai spune!

— Dar cred că Rowena te-ar putea însoţi.

Propunerea ei l-a amuzat.

— Nu ar accepta să meargă în acelaşi vehicul cu mine decât dacă ne-am afla într-o căruţă pentru condamnaţi, ea ar fi gardianul, iar eu aş fi în drum spre *Madame Guillotine.* Hugh a clătinat din cap. Nu, mulţumesc. Îl voi lua cu mine pe Kemal; abilităţile lui de a se descurca cu băieţii puşi pe harţă sunt de neegalat. A oftat şi şi-a aşezat cuţitul şi furculiţa pe farfuria goală. Apropo, de ce servitoarea ta fidelă mă urăşte atât de mult?

— Nu te urăşte, a minţit Daphne. Oamenii din Yorkshire au doar nevoie de timp pentru a se acomoda cu persoanele pe care abia le-au întâlnit.

— Hmmm… iei cina acasă astă-seară?

Daphne a clipit la schimbarea subiectului.

— Da, i-am invitat pe Melinda, pe Simon şi pe Anne.

— Dar nu şi pe mătuşa mea?

— Are o invitaţie în altă parte.

— Excelent. Te rog să contezi şi pe prezenţa mea.

În timp ce el îşi bea şi ultima înghiţitură de cafea, Daphne l-a privit lung. Oare ce îl făcea să dea dovadă de acel apetit neaşteptat pentru viaţa de familie? Se săturase cumva de jocuri, de petreceri şi de companioana lui cea roşcată?

— Ei, în sfârşit, a spus Hugh, aruncându-şi şerveţelul pe masă şi ridicându-se în picioare. Mai bine îl caut pe Kemal şi îi chem la mine pe tinerii monştri.

A făcut o plecăciune batjocoritoare.

— Ne vedem diseară, milady.

Uşa s-a închis în spatele lui.

„Du-te după el, spune-i acum!”

„Nu pot, nu când îi scoate la plimbare pe băieţi. Iar în seara asta…”

„Scuze, scuze, scuze!”

Daphne s-a uitat ţintă la mâncarea neatinsă din farfurie, cu trupul la fel de încordat şi de fragil precum o ramură uscată.

„Spune-i!”

— Eu… Nu pot.

— Milady?

Daphne şi-a ridicat privirea şi a dat de William, tânărul lacheu, care se mişca de zor în preajma ei.

— Aţi spus ceva, milady?

— Nu mai am nevoie de nimic, William, poţi să pleci.

Daphne a aşteptat până când s-a închis uşa. Apoi a dat deoparte farfuria şi şi-a luat capul în mâini

„Spune-i!”

Cuvintele îi pulsau în cap cu ritmicitatea unor tobe de război.

„Îi voi spune. Îi voi…”

„Când?”

„Îi voi spune după bal.”

După asta, în mintea ei nu s-a mai conturat nici un răspuns – care s-o ridiculizeze sau care să îi spună orice altceva – iar umerii i s-au lăsat, uşuraţi, pentru că, o ştia prea bine, de data asta urma să se ţină de cuvânt. Hugh avea tot dreptul de a se reîntoarce în societate, înapoi în sânul familiei lui. Ea nu ar mai fi avut nici o scuză pentru a întârzia. Nici una.

Apoi, lui Daphne nu îi mai rămânea decât să adune cioburile vieţii ei şi să plece, luând cu ea acel puţin pe care l-ar mai fi putut salva.

*

Mai degrabă decât să dea peste servitoarea-gardian a lui Daphne, cu expresia ei crâncenă, Hugh a preferat să îl trimită pe Kemal să îi aducă din sala de studii pe cei doi băieţi. În timp ce aştepta, a răsfoit numărul remarcabil de invitaţii pe care le primise de când îşi făcuse apariţia la Whites. Până în acel moment nu acceptase nici una, fiindcă nu venise la Londra pentru a participa la evenimentele organizate de cei din înalta societate; venise să îl găsească pe Hastings. Nu că ar fi avut noroc.

În loc de evenimente, baluri şi dineuri, el mersese la Whites, Boodles, Brooks, Watiers şi în cel puţin alte două

duzini de cluburi şi spelunci mai mari, în căutarea ticălosului. În afară de câteva incidente amuzante care se petrecuseră în acele nopţi obositoare, asezonate cu băuturi şi jocuri de noroc, Hugh nu reuşise să strângă prea multe informaţii despre Hastings. Până la sfârşitul celor trei săptămâni, el ajunsese la concluzia că acel parazit nenorocit chiar era plecat într-o *misiune secretă.*

În orice caz, Hugh se săturase. Se trezise devreme şi stătuse până noaptea târziu. Îşi cheltuise tot timpul prin cluburi, săli de jocuri şi bordeluri. Până când nu primea o informaţie sigură că Hastings se afla la Londra, Hugh intenţiona să se concentreze doar pe lucrurile care îi făceau cu adevărat plăcere. Iar pentru el „plăcere" însemna să o vadă pe Daphne. Hugh era înnebunit după compania ei. Trebuia să fie cu ea, chiar dacă asta însemnase până atunci doar distracţii inofensive, ca, de pildă, să viziteze diverse locuri, să ia masa împreună sau să se ciondănească.

El a aruncat deoparte invitaţiile nedeschise şi s-a dus să se uite pe fereastra din biroul lui. Se mutase într-un apartament cu vedere la stradă, renunţând la cel în care locuise la început. Noul apartament era destul de expus la zgomotele străzii, dar de acolo Hugh putea să supravegheze mai bine împrejurimile – în special mulţimile de gură-cască şi de ziarişti care se strângeau oriunde se afla el. Ca şi la Lessing Hall, şi la acea reşedinţă londoneză era nevoie să angajeze oameni care să elibereze strada de intruşi. Ponsby nu raportase niciun eveniment neplăcut, nici în casă şi nici în împrejurimi, iar Hugh voia să ţină situaţia sub control.

Apoi gândurile lui s-au îndreptat spre Daphne. Răceala care apăruse între ei i se datora lui. Situaţia îl umplea de furie şi îl făcea să îşi dorească să spargă lucruri. A inspirat adânc şi a expirat treptat; trebuia doar să aibă răbdare. Ştia că Mia participa deja la evenimentele organizate de membrii înaltei societăţi; cu ceva noroc, nu ar mai fi fost nevoit să păstreze tăcerea mult timp de atunci încolo.

Şi, odată ce Daphne ar fi aflat adevărul, ce ar fi făcut

ei doi? Ei bine, ce ar fi putut face? Pentru el nu avea nici o importanţă dacă ar fi devenit proscrişii societăţii, dar cu greu se putea aştepta ca şi ea să fie de acord cu asta, mai ales fiind mama a doi băieţei.

Hugh a gemut. Nu mai experimentase niciodată acea emoţie deosebită pe care o simţea acum. O, mai simţise ceva similar cu alte ocazii, când nu îşi putea scoate o femeie din minte. Dar, în trecut, obsesiile lui fuseseră întotdeauna marcate de dorinţa de a aduce o anume femeie în patul lui. Nu că nu ar fi dorit să o aducă şi pe Daphne acolo – şi-o dorea chiar foarte mult −, dar nu voia numai atât de la ea, iar amorul fizic nu mai era nici măcar partea cea mai atractivă. I-ar fi plăcut să revadă Lessing Hall împreună cu ea şi să discute despre administrarea proprietăţii. Îi plăcea să petreacă timp cu fiii ei, care erau isteţi, fermecători şi plini de viaţă. Îi plăceau serile lor împreună în bibliotecă, jocurile de şah, plimbările lor de-a lungul proprietăţii…

A expirat puternic. Nu era doar obsedat de ea, ci…

Hugh a gemut, şi-a trecut o mână prin păr şi s-a sprijinit de tocul ferestrei, închizând ochii. Se comporta ca un prost cu inima frântă – pentru că era un prost cu inima frântă.

Avea să aştepte până după acel nenorocit de bal; urma, apoi să plece de la Davenport House, chiar dacă încă nu putea părăsi Anglia. Trebuia să continue să îl caute pe Hastings, dar de la distanţă.

— La naiba cu toate! a înjurat el, depărtându-se de fereastră.

Lui nu îi stătea în fire să se sacrifice şi să fie civilizat. Dacă Daphne nu ar fi avut doi copii mici, ar fi răpit-o, ar fi dus-o pe corabia lui şi ar fi făcut dragoste cu ea până când ea ar fi fost de acord să…

Uşa biroului s-a deschis brusc şi două corpuri mici au năvălit în cameră.

— Hugh! Hugh!

El le-a zâmbit, cu un nod ciudat în gât. De ce crezuse că Daphne ar fi fost singura fiinţă care i-ar fi lipsit după ce

ar fi părăsit Anglia?

Capitolul 15

Daphne s-a trezit devreme; într-adevăr, avusese parte de o noapte în care somnul nu se prea lipise de ea. În ziua aceea avea loc balul Thornhill, iar a doua zi de dimineaţă avea să îi spună adevărul lui Hugh. După aceea nu îi mai rămânea decât să plece – plătise deja pentru locuri la următoarea diligenţă. Urma să facă aranjamentele ca toate bunurile lor să le fie aduse, mai târziu, în Yorkshire. Dacă ar fi început să îşi facă bagajele pe loc, Rowena ar fi stârnit vânzoleală. De fapt, mai mult decât de reacţia fiilor ei, Daphne se temea de cea a bătrânei, după ce aceasta ar fi primit veştile legate de noile aranjamente.

Daphne îşi amintea cu greu de casa ei din Yorkshire. Vizitase o singură dată acea proprietate a bunicului ei, şi o făcuse la îndemnul lui Thomas. Asta se întâmplase în urmă cu şapte ani, când tocmai moştenise atât casa, cât şi o rentă modestă, aceasta din urmă reprezentând acum banii din care ea şi copiii aveau să trăiască.

— Bunicul tău a fost un om grozav, Daphne. Nu este nicio ruşine să faci avere din muncă grea şi din inteligenţă, indiferent de ceea ce ar putea crede mulţi din clasa noastră socială. Nu lăsa ca înverşunarea lui Walter Hastings să strice acest lucru, o avertizase Thomas atunci când ea îi ceruse să vândă casa.

Soţul ei avusese dreptate, desigur. Casa aceea era tot ce îi mai rămăsese lui Daphne din averea bunicului ei – un baron al cărbunelui −, avere din care cea mai mare parte o risipise Walter Hastings. Casa era rece, neprimitoare, izolată, dar ar fi fost suficient de departe de Lessing Hall şi de Londra, astfel încât ea să îşi poată pune ordine în gânduri şi să facă planuri de viitor.

O bătaie în uşa biroului ei a readus-o la realitate.

Ponsby a intrat cu o tavă pe care se afla o carte de

vizită. Îi aparţinea unui anume Sir Marcus Lawry.

— Nu îmi amintesc de niciun Sir Marcus Lawry.

— El şi regretatul conte erau cunoştinţe vechi.

Daphne s-a uitat la teancul de scrisori pe care sperase să îl sorteze în acea zi, iar apoi a oftat.

— Bine. Unde mă aşteaptă?

— În Salonul Galben, Excelenţa Voastră.

Daphne a parcurs distanţa scurtă până la acel salon mare, dar neprimitor, sperând ca încăperea răcoroasă să îl determine pe vizitator să nu zăbovească prea mult.

A întâmpinat-o acolo un domn foarte în vârstă, care purta o haină lungă şi o perucă pudrată din belşug.

— Mulţumesc foarte mult că m-aţi primit, Lady Davenport.

A făcut o plecăciune rigidă, dar curtenitoare.

— Plăcerea e de partea mea. Vă rog să luaţi loc, Sir Marcus.

Cu o uşurare evidentă, el s-a lăsat pe unul dintre scaunele îngrozitor de tari care erau răspândite prin cameră.

— Înţeleg că l-aţi cunoscut pe regretatul meu soţ?

Peruca lui imensă s-a mişcat.

— Am fost prieteni apropiaţi vreme de mulţi ani. Deşi în ultimii ani nu l-am mai văzut pe Thomas la fel de des, am corespondat în mod regulat. L-am văzut ori de câte ori a venit la Londra, mai ales dacă venea cu vreo treabă care avea legătură cu Societatea – şi mă refer aici la Societatea pentru Horticultură, desigur – din care fac şi eu parte. Mi-a părut foarte rău că nu am putut veni la înmormântarea lui. Din păcate, problemele mele de sănătate au făcut imposibilă o asemenea călătorie.

Sir Marcus s-a oprit o clipă, iar apoi şi-a vârât mâna în buzunarul mare al hainei sale galbene-verzui, de unde a scos o cutie veche de piele.

— L-am văzut pe Thomas când a venit la Londra, în urmă cu doi ani. Cred că îl însoţeaţi în acel moment.

— Da, asta a fost nu cu mult înainte de accidentul lui. A susţinut o lucrare în timpul acelei vizite.

Sir Marcus a zâmbit.

— Am fost acolo şi i-am ascultat prelegerea – absolut genial, ca de obicei. În orice caz, fusesem invitat să iau cina la reşedinţa Davenport, dar am renunţat în ultimul moment. Înainte să plec, Thomas a venit să mă vadă şi mi-a dat o scrisoare. Bătrânului i-a apărut pe gât o pată roşie. Mi-a spus care era conţinutul scrisorii, în cazul în care aţi fi avut vreodată nevoie de un martor. Brusc, el a râs. Cred că vă gândiţi că nu sunt cea mai bună alegere. Mai ales că sunt mai bătrân cu opt ani decât Thomas!

Deci, omul acela era chiar mai în vârstă decât părea – ceea ce spunea ceva. Daphne şi-a reprimat un sentiment dureros de vinovăţie: îl primise în acea încăpere răcoroasă şi întunecată şi nu îi oferise un ceai.

— Când am citit în ziare că s-a întors Lord Ramsay, am decis că acum era un moment excelent pentru a vă oferi acest document. În ultima vreme nu am fost prea sănătos, aşa că am simţit că trebuia să v-o înmânez.

S-a străduit să se ridice şi să îi întindă cutia, dar Daphne a sărit repede şi s-a dus la el, fiind răsplătită cu un zâmbet recunoscător, în timp ce el se scufunda din nou în scaun.

— Vă mulţumesc mult, doamnă. Sunteţi la fel de amabilă pe cât sunteţi de frumoasă.

O sclipire maliţioasă a licărit în ochii lui verzi, tulburi, în timp ce a analizat-o cu o privirea expertă, de crai bătrân.

Daphne nu s-a putut abţine şi a zâmbit: „Iată-l pe Hugh peste încă patruzeci de ani”.

— Voi rămâne aici în timp ce o veţi citi, în cazul în care aveţi întrebări.

— Sunteţi foarte amabil. Voi comanda nişte ceai.

— Aş aprecia foarte mult. La vârsta mea, ceaiul este una dintre puţinele plăceri pe care încă le pot savura, a adăugat el, răutăcios.

Au discutat banalităţi până când cei de la bucătărie au trimis o tavă cu ceea ce comandase Daphne. După ce s-a asigurat că oaspetele ei avea în faţă o ceaşcă de ceai şi o farfurie plină cu biscuiţi. Daphne a deschis cutia. Aceasta

conţinea două plicuri. Ea l-a deschis mai întâi pe cel intitulat *Pentru cei interesaţi.*

Eu, Thomas Redvers, scriu această scrisoare şi consfinţesc sub jurământ validitatea acesteia în faţa fostului magistrat, Sir Marcus Lawry.

Cunoscând faptele rău intenţionate la care s-a dedat Malcolm Hastings în trecut, mă simt obligat să las sub jurământ acest document, drept dovadă împotriva oricăror pretenţii pe care numitul Malcolm Hastings le-ar putea ridica faţă de soţia mea, Lady Daphne Davenport, sau faţă de fiii mei. El a mai făcut astfel de fapte reprobabile şi în trecut, şantajând-o pe soţia mea, ameninţând-o că, dacă nu îi dădea bani, avea să facă publice falsele lui pretenţii de paternitate referitoare la cei doi fii ai mei, Lucien şi Richard Redvers.

Eu, Thomas Lucien Edward Redvers, contele de Davenport, jur că aceşti copii sunt trup din trupul meu.

Sub jurământ etc.

Thomas Redvers, Conte de Davenport

Daphne a pus scrisoarea jos şi şi-a ridicat privirea.

Bătrânul aştepta, cu o expresie serioasă întipărită pe faţă.

— Citiţi şi a doua scrisoare, milady, iar apoi putem vorbi.

Dragă Daphne,

Scriu aceasta scrisoare pentru că presimt că într-o bună zi Malcolm ar putea să vă ameninţe atât pe tine, cât şi pe copiii noştri, ca să nu mai vorbim de onoarea familiei Redvers. Dacă nu mă înşel, scrisoarea care o însoţeşte pe aceasta va dovedi, cel puţin, că am aflat de falsele lui pretenţii. Dacă greşesc, nu e nimic grav. Sir Marcus este cel mai apropiat prieten al meu – în afară de tine – şi a făcut, împreună cu avocatul său, toate demersurile necesare pentru a-ţi da o copie care să ajungă la tine în cazul morţii lui.

Mai trebuie să mărturisesc ceva. Nepotul meu, Hugh Redvers, este în viaţă şi este cunoscut drept corsarul Standish Chiorul.

Daphne şi-a ridicat privirea.

— Ştia despre Lord Ramsay.

Lawry a dat din cap.

— Da. În primii ani, a fost doar o suspiciune. Dar apoi un prieten al său – un amiral care se pare că îl întâlnise personal pe Hugh – i-a confirmat suspiciunile.

Ochii lui Daphne s-au înceţoşat şi ea şi-a plecat capul, strângând din pleoape până când a fost sigură că lacrimile nu aveau să i se rostogolească pe obraz. A deschis ochii o clipă mai târziu şi s-a forţat să continue.

Îmi pare rău că nu am putut să mă încred în tine. Recunosc că asta s-a datorat parţial ruşinii; ruşine că m-am înstrăinat atât de mult de sentimentele mele faţă de nepotul preferat şi moştenitorul meu, încât mai degrabă am preferat să îl cred mort decât să îl aştept să vină acasă.

De asemenea, mi-am făcut griji că nu aveai să accepţi protecţia oferită de căsătoria cu mine dacă ai fi înţeles că, luându-mă de bărbat, îl privai pe Hugh de moştenirea lui. Şi, cunoscându-te, am ştiut că tu ţi-ai fi ascultat conştiinţa, indiferent de consecinţe.

O picătură de apă a căzut pe foaie şi o batistă albă, împăturită, a apărut deasupra scrisorii.

Daphne a luat-o fără să îşi ridice privirea.

— Mulţumesc.

Nu mi-am putut asuma un astfel de risc, Daphne. Trebuie să mă crezi când îţi spun că Hugh niciodată nu şi-a dorit viaţa din Anglia. Ştiam că nu avea să se întoarcă. Asta l-a făcut moştenitor pe nepotul meu, John, şi... ei bine, nu puteam permite să se întâmple aşa ceva.

Nu numai pentru tine, ci şi pentru sutele de oameni care depind de mine. Nu mi-am regretat niciodată decizia

de a mă căsători cu tine.

Şi nici nu îmi regret cei doi fi frumoşi.

Scrisoarea care o însoţeşte pe aceasta şi cuvântul lui Sir Marcus ar trebui să elimine orice pretenţie pe care ar ridica-o Hastings. Scandalul pe care l-ar putea crea, însă, este o altă problemă şi nu există notar sau judecător care poate şterge asta din mintea oamenilor, odată ce vorbele mincinoase au fost aruncate.

Dacă Hastings ar emite vreodată vreo pretenţie în acest sens, ar trebui să apelezi la William Standish pentru ajutor. El ştie cum să ajungă la Hugh. Dacă ai nevoie vreodată de un aliat împotriva lui Hastings, cred că nu ai putea găsi un om mai potrivit decât nepotul meu. Sper să mă înşel în suspiciunile mele şi regret că nu pot fi întotdeauna lângă tine, ca să te protejez.

Îţi transmit toată dragostea mea, fiica mea adoptivă.

Thomas

Daphne a împăturit hârtia, netezind pliurile înainte de a-şi ridica privirea.

— Thomas era un om deosebit, a spus Sir Marcus. Ştiu că dumneavoastră şi băieţii i-aţi înseninat ultimii ani de viaţă.

— Mulţumesc.

Chiar de dincolo de moarte, Thomas îi proteja pe ea şi pe fiii ei – ca să nu mai vorbim că o salvase de la o ruşine de nedescris. Apoi, Daphne s-a gândit la Hugh şi la dovada pe care i-o putea prezenta acum, iar inima i-a tresăltat de fericire.

Hugh ar fi putut să se supere din cauza minciunii ei, dar cel puţin nu ar fi avut niciun motiv de îndoială sau de respingere. Cel puţin nu în privinţa căsătoriei pe care ea o încheiase. Ea nu i-ar fi spus niciodată adevărul despre Malcolm – acel episod era prea ruşinos. Hugh nici nu avea dreptul să cunoască o astfel de istorie personală, dezgustătoare. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi rămas cu impresia că ea fusese o tânără prostuţă şi uşuratică, ce intrase în necazuri.

Da, s-a gândit Daphne în timp ce i-a revenit durerea ascuţită de stomac. Mult mai bine.

*

Împreună cu restul familiei, Hugh şi Daphne au ajuns cu o jumătate de oră mai devreme în Grosvenor Square, la impresionanta fortăreaţă cenuşie a lui Lady Letitia.

Anne a apucat-o pe Daphne de mâini şi i le-a întins în lateral, în timp ce îi examina rochia, cu gura rotunjită de surpriză.

— *Tu* ai ales rochia asta?

Daphne a râs de scepticismul ei evident.

Anne s-a înroşit.

— Nu am vrut să…

— Ba da, ai făcut-o şi nu trebuie să îţi ceri scuze. Iar acum îţi răspund la întrebare: nu am fost eu, Rowena şi Madame Thérèse s-au certat teribil pe acest subiect, iar Madame a câştigat.

— Este absolut uimitoare şi *perfectă.*

Daphne nu era atât de sigură de asta, dar nu avea niciun interes să discute despre îmbrăcămintea ei. În schimb, a stat câteva clipe de vorbă cu Anne şi cu părinţii ei, iar apoi s-a scuzat pentru a merge să o salute pe Lady Letitia, care şedea pe un impunător scaun tapiţat, cu piciorul afectat de gută sprijinit pe un taburet asortat. Era îmbrăcată într-o rochie violet-închis, care o acoperea din cap până în picioare, iar decolteul larg şi degetele umflate îi erau împodobite cu diamante mari cât alunele. Vorbea cu majordomul ei, dar, atunci când a văzut-o pe Daphne apropiindu-se, i-a făcut semn cu mâna.

— O, Daphne! Vino, stai lângă mine, draga mea! Bătrâna i-a făcut semn să se aşeze pe un scaun.

— Bună seara, milady, a salutat-o Daphne.

Lady Letitia a analizat-o prin monoclul ei ornamentat.

— Presupun că acea servitoare a ta cu faţa acră ţi-a ales rochia asta?

Rochia lui Daphne era de mătase albastră, dar era

mult prea decoltată, ceea ce o făcea pe posesoarea ei să nu se simtă prea comod. Şi dacă n-ar fi fost decât asta! Dar pe dedesubt mai purta şi o cămăşuţă aproape invizibilă. Era prea târziu pentru a-şi regreta decizia – chiar dacă aceasta, iată, provoca discuţii pe care ea le considera mai mult decât stânjenitoare.

— De obicei, las toate deciziile mele în materie de vestimentaţie în seama Rowenei, dar rochia asta a fost aleasă de Madame Thérèse.

Lady Letitia a râs în hohote.

— O decizie înţeleaptă. Îndrăznesc să spun că mintea ta este prea plină cu fantasmagorii, ca să îţi mai baţi capul şi cu ceea ce porţi – la fel cum a fost şi mintea fratelui meu. Ea şi-a lovit monoclul de braţul tapiţat al scaunului şi a fixat-o pe Daphne ca pe o insectă, cu privirea ei ca de oţel. Nici nu vreau să mă gândesc cum a fost viaţa ta alături de fratele meu.

Daphne a început să protesteze, dar bătrâna a oprit-o cu un puternic ţâţâit din buze.

— Ştiu că nu a fost *violent* cu tine, draga mea. Dar el şi sora mea au fost ca o pereche de bebeluşi neajutoraţi, care aveau tot timpul nevoie de îngrijire. Îndrăznesc să spun că tu ai fost cea care a avut grijă de amândoi. Înainte să apari tu, de fiecare dată când mergeam în vizită la Lessing Hall mă aşteptam ca Thomas şi Amelia să poarte bavete şi botoşi. Un sentiment asemănător tristeţii i-a invadat ochii cenuşii. Din mai multe puncte de vedere, ai fost o binecuvântare pentru fratele meu. Mă bucur că a putut să îţi întoarcă favoarea.

Fruntea lui Daphne s-a încreţit. Ce voia să spună bătrâna?

Lady Letitia a fluturat din mână.

— Dar asta nu mai are nici o relevanţă acum. Ochii i-au fugit spre locul în care se afla Hugh. Cred că ai avut nevoie de un bici şi de nişte pinteni pentru a-l aduce aici în seara asta.

În mod surprinzător, Hugh îşi făcuse pregătirile şi aşteptase evenimentul fără a fi îndemnat de nimeni. El

fusese, de asemenea, neobişnuit de calm şi de liniştit în timpul scurtului drum pe care îl făcuseră cu trăsura.

— Cred că şi-a dorit să vină la acest bal, a minţit Daphne.

— Hmmm…

Privirea lui Lady Letitia devenea tot mai intensă pe măsură ce ochii ei zăboveau asupra lui Hugh, care vorbea cu Simon.

— Mai degrabă aş da foc la bani sau i-aş arunca pe geamul trăsurii decât să cred că lui îi face plăcere acest bal!

— Nu îmi pot imagina că este insensibil la onoarea pe care i-o faceţi.

— Ha! Atunci înseamnă că nu ai imaginaţie, domniţă. Uită-te la el. La fel de fericit şi fără griji ca un cintezoi! Nici o apăsare legată de felul în care ne-a tulburat vieţile – în special pe a ta – prin întoarcerea lui pe nepusă masă, după aproape două decenii.

Daphne a profitat din plin de ordinul bătrânei pentru a-l studia pe Hugh.

Avea mâinile strânse la spate şi, cu un zâmbet pe chipul lui superb, se apleca să audă ceva ce spunea Simon. Picioarele musculoase îi erau acoperite cu ciorapi şi cu pantaloni scurţi de satin negru. Purta o vestă verde-aurie sub fracul negru, o culoare care, sub candelabrele aprinse, îi făcea părul blond să strălucească ca o monedă nou-nouţă de o guinee. Era indecent, într-adevăr, cât de splendid arăta vorbind cu vărul lui mai scund şi mai îndesat.

Dar chiar şi în haine elegante de seară – şi fără sabie şi tricorn, însemnele cu care era atât de mândru să se afişeze arăta mai degrabă precum Corsarul Regelui decât ca un nobil englez sadea.

Daphne s-a întors şi a dat cu ochii de monoclul mult prea pătrunzător al lui Lady Letitia. Bineînţeles, ea s-a înroşit ca şi cum ar fi fost vinovată de ceva.

— Îndrăznesc să cred că, fiind căsătorită cu Thomas, ştii multe despre bărbaţii cu capul în nori. Nu îmi place să îi vorbesc de rău pe morţi, a spus Lady Letitia, pregătindu-se

să facă exact asta, dar fratele meu era chiar mai puţin conştient de ceea ce se întâmpla în jurul lui, decât erau ceilalţi din specia sa. De cele mai multe ori dorea să fim cu toţii orhidee, ca să ne poată hrăni cu gunoiul de la grajd şi să ne ţină în întuneric.

Daphne a zâmbit. Lui Thomas i-ar fi plăcut să o corecteze pe sora lui, care făcea o confuzie între ciuperci şi orhidee.

Anne a venit să îi pună o întrebare bunicii ei, iar convorbirea aceea criptică s-a încheiat.

*

Salonul masiv – cu pereţii săi crem şi cu pardoselile de marmură alb cu negru, acoperite de hectare de flori tropicale exotice – se umplea rapid, în timp ce elita societăţii londoneze îşi făcea apariţia pentru dineul exclusivist care preceda balul. Daphne s-a trezit dând mâna cu diverşi reprezentanţi ai *crème-de-la-crème* a aristocraţiei engleze. Ştia că se putea baza pe cumnata ei, care o susţinea.

Tocmai se desprinsese dintr-o conversaţie ameţitoare cu Lady Jersey şi doamna Benjamin Morton, când sirena cu părul roşu, alături de care dispăruse Hugh, a intrat în salon. Atât Lady Letitia, cât şi Hugh s-au îndreptat pentru a o întâmpina pe femeie, care era însoţită de doi bărbaţi ce nu puteau fi altceva decât rudele ei, având în vedere culoarea distinctivă a părului.

Anne a apărut lângă ea.

— Aceasta este Lady Euphemia Marlington.

Deci, Lady Amelia avusese dreptate în acea dimineaţă. Ei bine, Daphne nu era complet surprinsă, având în vedere poveştile senzaţionale despre acea femeie, pe care le citise în ziarele de mare tiraj. Nu că le-ar fi crezut neapărat în totalitate.

— Aceştia sunt tatăl ei, ducele de Carlisle, şi fratele ei, marchizul de Abermarle. Sunt o familie frumoasă, nu-i aşa?

De fapt, Daphne nu vedea chipuri, ci doar trei capete

cu părul de un roşu aprins. Rowena îi smulsese ochelarii de pe nas înainte de bal, iar ea fusese prea tulburată de mărturisirea pe care urma să i-o facă lui Hugh, aşa că nu a mai putut protesta.

— Nu poţi merge la un bal purtând *ochelari*, milady. Nu cu rochia asta!

Mustrarea dură venită din partea bătrânei o făcuse pe Daphne să creadă că, dacă ar fi încercat să iasă din casă cu ochelarii pe nas, Rowena ar fi putut să o trântească la podea.

Acum era mulţumită că nu vedea prea bine. Din felul în care se grăbise Hugh spre frumuseţea roşcată, era evident că nutrea un mare respect faţă de ea. Aşteptase doar ca ea să se reintegreze în familie pentru a-şi continua relaţia? Daphne s-a întors ca să privească spre un alt grup de oaspeţi, luptându-se cu sentimentul de disperare care îi făcea stomacul să se strângă.

A simţit o uşoară atingere pe umăr şi s-a întors, punându-şi zâmbetul pe faţă pentru Anne.

Dar nu era Anne.

— Pot să am onoarea să te conduc la cină? a întrebat Hugh.

Privirea ei a licărit înspre Euphemia Marlington, iar după aceea, înapoi spre Hugh.

— De ce?

El a luat-o de mână şi i-a pus-o pe braţul său.

Întregul ei corp s-a înfiorat din cauza căldurii lui intense, pe care o simţea prin mănuşă. A năpădit-o o dorinţă atât de puternică, încât i s-au înmuiat genunchii.

— De ce? a repetat ea.

— Ştii cum sunt eu! Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet senzual şi provocator. Urmăresc doar să îmi ating scopurile.

Ea şi-a retras mâna de pe antebraţul lui.

— Ar fi bine să însoţeşti pe altcineva, care merită efortul.

— Pentru mine nu există nimeni care să merite efortul în afară de tine.

O grimasă imperceptibilă a muşchilor feţei l-au transformat din amantul provocator într-un prădător hotărât.

— Mătuşa Letitia mi-a spus că acest bal este, parţial, în onoarea mea. Ca atare, îmi voi satisface această plăcere.

Daphne nu a putut vedea feţele celor din jur, dar a simţit că ezitarea ei era bătătoare la ochi. Şi-a aşezat mâna pe braţul lui, iar el a condus-o fără să scoată un cuvânt. Ochii lui Daphne s-au mărit atunci când s-a apropiat de lunga masă de banchet. Iar asta, nu doar pentru că acea masă gemea sub mormanul de veselă de porţelan şi de tacâmuri de argint, mai multe decât văzuse vreodată Daphne în viaţa ei. Nu, ea s-a uitat lung pentru că Lady Letitia o aşezase lângă Hugh. Nu avea nevoie să se uite la el ca să ştie cine era responsabil de asta. Îl putea *simţi* jubilând.

Cu un gol în stomac, Daphne a observat că de cealaltă parte a lui Hugh era aşezată Lady Euphemia.

— Daphne, a spus Hugh cu vocea lipsită de umorul său obişnuit. Ea este Lady Euphemia Marlington. Lady Euphemia, ea este contesa de Davenport.

Ambele femei s-au înclinat, iar Daphne a remarcat mişcările pline de graţie ale minionei.

— Îmi cer scuze pentru că am dat buzna în casa ta, Lady Davenport. Şi, de asemenea, pentru… plecarea mea grăbită. Şi-a muşcat buza şi a aruncat o privire în jos, cu ochii la fel de fermecători şi fără machiaj. Eram nerăbdătoare să mă reunesc cu tatăl şi cu fratele meu, după atâţia ani.

Ce ar fi putut spune Daphne la acel comentariu? Ea a dat din cap şi a zâmbit.

— Bine ai revenit în Anglia!

O expresie de uşurare a străfulgerat faţa celeilalte femei, de parcă se aşteptase ca Daphne să îi ceară explicaţii. Dar, în ceea ce o privea pe Daphne, era treaba lui Hugh să îi explice, nu acea străină.

S-a întors spre celălalt vecin de masă şi a dat de fratele lui Lady Euphemia, marchizul de Abermarle. De

aproape, Daphne a observat că era, poate, cu câţiva ani mai tânăr decât ea. Combinaţia dintre pielea de alabastru, ochii verzi şi nasul acvilin îl făceau un bărbat foarte chipeş. La fel ca sora lui, avea părul roşcat-închis, care i se răsfira în bucle mari şi senzuale peste fruntea netedă şi albă. Iată un bărbat la fel de frumos ca şi Hugh Redvers – deşi fără combinaţia fascinantă de pericol şi umor.

Un zâmbet răzbunător i-a apărut pe buze lui Daphne, în timp ce se întreţinea cu frumosul ei companion; era timpul ca arogantul Lord Ramsay să îşi dea seama că nu era singurul bărbat atrăgător din Londra.

*

Din păcate, nici farmecele frumosului marchiz nu au putut-o împiedica pe Daphne să se străduiască să audă ce se vorbea de cealaltă parte a mesei.

Ea nu a auzit prea multe, dar puţinele lucruri pe care le-a *auzit* nu au părut a fi replicile unor îndrăgostiţi. De fapt, i s-a părut că Hugh şi Lady Euphemia se certau – deşi ea nu ştia motivul, fiindcă vorbeau în arabă.

Când celălalt vecin de masă al lui Abermarle l-a întrebat ceva pe acesta, Daphne s-a întors spre Hugh, care se uita la ea cu o expresie nervoasă, care îi umbrea trăsăturile frumoase.

Euphemia Marlington vorbea cu bătrânul domn aflat de cealaltă parte a ei. Ceea ce i-a spus l-a făcut pe acesta să îşi ridice sprâncenele până spre linia părului rărit, în timp ce faţa îi căpătase o alarmantă nuanţă de roşu.

— Mai faci o cucerire, doamna mea?

Ochii lui Hugh s-au uitat fulgerător într-ai lui Daphne, iar apoi privirea lui a coborât la linia mai joasă decât de obicei a decolteului ei.

Gâtul şi pieptul lui Daphne s-au încălzit sub privirea lui.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine, milord. I-a aruncat o privire pătrunzătoare Euphemiei Marlington. Nu pare la fel de înnebunită după tine precum părea ultima

dată.

Hugh a zâmbit, de parcă ar fi găsit atrăgătoare sau fermecătoare eforturile ei de a-l pune la punct.

— Mia ştie care sunt adevăratele mele interese.

O mână imensă şi fierbinte a aterizat pe genunchiul lui Daphne, iar ea a tresărit.

Lord Abermarle s-a întors, cu o încruntare întunecându-i fruntea perfectă.

— S-a întâmplat ceva, milady?

— Piper, a minţit ea, luând o înghiţitură de apă pentru a ilustra că se simţea bine.

Apoi s-a întors spre Hugh.

— Ai înnebunit? a şuierat ea printre dinţii strânşi.

— Nu. Doar m-am excitat. Mâna lui a ars-o prin ţesătura subţire a rochiei, ca o lavă topită. Şi sunt foarte plictisit de acest dineu, a adăugat el.

— Dacă nu-ţi iei mâna de pe piciorul meu, o voi înţepa cu furculiţa!

El a studiat gama de tacâmuri de argint.

— Spune-mi, milady, care dintre aceste furculiţe are o astfel de utilizare? Mă tem că am uitat destul de multe. A strâns-o uşor de genunchi. Cel puţin, nu m-ai ameninţat că o să mă loveşti cu capul. Îmi place destul de mult nasul meu.

S-a întors ca ea să poată să îl vadă din profil.

Daphne a aruncat o privire în jurul mesei, pentru a vedea dacă atitudinea şocantă a lui Hugh atrăsese atenţia cuiva. Dar singura persoană care părea să se uite la ei era Lady Letitia şi, fără ochelarii ei, Daphne nu a reuşit să descifreze expresia bătrânei.

— Poţi să te comporţi civilizat? a şoptit ea zâmbind.

— Să mă comport civilizat? Cum să mă comport? Ca un nebun îndrăgostit?

— Mai degrabă ca un domn, decât ca un idiot.

Auzind acea replică, el a chicotit.

— Ce-mi dai dacă mă voi comporta civilizat?

— De ce să îţi *dau* ceva?

— Sunt obişnuit să negociez.

Daphne a şuierat printre dinţi:

— De ce îmi faci asta?

— Ai prefera să fac ceea ce îmi doresc cu adevărat să îţi fac? a întrebat el cu o voce caldă. Cum Daphne nu i-a răspuns, el s-a aplecat mai aproape. Vrei un indiciu?

— Nu.

— Oricum, îţi dau unul. Ceea ce aş *prefera* să fac implică corpul tău şi al meu, fără îmbrăcăminte. Sau furculiţe. S-a aplecat spre ea într-un mod care a atras, cu siguranţă, fiecare privire a celor de la masă. Dar cred că ştii foarte bine ce aş prefera să fac.

— Voi ţipa! a şuierat ea.

Hugh a izbucnit în râs la ameninţarea ei fără sens, dar şi-a îndepărtat mâna. Râsul lui caracteristic a făcut ca toate conversaţiile care aveau loc în jurul mesei să se oprească.

Daphne ar fi vrut să se scurgă dedesubt, în schimb, s-a întors spre Abermarle, care aştepta reacţia ei.

— Nu pot să nu fiu invidios pentru că Lord Ramsay este beneficiarul replicilor tale pline de spirit, milady.

Daphne s-a îndoit într-o oarecare măsură că marchizul ar fi fost la fel de amuzat de ameninţările ei de a fi înţepat cu furculiţa sau de a fi catalogat drept un idiot, aşa cum i se întâmplase lui Hugh.

— Lady Euphemia este singura ta soră, milord? a întrebat ea, conducând subiectul conversaţiei departe de Hugh şi de lucrurile care îl făcuseră să râdă.

*

Hugh s-a lăsat pe spătarul scaunului oribil de incomod şi şi-a mascat un căscat cu dosul mâinii. Ştia că se comporta urât, dar atmosfera înăbuşitoare îi readusese în minte toate lucrurile pe care le ura în legătură cu Anglia.

Şi era gata să o strângă de gât pe Mia pentru cererile ei neîncetate. Nu se îndoia că revenirea ei în Anglia i se părea o provocare, dar întoarcerea la Oran ar fi echivalat cu sinuciderea.

În cele din urmă, trebuise să îi spună – fără

menajamente – să nu îl mai bată la cap. Ei nu îi plăcuse absolut deloc acea atitudine şi îi arătase asta aruncându-i o privire care ar fi pârjolit şi un porc mistreţ. Dar, cel puţin, o oprise să îl mai sâcâie. Acum îl hărţuia pe amărâtul care se afla de cealaltă parte a ei. Amuzat, Hugh a privit cum ea l-a *chinuit* pe bătrânul ţap amorezat până când l-a adus într-o stare de excitaţie accentuată.

Hugh a aruncat o privire în jurul mesei şi a pufnit; cina era aproape la jumătate şi deja le îndepărtase pe ambele lui partenere. I s-a părut distractiv că el – oaspetele de onoare – era singura persoană de la masă care nu conversa.

Atenţia i s-a întors spre Daphne.

În ultimele trei sferturi de oră, fusese obligat să îl vadă pe tânărul Abermarle îndrăgostindu-se nebuneşte de ea, drept care ar fi vrut să sară peste prepeliţele glasate din farfuria lui Daphne, iar apoi să îl strângă de gât pe marchiz. Dar chiar şi un sălbatic ca el ştia că o astfel de acţiune ar fi fost dezaprobată – şi nu doar pentru că a-i vorbi vecinului de masă de care te despărţea un altul se considera a fi o gafă majoră.

Aşa că şi-a alungat din minte imaginea violentă şi s-a gândit la ce avea să îi spună lui Daphne după ce, în cele din urmă, aveau să rămână singuri. Ceea ce urma să se întâmple în curând, înainte să îi facă ceva rău următorului bărbat nevinovat care ar fi avut îndrăzneala să o privească, să îi vorbească sau, Doamne fereşte, să danseze cu ea.

Iar rochia pe care o purta – o, Doamne! − arăta de parcă servitoarea ei cea dementă i-ar fi pictat-o pe corp. După ce o văzuse îmbrăcată astfel, primul impuls al lui Hugh fusese să îşi arunce haina peste Daphne şi să nu i-o mai dea jos până când ar fi rămas cu desăvârşire singuri. De preferat, în patul lui. Nu putea să îşi ia ochii de la ea. Corsetul îi ridica într-un mod delicios sânii perfecţi, până când deveniseră două umflături atrăgătoare, deasupra mătăsii întinse atât de tare, încât aproape că pocnea pe ea. Sfârcurile ei nu puteau fi decât cu cel mult un centimetru dedesubtul decolteului generos. Hugh putea să *jure* că le

distingea contururile sub învelişul de mătase. Corsajul a început să se apropie din ce în ce mai mult, făcându-l pe Hugh să îşi ridice privirea şi să o vadă pe Daphne privindu-l cu ochii ei care îi aruncau săgeţi de un albastru pal.

Hugh a ridicat din umeri spre ea şi s-a foit pe scaun, cu mădularul erect, blocat în şliţul pantalonilor. Durerea brutală şi persistentă din pantaloni l-a făcut să urască, mai mult ca oricând, distracţiile superficiale cu care se înconjurau cei din jur. Ei bine, cel puţin femeile. Bărbaţii care onoraseră invitaţiile la masă erau mai degrabă interesaţi de jocurile de cărţi, băutură, prostituate şi cai – nu neapărat în acea ordine.

Hugh deja se desfătase cu destule femei în călătoriile lui în jurul globului, îşi pierduse interesul faţă de jocurile de cărţi cu mai mult de un deceniu în urmă şi avea un cal bun. Cât despre băutură? Ei bine, îi plăcea un pahar de coniac fin, ca oricărui bărbat, dar dincolo de asta…

Tot ceea ce-şi dorea era Daphne. Iar asta, cât mai repede cu putinţă. Oare dineul acela nu avea să se mai termine niciodată?

A închis ochii şi s-a gândit la iureşul emoţiilor care se agitau înlăuntrul lui de săptămâni întregi. Dorinţa, curiozitatea, nerăbdarea şi – bănuia el – dragostea, nu că ar fi putut să fie sigur de aceasta din urmă. Nu se gândise niciodată la conceptul de iubire şi poate că se înşelase. Indiferent de emoţia pe care o trăia, era o senzaţie singulară, atât de sclavie, cât şi de libertate. El se simţea… *legat* de Daphne şi nu era cu adevărat fericit decât atunci când ea se afla în preajmă. Cum venea asta? Devenise sclav din nou? Şi dacă da, de ce era atât de mulţumit de noua lui condiţie?

A simţit o mişcare lângă scaunul lui şi a deschis ochii la timp pentru a vedea un lacheu aducându-i desertul. Hugh aproape că a sărit în picioare şi a strigat „Ura!”, la fel ca Lucien. Venise momentul!

La scurt timp după aceea, comesenii s-au împrăştiat. Hugh nu se putea gândi decât la perioada de timp în care mai era obligat să rămână la acel bal nenorocit, înainte să o

poată fura pe Daphne şi să o ducă înapoi la Davenport House, unde ar fi clarificat o dată pentru totdeauna situaţia dintre ei.

*

Daphne abia aştepta să plece de la masă. Deşi încercase să ignore privirile şi mângâierile lui Hugh, era sigură că toţi cei din sală trebuie să fi observat lipsa ei de atenţie – ca să nu mai vorbim de excitaţia ei. Trupul ei perfid reacţiona şi la cea mai neînsemnată privire a lui. Niciodată în viaţă nu avusese atât de puţin control asupra propriei persoane. Se aştepta ca mulţimea să se retragă înspăimântată după ce ea se va fi ridicat de la masă, şoptind şi arătând către desfrânata contesă de Davenport, o femeie atât de depravată, încât era obsedată de nepotul răposatului ei soţ.

Din fericire, Hugh nu a mai chinuit-o – cel puţin nu chiar pe loc. În schimb, stătea, împreună cu cei din familia lui, lângă intrarea sălii de bal, semănând foarte mult cu un martir care avea de suportat o moarte teribilă, agonizantă, în timp ce saluta sute de oaspeţi.

Daphne a privit culorile sclipitoare, rochiile decoltate şi abundenţa de bijuterii pe care le purtau invitatele şi a realizat că rochia ei nu era mai indecentă decât a majorităţii acelor femei. Se gândise că voalul subţire, albastru-închis, pe care şi-l pusese peste corsetul argintiu, arătase simplu şi elegant atunci când se gătise cu el, dar în acele momente şi-a dat seama că era doar simplist.

Bijuteriile ei, pe de altă parte, erau de neegalat. Colierul cu safire – un dar al lui Thomas – era o operă de artă, şir după şir de pietre albastru pal, despărţite între ele de perle satinate. În afară de colier, Daphne nu mai avea decât o podoabă: coroniţa de safire din păr, care învăluia cocul simplu făcut de Rowena cu o cascadă de bucle izvorând din el.

Daphne şi-a mângâiat cu degetul pietrele de la gât, în timp ce se uita prin cameră, cu ochii alunecându-i iar şi iar

către silueta înaltă de la intrarea din sala de bal. Ea şi-a amintit felul în care el o privise în timpul cinei, iar sfârcurile i s-au întărit pe loc. Şi-a încrucişat braţele peste piept şi s-a îndepărtat de locul în care se primeau invitaţii. Trebuia să se gândească la altceva, la orice altceva.

De preferinţă, la ceva respingător, la ceva precum o garanţie care să îi menţină corpul neascultător departe de starea de excitare.

— Sir Malcolm Hastings! a strigat, din capul scărilor, majordomul lui Lady Letitia.

Capitolul 16

Hugh nu s-a putut abţine şi a râs. Omul pe care îl căutase cu atâta abnegaţie în fiecare speluncă, bordel sau nenorocită de sală jocuri de noroc stătea chiar în faţa lui, ducând la gură mâna înmănuşată a lui Anne, ca să o sărute.

Viaţa de desfrâu îi lăsase urme adânci pe chip lui Hastings, dar era încă frumos, sau cel puţin ar fi fost – dacă gura nu i s-ar fi arcuit într-un zâmbet atât de enervant.

— Hastings, ce surpriză! Arăţi mult mai în formă decât ultima dată când te-am văzut! Hugh nu a făcut niciun efort să îşi menţină zâmbetul pe faţă. Mă bucur să văd că nasul tău nu a rămas cu urmări permanente. Habar n-aveam că Lady Letitia are privilegiul de a te cunoaşte.

În loc să pară afectat de împunsăturile nu atât de subtile ale lui Hugh, Hastings a zâmbit şi mai relaxat.

— Din păcate, nu pot pretinde că o cunosc pe Lady Letitia. Mai degrabă cealaltă mătuşă a ta a fost cea care m-a bătut la cap să vin la bal, după ce a aflat că sunt în oraş.

Hugh a pufnit. Ce minciună sfruntată şi afurisită! Chiar şi din partea cealaltă a camerei, Hugh văzuse cum Daphne îngheţase ca o căprioară încolţită, de îndată ce auzise numele vărului ei. Hugh s-a uitat ţintă în ochii căprui, neobişnuit de deschişi la culoare, ai acelui om, în timp ce se lupta cu dorinţa de a-l lua pe sus şi de a-l târî afară din casa

mătuşii lui.

Ochi căprui, neobişnuit de deschişi la culoare.

Alţi patru ochi i-au trecut fulgerător prin minte, iar Hugh a auzit, în gând, un zgomot ca şi cum s-ar fi deschis cifrul unui seif. „Fir-ar să fie!” Mintea i se frământa ca şi cum ar fi fost beat, nereuşind să ajungă la niciun gând raţional.

La fel a făcut şi Malcolm Hastings, care s-a strecurat prin mulţime. Hugh s-a uitat spre locul în care o văzuse ultima oară pe Daphne; ea nu mai era acolo.

*

Daphne se străduia să îşi mascheze repulsia în timp ce Malcolm venea spre ea legănându-se, cu o expresie de dispreţ ostentativ afişată pe faţa lui urâtă.

— Bună, dulcea mea verişoară! a strigat el, luând-o de încheieturi şi întinzându-i braţele în lateral. Ochii lui se plimbau peste ea ca un roi de insecte. Apoi s-a aplecat şi i-a dat două săruturi umede pe fiecare obraz. Ce soţ fericit mă vei face, i-a şoptit el la ureche. Daphne a încercat să îşi tragă mâinile, dar el i-a eliberat doar una.

— Ce surpriză să te văd aici, Malcolm!

— Una plăcută, fără îndoială?

Ochii lui dansau, veseli, în timp ce i-a aşezat mâna pe braţul lui. Daphne a aruncat o privire rapidă către locul în care Hugh îşi întâmpina invitaţii şi a văzut că atenţia lui era captivată de o femeie îmbrăcată luxos, care se revărsa din rochia ei de mătase aurie, cu un decolteu periculos de adânc – aşa cum avea aproape fiecare femeie din sală. Nimeni nu era atent la ea şi la Malcolm.

— Nu este momentul şi nici locul, dar îndrăznesc să spun că asta nu are nicio importanţă pentru tine, Malcolm. Vrei să discuţi ceva cu mine?

Ea a aruncat o privire în jurul uriaşei săli de bal şi a observat că în apropiere se găsea o nişă, mascată de un palmier sădit într-un ghiveci.

— Cât de perspicace eşti!

Vorbea împleticit şi prea tare. Dacă încă nu era furios, atunci era pe punctul de a deveni. Daphne s-a gândit că nişa nu reprezenta o soluţie prea bună. Trebuia să îl ducă departe de sala de hal – şi de oaspeţi.

— Dacă începi să te porţi ca un prost în public, vei pierde avantajul pe care crezi că îl ai asupra mea. Biblioteca se află în spatele celei de-a doua uşi de pe coridorul principal. Putem ajunge acolo prin sala de jocuri şi îmi poţi spune între patru ochi de ce ai venit.

— Bineînţeles, scumpă Daphne – să mergem, să mergem.

Dar, înainte de a putea ajunge la sala de jocuri, Simon, tatăl lui Anne, a apărut lângă ea.

— Cred că mi-ai promis dansul de deschidere, Daphne.

Simon a privit întrebător de la ea la Malcolm.

Daphne a ezitat, gândindu-se să îşi retragă promisiunea, dar Malcolm a intervenit, luând decizia în numele ei.

— Cu siguranţă, prietene, a spus el împingând-o, practic, pe Daphne în braţele celuilalt bărbat. Dansează cu minunata mea verişoară! Voi zăbovi câteva minute în sala de jocuri. Înainte de a se îndepărta, le-a aruncat un zâmbet insinuant.

— Ne ocupăm locurile? a întrebat Daphne, înainte ca bătrânul să înceapă să îi pună întrebări stânjenitoare.

Suita de dansuri a durat o veşnicie. Exact atunci când Daphne se desprindea de Simon, a apărut marchizul Abermarle. Daphne abia dacă a putut să îşi înăbuşe un strigăt. În schimb, a zâmbit şi a spus;

— Sunt destul de obosită, milord. Te-ar deranja foarte tare dacă am sta pe margine în loc să dansăm?

— Deloc, milady, voi sta cu tine.

Ea a scrâşnit din dinţi.

— Mi-e atât de sete. Ai vrea…

— Desigur. Doreşti, poate, nişte limonadă?

— Ar fi minunat.

În clipa în care Abermarle i-a întors spatele, ea s-a

năpustit spre camera de jocuri. Vederea ei era slabă, dar nu într-atât încât să nu recunoască silueta înaltă a lui Hugh, care venea spre ea.

— La naiba, la naiba! a mormăit Daphne, aruncându-se în locul în care mulţimea era cea mai compactă.

Oaspeţii erau aproape lipiţi unul de altul şi corpurile lor formau un hăţiş care părea nesfârşit. Atunci când în acea mulţime a apărut un gol, undeva la stânga ei, Daphne s-a îndreptat într-acolo, lovindu-se de un trio de persoane mai retrase.

— O, scuzaţi-mă! Vă rog să mă iertaţi. Îmi pare teribil de rău, a mormăit Daphne, călcând pantofi şi degete de la picioare pentru a ajunge în cealaltă parte a sălii.

Răsplata care o aştepta la capătul acelui drum presărat cu victime era Malcolm, care se afla chiar în faţa ei. Se sprijinea de una dintre coloanele mari ce flancau fiecare latură a sălii de jocuri, ca şi când ar fi avut nevoie de asta ca să se poată ţine pe picioare. Mai multe corpuri le stăteau în cale, iar Daphne tocmai îşi forţa înaintarea trecând de un grup de tineri care se distrau, când orchestra a început să cânte, vestind sosirea unui membru al familiei regale.

Un avantaj al înălţimii peste medie îl reprezenta faptul că Daphne putea vedea peste majoritatea capetelor: cel care tocmai îşi făcea intrarea era Ernest, ducele de Cumberland. Sala aceea imensă a fost străbătută de un murmur suficient de puternic pentru a acoperi orchestra. Daphne a presupus că ducele făcea această apariţie publică pentru a contracara zvonurile care apăruseră în jurul morţii valetului său – cel mai scandalos amănunt fiind acela că însuşi Cumberland îl omorâse. Mulţimea de curioşi s-a îndreptat spre locul în care se afla ducele, oamenii fiind incapabili să reziste atracţiei regalităţii. Astfel s-a eliberat un spaţiu, iar Daphne s-a îndreptat spre Malcolm.

— A, Daphne, a vorbit el, împleticit. Bătrânul Ernest pare destul de tâmpit, nu-i aşa? După părerea mea, este mai degrabă scârbos…

— Vorbeşte mai încet! a şuierat Daphne, înfrânându-şi

repulsia de a-l atinge şi apucându-l de cot.

Sala de jocuri fusese abandonată, jucătorii plecând ca să vadă care era motivul agitaţiei. Daphne a deschis uşa şi a aruncat o privire pe coridor. Era gol, iar biblioteca se afla foarte aproape. Ea a deschis una dintre uşile duble ale bibliotecii şi a văzut că şi aceasta era goală.

Au intrat acolo împreună, iar, în momentul în care a ajuns înăuntru, ea a lăsat braţul lui Malcolm. Acesta s-a agitat pe lângă uşă, iar Daphne şi-a dat seama că o încuia – sau cel puţin încerca, mâinile tremurându-i atât de tare încât abia putea să tragă zăvorul. El s-a întors spre ea şi a rânjit.

— Iată, acum nu ne va mai deranja nimeni în timp ce vorbim.

— Ce vrei?

— Să îţi fie ruşine, Daphne! Eşti atât de grăbită! A ridicat degetul spre ea. Vreau să te curtez aşa cum o fac oamenii civilizaţi, nu ca un miner pe drăguţa lui.

Daphne a ignorat acea glumă învechită, iar Malcolm s-a dus direct spre locul în care se aflau mai multe sticle cu băuturi alcoolice. Şi-a turnat un pahar, l-a dat pe gât şi apoi şi-a turnat altul. Dacă mai continua într-un astfel de ritm, avea să cadă lat pe podea înainte să poată să îşi ducă şantajul până la capăt.

S-a întors, plescăind.

— Rudele răposatului tău soţ au gusturi fine în ceea ce priveşte băutura. Şi-a sprijinit şoldul de biroul masiv din spatele lui. Aşa, unde rămăsesem?

— Explicai de ce eşti aici.

El a ridicat din umeri într-un mod exagerat.

— Cum altfel şi-ar petrece seara o pereche de logodnici, dacă nu împreună?

— Nu suntem logodiţi şi nici nu vom fi. Niciodată.

Ceva din atitudinea lui Daphne a ajuns la el chiar şi prin ceaţa densă de beţie care îl înconjura.

— De ce eşti atât de îndrăzneaţă dintr-odată, neruşinato? Crezi că voi ezita să folosesc dovezile pe care le am dacă nu îmi dai ce vreau? Viaţa ta jalnică nu va mai

merita să fie trăită din momentul în care îţi voi compromite reputaţia – şi pe cea a fiilor *noştri*.

Daphne a lăsat să i se citească pe chip toată ura pe care o resimţea faţă de el.

— Ai primit singurii bani pe care ţi-i voi da vreodată! Dacă ai fi deştept, ai fi recunoscător pentru cât ai primit şi ţi-ai vedea de viaţa ta. Dar ştiu că eşti departe de a fi un om deştept.

Malcolm a mijit din ochi, cu paharul de băutură uitat în mână.

— Ce?!

Singurul cuvânt pe care îl rostise era plin de toată răutatea de care Daphne ştia că era în stare. Avea aceeaşi privire pe care unchiul lui, Sir Walter, i-o aruncase mamei ei în fiecare zi a căsniciei lor. Ambii bărbaţi detestaseră faptul că existenţa lor depindea de femei de o condiţie inferioară.

Daphne şi-a amintit ultima dată când acea repulsie a lui Malcolm o rănise – în ziua fatidică în care el o agresase în pădure, chiar lângă Whitton Park.

— Ştii cum se numesc fetele ca tine? o întrebase el, fără să aştepte un răspuns, în timp ce o lipise de un copac. Se numesc târfuliţe.

Daphne fusese mai uimită de acea expresie vulgară decât de comportamentul lui ameninţător. Malcolm profitase de scurta ei ezitare şi se aruncase asupra ei, lovind-o cu capul de copac atât de tare, încât căzuse la pământ, în stare de inconştienţă.

Iar apoi o violase.

Amintirea a ceea ce îi făcuse el planase ani la rând în ungherele ascunse ale minţii lui Daphne. Nu fusese niciodată prea departe de gândurile ei conştiente, dar o înăbuşise şi o ţinuse ascunsă. Până acum.

Corpul lui Daphne tremura de parcă s-ar fi răcit subit, dar era fierbinte peste tot – chiar şi ochii îi erau fierbinţi. Aburul care ieşea din ea părea să se rostogolească în valuri, împâclându-i vederea deja slabă. Prin valul acela de furie fierbinte, a clipit la agresorul ei şi a dat frâu liber urii care se strânsese în ea timp de mai mult de un deceniu.

— Am o scrisoare aşternută pe hârtie, semnată şi legalizată de regretatul lord Davenport în faţa unui magistrat. Scrisoarea avertizează că ai putea încerca să mă şantajezi.

I-a aruncat un zâmbet plin de ostilitate.

— Poţi să faci orice vrei, bineînţeles, dar nu vei pune niciodată mâinile tale respingătoare pe nici un alt bănuţ din fondurile fiului meu. El este contele de Davenport şi nu ai cum să schimbi asta pentru nimic în lume.

Daphne nu i-a spus că a doua zi de dimineaţă *ea* avea de gând să schimbe acea situaţie, reducându-l pe fiul ei doar la simpla condiţie de Lucien Redvers.

Malcolm a vrut să îşi aşeze paharul pe birou, dar nu a nimerit tăblia, aşa că acesta a căzut, neobservat, pe covor.

— Minţi! Lord Davenport nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Mai ales dacă a aflat că tu l-ai păcălit.

Daphne a râs, realmente foarte amuzată.

— Eşti chiar mai prost decât credeam, ca să spun aşa. Contele ştia *exact* ce s-a întâmplat şi ştia *exact* cât eşti de mizerabil şi ştia *exact* ce să facă pentru a te opri. Ea a fost încântată de expresia şocului care s-a văzut limpede pe faţa lui palidă, umflată. Ştia că într-o bună zi, după ce vei fi terminat de tocat banii soţiei tale, urma să te apuci le dai târcoale rudelor tale mai înstărite, ca un câine care cerşeşte resturi.

Mânia lui Daphne dăduse în clocot, iar ea nu a mai făcut niciun efort pentru a şi-o domoli. Furia din ochii lui ar fi trebuit să o tempereze, dar, în schimb, a stârnit-o şi mai tare.

La un moment dat, deşi se afla de cealaltă parte a camerei, privind-o cu gura căscată, Malcolm a ajuns rapid lângă ea şi a izbit-o puternic de un raft al bibliotecii. Lui Daphne i-a explodat vederea în fulgere albe, înfricoşătoare. A alunecat pe podea, cu Malcolm peste ea.

— Târfă mincinoasă, a spus el printre dinţii încleştaţi, strângând-o de gât suficient de tare încât să rămână fără aer.

Daphne s-a zvârcolit şi s-a răsucit sub el, lovindu-l cu

pumnii, zgâriindu-l pe mâini, dar vederea i se înceţoşa din ce în ce mai mult, iar pieptul îi ardea din cauza lipsei de aer. Braţele i-au devenit prea grele ca să le mai poată ridica, iar camera a început să se întunece în faţa ochilor ei...

Dintr-odată, mâinile care o sufocau au dispărut şi greutatea i s-a ridicat de pe piept. Daphne s-a rostogolit pe o parte, sufocându-se, tuşind şi gâfâind după aer.

Când a deschis ochii, primul lucru pe care l-a văzut a fost Hugh, cu mâinile în jurul gâtului lui Malcolm, ţinându-l ridicat la o distanţă de un metru de podea, sprijinit de un raft cu cărţi.

Chipul vărului ei era purpuriu-închis, iar ochii i se roteau în cap. Daphne s-a ridicat în picioare şi s-a dus, clătinându-se, spre Hugh.

— Opreşte-te! a spus ea cu voce aspră, apucându-l fără vlagă de mâinile lui la fel de puternice ca nişte chingi. Opreşte-te sau îl vei ucide, Hugh. L-a tras de braţe. Hugh... Hugh! L-a lovit de câteva ori peste antebraţe, dar era ca şi cum ar fi încercat să mişte o trăsură fără roţi. A strâns pumnul şi l-a lovit în umăr cu toată puterea. *Hugh!*

Singurul rezultat a fost o durere care tot ei i-a explodat în mână şi în braţ.

Hugh s-a întors spre ea.

— L-ai lăsa pe porcul ăsta să trăiască?

Cuvintele lui erau ca nişte scântei fierbinţi ţâşnind din forja unui fierar, iar pupila îi devenise un crater negru. Mâna i s-a strâns şi mai tare în jurul gâtului lui Malcolm.

— Nu îmi pasă *deloc* de el, dar nu vreau să te văd atârnând în ştreang! a strigat Daphne.

L-a tras cu toată puterea, dar nu a putut să îi clintească braţul. Atunci când a renunţat să îl mai strângă de gât pe Malcolm, privirea lui Hugh încă mai era aţintită în ochii lui Daphne. Ea nu i-a anticipat mişcarea şi ar fi căzut dacă Hugh nu ar fi sprijinit-o, în timp ce corpul inert al lui Malcolm a alunecat pe podea.

Daphne s-a îndepărtat de Hugh şi s-a lăsat în genunchi, lângă Malcolm. Pulsul lui bătea puternic, chiar

dacă era neregulat.

„Slavă Domnului!”

S-a sprijinit de raft şi a închis ochii. O pereche de braţe au cuprins-o de umeri şi Hugh a ridicat-o, lipind-o de pieptul lui. A dus-o la canapea şi a aşezat-o, iar apoi s-a ghemuit lângă ea, ţinând-o de mână.

— Cum te simţi?

— Fără aer.

Expresia lui era sumbră.

— În tot acest timp, nu ai putut să respiri.

Ea a aruncat o privire spre uşa bibliotecii.

— Malcolm a blocat-o, cum de ai putut să intri?

Hugh a arătat spre o uşă care părea că ascundea un dulap mare.

— Este o intrare secretă, proiectată pentru cine ştie ce scop tenebros, de mult uitat. În copilărie, obişnuiam să mă joc aici, împreună cu Melinda şi cu John.

— De unde ai ştiut că eram aici?

— Te-am văzut atunci când te-ai întors pentru a mă evita. Te-am urmărit din priviri în timp ce îţi croiai drum prin mulţime. A zâmbit. Ai lăsat câteva victime în urma ta.

Şi-a plimbat degetul în jos pe obrazul ei, oprindu-se sub bărbie, pe care i-a ridicat-o astfel încât să o poată vedea mai bine.

— Se pare că am obiceiul de a te întrerupe atunci când vrei să îl pedepseşti pe Hastings.

— De data asta, nu am fost prea norocoasă. Fără ajutorul tău, nu aş mai respira acum.

Hugh a aruncat o privire spre silueta încă lipită de podea a lui Malcolm, iar faţa i s-a întunecat. S-a ridicat în picioare.

— Ce vrei să fac cu el? Ai putea să îl duci în faţa unui magistrat. Mi-ar face o deosebită plăcere să îţi fiu martor. Sau aş putea avea grijă de el într-un mod mai discret.

Daphne s-a cutremurat în faţa semnificaţiei acelei ultime propuneri.

— Nu vreau să atrag atenţia unui magistrat. Malcolm poate să se ducă de unde a venit. Nu cred că voi mai avea

şi alte probleme cu el.

— Daphne, eu nu…

— Te rog, Hugh!

Hugh a privit-o lung şi intens.

— Aceasta este o greşeală.

— Este ceea ce îmi doresc.

În cele din urmă, el a dat din cap.

— Foarte bine, voi face aşa cum spui tu. Haide, e timpul să te aranjezi, astfel încât să putem pleca fără prea multă zarvă.

A luat-o de mână şi a condus-o la o oglindă mare, privind-o cum îşi aranja părul şi îşi îndrepta ţinuta.

— Mă tem că te-ai ales cu destul de multe vânătăi, a spus el. A făcut o grimasă la vederea urmelor deja vizibile din jurul colierului ei cu safire. Îţi voi aduce şalul, ar trebui să ascundă majoritatea semnelor. Apoi Hugh s-a uitat la Malcolm. Te descurci dacă te las singură câteva clipe? Trebuie să îmi chem vizitiul şi să îi spun mătuşii mele că te duc acasă.

— O, nu, Hugh, nu poţi să pleci atât de devreme de la propriul tău bal!

El nu a răspuns. În schimb, a condus-o la un scaun aşezat cu faţa către locul în care zăcea Malcolm, dar aflat departe, în colţul opus al camerei.

— Voi veni repede. Dacă face vreo mişcare, îl poţi lovi cu asta. A luat de pe masă o statuetă de marmură şi i-a întins-o. Apoi, brusc, a zâmbit, expresia de pe faţa lui făcând ca inima lui Daphne să o ia la galop. Sau pur şi simplu loveşte-l, dacă aşa îţi vine.

*

Hugh s-a întors puţin mai târziu, însoţit de vizitiul său, Wilkins, un bărbat în vârstă, care nu zâmbea niciodată. Cei doi s-au uitat la Malcolm, care încă zăcea întins pe jos, şi au schimbat câteva cuvinte cu voce joasă înainte ca Wilkins să plece.

Hugh i-a aranjat lui Daphne şalul în jurul gâtului şi al

umerilor şi a făcut câţiva paşi în spate.

— Strică imaginea rochiei tale superbe, dar gâtul tău are deja mai multe culori şi, în acest moment, cel mai bine este să sacrifici moda. I-am spus mătuşii Letitia că ai o durere de cap. Hugh şi-a îndreptat bărbia spre corpul inert a lui Malcolm. Wilkins îl va duce acolo unde este cazat. Acum vino, înainte să dea cineva buzna aici.

Oaspeţii erau la cină, aşa că Daphne şi Hugh s-au îndreptat spre intrarea servitorilor fără a mai fi opriţi de cineva. Trăsura familiei Davenport îi aştepta în faţa grajdurilor. Era foarte întuneric pe aleea îngustă, iar Daphne nu a reuşit să îi vadă faţa lui Hugh în timp ce trăsura se îndepărta de Thornhill House.

— Mulţumesc, Hugh.

— Pentru ce? a întrebat el pe acelaşi ton obişnuit, provocator.

Iar ultima rămăşiţă de autocontrol a lui Daphne a dispărut.

— Pentru că mi-ai salvat viaţa, idiotule!

Oare omul acesta nu putea fi *niciodată* serios?

Râsul lui a invadat întunericul.

— E a doua oară în noaptea asta când mă faci idiot. Încep să cred că îţi place de mine. În plus, nu ştiu de ce îmi mulţumeşti. Dacă aş fi fost mai atent la tine, nu ar mai fi nevoie să îţi ascunzi vânătăile o lună de zile de acum încolo. După o scurtă pauză, a adăugat: Dar, dacă vrei cu adevărat să îmi mulţumeşti, poţi face asta mai târziu, aşa cum îmi doresc eu.

Daphne se îndoia că el avea să mai fie la fel de drăgăstos după ce ea avea să îi spună totul.

Capitolul 17

Hugh i-a întins pălăria şi mănuşile lacheului care îi aştepta la Davenport House, iar apoi s-a întors spre Daphne.

— Vrei să mergem în bibliotecă? a întrebat-o el.

— Voi veni imediat.

Înainte de a avea cu el acea discuţie lămuritoare, Daphne trebuia să îşi vadă fiii. A intrat în camera pe care o împărţeau gemenii şi a văzut că aceştia dormeau adânc. O lumânare fusese lăsată aprinsă într-un suport de perete de lângă uşă, deoarece Lucien era îngrozit de întuneric, deşi n-ar fi recunoscut asta niciodată.

Chiar şi în somn, cei doi băieţi erau foarte diferiţi. Lucien îşi dăduse la o parte păturile şi dormea cu un picior gol atârnat la capătul patului. Richard dormea perfect întins în mijlocul patului, cu pătura trasă cu grijă până sus şi aranjată în jurul lui. Aveau să supravieţuiască oricărei situaţii care ar fi survenit începând cu a doua zi; da, să supravieţuiască toţi trei, fără nicio îndoială. Daphne i-a sărutat şi a stins lumina, iar apoi s-a îndreptat spre bibliotecă.

A intrat, iar Hugh, care se afla la fereastră, s-a întors spre ea.

— Băieţii sunt bine?

De unde ştia el că ea se dusese să îi vadă pe gemeni?

— Da, dorm tun. I-ai putea ucide în paturile lor fără să îi trezeşti. Daphne s-a aşezat pe canapeaua cea mare de piele care se afin lângă şemineu, în care Hugh trebuia să fi aprins focul între timp. Era bucuroasă că era cald, fiindcă simţea că frigul o pătrunsese până la os.

— Vrei ceva de băut? a întrebat el.

— Un pic de vin de Xeres, poate.

Ea a luat din mâna lui paharul cu lichid de culoarea chihlimbarului şi l-a băut repede, tăria alcoolului făcând-o să respire greu.

Hugh a ridicat din sprâncene, dar s-a aşezat pe scaunul din faţa ei fără să spună nimic.

Daphne îi privea mai degrabă picioarele, decât faţa.

— În seara asta trebuie să îţi mărturisesc ceva ce am sperat întotdeauna să rămână secretul meu personal.

Muşchii de sub satinul negru, neted, al pantalonilor lui s-au încordat pe măsură ce îşi întindea picioarele şi îşi

încrucişa gleznele.

— Malcolm Hastings este tatăl fiilor tăi.

Daphne a ridicat capul brusc.

— Cum? Cine…?

— Văzându-l pe Malcolm în seara asta, am făcut chiar eu legătura.

Daphne a rămas cu gura căscată.

— El te şantajează, presupun? a întrebat Hugh.

Fără să scoată un cuvânt, ea a dat din cap în semn că aşa era. Reproşul şi durerea i-au străfulgerat chipul lui Hugh.

— De ce nu mi-ai spus, Daphne?

Era ultimul lucru pe care ea se aştepta să îl audă din gura lui; ultimul lucru.

— Eu… mi-a fost frică de ce ai fi putut să crezi.

— Şi ce aş fi putut să cred?

— Că l-am înşelat pe Thomas atunci când m-am căsătorit cu el.

Hugh a clătinat din cap.

— Speram să ai o impresie mai bună despre mine, dar cred că nu am făcut prea multe ca să merit o astfel de impresie.

Dezamăgirea din vocea lui a făcut-o pe Daphne să închidă ochii. L-a auzit oftând.

— Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat? i-a cerut el.

Daphne a deschis ochii şi a văzut că expresia lui era răbdătoare – aşa cum o avea ori de câte ori fiii ei sau Lady Amelia sau oricine altcineva ar fi avut nevoie de o îndrumare blândă. Cum de se putuse gândi vreodată că el nu ar fi crezut-o?

— Malcolm m-a agresat.

Hugh a rămas tăcut, dar parcă s-a făcut mai frig în încăpere.

Daphne şi-a coborât privirea la podeaua dintre ei, vederea modelelor complexe şi repetitive ale covorului liniştind-o într-o oarecare măsură.

— Atunci când a devenit evident că mama mea nu-i putea oferi un fiu, Sir Walter l-a adus pe Malcolm să

locuiască la Whitton Park. Abia trecusem de vârsta copilăriei, iar el era deja un tânăr bărbat. Dar, chiar şi aşa, nu ne-am înţeles niciodată. A făcut lucruri îngrozitoare, m-a batjocorit, a insultat-o pe mama – dar nu m-a atins niciodată atâta vreme cât a trăit unchiul lui. Malcolm nici măcar nu a aşteptat să treacă un an de la moartea lui Sir Walter şi a şi început să organizeze petreceri în casă – întâlniri la care el şi prietenii lui jucau cărţi de dimineaţă până seara. Uneori aducea chiar şi femei. Am făcut tot ce am putut pentru a-i evita atât pe el, cât şi pe prietenii lui, dar a devenit din ce în ce mai dificil să o fac. Într-o zi, m-am întâlnit cu întregul grup în timp ce mă plimbam. M-au tot bătut la cap să mă alătur lor şi să trag şi eu cu pistolul, distracţie despre care ei spuneau că le mai omora plictiseala. Ea a râs amar. Ce ar putea fi mai ciudat decât o fată care trage cu un pistol? Oricum, eu… M-am întrecut cu Malcolm şi l-am învins, iar ei au râs de el şi l-au batjocorit. M-a găsit după aceea, pe când rămăsesem singură. Era furios, după cum mi-a spus-o chiar el. Ei bine, nu contează ce a spus. Am fugit, iar el m-a urmărit în pădure, m-a atacat şi… ca să o spun fără ocolişuri, m-a violat. Daphne a rostit cuvintele repede, înainte de a-şi pierde cumpătul. M-a lovit destul de tare încât şi îmi pierd cunoştinţa. Din fericire, nu îmi amintesc evenimentul propriu-zis. Desigur, adevărul celor întâmplate a devenit o certitudine câteva săptămâni mai târziu.

Un zgomot puternic a făcut-o să îşi ridice privirea. Din paharul pe care Hugh îl ţinuse în mână numai rămăsese decât o grămăjoară de cioburi împrăştiate pe covor, iar de pe degetele lui picura sânge amestecat cu coniac.

Daphne s-a ridicat într-un suflet şi s-a lăsat în genunchi lângă scaunul lui, luându-i mâna într-a ei. Era încleştată, având forma unei gheare rigide. Faţa lui era împietrită de parcă ar fi fost sculptată în granit şi avea aceeaşi expresie înfiorătoare pe care o avusese şi mai devreme.

— Hugh?

El a încercat să se îndepărteze.

— Nu-i nimic.

— Ba da, este. Dă-mi batista ta.

Îşi dorea să fi avut atâta minte încât să îşi fi luat ochelarii. În schimb, a trebuit să găsească pe pipăite câteva cioburi înfipte în palma lui.

Odată ce a fost sigură că le găsise pe toate, a înfăşurat bucata de pânză în jurul degetelor lui rănite.

Şi-a ridicat privirea.

— Ar trebui să îţi aduc nişte plasturi, Hugh.

— Mai târziu.

Faţa lui era şocant de palidă. Chiar şi buzele, de obicei atât de pline şi de senzuale, erau subţiri şi cenuşii. El a ajutat-o să se ridice, a condus-o înapoi la canapea şi s-a aşezat lângă ea.

— Unchiul meu s-a căsătorit cu tine după ce ai aflat că erai însărcinată?

Vocea lui era calmă şi inexpresivă.

— Da. A fost o căsătorie numai pe hârtie, Hugh. Nu am trăit niciodată ca soţ şi soţie.

Hugh a închis rapid ochiul şi a expirat.

— Şi Hastings nu a bănuit nimic?

— Eu, mama şi Rowena am fost foarte atente să păstrăm secretul faţă de oricine altcineva – chiar şi faţă de Fowler, slujnica mea. Ea şi-a muşcat buza. Deşi mama era destul de bolnavă, înainte să moară, a făcut tot posibilul să vorbească cu Thomas.

Degetele lui Daphne erau încleştate atât de tare, încât încheieturile i se albiseră.

— Eu cred că ceea ce mi-a făcut Malcolm i-a grăbit moartea. Thomas a spus că trebuia să ne căsătorim imediat – fără perioada obişnuită de doliu. A spus că justificarea noastră publică pentru a nu aştepta trebuia să fie aceea că era nepotrivit pentru o fată în vârstă de şaptesprezece ani să locuiască sub acelaşi acoperiş cu vărul ei de douăzeci şi cinci. Thomas a avut grijă de toate – şi chiar m-a adus la Lessing Hall înainte de nuntă şi m-a asigurat că nu trebuia să îl mai văd pe Malcolm. Şi nu l-am mai văzut – până în ziua în care te-ai întors la Lessing Hall.

— Acolo, în poiană, a încercat să te şantajeze, iar tu l-ai atacat.

— Da, dar l-am atacat numai după ce a încercat să…

Chipul lui Hugh s-a întunecat, iar Daphne s-a grăbit să continue:

— Mi-a spus că îmi dădea timp să mă pregătesc, iar eu trebuia să îmi demonstrez bunele intenţii făcându-i cât mai curând o plată de o mie de lire sterline. Mai apoi am ezitat şi m-am frământat ca o proastă, sperând să apară un miracol. Daphne s-a uitat ţinta la el. De aceea am întârziat atât de mult să îţi spun totul. Problema asta era *crucială* pentru mine! Nu înţelegi, Hugh? Ea s-a grăbit să adauge: Habar nu aveam că ieşirea din impas la care speram – o modalitate de a-l opri definitiv pe Malcolm – mă aştepta la Londra. Daphne a mărturisit, cu o grimasă: În cele din urmă, i-am dat banii.

Hugh se uita prin ea, de parcă ar fi văzut altceva sau pe altcineva.

— Te rog, Hugh, nu te supăra pe mine!

Privirea lui a devenit tăioasă, iar sprâncenele i-au ajuns ca două linii drepte.

— Supărat? *Pe tine?*

— Da, pentru că sunt banii tăi cei pe care i-am dat.

Fruntea lui s-a încreţit.

— Despre ce naiba vorbeşti, Daphne?

— Banii cu care l-am plătit pe Malcolm aparţin contelui de Davenport – ţie.

— Doamne, iubito! Astea-s numai rahaturi.

Daphne nu ştia ce o şocase mai mult – atitudinea lui, sau cuvântul „rahat” rostit cu voce tare.

Şi-a fluturat, cu indiferenţă, mâna care îi rămăsese nevătămată.

— Vom reveni la asta într-o clipă. Dar mai întâi vreau să ajung la finalul acestei afaceri cu Hastings. Despre ce dovezi te-am auzit vorbind?

Daphne i-a povestit despre întâlnirea ei cu Sir Marcus şi despre scrisorile lui Thomas.

— Vrei să ţi le aduc? a întrebat ea.

— O să le văd mai târziu. El s-a uitat în gol, clătinând din cap. Cred că Hastings a fost cel care mi-a tăiat şaua – sau, cel puţin, i-a cerut servitorului său s-o facă. Pare un lucru prostesc, dar nu trebuie să uităm că Hastings însuşi e un prost sadea. Pot doar să presupun că ar fi fost gata să îi asigure viitorul lui Lucien doar în cazul în care eu aş fi descoperit întreaga poveste. Sau, a adăugat el aruncându-i o privire lui Daphne, în cazul în care mi-ai fi mărturisit tu, în cele din urmă, adevărul.

Faţa lui Daphne a luat foc.

— Aş fi făcut-o, Hugh. Am decis…

El şi-a pus unul dintre degetele lui mari mare peste buzele ei.

— Şştt, dragă! Ne vom ocupa de asta într-o clipă. A zâmbit şi a continuat: Hastings trebuie să se fi gândit că, în cazul în care mă putea scoate din ecuaţie, era liber să se însoare cu tine fără să îşi mai facă griji cu privire la orice amestec din partea cuiva.

— Dar ar fi trebuit să fi ştiut că nu aveam să mă mărit *niciodată* cu el, indiferent cu ce m-ar fi ameninţat.

— Cred că îi supraestimezi inteligenţa – sau, cel puţin, luciditatea. Certitudinea seacă din vocea lui a făcut-o să zâmbească.

— Chiar şi aşa, nu îmi vine să cred că ar fi fost suficient de îndrăzneţ să încerce să te ucidă, şi încă într-un mod care să nu îi garanteze rezultate certe.

Hugh a ridicat din umeri.

— Sunt de acord, dar dacă nu a fost Malcolm, atunci cine altcineva ar fi putut să o facă?

Daphne s-a uitat ţintă la mâna lui rănită, pe care i-o ţinea în mâinile ei.

— Am fost îngrozită că ai fi putut crede că fusesem eu – la urma urmei, eu sunt cea care ar fi avut de câştigat.

Hugh a pufnit:

— Nu fi proastă!

Auzind cu câtă siguranţă vorbise el, Daphne şi-a înăbuşit un zâmbet.

— Poate că persoana care a făcut-o nu a vrut să te

omoare, ci să îţi dea o lecţie.

— *O lecţie?*

— Este posibil…

— Da, ce este posibil? a îmboldit-o el.

Daphne ştia că mai degrabă gelozia, nu vreo convingere fermă, era motivul pentru care se simţea îndemnată să rostească anumite vorbe, dar nu se putu opri să spună:

— Mi-a fost teamă să îţi mărturisesc asta, milord, dar nu îmi iese din minte faptul că William Standish este supărat pe tine. Foarte supărat.

Sprâncenele lui Hugh – deja înălţate – s-au ridicat şi mai mult.

— Ai recunoscut asta chiar tu, atunci când mi-ai povestit că l-ai crezut supărat pe tine fiindcă l-ai trimis cândva înapoi în Anglia. Este posibil să fie supărat pentru alt motiv? Poate că nu pentru o pricină care să ţină de el, ci de sora lui?

Iată! O spusese!

Hugh a clipit.

— Crezi că William mi-a tăiat chinga şeii pentru a-şi răzbuna sora?

Un astfel de lucru părea complet nebunesc atunci când era rostit cu voce tare. De asemenea, totul sunase ca o afirmaţie a unei femei geloase, partea cu gelozia fiind purul adevăr. Daphne ar fi vrut să se deschidă podeaua şi să o înghită.

— Draga mea Daphne… El şi-a strecurat un braţ şi a cuprins-o pe după umeri, mângâindu-i pielea braţului cu degetele lui mari şi calde. Mi-am dat seama aproape de la început că ai un intelect impresionant, dar acum văd că ai şi o imaginaţie uluitoare. Aceasta este a doua oară când pomeneşti de aventurile mele amoroase corelându-le cu oameni care, chipurile, ar dori să mă omoare. Eu sunt mulţumit că tu crezi că nasc astfel de pasiuni. Sunt, de asemenea, încântat şi de părerea ta despre virilitatea mea. Şi sunt *extrem* de fascinat să aflu de ce fel de acţiuni presupune imaginaţia ta că sunt în stare pentru a stârni o

dorinţă atât de îndelungată de răzbunare. I-a zâmbit. Dar vom vorbi mai târziu despre astfel de lucruri. I-a sărutat vârful nasului. Chiar acum voi clarifica suspiciunile tale cu privire la Meg Standish şi la presupusa sete de răzbunare a fratelui ei. Cred că ţi-am povestit că eu, Meg şi William am crescut ca fraţii?

Ea a dat din cap în semn că da.

— Când Meg a aflat că era însărcinată, primul om la care a venit am fost eu. Mi-a mărturisit că tatăl copilului nu era altul decât Blake. Hugh a zâmbit la auzul suspinului de surpriză scos de Daphne. Meg se temea că, dacă afla asta vreodată, Will l-ar fi ucis pe Blake. I-am dat dreptate – Will ar fi făcut-o fără doar şi poate, chiar dacă după aceea ar fi atârnat şi el în ştreang. Toată povestea s-a întâmplat chiar înainte ca eu şi Will să plecăm în călătoria noastră fatidică. Degetele lui, care încă se plimbau pe umărul lui Daphne, trasau urme pe pielea ei. Reputaţia mea era deja compromisă, aşa că am pus-o pe Meg să spună că eu eram tatăl.

Expresia uimită a lui Daphne l-a făcut să chicotească.

— Te văd acum imaginându-ţi că sunt un fel de martir. Dar nu sunt – nu m-a costat nimic să accept responsabilitatea, iar asta a însemnat foarte mult pentru Meg. Este trist, dar adevărat, că o femeie care dă naştere unui bastard al unui aristocrat e tratată mult mai bine de cei din clasa ei socială decât dacă naşte bastardul unui măcelar. Meg mi-a acceptat oferta şi am mers amândoi să vorbim cu fratele ei. L-a minţit pe Will spunându-i că un bărbat care stătuse ia hanul local o lăsase însărcinată. Când i-am destăinuit lui Will ce intenţionam să facem eu şi Meg, el s-a înfuriat, dar nu putea să mă oprească, aşa că mi-am făcut cheful, în cele din urmă. Hugh a zâmbit, fără îndoială că la amintirea modului în care *îşi făcuse cheful.* Pentru a da mai multă greutate zvonurilor, înainte să plec din Anglia i-am solicitat avocatului meu să întocmească actele pentru crearea unui cont de economii al cărui beneficiar să fie copilul lui Meg. Prin asta urmăream un dublu scop: ca ea şi cel mic să nu ducă lipsă de nimic şi să

se confirme bănuiala că băiatul era fiul meu. Cu siguranţă că bănuiala asta a funcţionat de minune în ceea ce te priveşte, a tachinat-o el, lipind-o mai strâns de corpul lui.

Daphne a înghiţit în sec, atât din pricina poveştii pe care tocmai o auzise, cât şi din cea a senzaţiilor pe care i le-a stârnit apropierea lui.

Hugh a devenit serios.

— Mai ai şi alte întrebări cu privire la acest subiect?

Daphne a clătinat din cap în semn că nu, prea stânjenită ca să vorbească.

— Excelent. Aş vrea să abordez acum subiectul Euphemia Marlington. În primul rând, îmi cer scuze pentru că nu ţi-am dat explicaţii pe loc.

Ea a deschis gura pentru a-i spune că nu avea dreptul să aştepte nicio explicaţie din partea lui, dar Hugh i-a pus din nou un deget pe buze.

— Poţi, te rog, să mă laşi să termin?

Daphne a dat din cap în semn că era de acord, dar el nu şi-a luat imediat degetul de pe buzele ei. În schimb, pupila i-a scos scântei în vreme ce el s-a aplecat şi a înaintat spre ea, cu privirea aţintită la gura ei. Dar apoi s-a oprit, a inspirat adânc şi a mormăit ceva neinteligibil.

— Înţeleg cum ar fi putut arăta toată scena pe care ai surprins-o între mine şi Mia, dar în noaptea în care ne-ai văzut nu îi ofeream nimic altceva decât îmbărbătare. Era îngrozită de întoarcerea acasă după aproape douăzeci de ani. Nu am putut să îţi dezvălui identitatea ei. Nu era secretul meu, ca să pot să îl divulg. Hugh a inspirat, iar apoi a expirat încet. Recunosc că nu am fost un sfânt în tinereţe, nici în anii în care am stat departe de Anglia, dar de când m-am întors aici nu am dorit decât o singură femeie. Şi-a trecut uşor degetul peste braţul şi peste umărul ei, iar apoi i-a luat bărbia în mână. Tu trebuie să ştii cine este acea femeie. I-a mângâiat uşurel maxilarul, iar asprimea degetelor lui i-a făcut lui Daphne pielea de găină. Chiar şi crezând că ai fost soţia unchiului meu… S-a oprit şi a făcut o grimasă, iar apoi a reluat: *Cu adevărat* soţia lui şi mama copiilor săi, nu mi-am putut înfrâna sentimentele faţă de

tine. Nu m-am priceput niciodată să îmi refuz ceea ce îmi doream. S-a aplecat ca să îi mângâie buzele cu gura. Şi te doresc foarte mult, foarte mult, dragostea mea.

Daphne a devenit fierbinte, iar apoi s-a răcit toată.

— Vrei sa fii… iubitul meu?

O durea şi o speria să fie atât de directă, dar nu mai putea face faţă incertitudinilor.

Hugh a zâmbit.

— Printre alte lucruri.

— Alte… lucruri?

— Da, multe alte lucruri. Şi mi se pare corect să fie aşa, de vreme ce m-am întors acasă din pricina ta.

— A mea?

Hugh a dat din cap, solemn.

— Da, a ta. Văzându-i nedumerirea, el a zâmbit. În ultimul an, Will mi-a trimis două scrisori. Una în care m-a informat că unchiul meu se afla pe patul de moarte şi o a doua în care spunea că primise două scrisori de ameninţare la adresa ta.

— A mea?

Daphne vorbise precum papagalul lui Hugh, numai că mai puţin articulat.

— Da, a ta şi a băieţilor.

— Băieţii sunt în pericol?

Daphne a simţit că îi exploda mintea. S-a ridicat în picioare.

— Uşurel, iubire, a spus Hugh trăgând-o înapoi cu blândeţe. Fiii tăi sunt la etaj, în siguranţă, în paturile lor. De asemenea, Kemal doarme în cămăruţa de lângă sala lor de studii.

— *Este adevărat?*

— Da, este adevărat. Scrisorile sunt motivul pentru care m-am întors – am vrut să mă asigur că tu şi fiii tăi eraţi în siguranţă. Am încercat din răsputeri să aflu dacă vă păştea cumva vreun pericol, deşi nu cred, la urma urmei, că a existat cu adevărat vreo ameninţare.

Daphne a auzit cuvintele, dar nu le-a putut înţelege sensul.

— Ai venit aici pentru o femeie pe care nu o cunoşteai şi pentru fiii ei, dintre care cel mai mare îţi uzurpase locul?

Hugh a râs.

— Deşi eşti o femeie inteligentă, uneori te comporţi ca o gâsculiţă. Ai impresia că pe mine mă interesează vreun pic ceea ce tu ai denumit „Jocul meu”? O poziţie într-o societate pe care eu am abandonat-o acum aproape două decenii? Ţi se pare că îmi lipseşte bogăţia şi vreau ceea ce îi aparţine fiului tău? A clătinat din cap. Nu, Daphne. Vreme de aproape douăzeci de ani, locul meu a fost oriunde, *dar* nu aici.

— Vei *pleca*?

— Nu părăsesc Anglia decât după ce aflu care anume e sursa acelor scrisori, chiar dacă sunt destul de sigur că e vorba de Hastings.

Daphne s-a străduit să îşi pună gândurile într-o oarecare ordine, dar tot ce a putut spune a fost:

— *Pleci.*

Hugh a ezitat, apoi a spus, ferm:

— Nu rămân în Anglia dacă tu nu poţi să fii cu mine. Nu vreau să rămân. Dar să ştii că, indiferent dacă vom fi sau nu împreună, nu voi contesta niciodată dreptul lui Lucien la titlu. Dimpotrivă, aş face tot ce îmi stă în putinţă ca să îl protejez pe fiul tău. Nu sunt interesat absolut deloc să devin contele de Davenport. Deloc. Te poţi baza pe cuvântul meu în această privinţă.

Daphne a debordat de emoţie – prea intensă ca să vorbească, sau chiar să gândească.

El i-a mângâiat obrazul.

— Îmi place pielea ta fiindcă îţi trădează emoţiile, iubito – iată unul dintre puţinele lucruri care m-au făcut să sper că îţi păsa de mine, cu toate că privirile tale superbe şi reci mă făceau mereu să îmi pierd speranţa. Ca răspuns la întrebarea ta, da, vreau să fiu iubitul tău, dar îţi cer ca şi tu să fii soţia mea.

— Dar…

— Scandalul?

Hugh a mângâiat-o pe gât.

Ea şi-a înclinat capul în semn de confirmare.

— Este adevărat, a spus el, fără să se oprească din mângâieri. Căsătorindu-ne, am încălca legea ecleziastică. Mulţi dintre reprezentanţii înaltei aristocraţii ne-ar izola, iar cercul nostru de relaţii s-ar diminua considerabil. Există o posibilitate – deşi foarte improbabilă – să ne conteste cineva uniunea.

Daphne a dat din cap în semn că înţelegea. Şi ea cercetase subiectul relaţiilor de rudenie.

— Dar sunt mai bogat decât Cresus şi mi-am petrecut întreaga viaţă protejându-mă pe mine şi pe cei dragi mie. Nu mă tem de asemenea ameninţări. Ceea ce mi se pare mai dureros este izolarea socială, care poate fi echivalentul... morţii prin o mie de tăieri[7], aşa cum e numită în China. De asta mă tem. În special pentru tine. Trebuie să ai în vedere o astfel de perspectivă, Daphne. Ai putea suporta aşa ceva? Ai *vrea* să suporţi aşa ceva? Şi ce zici de Lucien şi de Richard? Le-ai putea face asta lor – viitorului lor?

El a continuat să o sărute şi să o deruteze pe măsură ce vorbele tulburătoare îi ieşeau din gură. Lucrurile pe care le spunea erau adevărate, dar nu se referea deloc la el însuşi şi despre modul în care avea să fie afectat. Oare lui chiar nu îi păsa dacă avea să devină indezirabil în ochii înaltei societăţi? Dar ei?

El i-a luat lobul urechii în gură şi i l-a supt, iar gândurile lui Daphne s-au fărâmiţat precum cioburile unui pahar. Ea a clătinat din cap, ca şi când ar fi vrut să îndepărteze cioburile.

— Nu pot să îţi reproşez dacă nu iei o astfel de decizie, a spus el, interpretând gestul ei ca fiind unul de refuz. Fiii tăi trebuie să fie tot timpul pe primul loc.

Vocea lui era spartă şi stinsă.

Daphne a scos un geamăt surd şi s-a sprijinit de pieptul lui, uimită că putea fi atât de prostuţ.

— Cum poate un bărbat atât de inteligent să se

---

7 Străveche formă de tortură şi execuţie folosită in China, până la interzicerea ei în 1905

comporte uneori ca un gâscan? l-a tachinat ea. Mi-am petrecut toată viaţa la marginea societăţii – chiar şi atunci când eram căsătorită cu Thomas. Oamenii se uitau strâmb la mine şi bârfeau în şoaptă despre nepoata miner care profitase de un conte senil. A ridicat din umeri. Iar înainte de căsătorie – pe când locuiam cu Sir Walter şi cu Malcolm? Ei bine, am fost o altfel de proscrisă, claustrată, rămasă doar cu mama şi cu cărţile mele pentru a-mi ţine companie. Şi-a lipit chiar ea corpul de trupul lui tensionat, aflat în aşteptare. Îţi dai seama, nu-i aşa, că băieţii nu te vor cruţa după ce vor afla despre noi. Nu vei mai avea niciodată linişte.

Hugh a prins-o de umeri şi a ţinut-o la depărtarea dată de braţele lui întinse. Avea pe faţă o expresie pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată: uimire amestecată cu nelinişte.

— Parcă nu ai mai fi tu însăţi, Daphne. Tu te gândeşti de obicei foarte mult înainte să iei o decizie – în special una de o asemenea importanţă. Eşti sigură? *Absolut* sigură? Chiar dacă lăsăm scandalul deoparte, aminteşte-ţi că nu ai cunoscut aproape deloc plăcerile vieţii – nu ai cunoscut bărbaţii – şi că ar trebui să te întrebi dacă nu cumva ai vrea să guşti din aceste plăceri înainte să te dedici unei legături serioase? Fălcile lui s-au încleştat. Eu îţi acord răgaz ca să analizezi propunerea mea – indiferent de cât de mult timp ţi-ar trebui ca să ajungi la o concluzie.

Ea l-a luat de mână.

— Decizia mea pripită nu este deloc pripită. Crezi că eşti singurul care şi-a pus întrebări despre noi şi despre o posibilă legătură? M-am luptat şi m-am străduit să văd dincolo de felul tău de a fi – amabil, provocator – pentru a îmi da seama dacă aveai pentru mine vreun dram de preţuire şi de respect. Iar apoi…

Daphne şi-a muşcat buza.

— Iar apoi a apărut Mia, a completat Hugh.

Ea a dat din cap.

— Da, asta a fost… dificil pentru mine.

Hugh a chicotit şi a tras-o mai aproape de el.

— Cred că ţi-a trecut prin cap să mă omori.

— Nu, doar să te mutilez. Puţin. Ea s-a îndepărtat cu o oarecare dificultate. Nu am nevoie să mă mai gândesc. Cred că orice ruşine cu care eu şi fiii mei ne-am putea confrunta va fi umbrită de bucuria de a te avea lângă noi. Nu vreau un alt bărbat.

Avea faţa atât de înfierbântată la sfârşitul acelui discurs, încât era de mirare că nu leşinase până atunci.

Hugh şi-a lăsat capul pe spate şi a scos un hohot triumfător de râs, iar apoi a strâns-o cu putere la piept.

— Am minţit când am spus că eram dispus să îţi dau timp de gândire. El a vorbit ţinându-şi capul deasupra creştetului ei, cuvintele vuind ca nişte pietre care se rostogoleau. Şi l-aş zdrobi pe oricare bărbat care ar îndrăzni fie şi numai să se uite la tine. Vezi ce ticălos ai consimţit să iei de soţ? Dacă nu ai fi fost de acord cu propunerea mea, aveam de gând să te duc pe corabie şi să îmi fac de cap cu tine până când mi te-ai fi supus.

Daphne s-a cufundat în îmbrăţişarea lui, inhalându-i mirosul îmbătător până în rărunchi şi expirându-l după multe şovăieli.

— Încă ai putea face asta, a murmurat ea, lipită de pieptul lui cald.

— Daphne! a jubilat Hugh. Cât de păcătoasă eşti – şi cât de mult îmi place asta!

Daphne nici nu mai ştia de cât timp stăteau îmbrăţişaţi, când el s-a desprins şi s-a îndepărtat.

— Cred că încă nu am terminat de vorbit. Ai spus în repetate rânduri că ai câteva îngrijorări legate de… felul meu de a iubi carnal. Buzele lui frumoase s-au arcuit într-un zâmbet în timp ce i-a sărutat mâna. Dacă vrei să afli, trebuie să mă întrebi. Nu vreau să existe secrete între noi, cel puţin niciunul care să te poată face să îţi regreţi decizia mai târziu. Acum este şansa ta, milady. Odată ce eşti a mea, nu mai există cale de întoarcere.

Lui Daphne i s-a uscat gura atunci când a întâlnit privirea lui posesivă. Şi-a pus în gând să rămână calmă – pentru a rosti numeroasele întrebări care o chinuiseră chiar

de la sosirea lui.

— Ai vorbit despre plecare.

Lui Hugh i-a pierit zâmbetul, iar ea a simţit că înlăuntrul lui se dădea o luptă.

— Da, va trebui să fac asta din când în când.

La auzul acelor vorbe, ea a simţit o greutate în piept.

— Vei fi plecat multă vreme?

El a ezitat.

— Voi încerca să nu zăbovesc mult.

— Te vei întoarce mereu?

— Da, mă voi întoarce mereu.

— Vei pleca… des?

El i-a mângâiat braţul.

— Sper că nu.

Răspunsurile fuseseră mai scurte decât şi-ar fi dorit ea, dar nu îi putea cere să renunţe în totalitate la felul lui de viaţă, nu? Nici ea nu ar fi vrut să renunţe la al ei. Puteau să discute despre toate astea, vezi bine – pe larg, mai târziu. Deocamdată…

— Mai e ceva? a murmurat el.

— Ai avut multe iubite.

Ei i-a pierit vocea după ce a rostit ultimul cuvânt, iar apoi a strâns din dinţi, dorindu-şi să retragă spusele mult prea îndrăzneţe.

— Da, asta e adevărat.

Reacţia ei a fost una primară: un sentiment intens şi violent de gelozie, mai puternic decât orice trăise vreodată – orice, cu excepţia dragostei pe care o simţea pentru fiii ei, iar acum, pentru Hugh, Daphne a înghiţit în sec. Da, dragoste. Nu pasiune, nu dorinţă – ei, bine, parţial pasiune −, ci dragoste. Îl iubea şi ştia că ar fi trebuit să lase neatins acel subiect dureros. Dar acea parte raţională a minţii ei avea nevoie de mai mult.

— Cum poţi şti că îţi voi fi de ajuns, Hugh? Nu sunt o femeie care să te incite. Îmi plac cărţile, nu balurile.

El i-a strâns mâinile atât de tare, încât au durut-o.

— *Pentru că* am avut atâtea experienţe, încât am ajuns să ştiu ce vreau. Nu era nicio urmă de amuzament pe

chipul lui. Am cunoscut alte femei – *multe* alte femei –, dar nu am vrut niciodată să îmi petrec restul vieţii sau să cresc copii alături de vreuna dintre ele. Nu până acum.

Daphne ar fi vrut să îi prindă cuvintele care pluteau în aer şi să le ţină la piept, pentru a le savura iar şi iar. Să le…

— Dar tu, Daphne? Nu aş putea să îţi pun aceleaşi întrebări, în contrapartidă? Cum poţi fi sigură că eu sunt ceea ce vrei? Nu ai nicio experienţă în privinţa bărbaţilor sau în ceea ce priveşte amorul fizic. Cum poţi fi sigură că o să reuşesc mereu să te mulţumesc şi să te fac fericită?

Daphne a fost impresionată de raţionamentul lui. În spatele acelei întrebări se afla la fel de mult adevăr ca şi în întrebările pe care i le pusese ea. Nu existau garanţii, ci doar credinţă şi încredere. Şi iubire.

Ea a dat din cap.

— Sunt sigură.

El a scos un suspin adânc.

— Mă bucur extrem de mult că Hastings şi cruzimea lui violentă şi îngrozitoare nu te-au adus în stadiul de a nu mai accepta prezenţa unui bărbat în viaţa ta.

Şi Daphne se bucura la fel de mult.

Buzele lui Hugh s-au strâns, iar expresia plină de recunoştinţă i-a dispărut de pe faţă.

— Dacă în această seară aş fi ştiut dinainte ce ţi-a făcut, nu m-ai fi putut opri să îl omor, Daphne. Într-adevăr, am fost pe punctul să termin cu el. Intensitatea rece a privirii lui verzi a făcut-o pe Daphne să tremure, iar el a devenit imediat foarte grijuliu.

— Ţi-e frig?

— Nu tremur pentru că mi-e frig. Tremur pentru Malcolm şi pentru cât de aproape a fost ca asta să fie ultima lui zi de viaţă.

— Vrei să spui că ar fi fost o mare pierdere pentru tine?

Daphne nu se putea înşela asupra neîncrederii din vocea lui.

— Ar fi fost o mare pierdere ca tu să fii forţat să fugi din Anglia pentru a evita o acuzaţie de crimă.

Chipul lui versatil s-a însufleţit de o expresie vicleană.

— Ţi-ar fi fost dor de mine, nu-i aşa?

Ea a deschis gura ca să răspundă, dar el a chicotit şi a tras-o mai aproape, îngropându-şi faţa în scobitura gâtului ei şi adulmecând-o de parcă ar fi fost o floare.

— Ţi-ar fi fost, a murmurat el între sărutările cu care îi acoperea lui Daphne vena care pulsa, gâtul şi maxilarul. Ţi-ar fi fost îngrozitor de dor de mine. Şi eu aş înnebuni fără tine.

Cuvintele lui au făcut-o să ameţească de bucurie, iar el şi-a înfipt degetele în părul ei şi i-a dat capul pe spate, până când ochii lor s-au întâlnit.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Daphne.

Ea l-a privit clipind, iar corpul i-a fremătat cu o intensitate pe care nu o mai simţise de când el o atinsese ultima dată.

— Aici? Acum?

Capitolul 18

A durat o clipă până când creierul lui Hugh a analizat ceea ce auziseră urechile lui. A clătinat din cap, uimit.

— Doamne, Daphne, eşti o binecuvântare!

Ochii ei albaştri, întredeschişi, s-au aprins de dorinţa ele a oglindi privirea lui.

— Am vrut să fac asta încă din momentul în care te-am văzut în această seară, ispito.

Hugh şi-a coborât gura spre umflătura dezgolită, rotunjită a unui sân, iar ea a tremurat sub buzele lui şi l-a tras mai aproape. El a urmărit curbele delicate cu vârful limbii, tatonând bariera de mătase subţire care se mula pe corpul ei mlădios. Aşa cum bănuise – acum o eternitate, la nenorocitul acela de dineu sfârcurile ei se aflau la mai puţin de un centimetru sub ţesătura subţire a rochiei.

Daphne s-a mişcat şi s-a arcuit în timp ce el îi sugea sânul prin ţesătura de mătase, făcându-i sfârcul să capete o

fermitate ispititoare înainte de a trece la celălalt, jucându-se cu el până când zgomotele ce îi ieşeau din gâtlej lui Daphne au devenit atât de pline de dorinţă încât el s-a oprit, dorind să admire privelişte a.

O ţinea la distanţă de un braţ, privind în ochii ei întredeschişi.

— Eşti atât de frumoasă, a spus, mâinile lui mutându-se pe ţesătura umedă, întinsă, care abia acoperea sânii lui Daphne. Cu degetele mari, el i-a împins marginea decolteului în jos şi i-a eliberat sânii, dezgolindu-i cu totul şi lăsându-i expuşi privirilor lui. O, Doamne!

A tras ţesătura şi mai jos, până când a ajuns sub sânii ei, pe care fâşia strâmtă de mătase a ajuns să îi ţină ridicaţi. El s-a desfătat cu frumuseţea ei în timp ce şi-a pus palmele peste coastele ei delicate, adăugând încă o strânsoare la cea a corsetului ei. Daphne şi-a lăsat capul pe spate, scăpând un oftat lung şi arcuindu-şi spatele în timp ce i se oferea. Hugh şi-a coborât buzele spre zona dintre sâni şi a închis, o clipă, ochiul.

Imaginaţia lui extrem de bogată l-a chinuit cu imagini provocatoare: Daphne lipită de un raft de cărţi, cu picioarele ei lungi şi subţiri în jurul şoldurilor lui, în timp ce el se împingea adânc în ea; Daphne aplecată peste biroul cel mare al bibliotecii, cu fustele ridicate până în talie, cu pumnii lui încurcaţi în buclele ei blonde, cu…

Hugh i-a tras din nou rochia, acum umedă şi mototolită, peste rotunjimile trandafirii ale sânilor şi a ridicat-o în picioare.

— Vino.

Daphne l-a privit cu ochii ei albaştri, senzuali, ameţiţi şi flămânzi, iar Hugh a fost tentat din nou să o seducă acolo, pe tăblia biroului. Dar ea merita mai multă tandreţe pentru ceea ce avea să fie, în esenţă, prima ei noapte de dragoste. Biroul putea să mai aştepte.

I-a luat trupul tremurător în braţele lui puternice.

— *Hugh!* Ce…

— Sştt, a poruncit el. Deschide uşa.

E a clipit, nedumerită, dar, fără să se uite, a găsit

mânerul şi a deschis uşa.

— Ce fată cuminte!

Daphne a mijit din ochi, dar nu a opus rezistenţă, iar el a străbătut coridorul, apoi a urcat treptele două câte două pentru a ajunge la dormitorul ei.

Atunci când a ajuns la uşa ei, Hugh respira greu. A aşezat-o pe Daphne cu picioarele pe podea şi a întins mâna după mâner. Iar apoi s-a oprit.

Daphne a ridicat din sprâncenele ei bine conturate şi i-a aruncat o privire plină de mândrie, care a făcut ca lui să îi zvâcnească mădularul excitat.

— Ea nu este acolo, nu-i aşa? a întrebat Hugh.

— Ea?

— Servitoarea ta.

Buzele ei s-au întredeschis.

— Cred că îţi este frică de ea.

— Bineînţeles că mi-e al naibii de frică! El a împins-o uşor. Intră tu prima. Nu m-ar surprinde ca bătrâna gorgonă să aştepte înăuntru, ca să mă prindă pângărindu-te.

Ea a râs încetişor, amuzată, şi a clătinat din cap, dar a deschis uşa şi a dispărut înăuntru.

Hugh a trebuit să aştepte doar câteva secunde înainte ca uşa să se deschidă.

— Salutare, căpitane Standish! Drumul e liber, a şoptit ea, teatral.

— Ha! Ce drăcuşor împieliţat!

Hugh a păşit înăuntru, a închis uşa şi a încuiat-o, iar apoi s-a întors spre ea. Daphne avea un zâmbet pe care el nu îl mai văzuse până atunci: obraznic, erotic, provocator.

— Şi ce ţi se pare atât de amuzant, milady?

— Tu.

Hugh a tras-o aproape şi a strâns-o cu putere.

— Chiar aşa? i-a murmurat el lângă tâmplă, îngropându-şi nasul în părul ei şi inspirându-i mirosul până când a ameţit.

Ea a scos un sunet care semăna cu un chicotit.

— Ce ar spune lumea dacă ar afla că temutul Standish Chiorul este terorizat de o servitoare?

Hugh a muşcat-o uşor de maxilar, hotărând în sinea lui că acela avea să fie noul său fetiş.

— Voi nega asta până la ultima mea suflare!

Mâinile ei i-au alunecat în jurul gâtului şi i l-au tras în jos, iar apoi ea şi-a apăsat gura peste a lui. Hugh a rămas nemişcat sub explorarea ei, cu corpul vibrând de dorinţă pe când Daphne îl gusta cu limba, oferindu-i cea mai erotică experienţă din viaţa lui. Apoi ea i-a prins limba cu gura şi i-a supt-o. El a scos un geamăt; limbile străine nu păreau să fie singurul lucru pe care ea era în stare să îl înveţe repede.

Tocmai când Hugh credea că nu mai putea suporta încă o secundă de supt înnebunitor fără să o arunce pe pat şi să o posede – Daphne i-a eliberat limba.

Dar nu terminase.

Ea şi-a pus uşor vârful limbii peste buzele lui, ca şi când le-ar fi trasat conturul, lăsând o urmă fierbinte în timp ce săruta, lingea şi îşi croia drum spre cicatricea lui. I-a tras capul în jos şi a acoperit pielea sfâşiată, fină, cu cea mai uşoară dintre sărutări. Înainte ca Hugh să îşi dea seama ce îi făcea, ea a dezlegat capetele şiretului care îi ţinea plasturele peste ochi.

El s-a mişcat ca să apuce plasturele, dar ea l-a aruncat, iar apoi i-a luat faţa în mâini şi l-a tras mai jos.

— Te vreau cu totul.

Nu crezuse că putea fi şi mai excitat de atât; se înşelase.

Buzele ei umpleau deja de săruturi pielea deteriorată din jurul ochiului, ca şi când ar fi revendicat-o ca pe un teritoriu al ei. Aerul s-a mişcat peste ochiul fără vedere, senzaţia făcându-l pe Hugh să se simtă ciudat de dezgolit şi de vulnerabil. Aşa că a închis ambii ochi şi s-a lăsat pradă explorării ei, care s-a oprit la tâmplă, unde cicatricea îi dispărea în păr.

— Hmmm, miroşi atât de bine, a murmurat ea, cu nasul apăsat pe scalpul lui. Simt miros de mentă şi de altceva… ceva ascuţit şi picant, un iz pe care nu îl pot identifica.

— Este bergamota din săpunul meu de ras. Închipuitul

ăla de Kemal îl face pentru mine, jurând că mă protejează de spiritele rele, a spus el râzând. Dacă îţi place, mă voi spăla cu el pe tot corpul.

Hugh nu a făcut nimic altceva decât să toarcă de plăcere în timp ce mâinile ei se desprindeau de părul lui pentru a-i masa muşchii rigizi ai gâtului. Apoi l-a împins din ce în ce mai jos, până când aproape că l-a îndoit de mijloc. El a strâns din dinţi şi s-a tras deoparte, apoi şi-a îndreptat spatele. Încetul cu încetul.

— Hugh?

Ochii ei erau nişte lacuri albastre, vălurite de reproşuri – şi de pofte.

— Sunt bătrân, dragă. Trebuie să ai grijă să nu mă rupi.

Ea a pufnit, iar el a întins mâinile până în spatele ei, a apucat câteva perne şi le-a pus una peste alta.

Şi doar pentru că ştia că o va enerva, a poruncit:

— Acum întinde-te ca o fată ascultătoare!

Ea i-a aruncat o privire ameninţătoare, dar s-a conformat.

Hugh a făcut un pas înapoi pentru a o admira. Expresia ei era tulburătoare atunci când şi-a pus picioarele pe pat, strângându-le delicat într-o parte, cu rochia de mătase mulându-i-se pe corp. Privirea ei părea uşor înceţoşată, iar buzele, voluptoase şi roz în mod obişnuit, erau acum de un roşu intens şi umflate de la chinurile la care îl supusese pe el.

Hugh îşi dorea cu înverşunare să aibă doi ochi cu care să o soarbă din priviri. Ceea ce l-a făcut să îşi amintească ceva.

— Unde sunt ochelarii tăi?

Ea a ridicat din umeri.

— Văd şi fără ei.

— Dar de obicei îi porţi. El s-a oprit, apoi a reluat: De fapt, nu i-ai purtat toată seara. De ce?

O încruntare i-a umbrit fruntea, iar pe faţă I s-a ivit o expresie de încăpăţânare adorabilă.

— Ce-i cu ei?

— De ce nu îi porţi?

— Rowena spune că bărbaţii îi consideră respingători.

— Servitoarea ta este o proastă. Unde sunt?

S-a uitat la noptiera ei şi a întins mâna spre sertar.

Daphne s-a aruncat peste pat, ca să îl împiedice să ajungă la noptieră.

— Nu! Aşteaptă!

Dar el deja deschisese sertarul. S-a uitat înăuntru. Acolo erau micuţii ei ochelari – chiar lângă volumul *Fanny Hill.* Hugh a deschis coperta la pagina de gardă şi a pufnit: acela era exemplarul din biblioteca lui!

Ea şi-a frământat mâinile.

— Nu este ceea ce crezi tu!

— Aha, a spus el, ridicând din sprâncene, spune-mi, ce pot să cred?

— Nu am furat-o – aveam de gând să o returnez.

Hugh a râs.

— Crede-mă, dragă, *nu* la asta m-am gândit.

A închis cartea şi a scos ochelarii din sertar. Erau neobişnuiţi, având o linie orizontală care traversa treimea inferioară. I-a ridicat şi a văzut că fiecare lentilă avea alte dioptrii. A bănuit că Daphne avea mare nevoie de ei. I-a întins şi a rugat-o:

— Pune-i la ochi.

Daphne i-a smuls din mâna lui, dar şi i-a pus, totuşi. Probabil că a sperat ca asta să îl facă să uite de cartea furată. Hugh a zâmbit şi a hotărât să păstreze acea informaţie ca să se folosească de ea mai târziu.

— Întotdeauna eşti atât de autoritar? a întrebat ea.

— Întotdeauna. Ar trebui să te obişnuieşti să mă asculţi, pentru că în curând voi fi soţul şi stăpânul tău.

— Încă mai am destul timp să mă răzgândesc.

Hugh s-a dat un pas înapoi pentru a admira privirea îmbătătoare a ochelarilor ei cocheţi, a corpului delicios şi a bosumflării ei.

— Nu, a spus el, foarte încântat de priveliştea din faţa lui. Numai ai timp.

Daphne şi-a dat jos ochelarii şi şi-a încrucişat braţele.

Hugh a zâmbit la micul ei gest de rebeliune.

— Haide, Daphne, pune-i la loc. Vreau să îţi arăt ceva şi aş vrea să vezi. Clar.

S-a lăsat pe scaunul aflat vizavi de pat şi a luat poziţia cuiva pregătit să aştepte oricât. Ea l-a privit o clipă, iar apoi şi-a pus ochelarii.

— Fata bună, a spus el cu voce domoală.

Daphne şi-a pus palma deasupra ramelor subţiri, ca şi cum ar fi vrut să îl provoace. Hugh a ridicat din sprâncene, cu adevărat curios în privinţa intenţiilor lui Daphne. Era sigur că orice ar fi făcut ea i-ar fi stârnit amuzamentul.

Cu un gest extrem de teatral, Daphne şi-a coborât mâna şi şi-a încrucişat braţele.

— Foarte bine, ce ai de gând să îmi arăţi, milord?

Hugh a întins picioarele şi şi-a dat jos pantofii de gală, unul câte unul.

Pieptul ei s-a ridicat, împingându-i sânii încântători mai sus.

El şi-a scos ciorapii fără grabă, tot unul câte unul, privind-o în tot acest timp. Ea s-a aşezat mai sus, întinzându-şi gâtul ca să privească mai bine, cu ochii ascunşi de privirea lui din pricină că strălucirea lumânării se reflecta în ochelari.

— Mă voi dezbrăca, a spus el, fără să îi pese că explicaţia lui era redundantă. Nobilii ca mine o fac de obicei în camerele lor separate sau în întuneric. A zâmbit în timp ce stătea în picioare în faţa ei, descheindu-şi haina şi apoi şi-a dezvelindu-şi corpul înfierbântat. S-a oprit. Ar fi trebuit să te întreb: vrei să mă priveşti cum mă dezbrac sau preferi să o fac în întuneric?

Daphne a înghiţit suficient de tare încât Hugh să o poată auzi.

— Aş vrea să te privesc cum te dezbraci.

Hugh aproape că a auzit cum i-a curs sângele spre mădular şi a fost uşor surprins că îi mai rămăsese vreo picătură şi în altă parte a corpului. Şi-a aruncat haina pe scaunul de pe care tocmai se ridicase, dar a încetinit mişcarea atunci când şi-a scos cravata. A luat acul de

cravată cu smarald şi l-a aşezat pe o măsuţă, apropiindu-se de pat în timp ce îşi desfăcea lavaliera de la gât, pe care apoi a smuls-o şi a aruncat-o pe scaunul din spatele lui.

Ochii ei i-au urmărit degetele în timp ce el începea să îşi descheie vesta. Hugh a încetinit, pentru a savura atenţia lui Daphne, din ce în ce mai mare. El a terminat de desfăcut şi ultimul nasture, s-a dezbrăcat de vestă şi a rămas în cămaşa vârâtă în pantaloni.

Sânii ei se umflau de la respiraţiile rapide şi superficiale. Daphne şi-a fixat ochii albaştri, fierbinţi, pe despicătura de la piept a cămăşii, în formă de V. Hugh a urmărit-o din priviri până când ea şi-a dat seama că el se uita lung la ea. Aşa că i-a întors privirea, aţintindu-şi-o, însă, şi *în* el.

Hugh şi-a tras cămaşa peste cap şi a aruncat-o pe podea. S-a aşteptat ca Daphne să se uite ta cicatricile de pe pieptul şi de pe umerii lui, dar ea privea în jos, cu atenţia focalizată pe umflătura din pantaloni.

Hugh a zâmbit.

— Respiră, dragă.

Ea şi-a ridicat privirea, cu pleoapele îngustate.

Hugh începuse să se dezbrace lent în faţa lui Daphne fiindcă nu era sigur dacă ea mai văzuse vreodată un bărbat dezbrăcat şi nu dorise să o sperie sau să o facă să îl respingă. Dar acum se bucura din plin de tensiunea care umplea camera cu fiecare haină pe care el şi-o dădea jos.

Şi-a trecut o mână peste piept, iar privirea ei a urmărit acea mână precum şi-ar fi urmărit o pisică prada. El a coborât mâna încet, făcându-şi palma să alunece peste abdomen şi vârându-şi vârful degetelor pe sub satinul cald şi strălucitor al pantalonilor. Şi-a mângâiat pântecul de la stânga la dreapta, desfătându-se cu privirea ei pierdută şi cu respiraţia ei întretăiată. A desfăcut micile cheutori de la şliţ şi s-a oprit pentru a-şi muta mădularul într-o parte, bucurându-se de efectul pe care gestul lui l-a avut asupra corsetului, ei, chiar dacă asta nu îi oferea, de fapt, nici o alinare.

Hugh şi-a desfăcut cei şase nasturi de la şliţ cu viteza

unui bărbat plătit cu ora. Până când a ajuns la ultimul nasture, Daphne deja se aplecase atât de tare, încât era în pericol să se răstoarne din pat, iar el era în pericol să explodeze.

Hugh s-a aplecat pentru a-şi da jos pantalonii, şi lenjeria odată cu ei, iar apoi s-a ridicat.

Ea era perfect nemişcată, cu privirea aţintită la mădularul lui erect, uşoara deschidere a buzelor ei făcându-i-l să zvâcnească sălbatic.

Ea a gâfâit:

— *Tu* ai făcut asta?

Hugh s-a gândit să o întrebe cine altcineva ar mai fi putut să fie, dar a respins gândul de a o tachina, fiindcă ea s-a apropiat. În acel moment, erecţia lui Hugh a preluat controlul asupra corpului său şi l-a tras înspre ea.

Mâna ei netedă şi rece s-a strâns cu o fermitate promiţătoare în jurul circumferinţei lui.

— *Ooof,* a fost tot ce a putut rosti Hugh.

Sprâncenele ei s-au arcuit, iar privirea îi era la fel de serioasă ca atunci când citea un volum de filosofie germană.

— Este plăcut?

Hugh şi-a regăsit vocea – deşi nu era aceeaşi pe care o folosea de obicei.

— „Plăcut” n-ar fi chiar cuvântul care să descrie ce simt.

Ea l-a mângâiat în sus şi în jos, cu mişcări măsurate şi încrezătoare, iar el a fremătat din tot corpul. Buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet pe care Hugh sperase doar în închipuirile lui să îl vadă pe faţa ei frumoasă.

— Îţi place asta.

Nu era o întrebare. Mâna ei s-a strâns şi i-a răsucit capul mădularului.

— O, la naiba, Daphne! a şuierat el, scurt, cu fiecare nerv alert, corpul său fiind deja pregătit să atace şi să împingă şi să se descarce. Hugh a întins mâna şi i-a îndepărtat-o cu blândeţe pe a ei; a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Sprâncenele ei s-

au ridicat, iar el i-a zâmbit, tensionat.

— A trecut ceva timp de când mătărânga mea, ăăă... a mai făcut cunoştinţă cu o femeie.

Daphne a clipit la auzul cuvântului vulgar, iar Hugh şi-a amintit că făcea dragoste cu o doamnă.

I-a luat şi cealaltă mână, a tras-o de ambele şi a ridicat-o în picioare.

— Aş fi foarte nemulţumit dacă lucrurile s-ar termina aşa – brusc.

Încă părea adorabil de nedumerită.

— În plus, este rândul meu, Daphne.

— Rândul tău?

— Da, rândul meu. M-ai văzut. Şi-a simţit buzele curbându-se. M-ai *atins.* Acum vreau şi eu să te văd – şi să te ating. Ai vrea să te dezbraci singură sau să te dezbrac eu?

Hugh s-a gândit că ambele opţiuni erau destul de excitante.

Ea a ezitat doar un moment.

— Aş vrea să mă dezbraci tu.

Un cor părea să cânte undeva în capul lui Hugh în timp ce el a tras-o aproape, a luat-o în braţe şi a întors-o cu faţa spre el, întregul lui corp pulsând în timp ce ea îl lăsa, supusă, s-o atingă.

Daphne şi-a aplecat capul pentru a-i permite accesul la rochia ei, iar el şi-a coborât buzele peste creasta sensibilă a coloanei vertebrale, bucurându-se de respiraţia ei gâfâită în timp ce îi atingea cu buzele curbura gâtului arcuit, sărutând pielea învineţită şi zgâriată, care fusese agresată de Hastings, dezmierdându-i liniile languroase. Mădularul lui Hugh a pulsat periculos, iar el s-a abţinut cu greu.

După ce i-a savurat gustul dulce şi sărat al pielii, s-a întors la nasturii care nu erau făcuţi pentru mâini atât de mari ca ale lui. Ori de câte ori degetele lui îi atingeau pielea, ea tremura, înfiorându-se. Mătasea netedă a rochiei ei s-a atins de pielea fierbinte şi sensibilă a erecţiei lui. Creierul inflamat de dorinţă l-a îmboldit să-i rupă

îmbrăcămintea, dar a continuat, cu o sârguinţă calmă, până când şi ultimul nasture a fost descheiat, zâmbind pentru sine atunci când veşmântul a alunecat, dar, ca prin minune, nu a căzut.

A lăsat rochia pentru moment şi s-a întors spre părul ei, îndepărtând un număr remarcabil de agrafe înainte de a putea desface coafura grea. A răvăşit-o cu degetele până când o spumă de bucle blonde a căzut până la talia ei, gâdilând capul mădularului.

Daphne şi-a strâns rochia cu mâinile pentru a-şi acoperi sânii. Hugh i le-a luat. Ea nu a opus nici o rezistenţă, iar el i le-a ridicat, privind fascinat cum rochia, eliberată din strânsoarea lor, a alunecat la pământ. Daphne a înghiţit în gol, dar bărbia i s-a ridicat sfidător în timp ce se supunea inspecţiei lui; Hugh şi-a permis o privire lungă şi persistentă. Era slabă şi cu oase fine, cu o talie minusculă, flancată de nişte şolduri neaşteptat de generoase, şi cu picioare foarte lungi, bine conturate. Cămăşuţa şi corsetul aveau aceeaşi nuanţă ca şi îmbujorările ei, iar ciorapii îi erau fixaţi cu nişte jartiere brodate cu trandafiri.

Hugh şi-a pus ambele braţe în jurul ei şi a găsit şireturile corsetului. Le-a slăbit pe primele, dar apoi, în loc să o elibereze din strânsoare, el a tras şireturile şi mai strâns. Ea a gâfâit în timp ce el strângea colivia de sârme şi de pânză, corsetul împingându-i sânii şi mai sus.

Hugh şi-a înfăşurat în jurul pumnului şireturile de mătase şi a împins-o uşurel, pentru a inspecta efectele muncii sale. Sânii catifelaţi s-au revărsat peste corset, sfârcurile ei ţâşnind în sus precum două pietricele tari şi roz.

— *La naiba!*

Abia când a văzut-o înfiorându-se, el şi-a dat seama că vorbise cu voce tare. Se simţea de parcă ar fi fost lovit în cap de prăjina unui catarg. S-a aplecat şi a supt un sfârc, muşcându-l cu dinţii. Ea a gemut şi s-a arcuit. Încurajat, el a supt şi mai tare, rigidizând nemilos vârful deja întărit, iar apoi i-a făcut acelaşi lucru şi celuilalt sân.

Daphne s-a cutremurat, iar degetele lui Hugh au

preluat comanda, lucrând cu o frenezie oarbă pentru a slabi suficient de mult şireturile corsetului, astfel încât acesta să poată fi împins în jos, peste şoldurile ei subţiri.

Fără ca el să i-o ceară, ea a păşit în afara cercului format din hainele căzute şi a rămas locului, îmbrăcată doar în cămăşuţa pe care încă se mai vedeau urmele umede lăsate de gura lui.

— O, la naiba!

Gâtul lui era atât de tensionat, încât abia mai putea vorbi. Instinctiv, ea şi-a ridicat mâinile ca pe o pavăză, pentru a se feri de privirea lui. Hugh i le-a prins şi a clătinat din cap, autoritar.

— O, nu, dragă, trebuie să fim corecţi până la capăt.

S-a uitat răpit, ca un şcolar, la priveliştea frumoasă din faţa lui, în timp ce mintea i se dezlănţuia. Astfel, parlamentul din capul lui s-a angajat într-o dezbatere crucială: goală? Sau nu? Goală? Sau nu… Ea şi-a întors capul într-o parte, iar gâtul încordat i s-a înroşit.

— Daphne!

Dar ea nu şi-a întors capul.

El i-a dat ocol, bucurându-se de priveliştе din toate unghiurile. Ca orice organ de conducere eficient, creierul lui a ajuns la un compromis: îi lăsa pe ea cămăşuţa şi ciorapii – un pachet erotic pe care el avea să îl desfacă la momentul potrivit.

Odată decizia luată, el a zâmbit, iar apoi şi-a îngropat nasul în părul ei şi a inspirat. A întrebat-o:

— Nu îţi place să mă uit la tine? Neprimind nici un răspuns, s-a oprit în spatele ei şi s-a lipit de muselina subţire a cămăşuţei. Poţi să îţi dai seama cât de tare mă exciţi, nu-i aşa? a întrebat el, adulmecându-i părul des în timp ce mâinile lui o explorau de la gât spre şolduri, iar erecţia i se tot atingea de curbura lină a spatelui ei.

Ea nu a vorbit, dar el a simţit cum a dat uşor din cap.

Mâna lui s-a mişcat mai jos, mângâindu-i pubisul, în timp ce celălalt braţ al său i-a prins talia subţire într-o strânsoare rigidă. A simţit cum fesele ei îi răspundeau apăsând pe pulpele lui, ferme şi rotunde prin mătasea

subţire.

Hugh a râs încet în timp ce ea se mişca, presându-l, provocându-i mădularul erect, tachinându-l până la durere.

— Aceasta este o tortură dulce, iubirea mea, dar te mişti mult prea repede şi îmi place să am răbdare atunci când vine vorba despre plăcerile mele.

A luat-o în braţe şi a întins-o pe pat. Ochiul lui cutreiera peste corpul ei în timp ce a încălecat-o şi şi-a apăsat erecţia în locaşul dintre coapsele ei, frecându-se de pielea ei mătăsoasă în timp ce îşi înclina capul pentru a-i săruta, cu ferocitate, gura. Ea i-a răspuns cu aceeaşi ardoare, apăsându-şi corpul de al lui în timp ce mâinile ei îl explorau, frământându-i muşchii spatelui şi coborându-i spre fese, pe care le-a mângâiat şi le-a tachinat de nenumărate ori cu o atingere fermă, puternică.

O parte îndepărtată a minţii lui i-a amintit că, deşi Daphne avea copii – şi deşi se părea că făcuse o treabă a naibii de bună memorând pasajele mai îndrăzneţe din *Fanny Hill* – nu fusese părtaşă în mod conştient la un act sexual. Atingerea mâinilor ei l-a excitat extrem de tare şi a simţit că trebuia să o încetinească.

Ea a scos un mic sunet de nemulţumire în timp ce Hugh se desprindea din strânsoarea ei. Totuşi, Daphne a încercat să nu îşi dezlipească buzele de gura lui în timp ce el încerca să se îndepărteze. I-a zâmbit când a zărit expresia ei iritată şi a împins-o uşurel înapoi pe pat, sprijinindu-se într-un cot lângă ea.

Pleoapele ei erau grele şi căzute, ochii fiindu-i acum doar două semiluni albastre. Hugh a zâmbit în faţa acelei grimase care semăna foarte mult cu o expresie de frustrare sexuală. Bun. Atât timp cât ea voia mai mult, el nu avea de ce să o copleşească.

Cămaşa se strânsese dedesubtul ei, ţesătura stându-i acum atât de strâns peste piept şi şolduri, încât se mula pe formele ei zvelte ca o a doua piele roz. El a desenat cu degetul cercuri în jurul sfârcurilor, prin ţesătura subţire, trecând iar şi iar peste ele cu palma, lăsându-şi mâna să i se îndepărteze treptat de sânii ei şi să alunece spre

umflătura pântecului, până când degetul i s-a scufundat în gropiţa ombilicului.

Daphne a scos un sunet ciudat, ca un hohot de râs.

— Vai, ce mă gâdilă aici!

Hugh a păstrat acea informaţie pentru explorări viitoare şi i-a luat lobul urechii în gură, în timp ce mâna lui se mişca de la sânii ei până la pântec, oprindu-se numai atunci când a simţit buclele moi dintre coapsele ei. A încercuit-o cu braţul, mângâindu-i pelvisul dintr-o parte în alta până când şoldurile ei i-a apăsat palma atunci când aceasta a mângâiat-o din nou pe sex.

Hugh a zâmbit la reacţia provocată de dorinţa ei şi şi-a făcut palma căuş deasupra sexului, iar apoi şi-a vârât un deget în umezeala ei excitată. Ea s-a împins convulsiv înspre deget, iar el a cercetat mai adânc, bătând-o uşor peste perla strălucitoare, atingând-o într-un ritm blând, dar persistent, fiecare atingere fiind puţin mai adâncă, puţin mai intensă. Carnea ei s-a umflat în jurul lui şi umezeala ei fierbinte i-a arătat că putea să acţioneze şi mai mult. Un al doilea deget s-a alăturat primului; şoldurile ei au răspuns cu nerăbdare, împingându-se înainte în ritmul mişcării mâinii lui.

— O, eşti atât de umedă! A intrat şi mai adânc în ea. Atât de dulce şi de strâmtă, a şoptit el, făcând-o să tremure din tot corpul.

Hugh se simţea de parcă abia începuseră, când ea s-a strâns în jurul degetelor lui, cu şoldurile încordate, de parcă nu l-ar fi putut aduce suficient de adânc. El i-a privit faţa în timp ce primul val de plăcere a lovit-o. Daphne avea pleoapele strânse, pentru a reţine cât mai mult acea senzaţie în interiorul ei. Ea şi-a legănat capul în ritmul valurilor de plăcere care o invadau. Pielea îi strălucea de transpiraţie, la fel de luminescentă ca o perlă.

Hugh i-a mângâiat uşor pântecul care îi tremura, iar ea a deschis ochii.

— Hei, Daphne!

Obrajii ei deja îmbujoraţi s-au întunecat.

— Trebuie să te posed înainte să înnebunesc!

Hugh a potopit-o cu sărutări pe gât şi a zâmbit, cu buzele îngropate în scobitura gâtului, când a auzit cele trei cuvinte pe care le dorea.

— Da, te rog!

Coapsele ei s-au desfăcut mai larg, ca o invitaţie tăcută.

Hugh a râs încetişor.

— Vreau să îţi simt pielea sub mine, ridică-te puţin ca să pot să îţi scot cămăşuţa.

El i-a lăsat ciorapii în picioare, vederea lor şi a pielii înroşite a coapselor ei aproape aducându-l în punctul culminant în timp ce se lăsa peste ea.

— Ia-mi mădularul în mână şi înăuntru.

Mâna ei s-a strâns în jurul mădularului înainte ca el să fi terminat de rostit acele cuvinte. Ea şi-a sporit strânsoarea şi şi-a lunecat mâna în sus, apei în jos.

Hugh s-a cutremurat.

— Te rog, draga mea, a şoptit el, eşti crudă…

Vrăjitoarea a chicotit, dar i-a ghidat între picioarele ei capul străbătut de fiori, gâfâind atunci când el a împins şi a ajuns înăuntru.

Hugh a strâns aşternutul în ambii pumni, pentru a se menţine într-o poziţie în care să aibă controlul, legănându-se uşor înainte şi înapoi, umplând-o încetul cu încetul, făcându-şi loc din ce în ce mai adânc.

— Te potriveşti cu mine exact ca o mănuşă. O mănuşă foarte strânsă şi umedă. S-a forţat să se oprească. Simţi vreun disconfort, iubito? a întrebat el tremurând, ezitând, fiind aproape de punctul în care să nu-i mai pese de nimic altceva decât de satisfacerea dorinţei lui – de nevoia lui.

— Mă simt… ciudat, dar foarte… plăcut.

Hugh şi-a înăbuşit un hohot de râs şi a alunecat în ea până când a intrat complet. Apoi s-a oprit, bucurându-se de senzaţia năvalnică a posesiei brute şi de întărirea aproape dureroasă a mădularului său în interiorul ei.

— Încă îţi face plăcere, Daphne?

Ea a dat din cap, cu ochii mari.

— Te vreau, Hugh. Vreau să îţi ofer aceeaşi plăcere pe care mi-ai oferit-o tu mie.

Fără să o scape din ochi, s-a retras aproape până la capăt şi apoi a umplut-o cu o singură mişcare de împingere. Pleoapele ei s-au zbătut, iar corpul i s-a strâns în jurul lui şi un geamăt i-a ieşit din piept.

— Atinge-mă, Daphne. Mângâie-mă în timp ce te mângâi.

Din nou s-a retras aproape de tot şi apoi a revenit, de data aceasta, mult mai tare. Mâinile ei au început să îi cutreiere corpul, explorându-i trunchiul, pieptul şi fesele. El s-a mişcat din ce în ce mai repede şi a împins din ce în ce mai tare, intrând în ea puternic, adânc, fără nicio reţinere.

Era la limita raţiunii, când gura ei i-a muşcat mamelonul. El a gâfâit şi apoi a intrat în ea suficient de tare încât să ajungă în profunzimile ei. Daphne a înţepenit, apoi şi-a ridicat intenţionat şoldurile, ca să îl facă să intre şi mai adânc. Acel gest erotic l-a făcut să îşi piardă şi ultima urmă de control şi s-a lăsat condus de plăcere.

Ea i-a contrat loviturile violente, până când trupul lui a fost pe punctul de a levita. Îi era teamă că nu mai putea aştepta, când ea s-a contractat în jurul lui, făcându-l să spună:

— Vreau să ajungi la orgasm!

Şi-a punctat cuvintele cu o succesiune de împingeri sălbatice. Daphne şi-a înfipt dinţii în pieptul lui, climaxul ei venind rapid şi intens, ceea ce l-a făcut pe Hugh să atingă, în sfârşit, punctul culminant. Hugh şi-a lăsat capul pe spate şi a strigat ceva fără sens, în timp ce se descărca în adâncimile corpului ei.

Pentru o bună bucată de timp, singurul sunet din încăpere a fost acela al respiraţiei lor obosite.

— Hmmm, draga mea, a gemut Hugh, dându-şi seama că braţele nu mai erau în stare să îl susţină.

S-a rostogolit pe o parte şi a tras-o pe Daphne lângă el, iar apoi şi-a pus un picior peste şoldurile ei suple, i-a îndepărtat buclele de pe faţă şi a oftat adânc la vederea gâtului ei.

— O, draga mea, gâtul tău! Te doare?

Daphne a zâmbit şi a afişat zâmbetul leneş şi mulţumit al unei femei satisfăcute, ceea ce i-a oferit lui Hugh un moment de satisfacţie masculină.

— Am uitat complet de asta. Cred că arată mai rău decât mă doare, de fapt. Malcolm nu a apucat să mă strângă de gât prea mult timp înainte să apari tu.

— Ba timpul despre care vorbeşti a fost unul mult prea lung, a corectat-o el. Nu îmi place să văd cum pielea ta frumoasă poartă pe ea urmele unei asemenea violenţe!

Ea şi-a trecut o mână peste cicatricile pe care el le avea pe umeri şi pe piept, nedezlipindu-şi privirea de a lui.

— Şi eu urăsc acelaşi lucru atunci când te privesc pe tine.

El a sărutat-o pe nas şi a schimbat vorba:

— Sper că nu am fost prea dur şi că nu te-am epuizat prea tare.

— Mă simt epuizată într-un mod plăcut, milord. Ea i-a zâmbit timid, zâmbet care i-a fost înghiţit pe loc de un căscat uriaş. Îmi pare rău, Hugh. Nu ştiu ce mi-a venit.

Hugh a tras-o aproape şi şi-a încolăcit trupul în jurul ei.

— Uite, am venit eu! Peste tine, draga mea.

Ea a râs şi s-a cuibărit lângă el.

— Mai bine ai dormi puţin, a murmurat Hugh în părul ei, pentru că este posibil să vin din nou peste tine înainte să treacă noaptea.

Daphne a chicotit, a deschis gura ca să spună ceva, iar apoi a adormit.

*

Când a deschis ochii din nou, Daphne a dat cu privirea de Hugh, care o învăluia într-o căutătură somnoroasă. Cu un zâmbet uşor arogant pe buze, o mângâia lent între picioare.

— Începusem să mă întreb dacă te vei mai trezi vreodată, a spus el, scufundându-şi un deget în ea.

— Hmmm, a gemut Daphne. Şoldurile au început să i se legene în ritmul impus de mişcarea mâinii lui. Cât este ceasul?

— E timpul pentru următoarea ta lecţie, a murmurat el, îndepărtându-se de ea.

Daphne a clipit şi a încercat să se trezească din starea ei de toropeală. S-a ridicat în coate şi l-a urmărit din priviri cum s-a tras în josul patului, până când a ajuns să se întindă între picioarele ei, desfăcându-le înainte de a-şi pune antebraţele de-a lungul fiecărei coapse. Faţa lui se afla acum la doar câţiva centimetri de locul despre care ea ştia că era deja umed şi umflat, aşteptând.

— Ce faci?

Vocea ei era întretăiată în timp ce antebraţele lui împingeau implacabil coapsele în lateral, din ce în ce mai mult, până când a simţit o tensiune între şolduri.

— Voi face ceva la care visez de mult timp, a spus el, cu atenţia captată de ceea ce vedea.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Visezi şi la astfel de lucruri!

El a râs, iar apoi i-a zâmbit.

— Habar nu ai despre lucrurile la care visez, Daphne. Dar ai încredere în mine, ţi le voi arăta pe toate la timpul potrivit.

Buzele lui au alunecat pe pielea moale din susul coapsei ei, ceea ce a făcut-o să gâfâie puternic.

Daphne i-a simţit limba alunecând ritmic de-a lungul pielii sensibile, în timp ce mâinile lui se mişcau cu o încetineală înnebunitoare, alunecând spre triunghiul de păr blond. A început să îi atingă umezeala cu un deget, intermitent, atingerile lui fiind încete şi uşoare. Mângâierea constantă a fascinat-o şi a făcut-o incapabilă să se oprească din împinsul şoldurilor în ritmul atingerilor lui. El a încetat să o mai tachineze, ţinând-o nemişcată în timp ce o desfăcea, aşa cum ar fi făcut-o cu petalele unei flori. Daphne nu se simţise nicicând mai goală decât în acel moment, străpunsă de privirea lui.

Privirea rapidă pe care Hugh i-a aruncat-o a ars-o

precum o flacără, provocându-i o tensiune în întregul corp, care îl aştepta pe el.

— Eşti atât de umedă pentru mine, a spus el, mirat, lingându-i cu mişcări rapide mugurele sensibil şi aproape făcând-o să zboare din pat. Uită-te la mine în timp ce te satisfac, a spus el, privirea lui susţinând-o pe a ei în timp ce îi vorbea.

Tonul de comandă pe care îl folosise Hugh a făcut să i se strângă stomacul lui Daphne.

Ea a dat din cap în semn că se învoia, iar el şi-a coborât gura spre sexul ei. Unul dintre ochii lui era atât de verde şi de cald, iar celălalt – pe veci misterios. El a ţintuit-o cu privirea în timp ce limba lui păcătoasă îşi continua explorarea.

— O, la naiba, a gemut ea, cu capul căzându-i pe spate în timp ce el îşi mişca limba peste sexul ei ca peste un instrument de mare precizie, mâinile lui ţinând-o strâns, pregătită doar pentru magia gurii sale.

Daphne se zvârcolea în strânsoarea lui în timp ce limba lui dansa, mişcându-se şi atingând partea ei cea mai sensibilă, trasând cercuri iar şi iar, până când ea a crezut că era gata să îşi piardă minţile. Apoi el s-a retras, numai ca să îşi reînceapă, în scurt timp, tortura rafinată.

Daphne şi-a folosit ultimele forţe pentru a-şi împinge şoldurile cu putere spre Hugh, dorind ca el să pună capăt chinului ei. El şi-a relaxat greutatea pe coapse, iar ea a simţit îmbrăţişarea fierbinte a gurii lui, râsul său înfundat, satisfăcut, făcând să vibreze pielea ei sensibilă şi umflată. Ea şi-a ridicat capul, în egală măsură timidă şi dornică să îl privească.

A fost fascinată de vederea musculaturii sculptate a spatelui şi a umerilor lui care se strângeau cu putere pe deplin controlată în timp ce capul lui blond se mişca ritmic între coapsele ei, gura lui fierbinte umezind-o, în timp ce limba şi degetele lui pricepute i-au provocat primul val de satisfacţie. Ea s-a lăsat dusă de plăcerea pură care i-a făcut corpul să se cutremure iar şi iar, până când s-a simţit sleită de puteri.

Daphne a privit prin ochii întredeschişi cum el s-a ridicat în genunchi, cu mădularul erect ieşindu-i în faţă. În timp ce se înălţa deasupra ei, era chiar întruchiparea unui războinic străvechi, cicatricile care îi marcau trupul glorios relatând istoria tăcută a luptelor sale. Când a ridicat o mână ca să îşi dea la o parte buclele blonde, umezite, muşchii care i s-au ondulat pe piept, umeri şi braţ erau atât de perfecţi, încât aproape că au făcut-o să plângă. Daphne era conştientă că sentimentul obişnuit pe care era firesc să îl aibă o femeie care tocmai se implicase în aşa ceva ar fi trebuit să fie unul de ruşine, dar singurul lucru pe care l-a simţit atunci când şi-a ridicat ochii spre frumosul ei iubit a fost doar dorinţa de a-l avea înăuntrul ei.

Ea şi-a desfăcut picioarele, iar buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet care era nici mai mult, nici mai puţin decât păcatul în stare pură.

— Ce fată cuminte, a spus el, amuzamentul şi dorinţa amestecându-se în privirea lui.

Daphne a râs slab, iar el a intrat în ea cu o singură împingere nesfârşită.

— Hugh? a oftat ea, foarte încet.

— Da, draga mea?

Respiraţia lui fierbinte i-a ars tâmpla lui Daphne. El şi-a strecurat mâinile mari sub fundul ei şi şi-a retras şoldurile.

— Eu… eu vreau…

Daphne nu şi-a amintit ce voia să spună.

El a dat drumul unui hohot de râs diabolic.

— Tu vrei… asta?

A penetrat-o din nou, mai adânc, mai intens.

Daphne a gemut şi s-a deschis până când a durut-o, apoi s-a strâns în jurul lui.

— O, Daphne!

El s-a cutremurat suficient de tare încât să facă patul să se mişte. Mâinile lui o ţineau strâns în timp ce intra în ea cu forţa unui berbec, cu şoldurile tensionate, musculoase, puternice şi rapide, cu corpul dur şi rigid din pricina dorinţei.

— Corpul tău este nemaipomenit, a gâfâit el, împingându-se mai adânc, în timp ce ea îşi încolăcea picioarele în jurul şoldurilor lui şi se agăţa de el.

Daphne l-a cuprins cu braţele de la talie până la muşchii încordaţi ai feselor, strângându-l cu degetele şi trăgându-l spre ea cât de tare putea. A simţit curând semnele deja familiare ale orgasmului lui iminent, aşa că l-a ţinut strâns în timp ce el rostea ceva neinteligibil şi devenea rigid, pulsând în ea, umplând-o. Completând-o.

Daphne stătea să adoarmă atunci când el s-a lăsat lângă ea, cu trupul umed din pricina efortului.

Ea de abia s-a hotărât să îi dea drumul.

— A fost…

Hugh a chicotit şi s-a întins lângă ea.

— Da, a fost.

— Sunt atât de…

— Ce vrei să spui?

El a mângâiat-o pe păr, iar ea a zâmbit, împingându-se şi ghemuindu-se lângă el.

Voia să rămână trează, dar ochii îi erau atât de grei şi era, brusc, foarte obosită, ca şi când grijile din lunile şi săptămânile anterioare şi-ar fi făcut, în sfârşit, efectul.

— Trebuie doar să închid ochii o clipă, Hugh, a mormăit ea. Un sărut extrem de delicat a aterizat pe buzele ei.

— Odihneşte-te, iubito, odihneşte-te.

Capitolul 19

Daphne s-a trezit la prima rază de lumină, cu ochii înceţoşaţi şi cu gâtul ciudat de îndurerat. Şi-a ridicat braţele deasupra capului, întinzându-se, şi şi-a dat seama că era goală. Complet goală. Amintirile din seara precedentă i-au invadat, cu o claritate uluitoare, mintea pe jumătate trează. A apucat perna care încă purta urma capului lui şi şi-a îngropat faţa în ea. Mirosea a bergamotă.

Nu fusese un vis!

Daphne făcuse în sfârşit dragoste – de trei ori – la matura vârstă de douăzeci şi şapte de ani, iar asta îi zguduise existenţa. A căscat adânc, ceea ce a părut să o epuizeze. Ei bine, nu avea nimic de făcut în acea zi. Nimic. A strâns perna în braţe, gata să adoarmă din nou… Doar că s-a ridicat imediat, şocată, în picioare. Era goală!

Rowena!

S-a uitat la ceas: era opt şi zece. A sărit din pat şi a înşfăcat o cămaşă de noapte pe care Rowena o lăsase pregătită cu o seară înainte. S-a îmbrăcat şi şi-a închis nasturii până la gât.

Rochia şi lenjeria ei de seara trecută – pe care le lăsase pe podea – erau acum aruncate peste spătarul scaunului. Acelaşi scaun pe care Hugh îşi pusese hainele după ce se dezbrăcase pentru ea. Daphne a închis ochii şi şi-a dus mâinile la obrajii care îi ardeau. Ce seară! Cât de depravată fusese! Lucrurile pe care le făcuse erau …

— Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Daphne s-au deschis şi au văzut-o pe Rowena, care stătea în prag.

Pentru o clipă, Daphne a crezut că servitoarea se referea la ceea ce făcuse stăpâna ei noaptea trecută în propriul pat, cu Hugh, dar apoi a văzut că privirea îngrozită a Rowenei era aţintită la gâtul ei.

*

Lui Daphne i-a luat mai mult de o oră să o convingă pe Rowena că se simţea bine. Chiar şi după ce i-a spus despre scrisoarea regretatului conte şi despre mărturisirea pe care i-o făcuse lui Hugh, femeia arăta în continuare palidă şi speriată. A părăsit apartamentul lui Daphne doar pentru că trebuia să aducă ceva cu care să ascundă cea mai proeminentă dintre vânătăile stăpânei sale.

Odată plecată Rowena, Daphne s-a apucat să se îmbăieze, sperând să se poată îmbrăca la timp ca să i se alăture lui Hugh la micul dejun. Doar gândul de a da ochii

cu el a făcut-o să roşească – atât de plăcere, cât şi de jenă. Nu s-a putut abţine şi şi-a privit corpul dintr-o perspectivă complet nouă. Silueta ei, pe care o crezuse întotdeauna prea înaltă, osoasă şi subţire, acum i s-a părut total diferită, fiindcă şi-o vedea prin prisma lui Hugh şi, ca atare, se socotea acum o femeie demnă de a fi dorită.

A privit cum se mişca apa deasupra corpului ei, amintindu-şi pe unde cutreieraseră mâinile lui atât de liber cu o seară înainte. Chiar dacă era singură, s-a înroşit la amintirea lucrurilor pe care le făcuseră. Noaptea aceea fusese magică din toate punctele de vedere.

Era adevărat că nu avea să fie totul perfect; în viitor se prefigura un scandal public, iar Hugh dorea să îşi mai continue viaţa pe mare, una periculoasă şi care putea să îl îndepărteze de ea. Dar acestea erau mici îngrijorări în comparaţie cu ce avusese ea de înfruntat cu o zi înainte, în aceeaşi parte zilei. Aşa că a închis ochii şi şi-a acordat un mic răgaz pentru a se delecta cu fericirea ei.

*

Daphne a intrat în debaraua ei de haine şi a văzut întinsă acolo una dintre noile sale rochii, un costum de plimbare de culoare galbenă.

— Merg undeva? a întrebat ea în timp ce şedea în faţa mesei de toaletă.

— Ai promis să îi duci pe Lucien şi pe Richard în parc. Sunt înnebuniţi să încerce drăcia aceea pe care le-a dat-o Lord Ramsay. Au spart una dintre ferestrele şcolii aruncând cu ea. Am crezut că rochia galbenă ar fi cea mai potrivită, deoarece are un guler foarte înalt.

Daphne a dat din cap, absentă, gândindu-se la Hugh şi la posibilitatea ca el să îi însoţească în parc.

Găsise jucăria despre care vorbea Rowena – mai mult o armă, aşa părea – într-una dintre călătoriile lui, în cea din Australia, poate? Daphne s-a gândit să îl invite în parc de îndată ce avea să îl vadă la micul dejun.

Nu fusese atentă la rochia galbenă atunci când i-o

arătase Rowena, dar acum a văzut cât de spectaculoasă era. Împodobită cu trei rânduri de dantele la poalele fustei strâmte, avea un minunat spenţer de catifea, decupat astfel încât să pună în evidenţă dantela corsajului şi având deasupra decupajului un şir de nasturi care urcau până la gât. Chiar şi Daphne, cu lipsa ei proverbială de interes faţă de modă, nu a putut să nu admire rochia.

A aşteptat, răbdătoare, ca Rowena să o coafeze, să îi prindă la urechi o pereche de cercei cu perle şi să îi pună la mână o brăţară cu cinci rânduri de perle. Daphne a deschis gura pentru a protesta împotriva bijuteriilor, dar apoi şi-a văzut reflexia în oglindă şi şi-a dat seama că arăta destul de bine. S-a încălzit la gândul reacţiei lui Hugh şi s-a ridicat.

— Milady?

Rowena a întins mâna pentru a-i scoate ochelarii lui Daphne.

— Îi voi purta, Rowena.

A ignorat privirea dezaprobatoare a servitoarei sale. De ce să meargă prin lume lovindu-se de uşi, când singura persoană a cărei părere conta pentru ea era încântată de felul în care arăta purtând ochelari, şi nu îşi dorea să o vadă fără ei?

Mulţumită de acel gând, Daphne s-a repezit afară din camera ei, plutind de-a dreptul pe un nor de fericire.

*

Salonul în care se lua micul dejun era gol atunci când a intrat Daphne. Ea a fost pe cale să sune şi să întrebe dacă Lord Ramsay coborâse, dar chiar în acel moment au intrat doi lachei. Unul aducea cafea proaspătă, iar celălalt, o scrisoare.

— Lord Ramsay ne-a spus să aşteptăm până când coborâţi la micul dejun şi apoi să vă înmânăm asta, milady.

Daphne s-a forţat să ia o înghiţitură din ceaşca de cafea şi i-a comandat celui de al doilea lacheu nişte pâine prăjită proaspătă. A aşteptat să plece, iar apoi a citit scrisoarea.

Frumoasa mea iubită,

În această dimineaţă a fost un adevărat chin să te las adormită, atât de caldă şi de moale în patul tău. Doar nevoia de a-mi asigura mijloacele de a te avea în pat şi în braţe în fiecare noapte şi dimineaţă m-a făcut să mă grăbesc într-un mod nepoliticos şi să te părăsesc.

Am plecat ca să obţin o licenţă specială de căsătorie. Nu voi fi liniştit decât atunci când vei fi a mea – atât legal, cât şi în fapt (te înroşeşti la acest gând, drapa mea frumoasa?)

Al tău şi numai al tău,

Hugh

Conform standardelor obişnuite ale unei scrisori de dragoste, rândurile primite de la Hugh nu aveau lungimea necesară. Cu toate acestea, dorinţa lui de a se căsători rapid cu ea i-a arătat tot ceea ce voia ştie cu privire la sentimentele lui pentru ea.

În ciuda eforturilor lui Daphne de a iuţi ritmul activităţilor de dimineaţă, deja trecuse de amiază când ea, Rowena, cei doi băieţi şi un bumerang au plecat de la Davenport House. Au luat trăsura şi s-au bucurat de o plimbare liniştită prin parc, în ciuda zilei înnorate.

Întrucât obiectul pe care Lucien şi Richard voiau să îl arunce i-ar fi putut răni pe cei din jur, Daphne i-a cerut vizitiului să îi ducă într-una dintre zonele mai puţin frecventate ale parcului.

L-a luat pe unul dintre lachei cu ea, dar i-a dat drumul celuilalt.

— Nu vom sta mult, i-a spus ea vizitiului. Întoarce-te să ne iei în trei sferturi de oră.

S-au îndepărtat puţin de aleea pentru trăsuri şi au ajuns la o poiană destul de ferită. Daphne şi Rowena s-au aşezat pe o pătură, în timp ce lacheul îi conducea pe băieţi printre copaci, spre poiana din apropiere.

— Nu aruncaţi instrumentul unul spre altul şi jucaţi-vă pe rând! a strigat Daphne după ei.

Rowena a scos din geanta ei mare de pânză una dintre jachetele băieţilor şi a început să cârpească rupturile sau găurile pe care gemenii aveau obiceiul să le facă în fiecare haină pe care o aveau.

Daphne s-a sprijinit cu spatele de un copac şi a deschis *Zur Farbenlehre* al lui *Herr* Goethe, pe care o cumpărase de la Hatchards. Citea, trăgând cu urechea ca să identifice orice ţipăt de durere sau orice ceartă.

Nu ar fi putut spune cât timp stătuseră aşa, când a auzit un strigăt furios de dincolo de copaci.

Rowena s-a încruntat.

— O, Doamne! A sunat de parcă că ar fi lovit pe cineva.

Era pe punctul să lase lucrul din mână, dar Daphne a oprit-o.

— Nu te opri din ceea ce faci, a spus ea ridicându-se în picioare, eu nu fac mai nimic. Voi merge să văd ce s-a mai întâmplat de data asta.

A ieşit dintre copaci, iar primul lucru pe care l-a văzut a fost Richard care alerga spre un alt rând mic de stejari, aflat în partea îndepărtată a poienii. Lucien nu se vedea nicăieri; nici lacheul.

Daphne şi-a pus mâinile pâlnie la gură şi a strigat:

— Richard! Te rog să îi spui fratelui tău să îşi ia jucăria şi să se întoarcă!

Richard fie că nu a auzit-o, fie că nu a băgat-o în seamă, şi a dispărut şi el printre copaci.

— Nişte obraznici neascultători, a mormăit Daphne printre dinţi, mergând mai repede decât i-ar fi permis rochia atât de bine croită pe trup, care îi incomoda paşii.

În timp ce se apropia de copaci, a auzit ţipătul unui băieţel, urmat de vocile unor adulţi. Fără să se mai gândească la rochia ei, a început să fugă, ocolind la timp copacii pentru a vedea cum un bărbat voinic îl înhăţase pe Richard. Un al doilea bărbat încerca zadarnic să îl tragă spre o trăsură jerpelită pe Lucien, care îl lovea cu piciorul şi striga. Lacheul ei zăcea la pământ, nemişcat.

Corpul lui Daphne era deja în mişcare.

— Opreşte-te! Dă-i drumul imediat! S-a năpustit spre bărbatul cel mai apropiat – cel care îl ţinea pe Richard. Lasă-l în pace! a ţipat ea.

— Ea este – prinde-o! a strigat celălalt bărbat, iar apoi a scos un ţipăt sălbatic, care i-a îngheţat lui Daphne sângele în vine.

Daphne a văzut cum Lucien l-a muşcat pe bărbat de braţ. Cu mâna liberă, atacatorul l-a lovit pe fiul ei suficient de tare încât să îl ameţească.

— Animalule! a ţipat Daphne, apucând braţul lui Richard cu o mână şi aruncându-se spre Lucien.

Făcuse doar câţiva paşi, când o mână ca o menghină a prins-o de ceafă şi a oprit-o în loc.

— Ascultă, cucoană, stai puţin! Nu avem de gând să vă facem rău băieţilor, şi nici ţie, niciodată. Linişteşte-te, scumpo, a şoptit el pe un ton împăciuitor în timp ce o trăgea fără efort spre el, în ciuda faptului că ea se smucea şi încerca să se lupte.

Richard s-a zbătut, s-a zvârcolit şi a dat cu piciorul, ceea ce a făcut ca bărbatului să îi fie greu să o lipească pe Daphne de el – ceea ce era în, mod evident, intenţia lui. Daphne ar fi fost pierdută dacă intra în strânsoarea braţului uriaş, aşa că a dat cu piciorul şi s-a luptat la fel de aprig ca şi fiul ei, lovindu-l cu pumnii peste tot pe agresor. El a răspuns strângând-o de gât atât de tare, încât ea s-a şi văzut cu coloana ruptă. Un ţipăt răguşit a venit din direcţia trăsurii; cu toţii au îngheţat.

Din nou, strigătul acela înfricoşător fusese scos de atacatorul lui Lucien. După modul în care se strângea de vintre, Daphne a crezul că Lucien îl lovise între picioare cu bumerangul, pe care îi ţinea în mână în timp ce alerga spre Richard şi spre mama lui.

Doar pentru că bărbatul masiv care îl ţinea avea doar două braţe în loc de trei, Lucien a reuşit să îl lovească cu instrumentul de lemn. El a ţintit din nou părţile intime ale omului şi trebuie să îşi fi atins ţinta, pentru că bruta cea uriaşă i-a dat drumul lui Richard şi a încercat să se strecoare pe la spatele acestuia, ca să pună mâna pe micul

lui duşman.

— *Fugi, Richard!* a răcnit Daphne, ţipătul ei puternic uimindu-i pe toţi cei din jur. *Fugi!*

Richard a fugit, dar lui Daphne i se părea că el se mişca de parcă ar fi fost înconjurat de apă. S-a răsucit în strânsoarea agresorului ei şi a apucat să îl zărească cu coada ochiului pe Lucien. Era în spatele lor, lovindu-l cu piciorul pe omul acela, care cumva reuşise să îi ia bumerangul.

— Du-te, Lucien! Du-te la Rowena!

Vocea ei s-a transformat într-un geamăt, fiindcă individul a prins-o de gât şi a strâns-o cu putere.

Chiar atunci şi-a făcut apariţia Rowena, care a venit alergând de după copaci. Ea rămas cu gura căscată şi cu ochii holbaţi în faţa scenei care se derula în poiană. Daphne nu a mai putut să îi strige să fugă, dar băieţii continuau să alerge, pentru prima dată ascultând şi ei de mama lor.

Cu o voce nefiresc de subţire, bărbatul care era încă ghemuit lângă trăsură a strigat la tovarăşul lui:

— Trebuie să ieşim de aici, Sidney! Adu doar femeia, ea face toţi banii!

Atacatorul a târât-o pe Daphne, cu braţul în jurul gâtului ei.

— *Nu!*

Sunetul s-a auzit din spatele lor şi a fost însoţit de un strigăt furios.

O secundă mai târziu, bărbatul care o ţinea pe Daphne s-a clătinat şi a scos un mormăit, iar apoi s-a întors şi şi-a sporit strânsoarea braţului în jurul gâtului lui Daphne, până când acesteia i-au ieşit ochii din orbite.

— Au! Potoleşte-te, dragă!

Părea mai degrabă uimit, decât supărat.

— Dă-i drumul! a ţipat Rowena, punctând fiecare cuvânt cu un zgomot care părea cel al unei lovituri.

— Lasă-mă în pace, cotoroanţo!

În mod dar, el a socotit că Rowena era mai mult o sursă de enervare decât un pericol, aşa că a continuat să se îndrepte spre trăsură. Daphne auzea zgomote, dar cea

mai mare grijă a ei era să încerce să respire, în timp ce strânsoarea agresorului era din ce în ce mai dură de fiecare dată când Rowena încerca să îl atace. Nu s-a mai auzit nimic timp de câteva clipe, apoi omul a scos un strigăt de furie – pasămite, lovitura de picior a Rowenei îşi nimerise ţinta.

Din păcate, ţipătul lui a fost urmat de un trosnet oribil şi de o bubuitură surdă, semn că ceva lovise pământul. Daphne nu mai putea vedea altceva decât cerul, în timp ce se chinuia să respire, iar privirea a început să i se întunece. A început să se scufunde într-o stare de inconştienţă, iar ceva greu – o pătură de lână, oare? − i-a fost aruncat peste cap. Nişte braţe au ridicat-o şi au aruncat-o. A aterizat pe o suprafaţă capitonată, iar apoi o portieră s-a închis, trântindu-se. Trăsura s-a pus în mişcare; Daphne s-a balansat pe marginea banchetei, de unde s-a rostogolit la vale, aterizând, în cele din urmă, în cap.

Înainte ca întunericul să o cuprindă, ultimele sunete pe care le-a auzit au fost:

— Mamă! Mamă!

Capitolul 20

Hugh i-a aruncat grăjdarului frâiele lui Paşa.

— Azi nu mai am nevoie de el, Wilkins.

Poate, cu puţin noroc, dacă Daphne nu avea alte angajamente, ei doi ar fi putut să cineze acasă în acea seară. A zâmbit. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, ar fi putut sări peste cină şi ar fi trecut direct la desert. A intrat în vestibul, i-a aruncat lacheului pălăria şi mănuşile, iar apoi a urcat treptele două câte două.

— Lady Davenport este acasă? a întrebat el, fără să îşi încetinească pasul.

— Nu, milord. I-a dus pe tineri stăpâni în parc şi încă nu s-au întors.

— După ce se întoarce, spune-i că sunt în bibliotecă şi

că aş vrea să o văd.

Odată ajuns în intimitatea bibliotecii, Hugh a scos licenţa de căsătorie şi a pus-o pe birou, gândindu-se la toată alergătura lui de dimineaţă.

Deşi după noaptea trecută nu fusese deloc nerăbdător să se confrunte cu Lady Letitia, a trebuit să recunoască faptul că dialogul lor fusese mai fructuos decât se aşteptase el.

Lady Letitia îl primise în apartamentul ei la o oră mult mai matinală decât cea la care începea obişnuitul program de vizite.

Părul ei, neacoperit de veşnicul turban, era ca un nor moale şi alb, peste care trona o bonetă. Dar ochii ei erau încă ageri şi ascuţiţi precum pumnalele.

— Ai venit să îmi dai explicaţii în legătură cu fuga ta de aseară?

Hugh o luase de mână şi se înclinase. Apoi luase loc pe scaunul aurit pe care servitoarea lui Lady Letitia îl aşezase la marginea patului.

— Mulţumesc că m-ai primit la o oră atât de nepotrivită, mătuşă. Într-adevăr, am venit să îmi cer scuze pentru aseară.

Lady Letitia strânsese din buze.

— Minţi foarte frumos. Mă aşteptam să vii ca să îmi spui că vrei să te căsătoreşti cu văduva lui Thomas.

Hugh nu se mai putuse abţine şi dăduse drumul unui hohot de râs.

— Ca de obicei, stilul tău direct nu poate fi umbrit decât de perspicacitatea ta.

— Ar fi bine să apreciezi francheţea cu care îţi vorbesc, băiete. Bănuiesc că multe dintre cunoştinţele noastre nu îţi vor face un astfel de favor. Ştiu că snobii şi aroganţii te lasă rece, dar te-ai gândit şi la fată?

— Nu este preocupată de opiniile societăţii londoneze. Cred că, după doar o scurtă perioadă de timp, s-a săturat de ceea ce înseamnă viaţa printre membrii înaltei societăţi.

— Aşa spune ea.

Hugh ridicase din umeri.

— Este o femeie inteligentă şi o persoană raţională. Nu am îndoieli în privinţa ei.

Lady Letitia pufnise:

— Ei bine, nu m-ar surprinde dacă ar fi adevărat! Îndrăznesc să spun că un deceniu de trai alături de fratele meu a făcut-o să nu aibă prea multe aşteptări în această privinţă. Ea clătinase din cap, nemulţumită. O vei proteja şi vei avea grijă de ea şi de plozii ei? Ai renunţat la această viaţă acum douăzeci de ani. De ce crezi că eşti mai potrivit acum pentru aşa ceva?

Hugh refuzase să înghită momeala.

— Nu am venit să caut binecuvântarea sau aprobarea ta, milady. Sunt aici doar din curtoazie.

El îi aruncase cel mai serios zâmbet al lui.

De data aceasta, ea râsese.

— Ha! Priviţi-l pe marele şi puternicul căpitan! Calmează-te, băiete. Nu te zburli aşa la mine! Ochii ei bătrâni deveniseră vicleni. Încă am drept de veto în ceea ce te priveşte, dacă cumva ai uitat. La urma urmei, ce rost au banii şi poziţia în societate dacă nu poţi să îţi impui propriile reguli?

Hugh încercase să ascundă cât de uimit era de atitudinea ei nemiloasă în legătură cu decizia lui de a o lua în căsătorie pe văduva fratelui ei. Dar se pare că se înşelase în acea privinţă, pentru că ea adăugase, chicotind maliţios:

— Ar fi mai bine să îţi ţii închisă gura aia mare a ta, ca nu cumva vreo vietate să îşi facă, Doamne fereşte, cuib în ea!

Hugh chicotise şi dăduse să se ridice în picioare, dar ea încă nu terminase să îl şocheze.

— Din prima clipă când i-am văzut pe cei doi plozi, am ştiut că nu erau ai lui Thomas. Ochii băieţilor sunt singura trăsătură atrăgătoare a lor, pe care adevăratul lor bunic, Caleb Hastings, ar putea să o revendice.

— L-ai cunoscut pe bunicul lui Hastings? întrebase Hugh, prosteşte.

— Bineînţeles că da, la naiba! Şi destul de bine – prea

bine, chiar. Caleb era între mine şi Thomas ca vârstă şi am fost foarte apropiată de prima lui soţie. Era o fată drăguţă, iar el a adus-o în pragul sinuciderii, dacă nu cumva chiar a omorât-o cu propriile mâini. Ea se încruntase. Mi-e teamă că cei doi fii ai ei i-au semănat tatălui lor. Fără îndoială, Daphne şi maică-sa au îndurat mai mult decât ar fi trebuit să fie nevoită să suporte o femeie decentă sub acoperişul lui Walter Hastings. Îmi imaginez că situaţia s-a înrăutăţit după ce nepotul lui, Malcolm, a moştenit Whitton Hall – este un măr putred, care nu a căzut departe de copac. Am bănuit întotdeauna că Thomas a salvat-o pe sărmana fată. Ea se uitase lung la Hugh. Ei bine, acesta a fost unul dintre cele mai înţelepte lucruri pe care le-a făcut vreodată fratele meu. Crede-mă când îţi spun că nimeni nu şi-ar fi dorit ca vărul tău, John, să fie următorul conte de Davenport – în afară de John însuşi, firește.

Bătrâna doamnă fusese cuprinsă de un val subit de furie.

— Ceea ce – datorită faptului că *tu* ai spălat putina – s-ar fi putut întâmpla!

Faţa lui Hugh devenise fierbinte, dar el îşi ţinuse gura închisă.

— Aş fi preferat să văd titlul mai degrabă mergând la un sălbatic nelegiuit decât la John, care l-ar fi compromis. Ochii ei cenuşii sclipiseră, provocându-l – de parcă Hugh ar fi putut-o judeca pentru înşelătoria la care se dedase răposatul ei frate. Vei lăsa situaţia aşa cum este.

Nu era o întrebare, dar Hugh dăduse din cap în semn de încuviinţare.

— Lucien Redvers este adevăratul conte de Davenport. Oricine susţine contrariul, va avea de-a face cu mine, spusese el.

Cuvintele lui nu reuşiseră să o liniştească pe Lady Letitia, care ridicase, intimidant, un deget.

— S-ar putea să capeţi aprobarea mea pentru această căsătorie, băiete, dar pentru o vreme vă veţi afla sub lupă – poţi să pui pariu pe asta. Dacă nenorocitul de război nu s-ar fi prelungit, tu ai fi putut pleca la Paris pentru câţiva ani.

Majoritatea imbecililor de pe aici nu au o memorie mai lungă de câteva zile. Dar, desigur, micul monstru corsican a făcut ca Parisul să nu mai poată fi o opţiune.

Ea se înfuriase şi scrâşnise din dinţi, în timp ce se gândea la îndrăzneala omului care domina o bună parte a continentului.

Hugh râsese. Bătrâna reuşise să reducă războiul dezlănţuit în toată Europa la inconvenientele personale ale familiei Redvers.

Ea îi ignorase amuzamentul.

— Cel mai bine ar fi dacă ai face nunta ca la carte. Fără prostii făcute pe ascuns, sau veţi regreta amândoi toată viaţa, ţine minte ce-ţi spun! Îmi amintesc că aşa s-a întâmplat, cu ceva timp în urmă, cu fiica lui Pendleton – tocmai a fugit în Scoţia cu bătrânul neghiob. Se oprise şi privise în gol. Deşi cred că a fost văduva fratelui său şi nu nepoata lui? Clătinase din cap. Nu este nici o diferenţă. Au continuat să meargă pe un drum care a fost greşit de la bun început. Nu, nu va servi la nimic dacă procedaţi la fel! se răstise ea, de parcă Hugh ar fi contrazis-o sau ar fi scos vreun cuvânt. Trebuie să o faci aşa cum cere tradiţia.

Hugh refuzase să îi permită bătrânei aceleia feroce să îl intimideze.

— Am obţinut o licenţă specială. Şi eu…

— Ai vată în urechi?!

Hugh se încruntase.

— Eu voi…

— Nu mai cunoşti sensul cuvintelor în limba engleză după ce ai trăit atât de mulţi ani printre sălbatici? îl întrebase ea. Tocmai ţi-am *spus* că totul va trebui să fie făcut *corect.*

— Nu, eu doar…

— Ţine-ţi gura, că vorbeşti prea mult, neghiobule!

Hugh rămăsese uimit, redus la tăcere, incapabil să îşi amintească când îndurase ultima oară o ceartă atât de dură – şi de educativă.

— Trebuie să invitaţi pe *toată lumea,* iar evenimentul trebuie să aibă mai multă pompă şi ceremonie decât o

nuntă regală.

— Da, ei bine, voi lăsa aceste decizii la latitudinea lui Daphne şi...

— Ba nu vei face asta! Ea rostise acele cuvinte de parcă l-ar fi lovit în cap cu un ciomag. Fiecare cuvânt care îţi iese pe gură dovedeşte doar că ai mai mult păr decât inteligenţă. Voi doi, îndrăgostiţi nefericiţi, veţi strica totul. Fata asta ştie la fel de multe despre restricţiile impuse de societate pe cât ştiu eu despre aberaţiile acelea filosofice de care atât ea, cât Thomas, erau atât de pasionaţi. Şi de plictisitori! Îi aruncase lui Hugh o privire de dispreţ suprem. *Eu* mă voi ocupa de asta şi voi face în aşa fel încât totul să se desfăşoare corect. Îndrăznesc să spun că m-am confruntat cu provocări mai mari în viaţa mea decât să vă satisfac gusturile unora ca voi doi.

Chipul ei se zbârcise, căpătând o expresie diabolică ce o făcea să semene cu o zână malefică.

— Ai mai mulţi bani decât Dumnezeu, băiete, şi nimeni din cercul nostru de relaţii nu va putea să nu se încline în faţa averii tale. Iar acum, continuase ea pe tonul ei oficial şi răstit, ieşi! Dăduse din mâini, indicându-i uşa. Nu e cazul să mai pierzi vremea pe aici.

În faţa unui asemenea atac, Hugh nu putuse decât să rânjească.

— Mulţumesc, mătuşă Letitia. Ca de obicei, nu a fost nevoie să stau prea mult în compania ta pentru a înţelege unde mi-e locul.

— Ha!

Bătrâna doamnă aproape că zâmbise, dar evitase în ultima clipă o asemenea acţiune fără precedent, graţie sosirii bătrânei sale servitoare, care, fără multă ceremonie, îl condusese pe Hugh afară din apartamentul stăpânei ei.

După ce îşi părăsise mătuşa, Hugh a mai îndeplinit o misiune: o vizită la Rundell and Bridge.

Hugh avea deja bijuterii şi pietre preţioase, primite ca răscumpărare din partea unui rege, dar voia să îi ofere lui Daphne ceva care nu era doar prada ilegală a unui corsar.

Analizase îndelung înainte de a alege, zăbovind mai

mult decât plănuise, şi tocmai fusese pe punctul de a face o comandă specială, când văzuse inelul de care avea nevoie Daphne; cel mai mare safir stelar pe care Hugh îl văzuse vreodată, cu forma lui de caboşon înconjurat de diamante. Fusese singurul lucru văzut de Hugh pe lumea asta care să aibă aceeaşi superbă culoare albastră ca ochii ei.

*

Hugh a scos ceasul pentru a unsprezecea oară. Unde naiba era Daphne? Ar fi trebuit să se fi întors în urmă cu o oră. Hugh tocmai era pe punctul de a suna după un servitor, când uşa s-a deschis şi fiii lui Daphne, amândoi agitaţi şi scoţând strigăte incoerente, au intrat în bibliotecă împreună cu Ponsby, aflat chiar în spatele lor.

Hugh s-a ridicat.

— Ce s-a întâmplat, Ponsby? a întrebat, în timp ce băieţii se repezeau spre el.

— Eu... Nu sunt foarte sigur, milord, s-a bâlbâit Ponsby.

— Unde este Lady Davenport?

— Nu ştiu. Am dat ordin ca domnişoara Claxton să fie dusă sus şi l-am chemat pe doctor. Ea e în stare de inconştienţă şi nu am putut afla nimic de la băieţi, decât... ei bine, se pare că Lady Davenport a fost *răpită*, milord.

Faţa lui era mai albă decât pergamentul.

— Lacheul care a fost cu ei, tânărul Charles, a fost lovit în cap şi nu îşi poate aminti nimic din ce s-a întâmplat după ce au ieşit din casă pentru a merge în Hyde Park.

Trupuşoarele băieţilor erau zdruncinate de suspine.

— Lasă-mă singur câteva minute, Ponsby.

Majordomul a plecat, iar Hugh i-a desprins cu grijă din îmbrăţişare pe cei doi băieţi şi s-a lăsat pe vine în faţa lor.

— Lucien, Richard, am nevoie să îmi răspundeţi la întrebări. I-a luat pe fiecare de câte un umăr. Liniştiţi-vă, a spus el, îmbrăţişându-i uşor. Trebuie să îmi spuneţi ce li s-a întâmplat mamei voastre şi Rowenei, Richard?

S-a uitat la cel care, în mod obişnuit, era cel mai

echilibrat dintre cei doi băieţi.

Richard a înghiţit cu greu de câteva ori, strângând din ochi pentru a-şi opri lacrimile.

— Au fost doi bărbaţi, a spus el cu voce tremurată. Au năvălit peste noi pe când aruncam cu bumerangul. Lucien l-a aruncat în copaci, iar când am mers să îl găsim, bărbatul mai mic l-a prins. Un alt bărbat tocmai mă luase de braţ, când mama ne-a găsit. Ea a ţipat la ei să ne dea drumul…

A înghiţit din nou cu zgomot şi nu şi-a mai putut înăbuşi un nou suspin plin de lacrimi.

— Uşurel, băiete, a murmurat Hugh. Te descurci bine.

Richard a tras puternic aer în piept de câteva ori, iar apoi şi-a reluat povestea.

— Mama a încercat să mă smulgă de la bărbatul care mă prinsese, dar, în schimb, el a prins-o pe ea. Eu şi Lucien am luptat amândoi, dar nu ne-am putut elibera decât după ce am auzit un ţipăt îngrozitor, iar bărbatul acela mi-a dat drumul din strânsoare.

— L-am lovit pe bărbat între picioare cu bumerangul, domnule, a spus Lucien, mândru, începând cu criza lui cumplită de plâns. Am fugit la mama şi am încercat să o ajut, dar ea a ţipat la noi, spunându-ne să fugim la Rowena. Aşa am făcut, am fugit – şi ei au luat-o!

Vocea i s-a frânt şi a început să plângă din nou.

Hugh i-a strâns la piept pe amândoi.

— Aţi luptat cu mult curaj, dar nu aţi putut să faceţi faţă la doi bărbaţi adulţi, iar mama voastră nu ar fi vrut ca ei să vă captureze şi pe voi doi. Ceea ce puteţi să faceţi acum este să mă ajutaţi să o găsesc. Trebuie să fiţi calmi şi să gândiţi, să vă gândiţi bine şi rapid la orice detaliu vă amintiţi. Cum arăta trăsura? Oare bărbaţii aceia au spus ceva ce vă amintiţi? Gândiţi-vă, băieţi, puteţi să îmi spuneţi ceva legat de toate astea?

— Trăsura, a spus Lucien, cu vocea înăbuşită de jacheta lui Hugh.

Hugh s-a lăsat pe spate.

— Ce-i cu trăsura?

— Omul care m-a prins aproape că a reuşit să mă

urce într-o trăsură, înainte să îl muşc de mână. Era foarte veche şi urâtă – trăsura, nu mâna lui. Avea doar o jumătate de blazon, dar cred că era un cal pe un câmp verde.

Expresia lui a devenit îngândurată.

— Şi câteva carouri roşii şi albe, poate.

Blazonul Hastings! Hugh îl văzuse de multe ori în tinereţe. Ticălosul ăla nenorocit! Iar el, Hugh, fusese un *mare* prost că îi dăduse dramul. Acum Daphne şi fiii ei plăteau pentru prostia lui.

— Hugh!

Vocea înspăimântată a lui Lucien l-a scos din transa furibundă în care intrase.

Hugh s-a forţat să afişeze un zâmbet.

— Te-ai descurcat foarte bine, Lucien. Îţi mai aminteşti şi altceva? Din întâmplare, au spus şi unde se duceau?

— Omul care mă prinsese a spus doar că trebuia să facem o plimbare lungă şi că, dacă eram cuminte, aveam să merg cu o barcă. Dar asta este tot, domnule. Nu mi-a mai vorbit după ce l-am muşcat, a adăugat băiatul.

Richard a intervenit:

— Omul pe care l-a muşcat Lucien l-a chemat pe celălalt ca să o ia pe mama, spunând că ea era cea pe care o voiau, iar apoi a spus ceva ce nu am putut înţelege.

Chipul lui palid, plin de lacrimi, s-a strâns de durere.

— Rowena este grav rănită, vere Hugh. Crezi că va muri?

Hugh habar nu avea, dar nu le putea spune asta băieţilor.

— Este o femeie puternică. Spuneţi-mi ce i s-a întâmplat. A fost cu voi?

Respiraţia lui Richard era încă neregulată, dar băiatul măcar încetase cu plânsul.

— Rowena l-a atacat pe bărbat şi apoi acesta a lovit-o atât de tare, încât ea a căzut la pământ. Bărbatul acela a târât-o pe mama la trăsură şi au plecat înainte ca noi să ajungem la Rowena. I-am ţinut capul în poală, în timp ce Lucien a fugit să găsească trăsura noastră. Şi apoi Charles

s-a trezit şi a aşteptat lângă mine.

— Amândoi v-aţi descurcat foarte bine. Iar acum… S-a ridicat şi i-a condus pe gemeni spre uşă. Aş vrea să o văd pe Rowena.

Câteva minute mai târziu, Hugh a intrat în camera servitoarei şi a găsit-o pe menajera lui Daphne îngrijind-o pe bătrână. El i-a făcut semn acesteia din urmă să îl urmeze în micul salon al Rowenei.

— Este conştientă? Poate vorbi?

— Da, milord, s-a trezit acum câteva minute. Aveam de gând să trimit după dumneavoastră, pentru că a devenit foarte agitată dintr-un anume motiv şi a cerut să vă vorbească.

Hugh a dat din cap în semn că era de acord.

— Băieţii aşteaptă afară. Du-i la bucătărie şi dă-le ceva de mâncare, în timp ce eu vorbesc cu domnişoara Claxton. Spune-le că vin să îi iau după ce termin.

Hugh s-a gândit că, procedând astfel, putea să îşi dea seama dacă servitoarea era în stare să îi vadă pe băieţi.

Menajera a zâmbit.

— Da, milord, puţin ceai le va face bine.

Hugh a închis uşa şi şi-a tras un scaun aproape de pat.

— Milord, a spus Rowena, fără să aştepte ca el să înceapă, era vechea trăsură a lui Walter Hastings! Am văzut blazonul.

Ea a tresărit din cauza durerii provocate de efortul de a vorbi.

— Şştt, ai grijă să nu îţi faci şi mai rău; nu te grăbi. Băieţii mi-au povestit despre trăsură. Au mai spus ceva şi despre o plimbare cu barca. Ai auzit ceva în legătură cu asta?

Rowena a clătinat încetişor din cap şi a tresărit de durere chiar şi la acea mişcare uşoară.

— Când am ajuns acolo, unul dintre ei o ducea deja la trăsură, unde o aştepta celălalt.

— Ştii dacă Hastings deţine cumva vreo proprietate aflată lângă apă? Sau dacă deţine, poate, un iaht?

— Nu îmi amintesc ca Sir Malcolm să fi pomenit vreodată despre vreo altă proprietate. Şi nici unchiul său, Sir Walter. Ea a clătinat din cap, frustrată, iar apoi a scos un geamăt. Îmi pare rău, dar nu mă pot gândi la niciun loc anume în care să fi fost dusă stăpâna mea. Am vrut doar să vă povestesc despre trăsură şi…

S-a oprit şi a înghiţit cu greu.

— Şi? a îndemnat-o Hugh să continue, încercând să rămână calm, deşi nu îşi dorea decât să acţioneze şi să facă ceva – orice deşi nu ştia ce anume.

— Milord, a spus Rowena cu voce slabă, abia şoptind, s-ar putea să nu supravieţuiesc şi nu aş vrea să intru în mormânt cu păcatul ăsta pe suflet.

Hugh a deschis gura ca să o asigure că avea să se facă bine, dar şi-a dat seama că ea dorea din răsputeri să îi spună ceva.

— Eu am fost, milord. Eu am fost cea care… care v-a tăiat chinga şeii.

Ochii ei s-au ferit de ai lui.

Lui Hugh nu-i venea să creadă că auzise bine.

— Poftim?

Ea a dat din cap, cu o expresie chinuită pe chip.

— Tu ai tăiat chinga şeii lui Paşa?

Rowenei i se scurgeau lacrimi din colţurile ochilor.

— Dar de ce?

Cu greu ar fi putut să fie Hugh mai şocat, exceptând cazul în care Ponsby sau Gates ar fi recunoscut că făcuseră aşa ceva.

— Eram îngrozită de gândul că aveaţi să ne luaţi totul şi să schimbaţi lucrurile pe aici. La fel cum s-a întâmplat atunci când a venit Walter Hastings şi a luat-o pe mama lui Daphne. Faţa i s-a schimonosit, arătând cât de mult se dispreţuia pentru acea atitudine din trecut. Nu am făcut *nimic* atunci, chiar dacă ştiam că Sir Walter era mincinos, rău la suflet şi că nu o iubea pe fosta mea stăpână. Rowena a înghiţit în sec. M-am temut că revenirea dumneavoastră ar fi distrus absolut toată munca pe care o depusesem până atunci. A fost o prostie să gândesc aşa. Ea i-a strâns

mâna. Ştiu că n-am avut dreptate, milord. Am greşit că am făcut aşa ceva şi m-am înşelat în privinţa a ceea ce aţi însemnat pentru noi. Aţi protejat-o pe Daphne de Malcolm. Mă voi preda autorităţilor.

Lacrimile îi curgeau în voie pe obraji.

Hugh a clătinat din cap ca şi cum ar fi vrut să îşi alunge din minte ciudăţenia pe care tocmai o aflase.

— Nu vorbi prostii, femeie, a spus el cu o voce mai dură decât ar fi vrut. Ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să o supăr pe stăpâna ta. Şi exact asta s-ar întâmpla dacă te-aş arunca în închisoare. În plus, dacă aş fi protejat-o aşa cum ar fi trebuit, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea de acum, a spus el, zbătându-se, la rândul lui, să facă faţă nemulţumirii pe care o simţea faţă de sine însuşi.

— O veţi găsi, milord.

Ochii ei căprui, speriaţi, se oglindeau într-al lui.

— Da, o voi găsi.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat.

— Sunt doctorul Compton, a spus un tânăr blond, privind spre silueta firavă din pat. Şi ce avem aici? a întrebat el pe un ton calm, prietenos.

Hugh s-a ridicat.

— Vă rog să aveţi grijă de ea, doctore. Este o persoană foarte apropiată de Lady Davenport.

S-a întins şi i-a luat mâna Rowenei, cu o strângere fermă.

— Îţi voi trimite ştiri imediat ce aflu ceva, a asigurat-o. În drum spre scări, Hugh s-a întâlnit cu Kemal.

— Martin este aici, căpitane. A călărit toată noaptea ca să te vadă şi este murdar şi obosit, dar insistă să îţi vorbească înainte de orice. L-am dus în salonul tău.

— Mă voi duce direct la el. Vrei să mergi la bucătărie şi să le spui băieţilor că o pot vizita pe domnişoara Claxton imediat ce doctorul îşi termină vizita?

Hugh nu a pierdut timpul şi s-a dus direct la apartamentul lui.

— Martin, a spus el, întinzând mâna şi apucându-l de antebraţul musculos, în semn de salut, pe bărbatul mai

scund.

— Căpitane!

Pentru prima dată, tânărul nu şi-a mai afişat zâmbetul obraznic.

— Te rog, ia loc, l-a invitat Hugh, făcându-i semn spre scaunul pe care Martin, extenuat, îl ocupase înainte să intre el.

— Am călărit până aici ca o nălucă, milord, dar sper că nu am ajuns prea târziu, a mărturisit Martin în timp ce se aşeza lângă o măsuţă pe care Kemal pregătise deja un ibric cu cafea şi pâine cu unt, ca să-i astâmpere foamea. Am ajuns la Whitton chiar în momentul în care porcul acela plecase.

În vreme ce rostea acel epitet nepoliticos, Martin a făcut o pauză pentru a-şi înfunda în gură o bucată de pâine acoperită cu un strat generos de unt, pe care a înmuiat-o cu o înghiţitură zdravănă de cafea neagră.

Hugh aproape că şi-a dat ochii peste cap – ar fi trebuit să aştepte ca Martin să se hrănească. Felul de a vorbi al tânărului era aproape imposibil de înţeles în condiţii obişnuite, darămite atunci când avea şi gura plină de mâncare! Martin nu putea pronunţa sunetul *th,* pe care îl rostea ca pe un *d;* rostea cuvintele care începeau cu un *o,* ca şi cum ar fi avut un *h* în faţă, şi invers; şi se referea la obiecte neînsufleţite ca la „el” sau la „ea”.

— M-am culcat cu acea, aia… Ajuns în acel punct, el a părut să caute – fără succes, din păcate – un cuvânt englezesc, dar apoi a recurs la echivalentul lui franţuzesc… *salope*, până când mădularul meu a ajuns jupuit, şi totuşi ea nu mi-a spus nimic. Nimic! Şi pe cine văd că vine noaptea? Nu-ţi vine să crezi, căpitane. Tu nu îţi vei imagina niciodată cine a apărut.

— O, Doamne! Cine, Martin?

— Calitain!

Hugh a clipit.

— Calitain? Aici?! Cred că te-ai înşelat.

Martin i-a aruncat o privire tăioasă, plină de dispreţ.

— Cred că nu mă înşel dacă îl văd pe Calitain.

— Ce ar căuta, pentru numele Domnului, la Whitton? a întrebat Hugh, cu mintea vuindu-i.

— Nu pentru numele Domnului – ci al *diavolului.* Şi asta este ce am aflat. Vocea lui Martin era triumfătoare, chiar şi înăbuşită de o înghiţitură de pâine. M-am asigurat că nu m-au văzut, m-am strecurat şi am plecat la grajd, unde Blake îl aştepta pe acel… *tête de choux!* A clătinat din cap, dezgustat. Îl cunoşti pe Blake? l-a întrebat Martin pe Hugh.

— Da, este lacheul sau vizitiul lui Hastings, sau ceva de genul acesta.

Martin a dat din cap.

— Îi aduce prostituate lui Aystink şi i le vinde pe bani.

Hugh şi-a înăbuşit un zâmbet atunci când l-a auzit pe Martin folosind termenul argotic englezesc „cap sec”. Era evident că lucrase la limba engleză, deşi nu ajunsese la nivelul de conversaţie pe care şi l-ar fi dorit de la el.

— Calitain a venit însoţit de un alt bărbat. A fost foarte, foarte supărat când a aflat că Aystink era plecat la Londra. Au discutat ceva şi Calitain a spus că vor banii sau, altfel, va face această ofertă altui englez.

Martin a ridicat din umeri şi şi-a îndesat o altă bucată de pâine în gură. Hugh a aşteptat cu nerăbdare ca tânărul să termine de mestecat şi de înghiţit.

— Blake a încercat să îi calmeze şi le-a spus că stăpânul lui a primit bani şi că se va întâlni cu ei la corabie. L-am urmărit pe Calitain şi am văzut că stă într-o baracă aflată în afara oraşului – ei, poate pentru *contrabandier?* Martin folosise termenul franţuzesc pentru „contrabandă”, drept care i-a aruncat lui Hugh o privire întrebătoare. Apoi a continuat: Am vorbit cu Delacroix şi mi-a spus că va cerceta mai atent şi va vedea ce află. Şi am călărit spre tine ca să îţi povestesc toate astea. En *fin!*

A făcut o mişcare bruscă din mână, pentru a indica faptul că îşi terminase povestea.

Hugh s-a sprijinit de spătarul scaunului, rămas fără cuvinte în faţa întorsăturii pe care o luaseră evenimentele. Calitain se ocupase cu negoţul de sclavi ani şi ani de zile.

Hugh nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care renumitul negustor de sclavi ar fi riscat să revină pe pământ englezesc, unde era urmărit de lege: să strângă bani de la un finanţator aflat în afara legii, ca şi el.

— Dacă Hastings îi datorează bani, nu îi poate datora decât pentru un singur lucru, a spus Hugh în cele din urmă.

— *Oui,* sclavi, a spus Martin cu glas monoton.

El însuşi un sclav care reuşise să se elibereze, Martin nu îi prea vedea cu ochi buni pe cei care se ocupau cu comerţul de sclavi.

Prima dată când Hugh îl întâlnise pe Martin, fusese în momentul în care acesta din urmă încă mai avea pe mâini urmele proaspete de sânge ale ultimului său stăpân. Se pare că stăpânul încercase să abuzeze de trupul lui Martin peste limita de suportabilitate a tânărului. Aidoma majorităţii celor care lucrau în bordelurile din New Orleans, Martin avea sângele amestecat. Faptul că era ceea ce americanii numeau *high creole*, adică avea doar în parte sângele africanilor capturaţi cândva şi apoi vânduţi ca sclavi, nu îi influenţase deloc viaţa. El se născuse sclav şi ar fi murit aşa dacă nu şi-ar fi luat soarta în propriile mâini.

Hugh s-a uitat la Martin în timp ce acesta se delecta cu ultimele bucăţi din ceea ce fusese un morman impresionant de felii de pâine. Chiar dacă se asemăna foarte mult cu oricare alt bărbat de vârsta lui – obsedat în egală măsură de femei, bani şi haine elegante –, în ochii lui exotici, aurii, exista un gol imens.

Privindu-se în oglindă, Hugh văzuse şi la el acea privire, şi nu doar o singură dată. Acel gol ce provenea din faptul că pe vremuri fusese sclavul cuiva. Nu întotdeauna la fel de bine îngrijit ca alte animale aflate în posesia stăpânului – cai sau câini – şi aşteptând mereu ziua în care valoarea i-ar fi scăzut şi s-ar fi confruntat cu o vânzare care l-ar fi umplut de umilinţă şi l-ar fi dat pe mâinile altui stăpân.

— Acum, când planul lui Hastings de a se căsători cu Lady Davenport s-a destrămat, nu pot decât să presupun că el a decis să primească o răscumpărare în schimbul ei.

Hugh a inspirat adânc şi s-a forţat să îmbrace în cuvinte gândurile cumplite care îi treceau prin minte:

— Este posibil, de asemenea, ca Hastings să fi aflat despre duşmănia dintre mine şi Calitain şi să i-o dea drept plată pe Daphne acestuia din urmă.

Martin a dat din cap, cu un aer sumbru.

— Fiii lui Lady Davenport au povestit că bărbaţii care au încercat să îi răpească au vorbit despre o plimbare cu barca. Eu cred că Hastings intenţionează să îşi ducă prizoniera la Calitain, care se află, evident, undeva în apropiere de Eastbourne.

Martin a băut şi ultima gură de cafea şi a oftat, satisfăcut.

— Eşti pregătit de o plimbare, milord?

Şi-a arcuit buzele într-un zâmbet obraznic, care insinua că Hugh ştia că nu o singură plimbare istovitoare ar fi fost aceea care să doboare un om atât de înzestrat precum era el.

— Mă ţine pe loc doar plăcerea de a te privi cum te îndopi, a răspuns Hugh, deja în picioare.

Uşa s-a deschis şi a intrat Kemal.

— A, Kemal, ai venit la ţanc! Te rog să îmi pregăteşti echipamentul obişnuit, nu pe cel pentru distracţiile de la oraş. Dă-mi noua mea pereche de pistoale şi ia o alta pentru tine şi Martin. Vreau să am cu mine şi sabia, a spus Hugh, cu un zâmbet sumbru. Poate că voi găsi o persoană pe care să o încerc.

Capitolul 21

Daphne s-a trezit în întuneric, cu mâinile legate şi fixate de ceva care se afla deasupra capului ei. A încercat să afle, pe pipăite, de ce anume era legată, dar braţele îi amorţiseră; trebuia să se fi aflat în trăsură de ceva timp.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, aşa că putea, cel puţin, să îşi dea seama că era singură. Aproape că a plâns

de uşurare; răpitorii nu se întorseseră ca să îi ia şi pe fiii ei.

Dacă băieţii şi Rowena ajunseseră acasă în siguranţă, atunci Hugh ştia deja ce se întâmplase. Malcolm trebuia să fie într-adevăr disperat încât să comită infracţiunea de răpire a unei persoane de acelaşi rang cu al lui.

Daphne şi-a dat seama că ferestrele trăsurii fuseseră înnegrite cu un soi de vopsea; ea putea zări raze de lumină acolo unde vopseaua nu fusese bine întinsă. Deci, era încă zi – nu trecuse atât de mult timp, la urma urmelor. Şi-a ridicat braţele pentru a elibera o parte din tensiunea resimţită, respirând adânc, refuzând să cedeze sentimentului de spaimă care o cuprinsese. Unde ar fi putut să o ducă Malcolm? Nu la Whitton, pentru că ar fi fost dificil să păstreze secretul prezenţei ei acolo. Iar, în afară de asta, Walter Hastings vânduse cu ani în urmă singura proprietate pe care o mai deţinuse familia. Unde mai putea să o ducă? Şi, pentru numele Domnului, ce se gândise să îi facă odată ce ea ajungea la destinaţie? Oare voia să o forţeze să se mărite cu el? Sau poate că voia să scoată şi mai mulţi bani de la ea?

Daphne a închis ochii în faţa acelui potop de întrebări fără răspuns.

De ce să facă speculaţii? În schimb, s-a străduit să îşi liniştească inima, care i-o luase la galop, şi a încercat să îşi menajeze forţele pentru când urma să aibă cu adevărat nevoie de ele.

*

Hugh era gata să părăsească reşedinţa Davenport în răstimp de o oră. S-a întâlnit cu Martin, care venea dinspre zona bucătăriilor, unde se dusese să mănânce ceva mai consistent decât pâinea. Hugh a văzut cum una dintre cameriste venea alergând în spatele lui Martin. El s-a oprit şi s-a întors spre femeie – una destul de tânără care se apleca spre el de parcă trupul ei ar fi fost atras de al lui ca de un magnet. Au schimbat câteva cuvinte în şoaptă, iar apoi Martin a râs şi şi-a trecut degetul peste obrazul ei.

Hugh a clătinat din cap. Martin venise doar de o oră şi deja făcuse o cucerire. Ar fi fost bine să îl ia de acolo înainte să înceapă vreun tărăboi sau vreo bătaie.

Hugh s-a apropiat de el, iar tânărul a zâmbit, fanfaronada lui transformându-se în aroganţă.

— Am crezut că te-ai dus la bucătărie ca să mănânci.

— *J'ai fait,* a spus Martin.

În ciuda faptului că era tensionat, Hugh tot nu s-a putut abţine şi a râs.

— În engleză, Martin!

Cei trei bărbaţi au plecat fără întârziere. Se duceau la Lessing Hall şi îşi începeau căutările la Whitton. Hugh era de părere că nu trebuia să caute deloc – bănuia că Hastings avea să îi contacteze în curând. Individului nu-i venea să creadă că Daphne nu voia să se mărite cu el – ceea ce ea ar fi făcut, poate, dacă gemenii ar fi căzut şi ei în mâna lui Hastings. Nu, o răpise pentru răscumpărare. Sau poate că doar drept momeală. La urma urmei, Calitain venise la Whitton după Hastings şi aştepta să îşi primească banii de la el. Hugh îşi continua căutările bazându-se doar pe intuiţie, dar era convins că aveau să o găsească pe Daphne oriunde ar fi ţinut-o captivă Calitain.

Capul începuse să îl doară şi să i se înfierbânte în mod inexplicabil la gândul lui Calitain aflat la câţiva kilometri departe cu Daphne. Îşi dorea cu disperare să meargă direct la baraca unde îl văzuse Martin, dar ştia că asta ar fi fost o prostie şi că era periculos – mai ales pentru Daphne, dacă ea se afla cu adevărat acolo, ţinută ca prizonieră. Acţiunea de a-l încercui pe Hastings sau pe Calitain putea foarte bine să se încheie cu un dezastru.

Nu, înainte să facă orice pas, trebuia să înţeleagă la ce fel de joc se preta Calitain. Era mai bine să nu se mai gândească la groaza pe care trebuia să o fi simţit Daphne în calitate de prizonieră a lui Calitain. În schimb, trebuia să se gândească la planurile pe care le-ar fi putut pune la cale Hastings.

Dar nici asta nu îi calma zbuciumul sufletesc. Hastings o violase deja pe Daphne o dată. Hugh nu se putea gândi la

el fără să înnebunească măcar pe jumătate. Dacă Malcolm Hastings intrase în cârdăşie cu bărbaţi precum Calitain, atunci făcuse deja cele mai proaste asocieri pe care le-ar fi putut face. Hugh văzuse disperarea din ochii lui atunci când îl strânsese de gât. Ar fi trebuit să îşi asculte instinctul şi să îl ucidă. Ar fi trebuit să ştie că nu avea să se întâmple nimic bun dacă lăsa liberă o reptilă atât de veninoasă.

— La naiba cu toate! a înjurat el.

Martin trebuia să îl fi auzit peste tropotul puternic al copitelor cailor.

— *Ne vous inquiétez pas, Capitaine,* l-a liniştit tânărul. Avem timp. Iar Aystink şi Calitain? Pfui! A făcut cu mâna o mişcare plină de dispreţ, însoţită de un sunet grosolan. Sunt nişte proşti! Nu-ţi face griji, milord, Delacroix îi va găsi pe *crotte de nez*-ul ăla şi pe *abia* lui.

Hugh a clătinat din cap.

— Se pronunţă „corabia lui”, Martin, nu *„abia* lui”. Şi nu trebuie să te referi la cineva ca fiind „gunoi de nas”, chiar dacă este adevărat. Chiar trebuie să mai exersăm la engleza ta, prietene. Dar nu în aceste momente. Acum trebuie să călărim.

Hugh s-a aplecat, cu capul înainte, şi l-a îmboldit pe Paşa la galop, hotărât să câştige cursa împotriva timpului şi a fricii.

*

După întunericul dens din trăsură, lumina bruscă a razelor soarelui a avut efectul unor pumnale ascuţite, implântate în ochii ei.

— Dacă mă atingi doar cu un deget, te voi ucide! a mârâit Daphne, privind ţintă, orbeşte, spre figura care se profila la orizont.

— Uşurel, verişoară dragă! Dacă mai scoţi un sunet, îţi voi lega gura atât de strâns încât abia vei mai putea să respiri.

Malcolm a urcat în trăsură şi a închis portiera în spatele lui, cufundând iarăşi interiorul în întuneric. Braţul lui

a şerpuit în jurul gâtului ei, iar Daphne a simţit pe gât o atingere tăioasă precum cea a unei lame de cuţit. Malcolm şi-a pus cealaltă mână peste gura ei, având totul sub control, în timp ce se aşeza lângă ea.

— Drăguţă şi liniştită, draga mea, a calmat-o el, răsuflându-i în obraz. Chiar acum schimbăm caii şi nu ar fi prea frumos dacă ai striga după ajutor. Am acest cuţit... Pentru a-şi susţine ameninţarea, el i-a lipit de obraz vârful de metal rece. Nu mi-ar plăcea să îl folosesc. Nu aş vrea să te ucid, dar nu m-ar deranja să te rănesc puţin.

I-a coborât lama cuţitului pe gât.

— Acum, a spus el, dându-şi la o parte mâna care îi acoperea gura, putem termina conversaţia pe care Lord Ramsay a întrerupt-o atât de grosolan ultima dată când am fost împreună.

Buzele lui i-au atins tâmpla. Malcolm a strâns-o de coapsă. Daphne s-a îndepărtat, mai îngrozită de atingerea lui decât de cuţitul lui.

— Nu mă voi căsători niciodată cu tine, Malcolm. Va trebui să mă ucizi, aşa că poţi să îţi pui în practică ameninţările şi să o faci chiar acum.

— Sunt sigur *că* nu se va ajunge la asta. El a mângâiat-o pe coapsă, iar din tonul lui se simţea *că* zâmbea. În plus, eu nu sunt interesat de drepturile pe care căsătoria mi le-ar da asupra persoanei tale. La urma urmei, am avut deja parte de o mostră, fără să mă agit prea mult. Nu-ţi face griji, dragă, dacă vreau să obţin ce ai sub fusta aceea, o voi face şi fără licenţă.

Mintea lui Daphne a încetat să se mai frământe, ajungând la o certitudine calmă.

— De data asta va trebui să mă ai după ce am murit, i-a şuierat ea la ureche.

Dintr-odată, Malcolm s-a retras de lângă ea, dar nu prea departe. O clipă mai târziu, s-a auzit cum s-a aprins un chibrit, iar felinarul care atârna chiar în interiorul portierei a fost adus la viaţă. Ea a întors capul din pricina luminii, dar mişcarea a adus-o faţă-n faţă cu chipul congestionat al răpitorului ei. El a rânjit şi s-a uitat la faţa şi la pieptul ei, iar

apoi, lent, înapoi în ochii ei. Daphne a tresărit de repulsie.

Malcolm a râs.

— Ai răbdare, draga mea, ştiu că eşti nerăbdătoare, dar trebuie să mai aştepţi până la acele plăceri, a spus el, prefăcându-se că îi interpreta în mod greşit reacţia. Deşi se pare că nu eşti prea răbdătoare.

Cu mâna rămasă liberă, a scos o bucată de hârtie din buzunarul de la piept şi i-a fluturat-o pe la nas. Apoi a ridicat-o în faţa ochilor ei, ca să o vadă.

Daphne nu avea nevoie să o citească; a recunoscut scrisul apăsat, bine conturat al lui Hugh.

— Porc mizerabil şi dezgustător!

Cu greu a putut să rostească acele cuvinte, din pricina furiei care clocotea înlăuntrul ei.

— Ei, stai cuminte! a avertizat-o el, ridicând din nou cuţitul şi apăsându-i-l la baza gâtului.

Daphne s-a uitat ţintă la zâmbetul slab al lui Malcolm, cu intenţia de a ignora cuţitul de la gât şi de a-l lovi cu fruntea în faţa lui batjocoritoare, aproape insuportabilă. De parcă i-ar fi citit gândurile, el a apăsat cuţitul şi mai tare.

— Nu, nu vei face ceea ce ai de gând să faci, pentru că nu voi ezita să încep să te ciopârţesc, iar asta ar putea să îţi diminueze valoarea, să micşoreze suma pe care am de gând să i-o cer bufonului aceluia mare. Sper că va plăti destul de mult pentru tine!

Deci acesta era planul lui, sa scoată bani de la Hugh în schimbul eliberării ei! Daphne nu şi-a putut reprima speranţa care îi invadase pieptul. Hugh avea să o găsească.

Din nou, Malcolm i-a citit pe faţă cu uşurinţă.

— O, da, vreau să te vând şi să obţin cea mai bună ofertă. A scos un hohot insolent de râs. Ei bine, de la singurul ofertant. Dar nici eu nu sunt un om prost şi nici nu mă grăbesc. Poate că nu te voi trimite la el atât de uşor. Poate că te voi ţine o vreme, ca să văd dacă este şi mai generos atunci când îmi fac cunoscute cererile a doua oară. Ocazie cu care va înţelege cât de serios sunt.

A zâmbit, fără îndoială ca urmare a unor gânduri ticăloase care tocmai îi treceau prin minte, în timp ce a

apăsat cuţitul şi mai tare.

— Mi-ar fi plăcut să îi aduc şi pe fermecătorii noştri fii. Seamănă foarte mult cu mine pe când eram de vârsta lor. Pun pariu că sunt nişte băieţi frumoşi şi deştepţi, ca şi tatăl lor.

Zâmbetul lui a dispărut la fel de repede cum apăruse; preţ de un minut, Daphne s-a gândit că ar fi putut să apese cuţitul mai adânc. Dar el i-a coborât cuţitul în dreptul coapsei, clătinând din cap.

— Te urmăresc de ceva timp, draga mea, şi l-am văzut pe Ramsay împreună cu cei doi plozi. S-ar părea că, în mod inexplicabil, s-a ataşat de ei. Nu cred că i-ai povestit despre micii lui verişori.

— Nu poţi să mă şantajezi cu nimic. Ştie adevărul.

— Măi, mai! Probabil că i-ai oferit o îmbrăţişare mai tandră cu acele coapse dulci, decât cea de care îmi amintesc eu că am avut parte. Poate că va trebui să revizitez palatul tău de plăceri înainte să îl las să te ia înapoi?

A mângâiat-o pe coapsă şi s-a aplecat mai aproape, iar Daphne i-a simţit pe piele mirosul acru, de alcool.

Ea s-a ferit, iar apoi aproape că a leşinat de uşurare atunci când el a chicotit şi s-a lăsat moale pe banchetă.

— Nu-ţi face griji, drăguţă, mai târziu vor exista o mulţime de oportunităţi ca să te scarpin acolo unde te mănâncă. Încă nu i-am trimis lui Ramsay o listă cu revendicările mele, aşa că mai avem ceva timp. Înainte să îl avertizez în privinţa planului meu, trebuie să mă asigur că eşti bine şi în deplină siguranţă.

Daphne aproape că a râs. Prostul uitase că băieţii şi Rowena văzuseră trăsura, precum şi blazonul pictat pe ea. S-a întors cu faţa spre fereastra înnegrită şi şi-a ascuns zâmbetul.

*

Daphne a avut impresia că toată acea călătorie nu avea să se termine niciodată. După episodul schimbării

cailor – atunci când Malcolm intrase în trăsură şi îi pusese cuţitul la gât trăsura cea greoaie se oprise pentru un nou schimb de cai, dar asta fusese cu câteva ore în urmă, iar Daphne credea că noii cai ar fi trebuit să fie deja pe jumătate morţi. Nu că Malcolm ar fi fost preocupat de asta.

Din fericire, el părăsise trăsura la scurt timp după plecarea lor de la prima oprire, iar ea nu îl mai văzuse de atunci, Daphne nu putea spune cât de departe călătoriseră, dar, printr-o mică zgârietură de pe sticla ferestrei, putea vedea că cerul era întunecat. În acea perioadă a anului, soarele nu apunea de tot decât după ora nouă. Conform acelui raţionament, trebuia să fi fost pe drum de cel puţin zece ore. Ea reuşise abia la amiază să îi urce pe băieţi în trăsură pentru călătoria lor în parc. Oare unde o ducea Malcolm? La Whitton Park? Dacă da, nu ar fi fost un drum care să dureze mai mult de câteva ore. Dar cu siguranţă că ar fi trebuit să schimbe din nou caii, sau…

Trăsura cea şubredă s-a oprit. Daphne s-a străduit să se aşeze mai sus pe banchetă, forţându-se să nu ţipe din cauza durerii pe care o simţea în braţe. A auzit murmurul vocilor bărbaţilor şi apoi sunetul scărilor coborâte, înainte ca portiera să se deschidă, cu un scârţâit.

— Bună, dragă, încă eşti trează?

Malcolm a ridicat un felinar, luminând atât trăsura, cât şi faţa lui tumefiată şi nervoasă. Daphne s-a ferit de lumină şi-a îngropat faţa în braţe, fără să se deranjeze să răspundă.

— Suntem aici, drăguţă.

Degetele lui boante au tras de frânghia cu care îi legaseră mâinile, iar Daphne a fost nevoită să strângă din dinţi ca să nu strige. Nodul nu s-a desfăcut, iar el s-a oprit, frustrat.

— Unul dintre voi să vină până aici şi să îmi dea o mână de ajutor!

Se bâlbâia, de parcă ar fi băut.

Bărbatul mai mic de statură s-a strecurat în trăsură, ţinându-şi cu grijă privirea departe de Daphne în timp ce a tăiat frânghia care o ţinea legată.

Malcolm a ridicat cuţitul.

— Iar acum nu încerca asupra mea niciunul dintre trucurile tale, dragă verişoară. Nu ai unde să fugi, chiar dacă te-ai elibera. Comportă-te frumos şi poate că te voi lăsa puţin singură, ca să te ocupi de problemele tale femeieşti. Fără îndoială că abia aştepţi să te uşurezi.

Folosirea acelui termen vulgar le-a provocat hohote de râs celor doi oameni ai lui Malcolm. Lui Daphne nu-i păsa. Tot ce a putut face a fost să se oprească din plâns, în timp ce sângele a început să îi circule din nou prin membre.

Cel puţin, Malcolm părea extenuat, iar ea era de părere că toţi cei trei bărbaţi ar fi avut nevoie de câteva ore de somn înainte de a fi în măsură să facă următoarea lor mişcare, oricare ar fi fost aceea.

Pe de altă parte, ea se bucurase deja de câteva ore de somn, aşa că pentru a reveni la starea ei normală nu trebuia decât să scape de durerea chinuitoare din braţe.

Malcolm a luat-o de încheietura mâinii şi a condus-o spre o căsuţă acoperită cu stuf, aflată nu departe de trăsură. Era parţial ascunsă de stejarii neîngrijiţi pe care localnicii îi numeau „buruieni de Sussex”. Casa în sine era o şandrama făcută din şipci, cu scânduri bătute în cuie peste golurile fostelor ferestre. Era o dărăpănătură, iar dacă nu ar fi fost lumina care intra printre scândurile aşezate la întâmplare, Daphne ar fi crezut că nu era locuită de nimeni.

Bărbatul cel înalt a bătut cu pumnul în uşă.

— Sunt Hastings! a strigat Malcolm.

Preţ de un moment lung, nu s-a auzit nimic altceva decât nişte foşnete şi murmure din spatele uşii rudimentare de lemn, iar apoi aceasta s-a deschis lent, înspre interior.

Daphne a încercat să facă un pas înapoi, dar strânsoarea lui Malcolm o ţinea precum o capcană de oţel prinsă în jurul braţului, de parcă răpitorul ei ar fi fost… speriat.

Şi cu siguranţa că aşa şi era.

Omul care stătea în prag avea unul dintre cele mai înspăimântătoare chipuri pe care Daphne le văzuse vreodată. Nu că ar fi fost diform sau hidos. De fapt,

trăsăturile lui ar fi putut fi socotite chiar frumoase dacă nu ar fi fost atât de schimonosite de o grimasă de dispreţ. Ceea ce a speriat-o – şi aproape că a făcut-o să fugă – era ura pe care o emana acel om, ca aburul care ar fi ieşit dintr-un ceainic.

Era înalt şi solid, faţa şi hainele sale roşii indicând faptul că era marinar. Ochii lui s-au îngustat şi i-au aruncat lui Daphne o singură privire neobrăzată, înainte de a trece la Malcolm. Daphne nu ar fi crezut că era posibil, dar privirea acelui om a devenit şi mai ameninţătoare atunci când s-a oprit asupra lui Malcolm. Vărul ei trebuie să fi fost de-a dreptul idiot dacă nu era în stare să înţeleagă că acel bărbat reprezenta o ameninţare gravă pentru persoana lui.

— Ei bine, este chiar micul Lord Hastings, a boscorodit omul, cu buzele strâmbate de dispreţ atunci când tocmai îi greşea titlul lui Malcolm. Engleza lui era ciudată, parcă ruginită din cauza lipsei de exerciţiu. I-a zâmbit lui Malcolm înainte de a-şi întoarce privirea spre Daphne. Ce mi-ai adus? Asta nu pare a fi un sac cu bani, micule lord. Crezi că îmi faci o favoare aducându-mi o curvă? A dat drumul unui hohot grosolan de râs. Mă tem că nu îmi cunoşti gusturile, prietene.

Daphne era siderată de batjocura cu care el rostise ultimele cuvinte. Acea ură profundă care ar fi trebuit să îl avertizeze chiar şi pe cel mai idiot dintre oameni. Nu şi pe Malcolm.

— Salut, bătrâne! a exclamat, vesel, acesta din urmă, de parcă ar fi salutat un vechi camarad din timpul şcolii. Nici nu-ţi imaginezi ce ţi-am adus, căpitane, ceva chiar mai bun decât banii.

— Chiar aşa?

Acea replică era încărcată de ameninţare, dar bărbatul s-a dat deoparte, iar Malcolm a împins-o pe Daphne în coliba murdară.

Un al doilea bărbat, care părea mai degrabă plictisit decât periculos şi care şedea pe un scaun rudimentar de lemn, cu piciorul aruncat neglijent peste unul dintre braţele acestuia, i-a analizat pe Daphne *şi* pe Malcolm cu o

ocheadă leneşă, lipsită de curiozitate. Apoi i-a aruncat o privire amuzată bărbatului care răspunsese la uşă. Cei doi s-au uitat la Malcolm cu o expresie care ar fi trebuit să îl lecuiască pe acesta de credulitatea lui periculoasă.

În schimb, Malcolm a făcut un gest dramatic cu mâna.

— Dragul meu prieten, căpitane Calitain… A smucit-o pe Daphne şi a împins-o mai aproape de ei, forţând-o să facă o plecăciune. Permite-mi să ţi-o prezint pe femeia lui Standish Chiorul!

Daphne s-a ţinut cu greu să nu fugă atunci când ambii bărbaţi au privit-o cu mai mult interes decât probabil că ar fi fost sănătos pentru ea.

Calitain s-a îndreptat spre ea fără să îşi ia privirea din ochii ei. S-a oprit atât de aproape, încât îl putea mirosi. Mirosul lui nu era neplăcut iniţial – cel de săpun se amesteca cu un iz de coniac –, dar ceva stricat şi putred răzbătea de sub acea pojghiţă.

— Curva lui Standish, nu? El a ridicat dintr-o sprânceană şi s-a uitat la pieptul ei cu o privire insistentă. Apoi s-a întors către Malcolm. Şi ce-i cu asta?

Cuvintele lui erau ca o lovitură de bici.

Malcolm s-a clătinat, a deschis gura şi apoi a închis-o la loc.

— Standish are *multe* curve, a spus Calitain râzând, de data aceasta ţinta fiind Daphne. Le-am avut chiar şi eu pe câteva dintre ele. Cum a fost aceea din New Orleans, nu?

S-a întors spre prietenul său cel tăcut şi amândoi au râs într-un mod care nu putea fi descris decât ca foarte obraznic. Încă chicotind, s-a învârtit în jurul lui Daphne, făcându-i din priviri o inspecţie exagerată costumului ei de plimbare rupt şi murdar, în timp ce o ocolea.

— Măi, măi, măi, a spus el, fără să se sinchisească să se explice, aruncând doar o privire din nou către celălalt bărbat, care i-a răspuns cu o privire destul de… plină de înţelesuri.

Malcolm şi-a regăsit vocea.

— Nu înţelegi, căpitane, are de gând să se

căsătorească cu aceasta.

Vorbele lui au sunat mult mai puţin convingător, pe un ton aproape smiorcăit.

— Căsătorie?

Sprâncenele i-au coborât peste ochii lui negri ca tăciunele.

— Da, vrea să se căsătorească cu ea, prostul! Chiar dacă a avut-o deja. La fel ca şi mine.

Malcolm a adăugat un râs bărbătesc, de parcă ar fi vrut să se alăture veseliei pe care ceilalţi doi bărbaţi tocmai o împărtăşiseră.

Calitain l-a ignorat, concentrându-şi, în schimb, privirea pătrunzătoare asupra lui Daphne. Pauza a continuat până când ea a ajuns să se întrebe dacă omul acela se aştepta ca ea să confirme sau să infirme afirmaţiile lui Malcolm.

— L-ai avut pe uriaş, nu-i aşa? Spune-mi, a fost la fel de bun pe cât ai sperat? a întrebat el, aruncându-i un rânjet prietenului său. Jean-Paul ar vrea să ştie.

Orice ar fi văzut pe chipul lui Daphne, expresia ei l-a făcut să râdă şi mai tare. Au trecut câteva minute până ca el şi companionul lui să se oprească.

Omul şi-a şters o lacrimă din colţul ochilor înainte de a se întoarce la Malcolm.

— Ai procedat bine, micuţule lord.

L-a bătut pe Malcolm cu mâna pe creştet. Ochii lui erau îndreptaţi către Daphne, aşa că nu a văzut privirea plină de venin pe care i-a aruncat-o Malcolm.

— Da, mi-ai adus un cadou frumos.

S-a întors către Daphne şi, cu un deget, i-a trasat o urmă pe curba maxilarului, spre bărbie, iar apoi pe gât şi mai jos, persistând pe rotunjimile sânilor ei, vizibile prin decolteul hainei. Daphne a crezut că era pe punctul de a-l lovi chiar atunci şi acolo, dar în următoarea clipă el îl ţinea pe Malcolm de gât, trântindu-l de perete şi ridicându-l cu câţiva centimetri de la pământ. Daphne nu s-a putut abţine şi s-a gândit că în ultima perioadă Malcolm se aflase destul de des în acea poziţie.

— Vreau banii mei!

Lentoarea vocii lui i-a ridicat lui Daphne micile fire de păr de pe ceafă.

— Omul tău, Blake, a spus că îi ai, a continuat el cu o voce catifelată, în timp ce se apleca spre Malcolm, care se sufoca. Trebuie să îmi ridic încărcătura şi nu am timp să găsesc un alt *cochon*[8] englez bogat, care să îmi dea banii. Dacă m-ai făcut să vin aici degeaba, nu voi fi fericit. Înţelegi asta, *micuţule lord?* S-a aplecat mai aproape de Malcolm, parcă ascultând. Ei, ce spui? Nu aud.

Şi-a înclinat capul într-o parte, cu o îngrijorare exagerată, uitându-se la celălalt bărbat, care râdea pe muţeşte şi clătina din cap.

Lui Daphne aproape că i-a fost milă de Malcolm. Aproape.

La fel de repede cum îl înşfăcase pe Malcolm, Calitain l-a eliberat şi l-a privit, amuzat, în timp ce acesta din urmă cădea în genunchi şi se lupta să îşi recapete răsuflarea.

Calitain şi-a pierdut interesul faţă de el. S-a răsucit pe călcâie şi şi-a îndreptat atenţia spre cei doi bărbaţi care îl ajutaseră să o răpească pe Daphne şi care priveau întreaga scenă cu gura căscată. Şi-a pus mâinile în şolduri, şi-a deschis gura, batjocoritor, şi a râs.

— Şi voi cine sunteţi, domnilor?

Cuvântul „domni” a fost ca o picătură de otravă prelinsă dintr-un colţ de viperă.

Bărbatul mai înalt şi-a ridicat mâinile, cu un gest de capitulare.

— Ei bine, noi am fost plătiţi pentru a face asta, domnule. Nu vrem să creăm probleme, a spus el pe un ton liniştitor.

Bărbatul mai scund stătea nemişcat lângă el, ţinându-şi pălăria în mâini.

Amândoi au fost cruţaţi de tot ce voia să le spună Calitain, fiindcă dinspre podea s-a auzit o voce răguşită:

— *Ea* înseamnă banii, a şuierat Malcolm, arătând spre Daphne. Deţine controlul asupra proprietăţilor fiului ei – în

8 Porc (În limba franceză în original)

valoare de sute de mii de lire sterline. Valoarea ei a crescut şi mai mult acum, când Standish o doreşte. El va aduce banii ca să o răscumpere şi nu se va gândi la nimic altceva, pentru că se aşteaptă să mă găsească doar pe mine.

Apoi Malcolm s-a prăbuşit, epuizat de scurtul său monolog.

Calitain s-a uitat de la Malcolm la ea şi înapoi, înainte ca un zâmbet sumbru să îi apară pe buze. S-a lăsat pe vine şi l-a privit pe Malcolm în ochi.

— Pentru binele tău, micuţule lord, ar fi extraordinar dacă ea şi-ar merita fiecare bănuţ şi încă ceva în plus pentru Standish.

Când s-a ridicat în picioare, l-a tras şi pe Malcolm în sus împreună cu el, ţinându-l de păr şi lovindu-l cu piciorul în timp ce acesta zbiera, iar apoi l-a împins pe salteaua murdară din cel mai îndepărtat colţ al cocioabei.

— O să dormi acolo.

S-a întors spre ceilalţi doi şi le-a arătat acelaşi colţ. Ambii bărbaţi s-au grăbit să se aşeze alături de nefericitul lor stăpân.

— Eşti norocos, fiindcă oricum va trebui să aştept aici. Corabia mea nu va veni după mine şi după banii mei până mâine-seară, după lăsarea întunericului. Asta înseamnă că ai timp până atunci să îmi dai banii. Nu îmi pasă cum îi obţii. Pot să îi aducă Standish, zânele sau nenorocitul de rege în carne şi oase. Dar dacă nu-i am până atunci, amândoi, a spus el arătând spre Malcolm, şi ea, a adăugat, întorcându-se ca să se uite la Daphne cu ochii lui ca nişte hăuri negre, veţi muri. M-ai înţeles?

Malcolm a încuviinţat dând din cap, un scâncet surd ieşindu-i din gâtlej în timp ce se uita la torţionarul său.

— D-da, da, este clar.

Mulţumit de răspunsul lui Malcolm, Calitain a apucat-o pe Daphne de umăr şi a împins-o spre o uşă deschisă, dincolo de care se vedea o încăpere întunecată. El i-a zâmbit în timp ce o înlănţuia cu braţul şi o trăgea mai aproape.

— Ai noroc, milady. Avem o cameră privată în care îţi

vei petrece noaptea, în timp ce noi, bărbaţii, vom face planuri pentru salvarea ta. El a strâns-o cu putere, iar apoi s-a aplecat şi i-a şopti la ureche: Mai bine ai spera ca micuţul lord să fie mai deştept decât pare, a şuierat el înainte de a o împinge în întuneric şi de a trânti uşa în urma ei.

Singura lumină din cameră venea dinspre crăpăturile din jurul uşii, care nu se închidea bine. Daphne a rămas locului până când ochii i s-au acomodat suficient încât să poată distinge mobilierul din cameră. Un pat într-un colţ şi un dulap mic vizavi de uşă, asta era totul. Ea şi-a croit drum către pat pipăind cu mâinile, iar apoi s-a aşezat pe marginea lui, încercând să nu se gândească la cine altcineva îl folosise.

Treptat, pulsul i-a încetinit şi respiraţia i-a devenit mai puţin agitată. Îi putea auzi pe Calitain şi pe partenerul său vorbind cu voci aproape suficient de puternice pentru a se distinge cuvintele, dar acestea nu puteau fi înţelese în totalitate. Ea a ascultat nemişcată în jur de o oră, probabil, până când vocile s-au oprit. Nu după mult timp s-au auzit tropăitul unor cizme şi zgomotul unei uşi trântite.

Daphne încă auzea vocea lui Calitain şi a presupus că cei doi oameni pe care îi angajase Malcolm fuseseră singurii care plecaseră, probabil pentru a se ocupa de cai. A rămas ghemuită în tăcere, depunând eforturi uriaşe ca să prindă orice zgomot, iar corpul o durea din pricina efortului. Nu ar fi putut spune cât timp a stat aşa, aşteptând să se întâmple ceva – orice. Dar, în cele din urmă, a cedat.

Umerii şi braţele o dureau groaznic de la călătoria chinuitoare cu trăsura şi tot ce putea face era să rămână trează. Aşa că s-a ghemuit pe o parte, îmbrăţişându-şi genunchii. Din fericire, noaptea era caldă şi nu a fost nevoită să folosească pătura mirosind a mucegai.

Ultimul sunet pe care l-a auzit înainte de a renunţa să mai lupte împotriva epuizării, a fost tropotul unor copite.

Capitolul 22

Era întuneric beznă când cei trei bărbaţi au intrat în curtea de la Lessing Hall. Zgomotul pe care copitele cailor îl făceau pe pavaj l-a trezit pe grăjdarul adormit. El a clipit puternic atunci când i-a văzut pe cei trei bărbaţi, doi dintre ei deja descălecând, în timp ce al treilea s-a oprit doar ca să arunce la pământ sacul greu de pe şa, iar apoi şi-a rotit calul şi a pornit în galop înapoi spre oraş.

— Dă-le cailor o raţie triplă de ovăz – au avut parte de o călătorie grea. Şi stai treaz, fiindcă Martin se va întoarce aici în curând.

Cu aceste vorbe, Hugh s-a îndreptat spre uşa de la intrare, iar Kemal s-a forţat să ţină pasul cu el.

Uşa masivă s-a deschis înainte ca Hugh să ajungă la trepte. Era Gates, ţinând în mână un sfeşnic şi comportându-se ca de obicei, exceptând faptul că purta un banian de mătase de un roşu destul de exotic şi o bonetă de noapte brodată.

— Milord!

— Îmi pare rău că ţi-am stricat somnul de frumuseţe, Gates.

Hugh nu a reuşit să îşi ascundă zâmbetul provocat de vederea costumaţiei elegante pe care o purta bătrânul.

— Desigur, milord. Betsy s-a dus să vă pregătească camerele. Aţi dori să vi se aducă ceva în cameră?

Trupul obosit al lui Hugh a primit cu recunoştinţă acea ofertă. Şi-a aruncat pălăria prăfuită şi mănuşile pe o masă din vestibul, îndreptându-se spre scări, cu Gates pe urmele lui.

— Să aduci destulă mâncare pentru trei persoane – nu, să fie pentru patru, şi câteva sticle de vin roşu, ceva vechi şi acoperit de praf, din pivniţe. Mai bine adu-le în bibliotecă, nu în apartamentul meu. Trimite-i un mesaj lui Will Standish şi spune-i să vină la mine imediat. După ce rezolvi ce ţi-am cerut, poţi să te duci la culcare. Nu vom avea nevoie de nimic altceva în seara asta.

— Foarte bine, milord

Gates s-a înclinat, rigid, înainte de a coborî înapoi pe scări.

Hugh s-a întors spre Kemal, care îl aştepta cocoşat sub greutatea bagajelor, a pistoalelor şi a enormei săbii hessiene a stăpânului său.

— Voi lua eu asta.

Hugh şi-a eliberat servitorul de greutatea săbiei şi a pietrei pentru ascuţit care se afla într-o pungă mică de piele, aflată pe mâner.

— Pune restul bagajelor în apartamentul meu. Apoi vino şi tu în bibliotecă, la noi.

Hugh plănuia să îşi ascută sabia în timp ce îşi aştepta oamenii. Nu se simţea în stare să facă nimic altceva până când avea să se întoarcă Martin, care îl aducea cu el pe Delacroix. A intrat în bibliotecă şi şi-a turnat o porţie generoasă de coniac, revigorat de arsura pe care a simţit-o pe gât. A pus deoparte paharul pe jumătate gol şi a dezlegat şnurul de piele care îi ţinea sabia în teacă. Şuierul moale al metalului trecând peste piele a umplut aerul în timp ce Hugh scotea din teacă sabia cea lungă. A aruncat teaca deoparte şi a ridicat lama pentru a o inspecta.

Strălucea sumbru în lumina a vreo douăsprezece lumânări. Nu era o armă graţioasă, ci era mult prea grea şi lată pentru a rivaliza cu frumuseţea lamelor de oţel folosite în scrimă. Nici nu avea graţia exotică a lamelor orientale pe care Hugh le văzuse în anii petrecuţi pe Marea Mediterană.

Nu, acea sabie fusese făurită cu unicul scop de a ucide rapid. Mânuită cu pricepere, însemna o moarte sigură.

Sabia fusese un dar de la unul dintre oamenii pe care îi scăpase din ghearele sultanului; un hessian pe nume Wüstenfalke – Şoimul Berber.

La fel ca Hugh şi Delacroix, Wüstenfalke supravieţuise torturilor pe care le îndurase după ce îi trădase Calitain. Uriaşul neamţ fusese alături de Hugh pe *Batavia's Ghost* încă de la început, luptând alături de el în primii şi cei mai periculoşi ani. Hessianul căzuse în timpul unei lupte care avusese loc în urmă cu aproape zece ani, între ei, Calitain şi

o altă corabie de corsari. Bătălia fusese scurtă, dar aprigă, iar pierderile din acea zi fuseseră grele de ambele părţi.

Rana de la stomac nu îl omorâse pe loc pe Wüstenfalke, în schimb, hessianul se mai chinuise o vreme, starea lui înrăutăţindu-se în fiecare zi, până când durerile deveniseră atât de puternice încât îl rugase pe Hugh să îi pună capăt agoniei, cerându-i să facă asta cu propria lui sabie: Kralle, termenul german pentru „gheară”.

Ziua în care Hugh îndeplinise ultima dorinţă a prietenului său fusese una dintre cele mai rele din viaţa lui.

Hugh aflase abia după şase luni că încercarea nereuşită a lui Calitain de a cuceri *Batavia’s Ghost* în acea zi fatidică, fusese ultima luptă pe care căpitanul piraţilor o dusese sub steagul capriciosului său stăpân, sultanul Babba Hassan. Calitain părăsise serviciul sultanului şi furase între timp o altă corabie, atrăgându-şi astfel duşmănia pe termen lung a fostului său stăpân. După aceea, Calitain se ascunsese într-un tărâm al umbrelor, devenind un renegat fără aliaţi.

De atunci, Hugh folosise sabia într-un mod care l-ar fi făcut mândru pe hessian. Arma aceea deosebită, care trebuia ţinută cu ambele mâini în cazul unui mânuitor mai firav, îşi câştigase o reputaţie la fel de înfricoşătoare ca şi cea a lui Hugh. El nu era credincios, dar nu putea să nu simtă că Wüstenfalke era uneori lângă el atunci când mânuia sabia.

Nu era singurul care credea asta. Auzise poveştile relatate de alţi oameni despre Wüstenfalke, cum că acesta fusese reîncarnarea unui Berserker nordic, adică a unui războinic care devenea atât de orbit de furie în timpul luptei, încât intra într-un fel de transă. Hugh s-a uitat fix la arma din mâna lui, întrebându-se nu pentru prima dată dacă runele abia lizibile de sub gardă ar fi putut să aparţină norvegienei vechi. Ştia destulă germană ca să îşi dea seama că acele rune nu aparţineau limbii respective.

În orice caz, sabia era o armă magnifică şi contribuise mult la faima lui Standish Chiorul. Era bine să ai o reputaţie înfricoşătoare atunci când trăiai printre bărbaţi care nu

respectau nimic altceva *în afară de* frică.

A scos piatra albă şi a început să ascută, cu mişcări lente şi constante, lama deja ascuţită. O vreme s-a concentrat pe asta în linişte, singurul sunet care se auzea fiind cel făcut de piatra care ascuţea lama.

Gândurile lui au rătăcit către Daphne, dar şi le-a reprimat. Nu îşi putea permite ca o îngrijorare inutilă să îi afecteze şi să îi şubrezească voinţa.

În schimb, şi-a hrănit apetitul imens de răzbunare îndreptându-şi gândurile către Calitain.

Era uimit că negustorul de sclavi îndrăznise să pună piciorul în Marea Britanie – o ţară pe care o dispreţuia profund. În pofida numelui său francez, Calitain crescuse la Londra, dar plecase de acolo de la o vârstă fragedă, din cauza unui incident care avea legătură cu moartea unui nobil. Calitain nu făcuse niciodată un secret din duşmănia lui faţă de aristocraţie. Hugh îl auzise susţinând de mai multe ori că era bastardul unui lord care violase o servitoare, adică pe mama lui Calitain. Hugh nu se îndoia de asta. Cunoştea mulţi bărbaţi de rangul lui care considerau că servitoarele lor erau doar nişte femei bune să le încălzească patul. El descoperise că americanii care deţineau sclavi aveau aceeaşi atitudine.

Conform principiilor lui Hugh, violul era la fel de rău precum crima şi oricare om care forţa o altă persoană merita oprobriul public, ce trebuia să se soldeze, în cele din urmă, cu uciderea agresorului. Iar Hugh nu avea nici o remuşcare legată de ducerea la îndeplinire a unei asemenea pedepse.

Şi-a pus degetul mare pe marginea lamei pe care tocmai o ascuţise, mulţumit de crestătura mică pe care şi-a făcut-o astfel, doar la o atingere foarte uşoară. A întors lama şi a început să ascută şi cealaltă parte.

Trecuseră ani de zile de când nu îl mai văzuse pe Calitain, dar ştia că el frecventa coasta africană de vest şi că făcea bani transportând sclavi în America. Profitul celor care se ocupau cu afaceri mizerabile precum traficul de oameni era cu atât mai mare cu cât Statele Unite

interziseră importul de sclavi.

O uşoară bătaie în uşă i-a întrerupt gândurile. A intrat Will, cu părul în toate direcţiile şi cu faţa încreţită de somn.

— Am venit cât de repede am putut, milord.

Hugh a lăsat deoparte piatra albă şi şi-a pus sabia în teacă. Will s-a uitat ţintă la arma masivă, brusc înviorat şi atent.

Hugh i-a făcut semn către un scaun aflat vizavi de birou.

— Ia loc. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

Curiozitatea şi îngrijorarea i se citeau pe chip.

Hugh şi-a turnat un alt pahar de coniac şi s-a lăsat pe spate.

— Martin a venit la Londra cu nişte informaţii destul de importante.

— Da, l-am văzut plecând.

— Sosirea lui Martin a însemnat un noroc, deoarece Hastings a răpit-o pe Lady Davenport.

— O, Doamne! Cum? Când?

Înainte ca Hugh să poată răspunde, uşa s-a deschis atât de tare, încât s-a izbit de perete. Martin şi Delacroix au intrat, târând între ei un al treilea om. Era clar că cei doi camarazi se bucuraseră deja de o repriză de interacţiune cu ostaticul lor. Un ochi îi era umflat, iar gura îi era plină de sânge.

Hugh s-a ridicat în picioare.

— Ce avem aici?

Delacroix a zâmbit, expresia fioroasă alunecându-i peste chip precum uleiul pe apă.

— L-am găsit pe când venea călare dinspre Lessing Hall. Se pare că tocmai lăsase asta.

Cu mâna rămasă liberă, Delacroix a ridicat un mic pătrat de hârtie.

— Evident că voia ca nimeni să nu afle că el a făcut-o.

I-a strâns braţul ostaticului, pentru a obţine un răspuns.

— Spune-i Excelenţei Sale de ce te grăbeai să

părăseşti minunata lui casă.

Hugh a dat ochii peste cap din pricina modului ironic în care i se adresase Delacroix. Echipajul său se amuzase foarte tare după ce aflase că Standish Chiorul era de fapt un nobil englez. Fără îndoială că asta fusese sursa multor glume pe corabia lui.

— Eu doar am lăsat biletul, Excelenţă! a strigat bărbatul, considerând prudent să i se adreseze lui Hugh aşa cum i se poruncise.

Delacroix şi Martin au schimbat priviri amuzate, iar Hugh a clătinat din cap.

Acea creatură jalnică a tuşit şi a scuipat, aruncând o gură de sânge şi de mucus pe covor.

— La naiba! a ţipat Hugh, abia apucând să îşi retragă piciorul la timp pentru a evita masa gelatinoasă. S-a uitat la bărbatul cocârjat de frică. Fă asta din nou şi îţi voi tăia capul!

Bărbatul a rămas cu gura căscată. Hugh a deschis biletul şi a citit rapid:

Ramsay,

O avem pe femeia ta. Dacă nu apari astăzi la cabana veche de sub far, după lăsarea întunericului, cu cincizeci de mii de lire sterline, o vom ucide sau o vom vinde, după cum vom considera că va fi în avantajul nostru. Ştim că ai banii. Nu veni mai târziu şi să nu încerci să vii mai devreme şi să te strecori până la noi, am pus oameni care să te urmărească pe tine şi să îţi supravegheze casa. Fă ceea ce spunem, sau vei suporta consecinţele.

Hugh s-a uitat la ostaticul lor.

— Presupun că tu erai „oamenii” care urmau să ne supravegheze?

— Da, Excelenţă, a mormăit bărbatul, privind ţintă la podea.

— Te-ai implicat într-o răpire a unui nobil şi într-un şantaj având drept scop obţinerea unei răscumpărări. Tu îţi dai seama ce înseamnă asta? Hugh nu a aşteptat răspuns,

ci a continuat: Dacă mă ajuţi în această chestiune, aş putea decide să fiu clement. Dacă mă minţi, voi face în aşa fel încât spânzurătoarea sau deportarea să pară apă de ploaie, prin comparaţie. Ai înţeles?

— Spun adevărul, Excelenţă. Omul care m-a plătit mi-a spus doar că trebuia să las biletul şi să aştept. Trebuia să îi urmăresc pe un ins mare, cu un singur ochi.

În timp ce spunea asta, i-a aruncat o privire nervoasă lui Hugh.

— Dacă aţi fi plecat, v-aş fi urmărit. După ce plecaţi la întâlnirea din seara asta, trebuia să vă urmăresc şi apoi am fi fost plătiţi.

— Unde este partenerul tău?

— S-a dus la Londra, Excelenţa Voastră, la casa voastră de acolo, pentru a lăsa acelaşi bilet, în cazul în care nu aţi fi plecat.

Povestea simplă a omului avea o urmă de adevăr.

— Mai sunt şi alţii care supraveghează casa?

— Nu, Excelenţă.

— Câţi sunt la cabană?

— Doar cei trei şi femeia.

S-a schimonosit în timp ce încerca să îşi deschidă ochiul umflat.

Hugh a strâns din dinţi auzind cu câtă lipsă de respect vorbise insul acela despre Daphne.

— Cine sunt cei trei bărbaţi?

— Nu ştiu. Am fost angajat de cel mai mic de statură dintre ei, dar niciodată nu am ştiut care este numele lui. Ceilalţi doi sunt îmbrăcaţi ciudat şi nu vorbesc ca şi cum ar fi de aici. Francezi, poate. Au spus că îşi aşteaptă corabia şi că au de gând să îi omoare pe înfumurat şi pe femeie, dacă nu îşi obţin banii mâine-seară, a adăugat el, renunţând să îşi mai deschidă ochiul umflat.

La auzul acelor vorbe, un fior rece i-a străbătut lui Hugh şira spinării. S-a întors spre Will şi Martin.

— Cred că ştiţi unde este temniţa?

Capul bărbatului s-a smucit la cuvântul „temniţa”.

— Da.

Expresia lui Will a fost fioroasă în timp ce se uita în jos, la omul îngenuncheat.

— Te rog să îl conduci pe oaspetele nostru acolo şi să te asiguri că nu poate să scape.

— Cu plăcere.

Will a apucat prizonierul de un braţ, Martin l-a apucat de celălalt, iar apoi l-au scos din încăpere.

Hugh s-a întors spre Delacroix şi i-a făcut semn spre măsuţa încărcată cu plăcinte reci, carne, pâine şi brânză.

— Mănâncă în timp ce îmi spui ce ai aflat despre Calitain.

Delacroix nu a ezitat să îşi umple o farfurie.

— Am găsit *The Scythe* la o distanţă de câteva ore spre vest, milord. Căutam în locuri nepotrivite, cutreierând prin toate ascunzătorile şi golfurile contrabandiştilor. În schimb, *The Scythe* era ancorată la Plymouth, la vedere. Calitain trebuie să îşi fi cumpărat singur ceva *bona fides*. Am câţiva oameni la Plymouth şi am lăsat *Batavia* la doar câţiva kilometri est, cu instrucţiuni să urmeze *Scythe* oriunde s-ar deplasa. Aşteptăm ordinele tale.

Will s-a aşezat pe un scaun şi a început să mănânce.

Hugh a încercat să nu se lase purtat de licărirea slabă de speranţă din pieptul său. A luat paharul de coniac şi l-a învârtit, agitând licoarea, în timp analiza situaţia.

— Echipajul lui Scythe va trebui să plece cel târziu mâine după-amiază, dacă trebuie să se reunească cu Calitain la lăsarea întunericului.

A întâlnit privirea întunecată a lui Delacroix.

— O să o urmăreşti pe *Scythe* de îndată ce se va urni.

Delacroix i-a aruncat un zâmbet care i-ar fi înfiorat pe cei din echipajul de pe *Golden Scythe*.

— Da. A trecut mult timp de când nu am mai făcut asta, căpitane.

S-a auzit o altă lovitură uşoară în uşă şi Kemal şi-a făcut apariţia. S-a uitat la Hugh şi apoi la Delacroix, cu sprâncenele ridicate.

— Domnul meu? a întrebat el, cele două cuvinte fiind pline de înţeles.

Hugh a simţit cum buzele i se destindeau într-un zâmbet sumbru.

— Deja a început să mi se contureze în minte un plan destul de bun.

Şi-a mai turnat un pahar de coniac şi i l-a întins lui Kemal, zâmbetul lui lărgindu-se cu cât se gândea mai mult la următoarele douăzeci şi patru de ore. Şi-a ridicat paharul, toastând:

— Să bem pentru finalizarea afacerii noastre cu Calitain, o dată pentru totdeauna.

Capitolul 23

Daphne a simţit cum ceva o gâdila pe buze şi şi-a trecut mâna peste gură, încă somnoroasă, iritată de faptul că era trezită din somn. Un sunet care semăna cu un chicotit profund i-a aruncat săgeţi de teroare pe şira spinării. S-a ridicat brusc şi a dat de corpul solid al unui bărbat. Două mâini puternice au apucat-o umeri şi au împins-o înapoi pe pat. O pereche de ochi care păreau două abisuri se uitau, plictisiţi, într-ai ei, la doar câţiva centimetri distanţă.

— Uşurel, uşurel, milady. Nu trebuie să te sperii, a spus Calitain, îndepărtându-i uşor buclele care îi acopereau faţa. Ochii lui au fixat-o mai intens decât mâinile lui. Nu am de gând să îţi fac rău. I-a mângâiat maxilarul cu dosul mâinii. Am venit să văd dacă vrei să renunţi să te mai înfometezi. Ochii i-au zăbovit pe corsajul ei şi apoi a râs. De fapt, am venit să văd dacă ai putea să ne *faci* ceva de mâncare, dar mi-am amintit că eşti o englezoaică nobilă şi că nu ştii să faci lucruri atât de josnice, cum ar fi să pregăteşti mâncarea cu care te hrăneşti.

Avea dreptate; Daphne nu gătise niciodată în viaţa ei. La fel ca majoritatea femeilor de rangul ei, abilităţile sale culinare se rezumaseră la împărţirea ceştilor de ceai şi a biscuiţilor.

— Nu contează, a spus el, continuând să o studieze îndeaproape în timp ce o mângâia pe păr. Jean-Paul nu este un bucătar rău. Vino. A apucat-o de mână şi a tras-o în sus. Dormi toată ziua. Şi s-ar putea să fie ultima zi din viaţa ta, nu? Trebuie să te bucuri de *fiecare* minut şi să îmi spui cum te simţi. Nu toată lumea are norocul să ştie când îşi trăieşte ultima zi.

El i-a luat ambele mâini într-ale lui şi a tras-o mai aproape, până când trupul ei l-a atins pe al lui de la piept până la coapse.

— Vezi, a spus el, zâmbindu-i. Îţi ofer ceva de care majoritatea oamenilor nu au niciodată parte în ultima lor zi. Vei putea să te gândeşti la tot ce a însemnat viaţa ta înainte de a intra în posesia celei mai mari recompense, viaţa în lumea de dincolo.

Privirea lui era extaziată şi Daphne aproape că auzea cum gândurile lui instabile îi alergau şi i se agitau în minte.

Era nebun de-a binelea.

I-a dat drumul la fel de repede cum o apucase. Daphne l-a urmat fără nici o ezitare, nedorind să îl enerveze sau să îl supere în vreun fel. Au intrat în camera mai mare, iar ea a aruncat o privire de la măsuţa cu trei scaune şi la salteaua pe care zăcea întinsă silueta inertă a lui Malcolm.

Calitain i-a urmărit privirea.

— A, te uiţi la micul lord. Eşti îngrijorată pentru el? Nu e cazul. Este bine, doar că se simte puţin mai rău din cauza băuturii. Cred că abilitatea de a conştientiza ultima sa zi de viaţă nu este de partea lui în acest moment. Poate că îşi va reveni mai târziu, nu? Dar, deocamdată, ia loc. Jean-Paul ne va face un mic dejun demn de ultima ta masă.

Celălalt bărbat era aplecat peste o vatră plină de fum, amestecând, într-o oală mare de metal, ceva care mirosea îngrozitor.

Calitain trebuie să fi fost un observator cu adevărat foarte atent, pentru că a sesizat cum i-au fremătat nările lui Daphne.

— O, ce ruşine! I-a adresat un rânjet partenerului său de fărădelegi. Mă tem că mâncarea ta umilă nu este destul

de bună pentru milady, Jean-Paul. Nu ai altceva să îi oferi? Un croasant, poate, sau un castron cu căpşuni şi frişcă?

Cei doi bărbaţi au râs obraznic, iar Daphne s-a hotărât să facă în aşa fel încât să îşi ascundă mai bine gândurile.

— Nu-ţi face griji.

Mişcându-se în modul său caracteristic, deconcertant de rapid, Calitain s-a ivit lângă ea, la doar un centimetru distanţă.

— Mâncarea lui Jean-Paul are un gust cu care trebuie să te obişnuieşti în timp, dar sunt sigur că tu te vei acomoda mult mai repede.

A smuls o bucată din pâinea mare, neagră, de pe masă, iar apoi a trântit-o în faţa ei.

— Mănâncă, a spus el cu o voce care nu mai era deloc amuzată.

Daphne a mâncat, urmând exemplul lui Calitain şi înmuind bucăţi de pâine în ceea ce era o cafea foarte tare; combinaţia s-a dovedit a fi surprinzător de bună. L-a studiat pe furiş pe francez în timp ce mânca. La fel ca marinarii pe care îi văzuse pe corabia lui Hugh, atât Calitain, cât şi Jean-Paul aveau un aspect dur, de parcă ar fi fost arşi într-un cuptor. Reţeaua fină de cicatrici care îi acoperea faţa şi gâtul îl făcea să semene cu un vas de ceramică spart, care ar fi fost lipit grosier. Antebraţele lui excesiv de musculoase erau aşezate pe masă, cu tendoanele unduindu-i-se pe sub pielea bronzată.

Mâinile îi erau aproape la fel de mari ca ale lui Hugh şi la fel de bătătorite, un efect al vieţii dure pe care o duseseră. Arăta de parcă ar fi putut-o frânge în două la fel de uşor precum rupea bucăţi de pâine.

Ambii bărbaţi se mişcau rapid, stând tot timpul la pândă, de parcă ar fi anticipat în mod constant atacul din toate părţile. În timp ce Jean-Paul era tensionat, Calitain arăta ca un om care era pregătit în permanenţă să facă faţă atacurilor, situaţiilor neprevăzute şi primejdiilor care îi lăsaseră urme adânci pe chip şi pe trup. Nu era deloc o persoană liniştită. Chiar şi atunci când corpul îi era nemişcat, ochii i se mişcau în continuu. Aruncau priviri

scânteietoare prin încăpere, neliniştiţi ca nişte lupi care ar fi înconjurat o pradă. Uneori buzele lui se mişcau, dar nu scoteau niciun sunet, de parcă omul acela ar fi fost prins într-un permanent conflict interior.

Una peste alta, era individul cel mai înspăimântător pe care îl întâlnise vreodată Daphne.

Ea se străduia, concentrată, să nu facă nimic care să îl enerveze pe omul acela instabil. Deodată, un geamăt de durere s-a auzit din colţul camerei. Ea şi Calitain s-au întors şi l-au văzut pe Malcolm ghemuit, sprijinindu-se de perete şi strângându-şi capul în mâini.

Calitain a izbucnit într-un râs plin de dispreţ.

— Ce… ce era în sticla aia? a scâncit Malcolm.

— Nu a fost altceva decât o lovitură de trăsnet. Buzele lui Calitain s-au arcuit într-un surâs. Este una dintre specialităţile lui Jean-Paul. Nu vrei să îi răneşti sentimentele, nu-i aşa?

Pe chipul lui nu se mai vedea nici o urmă de amuzament. Jean-Paul, de asemenea, se oprise din trebăluit pentru a privi la silueta tremurândă a lui Malcolm.

— Nu! Nu am vrut să spun nimic de rău, doar că băutura a fost mai degrabă… ăăă… puternică. Naiba să o ia, capul îmi pulsează de durere! Aş putea să beau nişte ceai? a întrebat el cu voce jalnică.

Daphne ar fi putut să îi spună vărului ei că a le cere acelor bărbaţi orice, ca să nu mai vorbim de orice părea prea englezesc – Anglia fiind, în mod clar, o ţară pe care o dispreţuiau – era cea mai proastă idee.

Înainte ca Malcolm să poată măcar clipi, Calitain îl şi luase de gât.

— Ce ai spus?

L-a scuturat atât de tare pe Malcolm, încât dinţii acestuia au zăngănit ca nişte zaruri. În timp ce îl strângea de gât cu mâna lui enormă, Calitain i-a aruncat o privire lui Jean-Paul.

— Ce a spus milord, Jean-Paul?! a strigat el, scuipându-l în faţă pe Malcolm.

Jean-Paul a ridicat din umeri, luându-şi un răgaz

înainte de a rosti primele cuvinte pe care Daphne le auzea din gura lui:

— El vrea *le thè.*

A rânjit, subliniind batjocoritor cuvântul franţuzesc pentru „ceai”.

— Asta mi s-a părut şi mie că a spus.

Calitain s-a încruntat, de parcă nu s-ar fi putut decide dacă să fie mulţumit sau dezamăgit de faptul că avusese dreptate. A clipit spre Malcolm de parcă nu îşi amintea de ce îl luase de gât.

Malcolm s-a uitat cu gura căscată la cel care îl ţinea captiv, iar Calitain l-a eliberat la fel de brusc cum îi apucase, privind fără nici o licărire de emoţie cum Malcolm aluneca înapoi pe salteaua murdară, zbătându-se după o gură de aer precum un peşte pe uscat.

Calitain a arătat spre cel de al treilea scaun de la măsuţă.

— Ridică-te şi mănâncă! Jean-Paul îţi va da nişte cafea franţuzească bună, în niciun caz *le thè.*

Malcolm s-a ridicat în picioare şi s-a lăsat pe scaunul fragil, cu faţa atât de desfigurată de frică, încât era de nerecunoscut. A ţipat, speriat, în momentul în care Jean-Paul a venit pe la spatele lui şi i-a aruncat pe masă un castron plin cu cafea.

Calitain a privit cum Malcolm s-a uitat la castron, iar apoi la cana lui şi la cea a lui Daphne. Pentru o clipă, ea a crezut că Malcolm ar fi putut să fie atât de prost încât să ceară o cană potrivită pentru cafea. Dar apoi el s-a uitat la Calitain şi a văzut ceva care l-a făcut să ridice bolul şi să soarbă cu zgomot din el.

Calitain s-a întors spre Daphne, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Nu suntem pregătiţi de oaspeţi, eu şi Jean-Paul. Nu ne-am gândit să zăbovim pe aici atât de multă vreme… De fapt, nu ne-am gândit să fim aici *deloc,* dar totul s-a întâmplat din cauza domniei sale, aici prezente. Cred că este vina mea. Am avut încredere în cuvântul *domniei sale* că are să îmi dea banii care ni se cuvin. Cuvântul unui

gentleman, nu, Jean-Paul?

Celălalt francez i-a aruncat lui Malcolm o privire şi mai ameninţătoare prin nepăsarea pe care o oglindea.

Malcolm şi-a studiat, prudent, bolul de cafea, în loc să se uite la piratul dezechilibrat mintal cu care făcuse o alianţă atât de nefericită. Palma lui Calitain s-a încleştat şi s-a strâns pe masă, iar Daphne s-a gândit că el voia să îl lovească pe Malcolm. Dar Calitain s-a mulţumit să dea din mână, făcând un gest arogant şi dispreţuitor.

— Nu ar trebui să mă plâng, a spus el aplecându-se, luând una dintre mâinile lui Daphne şi mângâind-o uşor în timp ce vorbea. Dar dacă nu ar fi fost micuţul lord, aici de faţă, nu m-aş mai fi reîntâlnit prea curând cu bunul meu prieten, Standish Chiorul. Abia aştept să văd expresia de surpriză totală de pe faţa vechiului meu prieten. La fel cum am fost şi eu surprins atunci când am aflat că el este Lord Ramsay, nu? Un *baron,* Jean-Paul! Îţi vine să crezi?

S-a uitat la Daphne, iar apoi la francezul zgârcit la vorbă.

— *La vérité est plus étrange que la fiction*, a spus Jean-Paul, zâmbindu-i lui Malcolm într-un mod extrem de neprietenos.

Şi Calitain s-a uitat la Malcolm, expresia lui fiind aceea a unui băieţandru aflat pe punctul de a smulge aripile unei muşte.

— *Ai* înţeles ce a spus Jean-Paul, nu, milord? Eşti un reprezentant educat al aristocraţiei britanice. Fără îndoială că vorbeşti fluent mai multe limbi.

Ochii lui Calitain au licărit plini de amuzament atunci când Malcolm a clătinat din cap, plin de tristeţe. Calitain a hohotit de râs şi s-a întors spre Daphne, privind-o cu ochii îngustaţi, de parcă ar fi citit ceva pe faţa ei.

— Eşti o doamnă inteligentă, nu ca tovarăşul tău ignorant, nu? Spune-i lui milord ce înseamnă vorbele lui Jean-Paul.

— *Adevărul este mai ciudat decât ficţiunea,* a tradus Daphne, cedând impulsului de a zâmbi cu colţul gurii în timp ce se uita la Malcolm.

În ciuda precarităţii situaţiei în care se afla, ea se bucura cu adevărat de umilinţa lui Malcolm, aflat la mâna unui nebun diabolic. Calitain i-a surprins zâmbetul şi a râs; de data aceasta, râsul a fost autentic.

— Cred că doamnei nu-i place de tine, *milord.*

Daphne şi-a dat seama că nebunul greşise în mod intenţionat titlul lui Malcolm. Era nebun, dar nu prost.

Ochii lui au pâlpâit spre Malcolm cu o clipă înainte de a se întoarce spre ea.

— Cât despre *iubitul* tău, Lord Ramsay, noi doi nu am fost, ca să spun aşa, cei mai bun prieteni în ultimii ani. El este un om ranchiunos. A ridicat mâinile, cu un gest specific francezilor, şi a dat din umeri. Eu nu sunt ca el. Pentru mine, este o afacere. Înţelegi?

Se părea că, în cele din urmă, el îi pusese o întrebare la care aştepta un răspuns.

— Da.

Daphne i-a dat răspunsul pe care şi-l dorea şi şi-a păstrat expresia impenetrabilă.

Calitain şi-a continuat monologul, iar privirea i-a devenit extrem de gânditoare.

— Vreme de ani buni am fost nevoit să mă lupt cu Standish şi cu ranchiuna lui. El este, după cum se spune aici, în Anglia, ca un buldog care aleargă după un cotlet de porc, nu? A clătinat din cap, dezgustat. Mai degrabă ar trebui să îmi fie recunoscător, decât să îmi poarte pică. A bătut cu pumnul în masă, cu ochii strălucindu-i în timp ce începea să depene o amintire: Da, ar trebui să îmi mulţumească. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi fost omorât pe când era sclavul sultanului. *Eu* sunt cel care l-a convins pe bătrân să îl lase sa trăiască, după ce Standish fusese prins uneltind împotriva lui. L-am convins pe sultan că, dacă îl lăsa în viaţă, urma să aibă parte de mai multe ore de distracţie – sultanul, bineînţeles.

În ochii lui negri, lipsiţi de viaţă, dansau flăcări.

— Dacă nu aş fi fost eu, baronul tău ar fi fost mort de multă vreme. Dar oare îmi este el recunoscător? Nu! S-a apropiat de ea, iar Daphne a rămas complet nemişcată în

timp ce el a stat aplecat asupra ei preţ de câteva secunde care i s-au părut ani. Apoi s-a prăbuşit înapoi pe scaun. Nu, nu este. Mă hărţuieşte, mă chinuie şi mă urmăreşte ca pe un animal, până când nu a mai existat aproape nicăieri un loc în care să pot merge fără să fiu urmărit şi vânat pentru recompensa pusă pe capul meu.

Calitain a privit în gol, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii frenetic. Pentru o clipă, Daphne a crezut că precaritatea sănătăţii lui mintale ar fi fost de ajuns ca să pună capăt vieţii mizerabilului ei văr.

Dar apoi Calitain s-a relaxat, tensiunea ieşindu-i din corp precum apa dintr-o sită. Mâinile lui, care zvâcniseră ameninţător cu doar o clipa în urmă, zăceau acum nemişcate pe masă, ca doi crabi pe care mareea îi aruncase pe ţărm.

Faţa lui era invadată de o emoţie pe care Daphne nu o putea descifra. Ochii lui s-au blocat într-ai ei, cu o expresie care aproape o implora.

— Din cauza *lui* sunt obligat să fac comerţ cu sclavi, acesta fiind singurul lucru pe care îl pot face pentru a câştiga bani. Şi este vina lui că trebuie să fiu mereu cu ochii în patru. Întotdeauna în mişcare! Mereu mă întreb dacă unul dintre membrii echipajului meu nu va revendica într-o zi recompensa aceasta atât de mare pusă pe capul meu.

Gâtul lui s-a aplecat, de parcă povara despre care vorbise l-ar fi apăsat chiar în acele clipe.

Daphne s-a uitat ţintă la capul lui negru şi zburlit şi şi-a imaginat că îi spărgea de el cana pe jumătate goală.

Calitain a sărit în picioare, iar scaunul lui s-a răsturnat şi s-a ciocnit de peretele din spate.

— Acum văd că în popasul pe care l-am făcut în această căsuţă mizerabilă nu este altceva decât mâna lui Dumnezeu. Mahomedanii numesc asta *kismet* – ai auzit de aşa ceva? a întrebat-o el pe Daphne, tonul acelui discurs al lui fiind în contradicţie cu bucuria nebună care îi strălucea în ochi.

— Înseamnă „soartă”.

El a ţipat şi a dat cu pumnul în masă, făcând vesela să

sară.

— Încep să înţeleg de ce Standish este atât de îndrăgostit de tine, milady. Şi mie îmi face plăcere compania unei iubite citite. Nu-i aşa, Jean-Paul? a întrebat el, peste umăr.

Francezul a zâmbit.

Calitain şi-a ridicat scaunul răsturnat şi s-a aşezat din nou pe el.

— Aşadar, în seara asta aşteptăm să vină Standish. Şi apoi, *mon amour,* a spus el cu blândeţe, apucând-o pe Daphne de bărbie cu degetele lui aspre, voi lua banii pe care îi va aduce, îl voi ucide şi voi pune punct acestei situaţii. Zâmbetul lui era extaziat. Începând cu această seara, *kismet* poate să chinuie un alt biet prost.

Din nou, Malcolm a fost cel care a îndepărtat atenţia nebunului de la Daphne.

— Şi ce se va întâmpla cu ea?

Chiar dacă viaţa lui atârna de un fir, Malcolm o ura.

Mai rapid ca fulgerul, Calitain şi-a răsucit braţul, lovindu-l în faţă pe Malcolm cu pumnul lui greu ca un ciocan, atât tare încât acesta din urmă s-a învârtit pe picioare înainte de a se răsturna pe podea.

— Cine eşti *tu* ca să mă întrebi ceva?! a urlat Calitain, furios. Mai mult de-atât, nici nu îmi mai eşti de vreun folos. Chiar dacă vine sau nu Standish, la ce îmi mai foloseşti? Ar trebui să te omor acum. Sau poate că ar trebui să o las pe *ea* să o facă?

Calitain s-a îndreptat de spate, lângă corpul chircit al lui Malcolm.

Sprâncenele lui Daphne s-au ridicat la acea propunere neaşteptată şi ea s-a întrebat în gând dacă ar fi fost capabilă să îl omoare pe Malcolm.

Calitain a trecut la următorul subiect la fel de repede cum îi abordase şi pe ultimul.

— Eşti un prost şi te supraestimezi, la fel ca toţi ceilalţi de rangul tău. Am cunoscut mulţi ca tine. Şi-a dat capul pe spate şi a chicotit, bucuros, spunând: Sunt *rudă* cu indivizi ca tine. A, asta te surprinde, nu? Nemernici ca mine

să facă o astfel de afirmaţie?

L-a lovit pe Malcolm cu cizma în spinare, dar fără tragere de inimă. Apoi s-a întors la masă şi s-a trântit pe scaun, cu un mormăit iritat. Malcolm s-a târât pe podea şi s-a ascuns în colţul cel mai întunecat, ocolind, de data aceasta, salteaua. Daphne s-a gândit că, în cele din urmă, vărul ei înţelesese că a sta cât mai departe de Calitain era cel mai înţelept lucru pe care l-ar fi putut face.

Jean-Paul s-a apropiat de masă şi a trântit pe ea două castroane cu mâncare, cu lipsa lui obişnuită de bune maniere şi fără să se deranjeze să îi ofere unul şi lui Malcolm. Daphne a luat lingura fără să ezite şi a început să mănânce.

Calitain s-a pierdut în gânduri şi nu i-a dat atenţie. A tras castronul spre el şi a început să bage mâncarea în gura, privind în gol.

Au mâncat în tăcere vreme de ceea ce a părut o eternitate. Apoi Calitain şi-a trântit lingura în castron.

— Da, ştiu multe despre *bărbaţii nobili*. A strâns din buze. Draga mea mamă, plecată dintre noi, a aflat despre aceşti bărbaţi nobili pe propria-i piele. A cufundat o bucată de pâine neagră în castron şi şi-a îndesat-o în gură, mestecând cu furie înainte de a vorbi din nou: Fusese adusă în Anglia de nişte aristocraţi francezi care îşi vizitau verii englezi. Fiului acestora din urmă i-a plăcut destul de mult de mama, fermecătoarea cameristă care nu vorbea nicio boabă de engleză. Ochii lui negri s-au îngustat. Dar asta a fost în avantajul acelui mic lord. Nu îl interesa să aibă parte de o conversaţie plină de spirit cu o simplă *servitoare.* După ce el a violat-o, mama mea a mers la stăpâna ei, cu rochia ruptă, cu lacrimile curgându-i pe obraz, şi i-a spus ce îi făcuse sofisticatul lord englez. A zâmbit amar. Stăpâna ei a plesnit-o atât de tare, încât a căzut din picioare. Ea a numit-o *putain* – cunoşti acest cuvânt? a întrebat-o el pe Daphne, fără să aştepte răspuns. Înseamnă „curvă”. Da, a numit-o pe mama „curvă mincinoasă” şi apoi a scos-o pe uşă afară, a aruncat-o în stradă fără altceva decât hainele de pe ea. Mama mea s-a

trezit în plin necunoscut, într-o ţară a cărei limbă nu o putea vorbi sau înţelege. Pumnul lui Calitain era încleştat în jurul mânerului lingurii de parcă acesta ar fi fost o armă. Deci, mama mea a făcut singurul lucru pe care îl putea face pentru a se hrăni singură. A devenit o curvă, o curvă adevărată. I-a aruncat lui Daphne un zâmbet îngrozitor. Da, este adevărat – stai lângă un bărbat care are un pedigree aproape la fel de bun ca al tău. Imaginează-ţi asta! Desigur, nu am fost crescut în conacul familiei, dar l-am văzut destul de des după ce am crescut.

Din exterior, cel puţin. Poate că, la urma urmei, o parte din acel rafinament aristocratic s-a prins şi de mine, nu?

Nările lui fremătau de furie nebună, iar privirea lui neagră parcă vărsa acid peste Daphne; ea s-a gândit că, în acele clipe, ar fi putut muri cu o lingură înfiptă în piept.

Dar apoi Calitain a închis ochii şi o expresie ciudat de senzuală i-a acoperit trăsăturile dure.

— L-am văzut din nou pe dragul meu tată. Vezi tu, s-a căsătorit şi a avut copii, fraţii şi surorile mele vitrege. Desigur, nu am frecventat aceleaşi cercuri. A scos un chicot aspru. Am vorbit cu tatăl meu doar o singură dată, dar asta a fost suficient pentru lucrurile pe care am vrut să le discut cu el. I-a aruncat lui Daphne o privire plină de durere. Te vei întrista când vei afla că nu m-a întâmpinat cu braţele deschise. De fapt, a negat că eram chiar fiul lui! Asta nu m-ar fi deranjat atât de mult, dar atunci, dacă îţi poţi închipui aşa ceva, a numit-o pe mama mea „o curvă franţuzoaică mincinoasă”, care îl sedusese.

Vocea i s-a frânt la ultimul cuvânt şi s-a uitat în gol înainte să lovească masa atât de tare, încât Daphne a fost uimită că nu s-a rupt. Încetul cu încetul, privirea lui s-a concentrat din nou la ea.

— Nu aveam cum să suport aşa ceva, eşti de acord? Poţi să rămâi calm în timp ce mama ta este atât de umilită? Mai ales că a mea murise atât de tânără! Atât de uzată de viaţa pe care el o forţase să o ducă, lăsându-mă să mă descurc singur la o vârstă fragedă, silit să îi calc pe urme! I-

am spus toate acestea tatălui meu. Cred că în cele din urmă l-am convins de adevăr… în sfârşit. Da, chiar înainte de a muri, a spus că îi părea rău pentru modul groaznic în care se purtase cu mine – fiul lui cel mai mare. Şi-a întins mâinile pe masă şi le-a studiat de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată. M-a întristat atât de mult moartea lui, încât a trebuit să părăsesc Anglia. Şi-a ridicat privirea, fără nicio urmă de tristeţe, ci confesivă. Foarte sincer vorbind, faptul că am fost luat prizonier de piraţi la scurt timp de la prima mea călătorie pe mare a fost cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla unui băieţel ca mine. Nu crede tot ce auzi despre cât de răi sunt, milady, a spus el, ironic. Te ajută să te dezvolţi – trebuie doar să profiţi de şanse atunci când ţi se oferă. A oftat. Asta este ceva ce Standish nu a înţeles *niciodată.* M-am întrebat mereu de ce s-a considerat mult mai bun decât mine, iar acum aflu că nu este altceva decât un aristocrat răsfăţat. Aşteaptă până când o să îi spui că am putea fi chiar rude.

A rânjit, cu ochii lui de nebun strălucind la gândul reîntâlnirii cu Hugh.

„O, Doamne!” s-a gândit Daphne.

*

Calitain a vorbit aproape încontinuu pe tot parcursul zilei. Creierul lui Daphne era atât de zdruncinat de combinaţia foarte enervantă dintre efortul de a rămâne implacabilă şi de a asculta delirul lui Calitain, încât simţea cum delira chiar ea. Dacă însuşirile de luptător ale acelui individ nu ar fi fost fără cusur, el ar fi putut să îşi omoare adversarul doar vorbindu-i până la epuizare.

După ce s-a lăsat amurgul, Malcolm şi-a regăsit curajul şi i-a pus întrebările pe care şi Daphne ar fi vrut să i le pună, dar nu îndrăznea:

— Oamenii mei nu s-au întors. Se pare că Ramsay nu a încercat să meargă la autorităţi sau să plănuiască vreo ambuscadă. În curând va fi întuneric, ce ar trebui… Ce ar trebui să fac? a întrebat, aplombul scăzându-i vizibil pe

măsură ce continua să îndure privirea piratului nebun.

Calitain s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre nişa din spatele vetrei. S-a întors cu două arme, aruncându-i una lui Jean-Paul, care a prins-o cu uşurinţă, deşi părea că dormea pe scaunul şubred de lângă salteaua lui Malcolm.

— Mă voi pregăti să îl întâmpin pe Standish, milord. Iar Jean-Paul se va pregăti să întâmpine pe oricine altcineva ar veni aici împreună cu Standish. Există riscul să îşi aducă băiatul care este prostituata lui, sau pe oricare dintre oamenii pe care îi ţine în casa aceea mare. Dacă cei doi angajaţi ai tăi şi-au făcut treaba, nu ar trebui să vină cu întregul echipaj de pe *Batavia's Ghost* după el.

Calitain a scos o lamă extrem de curbată dintr-o teacă ornamentată şi s-a întors spre Malcolm, cu un zâmbet absolut înfiorător.

— Dar chiar nu îmi pasă de cine anume îl însoţeşte sau de câţi oameni aduce cu el. Vom fi pregătiţi indiferent de ce ne aşteaptă, nu?

S-a uitat la Jean-Paul, care îşi ascuţea tăişul săbiei cu o piatră.

Malcolm, pe care experienţele din ziua precedentă păreau să nu îl fi învăţat nimic despre temperamentul volatil al agresorului său, a avut mai multe întrebări.

— Dar dacă oamenii mei nu au reuşit să îl supravegheze pe Ramsay, iar el a trimis un mesaj către corabia lui? Dacă toţi oamenii lui vin să îl ajute? Cum puteţi lupta voi doi împotriva tuturor?

Calitain a râs, punctând sunetul cu o mişcare de şlefuire de piatră pe metal, în timp ce îşi ascuţea îngrozitoarea lui sabie.

— Eşti de partea noastră, nu? Nu ar trebui să fie mai mult de o duzină de oameni, nu?

El şi Jean-Paul au râs atât de tare, încât au fost nevoiţi să se oprească din ascuţitul săbiilor. Odată ce şi-a recăpătat respiraţia, Calitain şi-a ridicat privirea.

— Nu îţi face griji, micuţule, oamenii mei vor fi aici; duşmanii nu ne vor copleşi numeric.

L-a privit cu dispreţ pe Malcolm, iar apoi şi-a

concentrat din nou atenţia asupra metalului periculos pe care îl ţinea în mâini.

Malcolm a deschis gura exact în momentul în care Calitain s-a ridicat în picioare.

— Şştt, a şuierat el, ridicând capul şi ascultând.

Stăteau perfect nemişcaţi, iar Daphne a auzit sunetul îndepărtat al unui corn.

Gura lui Calitain s-a arcuit într-un zâmbet triumfător, apoi el şi-a înşfăcat de pe masă centironul, l-a legat în jurul taliei şi şi-a băgat lama în teacă.

— Ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat Malcolm.

Piratul l-a ignorat în timp ce, împreună cu Jean-Paul, îşi făcea pregătirile de luptă. Calitain a aprins singurul felinar din cocioabă, iar Jean-Paul a luat două torţe dintr-un mănunchi care zăcea pe podea şi le-a aprins de la scânteile din vatră. Cei doi bărbaţi s-au îndreptat spre uşă.

— Vino, a spus Calitain, făcându-i semn lui Malcolm. O ţii pe fată – poţi face asta, nu-i aşa?

A deschis uşa, iar Jean-Paul l-a urmat îndeaproape, oprindu-se ca să aşeze o torţă în fiecare dintre inelele metalice prinse de stâlpii de lemn de lângă uşă.

— Ticăloasă arogantă şi obraznică, a murmurat Malcolm în spatele celor doi marinari, aruncându-i lui Daphne o privire plină de ură. Haide! A apucat-o de braţ. Nu încerca nimic, scumpo, fiindcă am chef să îţi tai gâtul fără să mă gândesc de două ori.

Pentru a-şi întări spusele, a ridicat cuţitaşul cu care o ameninţase în trăsură.

Daphne l-a urmat de bunăvoie, bucuroasă că părăsea coşmelia aceea mizerabilă. I-a fost imediat clar de ce şandramaua cu pricina era atât de întunecată şi de umedă; la o distanţă de şaizeci de metri de clădire se afla un golfuleţ. Mirosul puternic de vegetaţie putrezită i-a umplut nările şi i-a indicat faptul că golfuleţul acela mlăştinos era prea puţin adânc pentru orice fel de barcă, în afara uneia de mici dimensiuni.

Daphne a văzut o licărire de lumină la o anumită distanţă de ţărm şi şi-a dat seama că se apropia o barcă,

una cu vâsle. Oricine ar fi fost în ea, avea asupra lui doar o sursă slabă de lumină, pe care o aprindea scurt şi apoi o stingea, ca şi cum nu ar fi vrut ca barca să poată fi localizată.

— Hei, voi, salutare! a strigat Jean-Paul.

Cei patru erau încremeniţi în suspans, aşteptând un răspuns; dar nu se auzea nimic în afara zgomotului vâslelor care loveau apa. Jean-Paul şi-a făcut mâinile pâlnie la gură, gata să strige din nou, când o voce familiară s-a auzit în spatele lor:

— Salutare!

Capitolul 24

Daphne s-a răsucit de îndată.

— Hugh!

Braţul lui Malcolm i s-a strecurat în jurul gâtului şi a smucit-o înapoi, iar apoi i-a pus cuţitul ia gât.

— Mai fă o singură mişcare şi te tai, i-a şuierat el la ureche, zgâriindu-i pielea cu metalul rece.

— Standish! Vocea lui Calitain a tresărit de entuziasm în timp ce Hugh intra în cercul mic de lumină pe care îl răspândeau felinarul şi torţele. Ai venit devreme, prietene. Cred că erai nerăbdător să mă vezi.

În faţa lor se afla Hugh, călare pe Paşa, imposibil de trecut cu vederea în grandoarea lui. Ochii lui Daphne au căutat frenetic în spatele lui – dar acolo se mai afla doar o singură siluetă: Kemal. Inima ei, care tocmai tresărise de bucurie, a îngheţat. Cum ar fi putut lupta doi bărbaţi cu întregul echipaj al lui Calitain?

— Hugh! E o capcană! Sunt mai mulţi bărbaţi în…

Braţul lui Malcolm i s-a strâns în jurul gâtului, a sufocat-o şi i-a înăbuşit cuvintele. Daphne s-a zbătut ca să scape din strânsoarea lui, simţind vârful cuţitului lângă ochiul ei.

— Ar fi bine să îţi ţii gura închisă, curvă ce eşti!

Calitain s-a întors ca să se uite la ei, ţâţâind din buze.

— Uşurel, micuţule lord, nu aşa se tratează o doamnă. Slăbeşte strânsoarea şi coboară cuţitul. Nu vrem să îţi alunece mâna şi să îţi scoţi propriul ochi, nu-i aşa?

Cuvintele lui fuseseră politicoase, dar spuse pe un ton amenințător.

Daphne a simţit cum se dădea o lupta înlăuntrul lui Malcolm, dar el a coborât cuţitul şi şi-a slăbit strânsoarea braţului, permiţându-i să gâfâie, în căutare de aer.

Calitain s-a întors spre Hugh.

— Vezi? Nu există nimic pentru care să îţi faci griji acum; ea este în siguranţă.

Daphne şi-a ridicat privirea la Hugh, iar acesta i-a aruncat unul dintre acele zâmbete care îi topeau inima. Apoi a descălecat, graţios, de pe Paşa. I-a dat frâiele lui Kemal şi s-a îndreptat spre cei doi bărbaţi, cu ochii aţintiţi la ea în timp ce se apropia. Se mişca lent, sigur pe sine, ceea ce a readus-o la viaţă pe Daphne. Nu mai era singură; acum avea pe cineva care să lupte alături de ea – ochii ei i-au aruncat o privire scăpărătoare lui Kemal, care i-a zâmbit liniştitor şi a dat din cap – de fapt, erau doi oameni care să lupte alături de ea.

— Te-ai apropiat cam mult, l-a avertizat Calitain.

Hugh s-a oprit. Nu mai avea plasturele, iar ochii lui diferiţi unul de celălalt erau atât de frumoşi, încât provocau un sentiment aproape dureros. Hugh era îmbrăcat aşa cum Daphne nu îl mai văzuse niciodată. Tot ce avea pe el, de la haină, cămaşă şi mânuşi, până la pielea cizmelor cu talpă subţire, fusese vopsit în cea mai intensă nuanţă de negru şi se mula pe corpul lui precum o a doua piele. Teribila sabie prinsă de umăr cu o curea era singura parte a acelui ansamblu care nu era neagră. Daphne a rămas cu gura căscată; sabia era atât de mare, încât semăna cu cea din legenda regelui Arthur.

— Ai un cal foarte bun, Standish! a strigat Calitain, postura tensionată dezminţindu-i cuvintele pline de nonşalanţă. Poate că îl voi lua eu după ce te voi ucide!

— Poţi să încerci, a răspuns Hugh pe un ton amabil,

care contrasta cu privirea lui dispreţuitoare, dar cred că are alte preferinţe. Vezi tu, nu tolerează negustorii de sclavi şi trădătorii mizerabili.

Calitain a părut mai degrabă amuzat decât insultat de cuvintele lui Hugh. Ochii lui de nebun erau singurii care îi trădau neliniştea, furişându-se, neliniştiţi, între Hugh şi barca cu vâsle, care se strecura spre ţărm într-un ritm lent şi implacabil.

— Vreau banii mei. Unde sunt? a întrebat el, fără să se mai obosească să se comporte ca şi cum ar fi fost amuzat de situaţie.

— Bani? a chicotit Hugh. De ce naiba ţi-aş da eu bani?

Râsul lui a umplut aerul nopţii.

Mâna lui Calitain s-a aşezat pe mânerul săbiei sale.

— Nu voi juca şarade cu tine, Standish. Dă-mi banii, sau micuţul lord, aici prezent, a spus el arătând cu capul spre Malcolm, o va ucide pe curva ta.

Daphne a întâlnit privirea lui Hugh. El s-a uitat ţintă la ea, apoi s-a uitat cu atenţie în pământ, iar la urmă a dat uşor din cap. Mesajul era clar: ea trebuia să se lase la pământ. Malcolm şi-a strâns braţul, dar, datorită ordinul pe care i-l dăduse mai înainte Calitain, nu a ridicat cuţitul. Era acum sau niciodată.

Daphne a deschis larg gura şi şi-a înfipt dinţii în mâna lui Malcolm. El a urlat de durere şi şi-a tras repede braţul, împingând-o în spate.

Daphne s-a împiedicat şi s-a împleticit în poala rochiei sale zdrenţuite. S-a străduit să îşi elibereze pantoful, dar Malcolm a lovit-o în cap, făcând-o să îngenuncheze.

— Căţea!

S-a uitat la ea, apoi la muşcătura însângerată de pe mână. Şi-a retras piciorul încălţat cu cizmă, pentru a-şi lua avânt ca să o lovească. Daphne s-a aruncat într-o parte şi a reuşit să îşi elibereze piciorul, închizând ochii şi petrecându-şi braţele peste cap, pentru a-l proteja.

Dar lovitura nu a mai venit.

Daphne a aruncat o privire printre braţele strânse, drept în ochii torţionarului său. Malcolm încă stătea

deasupra, dar ochii lui nu mai erau fixaţi asupra ei. În schimb, se uita ţintă la un vârf ascuţit care îi ieşea din piept, chiar deasupra sternului. A deschis gura, dar din ea nu a ieşit nici un sunet.

Ochii lui mari s-au uitat mai întâi la vârful de metal, iar apoi la Daphne.

A clipit.

— Eu…

Sângele i s-a revărsat pe buze şi i-a picurat pe piept, alăturându-se petei care se întindea, izvorâtă din vârful de metal precum un răsărit de un roşu viu. Cu un gest convulsiv, el a smuls săgeata, apoi ochii i s-au rotit în cap şi s-a chircit la pământ precum un animal lovit în moalele capului de un topor.

Daphne nu a fost singura care a privit uimită, cu gura căscată, întreaga scenă. Calitain şi Jean-Paul au început să se retragă, ca şi când s-ar fi trezit dintr-o stare de zăpăceală, şi-au scos simultan armele, privind atent şi căutând, frenetic, sursa săgeţii.

Daphne s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre cocioabă, aşteptând în orice moment să simtă muşcătura crudă a unei săgeţi în propriul piept. Când s-a prăbuşit, sprijinindu-se de zid, încă nevătămată, s-a întors şi a dat cu ochii de Kemal, ghemuit lângă ea, cu faţa zâmbitoare ca de obicei.

— Haideţi, milady.

Şi-a strecurat braţul în jurul ei şi a tras-o în zona sigură dintre copaci, unde legase cei doi cai.

Hugh a privit-o scăpând şi i-a făcut cu ochiul. Apoi s-a întors spre cei doi bărbaţi, cu mişcările unui om relaxat, fără alte griji. Calitain şi Jean-Paul, pe de altă parte, erau spate în spate, mişcându-se în cerc şi întinzându-şi gâturile spre cei care veneau cu barca. Aceasta a atins ţărmul stâncos, iar bărbaţii care au debarcat din ea şi-au dezbrăcat mantiile întunecate, aruncându-le, apoi, la pământ.

Daphne nu avea nevoie de ochelarii ei ca să recunoască silueta gigantică a lui Două Canoe în timp ce

acesta se năpustea asupra lor, cu un arc masiv în mâini şi cu o săgeată deja pregătită şi gata să îşi atingă ţinta.

Calitain s-a întors cu spatele la bărbaţii care înaintau spre el, iar pe faţă i s-a ivit un zâmbet plin de invidie. Daphne a putut zări doar profilul lui Hugh; pentru prima dată, nu zâmbea.

— Tu, a spus Hugh arătând către Jean-Paul, aruncă-ţi arma. Aceasta este între mine şi *el.*

Una dintre mâinile lui se afla pe mânerul săbiei, în timp ce cu cealaltă ţinea teaca; aerul din jurul lor s-a umplut de un şuierat, în timp ce el a scos arma uriaşă şi a aruncat centura deoparte.

Jean-Paul şi Calitain s-au uitat unul la altul preţ de un moment îndelungat. Daphne nu vedea suficient de bine pentru a spune ce se întâmplase între cei doi bărbaţi, dar, la sfârşitul acelei priviri intense, Jean-Paul a aruncat sabia şi a scos încă trei cuţite, unul din spatele centurii şi câte unul din fiecare cizmă. A înfipt cuţitele în pământ, la picioarele lui Două Canoe, şi s-a îndreptat spre grupul de bărbaţi înarmaţi, cu mâinile în aer.

Calitain i-a zâmbit lui Hugh.

— A trecut mult timp de când l-am ucis pe proprietarul acestei săbii minunate, Wüstenfalke, nu-i aşa? Spune-mi, ce ai făcut cu echipajul meu?

Tonul lui era mai degrabă curios decât îngrijorat.

— A fost dus în altă parte.

Hugh îşi ţinea sabia aproape neglijent.

— Şi corabia mea?

Vocea lui Calitain era gâtuită, iar un spasm violent i-a făcut ochiul stâng să tresalte.

— Corabia *ta?* Hugh a chicotit. Mi se pare că a căzut în mâinile cuiva mai potrivit pentru a o comanda. S-ar putea să îţi aminteşti de Martin Bouchard? Omul care v-a făcut numai probleme ţie şi echipajului tău ultima dată când a atacat *The Goblen Scythe?* Hugh nu a aşteptat răspuns. Mă tot agasează de ceva vreme spunându-mi că vrea şi el o corabie a lui. Mă tot bate la cap! Aşa că, de când am dat de *Scythe* plutind în derivă, aşteptând să fie

preluată – *cerând,* de fapt, să fie preluată, cu tot cu echipajul acela jalnic pe care l-ai lăsat la comandă – am decis să pun capăt cicălelilor infernale ale prietenului meu. Ultima dată când l-am văzut pe Martin, îşi muta bunurile în cabina ta. A rânjit. S-a plâns că dulapul tău nu este suficient de încăpător pentru hainele lui.

Pe parcursul întregii zile» Daphne îl văzuse pe Calitain mişcându-se repede, dar nu îl văzuse mişcându-se cu intenţia de a ucide. Dacă ar fi stat ea acolo unde se afla Hugh, nu s-ar fi mişcat niciodată la timp pentru a-l bloca pe sălbaticul care acum lansa o asemenea lovitură fulgerătoare.

Dar Hugh doar a zâmbit şi s-a apropiat de unghiul mort, în timp ce lama lui Calitain a coborât acolo unde capul lui se aflase cu doar o fracţiune de secundă înainte. Când nebunul s-a întors ca să îşi înfrunte duşmanul, Hugh deja îl ataca repezind spre el sabia cea uriaşă, care părea a fi o extensie a corpului său. A mânuit repede şi cu putere cele cincizeci de kilograme de oţel, iar cele două arme s-au ciocnit şi au scos un zgomot aspru, metalul alunecând pe metal în timp ce fiecare dintre luptători se trăgea înapoi şi căuta să îl încercuiască pe celălalt. Lupta semăna cu încăierarea unor motani pe o uliţă dosnică.

Chiar şi fără să ştie mare lucru despre astfel de confruntări, Daphne şi-a dat seama că, la urma urmei, Calitain era periculos. Nu numai că era remarcabil de puternic şi de rapid, dar comportamentul lui imprevizibil îl forţa pe adversarul său să îi anticipeze mişcările în permanenţă. S-a aruncat şi s-a retras ca o viespe furioasă, târându-l pe Hugh spre unghiul mort şi forţându-l, cu fiecare lovitură, să facă un pas înapoi. Hugh se mişca repede pentru un bărbat atât de masiv, dar Calitain îi întrecea în iuţeală. Nu numai că Hugh era mai lent, dar îl dezavantaja lipsa unui ochi, fapt de care Calitain profita la maximum.

Chiar şi aşa, un bărbat înalt de aproape doi metri şi care se folosea de o sabie de cincizeci de kilograme, nu era o ameninţare de neluat în seamă, iar Hugh mânuia lama

aceea letală cu o forţă înfricoşătoare. Ori de câte ori sabia lui intra în contact cu cea a lui Calitain, impactul reverbera prin corpul acestuia din urmă precum unda de vibraţie care ar fi trecut printr-un clopot.

În cazul în care măcar una dintre acele lovituri ar fi penetrat apărarea lui Calitain, i-ar fi fost fatală acestuia.

Armele diferite şi neobişnuite ale celor doi combatanţi indicau că acea luptă nu semăna cu nimic descris în vreun manual de scrimă. Mişcările ambilor bărbaţi erau bruşte, iar acţiunile le erau mai degrabă gândite la repezeală, decât efectul unui stil anume.

În afară de zgomotul metalului care se lovea de metal, singurul sunet care se mai auzea era tropotul bărbaţilor care se strânseseră în jurul celor doi adversari. Hugh şi Calitain păreau să se afle într-o lume a lor, respiraţia devenindu-le din ce în ce mai sacadată. Dansul lor era fascinant, frumuseţea năprasnică a sclipirilor de oţel aruncând-o pe Daphne într-un soi de transă. Dar apoi, în timp ce se luptau, Calitain a întrerupt ritmul dansului şi a făcut o fentă la stânga lui Hugh, o mişcare mai rapidă decât ar fi putut surprinde ochiul ei – sau al lui Hugh.

Daphne a sesizat greşeala aproape înainte să se întâmple: parada[9] lui Hugh a fost cu o fracţiune de secundă mai amplă, motiv pentru care el nu a putut să se retragă la timp ca să blocheze atacul frontal al lui Calitain. Dintr-o singură mişcare, lama curbată a acestuia din urmă a tăiat şi cămaşa, şi pielea. Daphne a ţipat şi a încercat să se îndrepte spre Hugh, dar Kemal a ţinut-o cu braţe de fier.

Daphne s-a zbătut ca să scape din încleştarea lui.

— Opriţi-i! a ţipat ea spre cercul bărbaţilor care urmăreau lupta fără să scoată un cuvânt. Unul dintre voi să îl ajute!

Dar nimeni nu a privit-o în ochi, pe când ea se zbătea, neajutorată, în strânsoarea puternică a lui Kemal.

Zgomotul de neconfundat al metalului izbindu-se de metal i-a adus lacrimi în ochi şi a făcut-o să gâfâie. O

9 Mişcare de scrimă prin care se parează o lovitură a adversarului şi se încearcă o ripostă

tăietură prelungă s-a ivit pe trunchiul expus al lui Hugh, iar sângele a ţâşnit, îmbibând pânza subţire şi neagră, care apoi s-a rupt şi mai mult, dezvelindu-i pieptul.

Vederea sângelui lui Hugh a părut să îl revigoreze pe Calitain, care a râs, bucurându-se ca un nebun ce era, şi care şi-a năpustit sabia înainte de mai multe ori, împingându-l pe Hugh înapoi, pas cu pas.

Acesta din urmă a blocat ploaia de lovituri, păstrându-şi o expresie sobră şi concentrată în timp ce unicul lui ochi se străduia să vadă şi în locul celui orb. Daphne a zărit bucata de lemn chiar în momentul în care călcâiul lui Hugh s-a împiedicat de ea, impactul zdruncinându-l în timp ce para o lovitură puternică. S-a clătinat, nereuşind să se ferească în întregime de o lovitură puternică, îndreptată spre capul lui.

Lama lui Calitain a ratat ochiul orb al lui Hugh, lăsând, în schimb, o urmă lungă şi subţire de sânge pe fruntea acestuia.

Piratul a râs.

— O, ce amintiri ne trezeşte asta, nu-i aşa? a spus el, profitând şi trăgându-şi sufletul astfel încât să aibă timp să îl tachineze pe Hugh. După ezitarea lui neaşteptată, acesta din urmă şi-a reluat repede poziţia, dar a fost nevoit să continue să se retragă.

— Poate că îţi scot şi celălalt ochi azi, exact aşa cum l-am sfătuit cândva pe Barbarossa să facă în ziua în care ţi-a ucis prietenii şi m-a ridicat în rang. A rânjit. Dar el mi-a spus că îi plăcea să te silească să te uiţi la ceea ce îţi făcuse. Îi plăcea la nebunie, nu, Standish? Dar asta l-a costat capul până la urmă. L-a atins pe Hugh cu sabia, mişcarea fiind mai rapidă decât cea a unei cozi de viperă. Nu voi face aceeaşi greşeală.

Hugh s-a lăsat pe vine şi s-a ferit de dreapta lui Calitain pentru a evita sabia, corpul său imens mişcându-se la fel de fluid ca apa. Daphne i-a urmărit chipul, pe care expresiile se schimbau una după alta. Într-o secundă era expresia – însângerată şi transpirată – a bărbatului pe care îl cunoştea şi îl iubea, iar o clipă mai târziu apărea cea

răzbunătorului plin de furie. Altcineva se uita prin ochii lui – prin ambii ochi, deşi Daphne ştia că asta era imposibil iar ochii aceia au dat drumul urii la fel de deplin precum sângerau şi rănile făcute de Calitain.

În loc să se retragă, el a făcut un pas înainte. Acţiunea l-a uimit atât de mult pe Calitain, încât a făcut un pas înapoi şi şi-a întârziat riposta cu o secundă. Exact de acel răgaz avea nevoie Hugh pentru a-şi ridica sabia şi a trasa un arc amplu cu lama cea uriaşă, oţelul greu spintecând aerul precum o coasă.

Calitain a trebuit să depună toate eforturile ca să evite lama aceea masivă, aruncându-se într-o parte şi temperându-şi avântul pentru a nu încasa o lovitură cumplită.

Zâmbetul i-a pierit pe când s-a îndreptat de spate chiar la timp ca să pareze următoarea lovitură. Mânuindu-şi lama ca pe un topor, Hugh şi-a urmărit adversarul care dădea înapoi, iar zgomotul de metal lovit de metal a răsunat asurzitor, fiindcă el mânuia acum cele cincizeci de kilograme de oţel cu toată puterea trupului său gigantic.

Calitain a dat înapoi lovitură după lovitură, fiecare dintre acestea fiind atât de puternică încât lui Daphne nu îi venea să creadă că lama lui nu se rupea în două.

Treptat, lupta a încetat să mai fie un duel cu sabia, devenind o înfruntare corp la corp. Hugh l-a lovit iar şi iar pe adversarul care se clătina şi se tot retrăgea. Braţul cu care Calitain mânuia arma a devenit din ce în ce mai tremurător şi mai slab, iar trupul lui obosit a început să reacţioneze din ce în ce mai lent, până când o lovitură năprasnică i-a zburat sabia dintre degetele înţepenite. A scos un strigăt, s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la fugă spre cocioabă.

Dar Hugh l-a urmărit precum îngerul cel negru al morţii, A răsucit în mână arma cea aducătoare de moarte şi i-a învârtit lama cu latul în faţă, biciuind aerul cu un şuierat asurzitor. Sabia l-a lovit pe Calitain peste umeri şi l-a trântit la pământ.

Învinsul a scos un strigăt şi s-a târât sprijinindu-se în

palme şi în genunchi, iar apoi s-a rostogolit şi şi-a lipit cu spatele de zidul cocioabei. Calitain şi-a acoperit capul cu braţele.

— Fă-o! Termină cu mine, ticălosule! a răcnit el din spatele braţelor care îl apărau ca un scut, printre gâfâieli cumplite. Iată ce ţi-ai dorit în toţi aceşti nenorociţi de cincisprezece ani! Ce mai aştepţi?

Hugh a ridicat sabia deasupra capului, cu ambele mâini încleştate pe mâner.

Daphne a deschis gura, dar gâtlejul îi era contractat.

Luminile pâlpâitoare ale torţelor au transformat lama masivă într-o sabie în flăcări. Aceasta a rămas nemişcată în aer preţ de câteva clipe, care li s-au părut tuturor o veşnicie. Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mişca, nimeni nici măcar nu respira.

Iar apoi braţul lui Hugh a început să coboare. Daphne a închis ochii.

Dar urletul îngrozit al unui om tăiat în jumătate nu s-a auzit defel. Daphne a întredeschis foarte puţin ochii, iar apoi i-a deschis din ce în ce mai mult.

Hugh se afla deasupra duşmanului său învins, cu sabia coborâtă într-o parte şi redevenită o bucată oarecare de oţel.

— Timp de cincisprezece ani am fost convins că mi-ai distrus viaţa. Timp de cincisprezece ani am trăit doar ca să te urmăresc, să te găsesc şi să te omor. A clătinat din cap, dezgustat. Şi de cincisprezece ani ţi-am cedat controlul asupra vieţii mele, Emile.

Auzindu-şi rostit numele de botez, Calitain şi-a ridicat privirea, cu ochii mai întunecaţi decât străfundurile iadului.

Hugh s-a uitat ţintă la el.

— Am fost un prost – dar acum nu mai sunt. Să te ucid ar fi mult prea uşor pentru tine şi nu îmi face mie nici un bine. Ai trăit de pe urma nenorocirii semenilor tăi şi ai ruinat vieţile a mii de oameni, dar nu te las sa îmi faci şi mie asta.

S-a întors, iar Daphne a închis ochii pentru a-şi opri lacrimile, sprijinindu-se, lipsită de vlagă, de calul cel uriaş al

lui Hugh.

„Slavă Domnului!”

Ceva cald şi catifelat i-a trecut peste obraz. A deschis ochii şi a văzut că Paşa o privea. Calul a sforăit şi i-a aruncat o privire plictisită, de parcă i-ar fi spus că astfel de lucruri se întâmplaseră mereu şi că ar fi fost mai bine să se obişnuiască cu ele. Apoi maxilarul lui şi-a reluat mişcarea continuă în sus şi în jos, căci Paşa tocmai rumega nişte iarbă, hotărât să nu lase nebunia umană să se strecoare între el şi mâncarea lui.

Daphne şi-a şters lacrimile şi i-a frecat bărbia catifelată. Paşa a scos un puf net de aprobare şi a dat din picior pentru a-şi puncta gestul.

— Eşti înţelept că ai rămas calm, a murmurat ea continuând să îl mângâie pe bărbie, ceea ce l-a făcut să închidă ochii de plăcere.

Daphne s-a întors spre ceata de bărbaţi care îl înconjurase pe iubitul ei.

— Acum îmi dau seama că traiul lângă un astfel de om te-a înţelepţit.

A sărutat animalul masiv pe botul lui cel mare, iar apoi s-a îndreptat spre stăpânul lui.

Bărbaţii s-au îndepărtat când s-a apropiat ea.

Kemal s-a înclinat.

— Demonii au dispărut acum.

Daphne nu avea nevoie să îl întrebe la ce demoni se referise, fiindcă îi văzuse cu ochii ei.

A atins umărul lui Hugh, aproape temându-se să îi privească faţa atunci când s-a întors spre ea. Dar primul lucru pe care l-a observat la el au fost tăieturile sângerânde care îi brăzdau pieptul şi fruntea, ceea ce i-a smuls un suspin adânc.

— Hugh! O, Doamne!

O mână mare i-a ridicat uşor capul, aşa că ea a ajuns să se uite nu la pieptul, ci la faţa lui.

— Bună, draga mea.

I-a zâmbit, iar ochii lui – amândoi – i-au aruncat o privire caldă şi senină.

Privirea lui Daphne s-a aţintit, fugar, la fruntea lui murdară de sânge. Tăietura sângera, dar nu era la fel de adânca precum cea de pe piept

— Hugh, rănile tale! Tu trebuie să…

El şi-a petrecut braţele în jurul ei, a ridicat-o de la pământ şi a strâns-o atât de tare, încât ea nu a mai putut să respire.

— O, frumoasa mea, frumoasa mea dragă, i-a murmurat el la ureche, ţinând-o strâns îmbrăţişată. De câte ori trebuie să îţi spun să nu urci în trăsură cu străini?

Lui Daphne i-a reverberat în piept chicotitul lui, în timp ce Hugh o lipea şi mai tare de el.

— Hugh… nu pot… respira.

El a pus-o din nou cu picioarele pe pământ.

— Îmi pare rău, dragă, a murmurat, iar apoi i-a acoperit gura cu un sărut, dând dovadă de o nerăbdare care i-a transmis lui Daphne mai mult decât ar fi putut să o facă vreodată cuvintele.

Hugh i-a dat drumul din strânsoare şi s-a depărtat ca să o poată privi mai bine. Apoi a tresărit, spunându-i:

— O, Doamne, ţi-am distrus fermecătoarea ta rochie! Şi îmi place atât de mult cum îţi stă în galben!

Daphne a râs slab.

— Mă tem că nu ai fost tu primul care a contribuit la asta, milord.

— Îţi voi cumpăra încă o duzină la fel.

A mângâiat-o cu un deget mare în jurul decolteului zdrenţuit, cu nările fremătându-i în timp ce îi atingea pieptul.

Daphne i-a luat mâna şi i-a apăsat-o pe obrazul ei.

— Nu te gândeşti niciodată la nimic altceva?

— Vrei să spui – la altceva decât la moda feminină?

Daphne a oftat, iar Hugh a râs şi a tras-o din nou aproape de el, ca să o poată săruta pe creştet.

— Vino, haide să te duc acasă.

A condus-o spre Paşa.

Daphne s-a oprit şi a făcut un semn către corpul lui Malcolm.

— Ce ai de gând să faci cu el? a întrebat ea.

Apoi a arătat către Calitain şi Jean-Paul, care fuseseră legaţi şi care tocmai erau conduşi la barca echipajului de pe *Batavia.*

— Şi cu ei?

— Sir Malcolm a pierit în mod tragic pe când se afla la cabana lui de pescuit, care a luat foc. Din păcate, băuse şi nu a mai simţit mirosul de fum.

Tonul sumbru al lui Hugh îi dădea de înţeles lui Daphne cât de mult regreta el moartea vărului ei.

— Cât despre ceilalţi doi..

El s-a uitat cum perechea de piraţi se urca în barcă, fiecare dintre ei având mâinile legate la spate.

— Cred că este timpul să aibă şi ei parte de ceea ce erau atât de dispuşi să le facă altora. Martin îi va lăsa pe mâna unor camarazi ai noştri, care se vor asigura că domnul Calitain şi echipajul său, negustori de sclavi cu toţii, nu se vor mai bucura de libertate pentru mult timp de acum înainte.

El i-a înlănţuit talia cu braţele şi a ridicat-o pe şaua lui Paşa. Apoi s-a aşezat la spatele ei, mişcându-se doar un pic mai puţin graţios decât de obicei. Şi-a petrecut un braţ în jurul ei şi a lipit-o de el, făcând-o să îi simtă în ureche respiraţia fierbinte.

— Să plecăm acasă, draga mea viitoare soţie, ca să te pot duce în pat? A chicotit obraznic. Sau ar trebui să vedem dacă este posibil să facem asta şi călare?

Hugh şi-a împins pelvisul, aluziv, în spatele ei.

— Ce? Nu eşti în stare să le faci pe ambele, milord?

Râsul lui puternic a răsunat de-a lungul poieniţei, iar Daphne şi-a permis să zâmbească; până la urmă, se părea că ştia să cocheteze.

Capitolul 25

Trecuse cu mult de miezul nopţii când Hugh a venit în

apartamentul lui Daphne. El purta acelaşi halat pe care ea îl mai văzuse cândva, o luxoasă mătase chinezească ce se mula pe contururile corpului său masiv. Avea un plasture pe tâmplă şi un bandaj, mult mai mare, peste piept.

Ea şedea la masa de toaletă, pieptănându-şi părul. Ochii lor s-au întâlnit în oglindă. Daphne s-a înfiorat toată sub privirea pe care el i-a aruncat-o în timp ce se îndrepta spre ea.

— Te-ai ocupat de tot? l-a întrebat.

Hugh i-a luat peria din mână şi a început să i-o treacă prin păr, cu ochii pironiţi într-ai ei.

— Malcolm şi cabana lui de pescuit sunt acum o grămadă de scrum, iar Calitain şi echipajul său de negustori de sclavi au pornit într-o lungă călătorie. Hugh s-a oprit din periatul părului şi şi-a ridicat privirea. Poate că te interesează să afli că fosta ta servitoare – Fowler, sau doamna Blake, mai degrabă – a fost cea care a trimis acele scrisori anonime pe care le-a primit Will Standish.

Daphne era mai mult decât interesată – era uimită.

— Cum ai aflat asta?

— Martin a mers la Whitton Park pentru a-l găsi pe soţul ei – Blake – la... ăăă..., ca să îi pună întrebări cu privire la implicarea lui în răpirea ta. În schimb, a dat de o doamnă Blake plină de remuşcări. Se pare că soţul ei a fugit şi a lăsat-o să suporte singură consecinţele. Hugh a ezitat o clipă, iar apoi a continuat: Mă tem că doamna Blake a mărturisit că ea a fost cea care i-a dezvăluit adevărul despre fiii tăi lui Blake, într-un moment de slăbiciune. Blake, desigur, i-a spus lui Hastings. În orice caz, ea a trimis scrisorile acelea, în speranţa de a-şi răscumpăra greşelile.

Daphne a dat din cap, prea rănită de trădarea femeii ca să se mai poată gândi în acel moment la întreaga poveste. Ea a întâlnit privirea lui Hugh.

— Ei bine, se pare că totul este sub control.

— Aproape totul.

Hugh şi-a ridicat colţurile buzelor, zâmbindu-i sugestiv.

Bineînţeles că ea s-a înroşit şi, la fel de natural, el a

râs.

Inima ei s-a zbătut sub privirea lui insistentă.

— Cred că îţi place teribil de mult să mă tachinezi, Hugh.

— Părul tău este splendid, a fost răspunsul lui.

Apoi el i-a trecut, lent, peria dinspre creştet înspre talie.

Senzaţia mâinilor lui în părul ei pălea în faţa sentimentului pe care i-l provoca imaginea antebraţelor lui puternice şi a mâinilor lui flexându-se în timp ce o pieptăna. Şi părea aproape dureros de frumos în halatul lui extravagant. Daphne şi-a aruncat o privire în oglindă şi s-a încruntat. Purta cea mai drăguţă cămaşă de noapte pe care o avea, dar era un veşmânt simplu, fără nicio urmă de cochetărie, altceva decât ţinutele înecate în dantelă cu care el, fără îndoială, era obişnuit să le vadă îmbrăcate pe femeile sale.

Daphne şi-a ridicat privirea flancată de gulerul înalt al cămăşii de noapte şi i-a întâlnit-o pe a lui. Respiraţia i s-a tăiat; expresia feţei lui era dură şi primejdioasă, iar ochii îi ardeau. El a pus peria pe măsuţa ei de toaletă, a luat-o de după umeri şi a tras-o spre el, până când Daphne i-a simţit umflătura dură a erecţiei. Hugh şi-a lipit şoldurile de spatele ei, frecându-şi mădularul de locul dintre omoplaţii ei, suspinând şi închizând ochii, cu o expresie de fericire pe faţă.

Daphne s-a uitat lung la el; ar fi putut exista ceva mai erotic decât să îi facă plăcere iubitului ei şi să îi urmărească faţa în tot acel timp? Acum voia să îi ofere mai mult, să îl înnebunească de plăcere, aşa cum procedase şi el cu ea.

Daphne s-a întors, până când s-a aflat faţă în faţă cu el. Şi-a sprijinit mâinile pe coapsele lui, făcându-l să deschidă ochii şi să întredeschidă buzele, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-o transă. Daphne i-a dezlegat cordonul halatului. În timp ce făcea asta, inima îi bătea atât de zgomotos încât a fost sigură că şi el i-o auzea.

S-a uitat la erecţia lui tare şi groasă şi a făcut eforturi să îşi recapete respiraţia. Privirea ei s-a îndepărtat de

organul excitat şi a contemplat linia subţire de păr care îi urca de pe pântecul musculos, pe coaste, iar de acolo se transforma într-o reţea fină de puf auriu care îi acoperea pieptul. El s-a cutremurat şi s-a aplecat atunci când ea i-a luat mădularul în mână.

— Daphne!

Acel unic cuvânt a sunat de parcă ar fi fost smuls din el. O rugă, o poruncă, o implorare.

Ea i-a mângâiat mădularul cel gros de la bază până la capul neted, fascinată de tot ceea ce ţinea în căuşul palmei. Pielea era mai fină chiar decât a unui bebeluş, dar acoperea o duritate singular masculină. Umezeala s-a format sub atingerea ei.

— Spune-mi cum să te mulţumesc, a întrebat ea, abia reuşind să îşi ia ochii de la acea parte fascinantă a lui.

El a privit-o pe sub pleoapele grele.

— Continuă să mă mângâi aşa cum o faci. Capul este foarte sensibil, la fel ca şi testiculele.

Ochiul lui verde sclipea cu un amestec de amuzament şi de excitare, iar timbrul vocii îi era mai grav decât de obicei. Ea i-a cuprins testiculele cu cealaltă mână, uimită de fragilitatea corpului masculin.

— O, da, a gemut el, iar Daphne a zâmbit la auzul dorinţei nedisimulate din vocea lui, mângâindu-l mai mult, cu încredere, în timp ce se obişnuia cu forma lui.

Şi-a trecut degetul mare peste umezeala care îi acoperea mădularul şi s-a folosit de ea pentru a-şi lubrifia mişcările. Când mâna ei căpătase o ritmicitate care părea să îi facă plăcere, s-a aplecat spre el şi i-a lins capul.

— La naiba!

Cuvintele au izbucnit din el, iar picioarele i s-au depărtat şi mai mult, poziţionându-i organul mai aproape de gura ei. Ea i-a luat doar capul, cealaltă mână continuând să îl maseze delicat.

— Da, chiar aşa, a îndemnat-o el cu o voce răguşită.

Mâna lui s-a mişcat pentru a-i mângâia conturul maxilarului şi apoi pentru a-i atinge locul în care buzele ei tensionate se strângeau în jurul cărnii lui dure şi

mătăsoase. Hugh a scos un sunet animalic, gros, de parcă şi-ar fi arătat mulţumirea faţă de modul în care el se întinsese şi îi umpluse gura.

— Ia-mă mai adânc! O, da… asta este!

Şi-a înfipt degetele în părul ei, împingând-o uşor.

Daphne şi-a dat seama cu uimire că o astfel de activitate necesita o coordonare perfectă. Chiar şi aşa, a înţeles, după ritmul respiraţiei lui Hugh, că el se străduia să reziste şi să îşi întârzie climaxul, ceea ce o obliga pe ea să încerce să îi ofere cât mai multă plăcere.

Încurajată, a întins mâna pentru a-i susţine rădăcina mădularului. Mişcările lui au devenit mai puţin controlate, până când ea a simţit cum el a tremurat de plăcere. El şi-a strecurat degetele până spre locul în care gura ei se îmbina cu corpul lui, iar ea a simţit cum trupul lui a devenit rigid, chiar înainte ca el să se smulgă, ţinând-o locului cu o mână, atunci când ea a încercat să îl urmeze.

Daphne s-a uitat, fascinată, cu ochii mari, în timp ce el îşi administra câteva lovituri sălbatice, ejaculând apoi pe propriul abdomen, ai cărui muşchi s-au întărit pe când el trăia o explozie de plăcere, şi apoi o alta, şi alta.

Daphne nu se simţise niciodată atât puternică şi nici nu mai simţise o dorinţă fizică atât de arzătoare.

Ochii lui s-au întredeschis în timp ce era în plin orgasm, cu pieptul încă tresăltând din pricina efortului. El i-a zâmbit lasciv, semănând foarte mult cu o pisică mare care tocmai mâncase un bol plin de smântână.

— M-ai făcut să îmi dau drumul mai repede decât un băiat cu prima lui iubită.

Daphne s-a îmbujorat la auzul cuvintelor lui lipsite de delicateţe. Ea şi-a coborât privirea.

El i-a mângâiat buzele cu vârful degetului şi a chicotit obosit.

— Ce? Eşti timidă în prezenţa mea? După tot ce s-a întâmplat între noi?

El s-a dus să se spele, iar în acest răstimp ea i-a privit trupul gol, cu o dorinţă din ce în ce mai mare. Hugh a umplut ligheanul cu o carafă de apă, cu spatele la ea,

oferindu-i o imagine fascinantă a picioarelor lui lungi şi puternice, a feselor ferme şi musculoase care se continuau cu un spate şi apoi cu nişte umeri nefireşti de largi. El a aruncat cârpa murdară pe podea şi s-a întors, surprinzându-i privirea uimită şi aruncându-i un zâmbet păcătos şi satisfăcut.

— Vino, a spus el, luând-o de mână şi ducând-o în pat, unde s-a întins lângă ea şi a tras cearşaful peste ei amândoi.

S-a întors pe o parte, cu ochii aţintiţi într-ai ei, în timp ce degetele lui desfăceau nasturii cămăşii ei de noapte, dezvelind-o în cele din urmă până la ombilic. Privirea lui arzătoare i-a contemplat trunchiul dezgolit. Apoi, Hugh a scos un geamăt.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să intru în tine şi să te conduc spre o stare de plăcere pură. Şi-a trecut degetele calde şi puternice peste coastele ei, mângâindu-i pielea sensibilă cu o delicateţe care a umplut-o de fiori. Dar mai vârstnicul tău iubit are nevoie de puţin timp pentru a-şi aduna trupele, aşa că mă tem că va trebui să găsesc altă modalitate de a ne distra.

S-a întins pentru a-i îndepărta o buclă rătăcită. Cu mâna caldă, uşor aspră, a coborât de la faţă până pe gât, iar apoi i s-a oprit pe sân. I-a prins în căuşul palmei mamelonul deja întărit, iar ea a închis ochii.

— Ai deprins noua ta abilitate spectaculoasă din cartea pe care mi-ai furat-o? a şoptit el, iar apoi i-a luat sânul în gură.

Daphne părea să aibă dificultăţi în găsirea cuvintelor potrivite.

— Am împrumutat-o, a gâfâit ea, cu vocea de nerecunoscut.

El a râs încet, sunetul ajungând direct de la sân spre sex.

— Vrei să mă laşi să te fac să ajungi pe culmile plăcerii încetul cu încetul, sau vrei să te satisfac chiar acum?

Ea a rămas cu ochii închişi, încercând să dea întrebării

lui importanţa pe care aceasta o merita. Pe de o parte era…

Mâna lui i-a lunecat dinspre pântec înspre coapse. Când a ajuns la destinaţie, a cuprins-o prin bumbacul fin, strângând-o ferm, cu degete abile, nemişcate.

— Spune-mi ce vrei. Sunt la ordinele tale – sunt robul tău, Daphne.

Ea a fost încântată de cuvintele lui, şoldurile tremurându-i de dorinţă.

— Vreau să ating plăcerea acum.

Vocea i-a tremurat şi faţa i s-a aprins, iar ultimul cuvânt a fost o şoaptă sufocată.

Buzele lui s-au arcuit pe pielea subţire a tâmplei ei.

— Cum doreşti, dragostea mea.

I-a luat lobul urechii între dinţi, muşcându-l şi sugându-l în timp ce mâna lui i-a ridicat cămaşa de noapte cu o încetineală chinuitoare, până când tivul a trecut peste părul din zona ei intimă.

Degetul lui a mângâiat linia dintre coapsele ei strânse.

— Deschide-ţi picioarele pentru mine, Daphne.

Muşchii coapselor ei au tresăltat şi au zvâcnit în timp ce le întindea în lateral. Degetul lui abil i-a mângâiat labiile, de la pubis până la intrarea ei, din ce în ce mai ferm cu fiecare atingere, până când el a desfăcut-o.

Daphne s-a cutremurat şi şi-a încleştat fălcile pentru a înăbuşi gemetele care ameninţau să îi iasă din gâtlej.

El şi-a strecurat un deget în interiorul ei, iar Daphne s-a împins în mâna lui.

— Vrei mai mult, a murmurat el, posedând-o lent şi invadând-o, fără să se oprească până când încheieturile degetelor lui au ajuns la intrarea ei.

Degetul mare a căutat locul cel mai sensibil al corpului ei şi a început apoi să se rotească în timp ce el cerceta, uşor, bâjbâind, până când ea a auzit sunetul scos de carnea excitată şi umedă. El a strecurat înăuntru un al doilea deget, apoi a împins mai adânc şi mai tare, în timp ce degetul mare a frecat-o, implacabil, până când plăcerea chinuitoare i-a invadat toate gândurile şi a eliberat-o din

propriul trup.

— Aşa, draga mea frumoasă, lasă-te în voia mea, a ordonat Hugh în timp ce ea se strângea şi se zvârcolea în jurul degetelor lui, ele provocându-i o a doua explozie, mai acută, alternând valuri de senzaţie în stare pură, care aproape că au făcut-o să îşi piardă minţile.

Daphne s-a îndepărtat de el, simţindu-şi corpul incredibil de îngreunat. Era vag conştientă de poziţia lui Hugh, culcat lângă ea şi acoperindu-i în parte corpul rece şi ud de transpiraţie. S-a străduit să deschidă ochii, dar erau închişi de plăcere şi tot ce a mai putut să facă a fost să scoată un geamăt uşor, de satisfacţie.

El a mângâiat-o cu mişcări ritmice, hipnotizante. Daphne s-a ghemuit lângă el, fiind atentă la bandajul care îi acoperea pieptul, cu inima atât de plină de fericire încât îi era frică să îşi deschidă buzele, de teamă ca inima să nu cumva să îi sară din piept. Ea şi-a coborât gura până în dreptul inimii lui, care bătea puternic şi regulat, numai pentru ea.

— Te iubesc, Hugh.

Cuvintele erau simple, şi totuşi erau cele mai intense pe care o persoană i le-ar fi putut spune vreodată alteia.

— Hmmm, dragă, cât am aşteptat să aud aceste cuvinte de pe buzele tale dulci!

Vocea lui era răguşită.

— Te iubesc, Daphne.

Ea şi-a petrecut braţele în jurul gâtului său musculos.

— Mi-a fost atât de frică pentru tine în seara asta, Hugh! Am murit de o mie de ori urmărindu-te, temându-mă pentru viaţa ta.

Ea şi-a muşcat buza, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Ştiu că am fost de acord, atunci când am stat de vorba la Londra, ca aş putea să trăiesc cu tine, iar tu să călătoreşti cu *Batavia,* făcând ceea ce îţi place, dar…

— Daphne!

Hugh s-a rostogolit pe spate şi a tras-o odată cu el, poziţionând-o pe şoldurile lui, ridicându-şi privirea spre ea şi zâmbindu-i duios.

— Îţi promit, iubirea mea, că nu mă voi mai lupta cu sabia.

Ea a clipit, ştergându-şi lacrimile.

— Nu?

— Nu. În ceea ce priveşte călătoriile cu *Batavia*? Am înţeles dintr-odată că nu mă mai interesează să merg în larg şi să caut necazuri.

Daphne era ameţită de uşurare.

— Chiar vorbeşti serios? Eşti destul de sigur? Nu vreau să te forţez să iei o astfel de decizie. Nu mi-ar plăcea dacă…

— Şştt, dragă. Nu mă obligi să fac ceva ce nu vreau să fac.

I-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă, i-a aşezat-o în spatele urechii şi i-a sărutat palma.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să fii părtaşă la trecutul meu sordid. Trebuie să fi fost îngrozită atunci când te-ai aflat în mâinile lui Calitain.

— Am fost îngrozită la început, dar, pe măsură ce se scurgea timpul, am devenit prea obosită ca să mă mai sperii. Ea a clătinat din cap. Omul acela este pe trei sferturi nebun. Nu m-a rănit; şi-a cruţat forţele pentru Malcolm. L-a hărţuit şi l-a agresat la nesfârşit. Cum crezi că a ajuns să îl cunoască pe Malcolm?

Hugh a ridicat din umeri.

— Mulţi englezi nu văd nimic rău în a profita de pe urma contrabandei, iar asta îi face pe unii dintre ei să se implice în comerţul cu sclavi, care este cea mai profitabilă contrabandă dintre toate. Eu nu aş fi surprins dacă Malcolm ar fi cunoscut pe cineva care a făcut afaceri cu Calitain în trecut, iar vărul tău, la rândul lui, nu a putut rezista să nu profite de o astfel de afacere aducătoare de bani.

— Îmi pare foarte rău, Hugh.

El şi-a îngustat privirea.

— Îţi pare rău? De ce? Ce ai făcut?

— Cred că Malcolm a fost cel care ţi-a modificat şaua sau a cerut să fie tăiată chinga. Cred că era destul de nebun încât să creadă că aveam să mă căsătoresc cu el şi

se temea că, într-un fel sau altul, tu te-ai fi amestecat. Dacă ţi-ar fi povestit despre şantajul lui, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Faptul că viaţa ta a fost ameninţată de cel puţin două ori este numai din vina mea.

Ca de obicei. Hugh a surprins-o: a râs.

— Ce ai putea găsi amuzant în *asta?* l-a întrebat ea.

El şi-a pus mâinile în şolduri, iar ochii i-au licărit în timp ce zâmbea, acea privire jucăuşă înmuindu-i trăsăturile dure ale feţei.

— Îmi pare rău, nu ar trebui să râd. Dar unul dintre lucrurile pe care tu trebuie să le cunoşti despre viitorul tău soţ este faptul că are un simţ al umorului foarte ciudat.

Ea şi-a încrucişat braţele.

— Am observat.

— Am râs pentru că am aflat că cea care mi-a vandalizat şaua nu este nimeni altcineva decât ciudata ta servitoare, Rowena.

Daphne a rămas cu gura căscată.

— *Poftim?*

— Biata femeie a crezut că venisem să îţi tulbur viaţa, la fel ca Hastings. Încerca doar să te protejeze. I-am spus că trebuie să uite atât incidentul nefericit, cât şi orice altă intenţie de a încerca din nou aşa ceva. O pot ierta pentru asta o dată: de două ori, ar fi mai greu.

Mintea lui Daphne a început să freamăte, amintindu-şi de toate momentele în care Rowena fusese împotriva lui Hugh, scoţând în evidenţă ce om rău era. Ea a clătinat din cap, dar asta nu a ajutat-o să îşi risipească acele gânduri.

— Cred că este instabilă emoţional.

— Părea sănătoasă atunci când a mărturisit. Cred că s-a gândit că trebuia să facă orice pentru a vă proteja pe tine şi pe băieţi. Părea cuprinsă de remuşcări.

Daphne nu avea nicio idee despre ce ar fi putut să spună. Nici măcar una.

Hugh a tras-o în jos până când a ajuns să o muşte uşor pe bărbie.

— Ai rămas fără voce, draga mea? Trebuie să găsesc

o modalitate să te ajut să o regăseşti?

A ridicat din sprâncene, sugestiv, cealaltă mână a lui mutându-se spre partea de sus a coapselor ei, iar şoldurile lui flexându-se sub ea. Abia atunci şi-a dat seama Daphne pe ce stătea.

— Cum poţi să glumeşti cu aşa ceva? a întrebat ea.

A gâfâit în momentul în care degetele lui au alunecat în părul ei pubian.

— O, sunt foarte serios în legătură cu *asta,* te asigur.

Daphne a strâns din dinţi, invadată de şuvoiul plăcerii intense pe care degetul lui i-o provocase. Şi-a adunat fiecare strop de forţă din corpul ei pentru a-şi pune mâna pe antebraţul lui.

— Hugh!

— Da?

— Te uiţi la mine, te rog? La faţa mea, a rectificat ea atunci când el a continuat să se uite ţintă la locul aflat între coapsele ei.

El şi-a ridicat privirea, cu un zâmbet visător pe faţă.

— Da, dragă?

— Eşti foarte priceput atunci când vine vorba să îmi distragi atenţia.

— Intenţionez să exersez şi să mă perfecţionez.

Ea s-a încruntat, iar el şi-a retras mâna.

— Dar îmi dau seama că acum nu este momentul potrivit – vrei să îmi spui ceva, draga mea?

— Ai putea să îmi povesteşti ce s-a întâmplat cu ochiul tău?

Daphne s-a pregătit să înfrunte expresia de ameninţare rece pe care el o avusese pe chip ultima dată când vorbiseră despre ochiul lui.

Dar el doar a zâmbit.

— Bineînţeles că îţi voi spune, dragă. Nu vreau să îţi las impresia că ar trebui să fie un subiect tabu între noi.

S-a lăsat pe spate, şi-a îndesat o pernă sub cap, iar apoi s-a întins, mâna lui mângâind-o, absent, pe genunchi.

— Mutilarea în sine a fost îngrozitoare, dar circumstanţele în care s-a produs au fost şi mai grave. A

privit-o cu ochi scânteietori. Va trebui să îţi spun o parte din întreaga poveste, pentru ca episodul cu pierderea ochiului să aibă sens.

Daphne a dat din cap în semn că se învoia.

— La câteva luni de când căzusem în captivitate, am conceput un plan de evadare. Am inclus în schema mea şi alţi câţiva prizonieri împreună cu care formasem un soi de frăţie. S-a oprit, luându-şi o expresie gânditoare. Experienţa sclaviei este dificil de explicat celui care nu a trăit-o pe pielea lui. Este suficient să spunem că senzaţia de a fi în mâinile cuiva şi de a nu avea nici o putere este atât de copleşitoare, încât adesea e uşor să uiţi că nu eşti altceva decât un simplu obiect aflat în posesia cuiva. Efectul în timp este paralizant, iar unii oameni pierd lupta împotriva transformării lor în obiecte. I-a aruncat o căutătură sumbră. Privirea din ochii acelor oameni a fost cea care m-a speriat. Am jurat să lupt până la capăt pentru a evita să mă transform într-unul dintre ei. Prima luptă din acel război a fost aceea de a mă asocia cu cei care împărtăşeau aceleaşi sentimente şi care s-ar fi sprijinit reciproc atunci când i-ar fi cuprins disperarea, stare de spirit care apărea adeseori în sufletele sclavilor.

Un muşchi i-a tresărit în regiunea tâmplelor, iar Daphne a simţit o undă de vinovăţie pentru că deschisese acea uşă. Dar acum era prea târziu pentru a o închide.

— Am fost zece, un grup suficient de mic pentru a evita o supraveghere prea atentă, dar suficient de mare încât să putem încropi un echipaj pe o corabie, dacă am fi avut norocul să scăpăm. Ne-a luat câteva luni de muncă asiduă pentru a ne desăvârşi planul. Eram foarte aproape de a face primul pas, când, fără niciun avertisment, nouă dintre noi au fost înhăţaţi şi aruncaţi în temniţa sultanului. Doar unul dintre membrii grupului nostru nu era prezent – un marinar pe jumătate englez, pe jumătate francez, pe nume Emile Calitain.

Daphne a simţit un fior.

— Calitain fusese sclav timp îndelungat, cu un an mai mult decât mine. Atunci când nu a apărut în temniţa în care

eram închişi noi, ceilalţi, am crezut că luptase împotriva torţionarilor noştri şi că fusese ucis. Din păcate, nu a fost aşa.

Chipul lui Hugh a devenit din nou o mască de furie, dar cel puţin nu a mai afişat nimic din mânia criminală pe care o vădise în timp ce îl strânsese de gât pe Malcolm sau în timp ce se luptase cu Calitain. Furia lui părea mai puţin… distrugătoare.

— După cum mi-a fost norocul – sau ghinionul –, Faisal Barbarossa, acelaşi om care mă luase ostatic, se afla în port. Barbarossa era unul dintre verii sultanului, iar când a aflat despre planul de evadare şi despre implicarea mea în el, a fost mai mult decât fericit să îşi folosească abilităţile de necontestat pentru a scoate adevărul de la noi.

Daphne nu a vrut să întrebe, dar, dacă nu ar fi făcut-o, adevărul urma să rămână nerostit şi ar fi planat între ei.

— Abilităţi?

Hugh s-a uitat ţintă la ea, blocat de acel cuvânt. A înghiţit în sec de mai multe ori, atât de zgomotos încât ea l-a putut auzi.

Daphne şi-a pus o mână pe pieptul lui, uşurel, simţind cum acesta se ridica şi se lăsa din ce în ce mai repede.

— Nu e nevoie să discutăm despre asta.

— Ba da. Hugh a inspirat adânc şi a expirat apăsat. Aşa vom face. Nu vreau să ascund aceste fapte de tine, dragostea mea, dar nici nu vreau să îţi murdăresc mintea cu mizeriile cele mai josnice la care se pretează oamenii – nu că nu ai fi experimentat deja tu însăţi cel mai rău lucru.

El avea maxilarul atât de încleştat, încât o durea doar să îl privească.

— Au vrut să ştie cine a fost implicat şi cine ne-a ajutat din afară. Eu împărtăşisem planul întregului nostru grup, iar gardianul a cărui familie ne-a ajutat – ei bine, numai eu, Delacroix şi un portughez foarte bătrân, pe nume Alto, ştiam numele gardianului.

Daphne a văzut că fruntea şi gâtul lui străluceau de transpiraţie.

— Ne-au torturat pe toţi împreună, forţându-i pe

ceilalţi să privească. A râs amar. Acesta a fost un stimulent, iar în cele din urmă avea să dea roade.

Pumnul i s-a încleştat până la limita suportabilităţii, iar ochii i s-au aprins de ură, furie, durere.

— Lucrurile pe care ni le-au făcut… I-a aruncat lui Daphne o privire aprinsă. Tu ştii mai bine decât majoritatea oamenilor ce pot face unii bărbaţi atunci când exercită o stăpânire totală asupra unei alte fiinţe umane.

Ea şi-a înclinat capul şi a mijit din ochi pentru o clipă, neştiind sigur la ce anume se referea el. Iar apoi adevărul i s-a revelat precum o avalanşă, tăindu-i respiraţia, golind-o de gânduri, până când a rămas înţepenită, îngrozită de ceea ce îndurase Hugh, simţindu-se cuprinsă de o durere la fel de apăsătoare precum un munte întreg.

În timp ce îi privea chipul rece şi dur, ea i-a înţeles furia pe care o afişase atunci când aflase ce anume îi făcuse ei Malcolm. Fusese vorba despre mânia şi furia pe care orice om decent le-ar fi simţit auzind astfel de lucruri… dar fusese vorba şi despre empatia faţă de o altă victimă.

„O, Hugh!”

— Nu ştiu câte zile a durat. Mi-am pierdut cunoştinţa de mai multe ori în timpul acelui calvar. După una dintre şedinţele de tortură administrate de torţionarii noştri, una în timpul căreia muriseră patru dintre noi, ne-am pomenit că în acea cameră a ororilor s-a ivit Calitain. Hugh a strâns din buze. Nu, nu a fost adus târâş, însângerat şi în lanţuri. Chipul lui gras şi roz era, de fapt, chiar imaginea emblematică a omului perfect sănătos, iar îmbrăcămintea lui nouă arăta mai degrabă precum cea a unui marinar decât cea a unui sclav – adică, mai exact spus, devenise membru al echipajului condus de Barbarossa. Se părea că declinul unui om – sau cel al unui număr de nouă bărbaţi, în cazul de faţă – reprezentase ascensiunea altuia. Calitain şi-a cumpărat eliberarea din sclavie folosindu-şi prietenii drept monedă de schimb.

Expresia lui era în egală măsură una disperată şi nedumerită, de parcă încă nu îi venea să creadă că fusese trădat. Ochii i-au devenit sticloşi.

— Acest om fusese ca un frate pentru mine, Daphne. *Ca un frate!*

Daphne i-a strâns mâna, iar el i-a aruncat un zâmbet vag.

— Chiar şi în starea de extenuare în care mă aflam, imaginea feţei lui bine hrănite a stârnit partea animalică din mine. Până când au reuşit să mă despartă de el, nu mai avea un lob al urechii. A ridicat din umeri. A fost mai bine decât nimic, dar asta nu a compensat nici pe departe pierderea prietenilor mei.

Lui Daphne îi curgeau lacrimi pe faţă; râuri fierbinţi şi minuscule, cu ajutorul cărora ea şi-ar fi dorit să îi poată spăla durerea.

— Barbarossa mi-a scos ochiul şi le-a spus celorlalţi că avea să continue cu astfel de mutilări până când noi, toţi ceilalţi rămaşi în viaţă, ajungeam orbi. Nu m-am mirat atunci când Alto a cedat. El a ridicat din umeri. Nu puteam să îl învinovăţesc pe bătrân, suferise deja pedepsele aplicate condamnaţilor. Oricum, Barbarossa l-a ucis până la urmă.

A scăpat o respiraţie prelungă şi lentă printre buzele strânse.

— Noi, cei care am rămas, trei la număr – eu, Delacroix şi un hessian pe nume Wüstenfalke – am fost aruncaţi înapoi în celule. Fără ajutorul lor, mi-aş fi pierdut mai mult decât un ochi. Delacroix m-a cusut cât de bine a putut şi m-a îngrijit atunci când am făcut o febră atât de mare încât am fost pe punctul de a-mi pierde viaţa. În timp ce Delacroix m-a doftoricit, Wüstenfalke a îndeplinit mare parte din sarcinile ce îmi reveneau, pentru că sultanul se aştepta ca noi să continuăm să muncim, nu conta că eram pe jumătate morţi. Hugh a răbufnit: Babba Hassan a cerut ca o lectică să îl aducă la cariera de piatră în care lucram, special ca să mă vadă la treabă.

Daphne a clătinat din cap.

— De ce? De ce te-a urât atât de mult?

Era o întrebare pe care voise să i-o adreseze încă de când el îi povestise despre răscumpărare şi despre cum îl

minţise sultanul.

— Eu mi-am atras acea ură, desigur. Vezi, m-am comportat prosteşte atunci când am fost capturat, fiindcă m-am luptat – profitând de orice ocazie pentru a rezista. În timpul uneia dintre acele lupte, am ucis doi oameni, iar unul dintre ei s-a întâmplat să fie un frate mai mic al sultanului. A râs fără urmă de umor. Sultanul nu m-a iertat niciodată. Nu pentru că i-ar fi păsat de acel frate – de fapt, ani la rând, Babba Hassan îşi ucisese sistematic toate rudele de sex masculin, pentru ca ele să nu îi revendice sultanului poziţia. Nu, m-a pedepsit pentru că eram un sclav care avusese îndrăzneala de a-şi ataca unul dintre stăpâni. Şi-a trecut mâna prin păr, iar Daphne a văzut că tremura. Acel soi de sfidare a creat un precedent de rău augur. Sultanul nu m-ar fi recompensat niciodată redându-mi libertatea şi lăsându-mă să plec – indiferent de câţi bani de răscumpărare i-ar fi oferit agentul din partea unchiului meu.

Mintea lui Daphne s-a cutremurat la auzul actelor de cruzime pe care le suferise bărbatul din faţa ei.

Hugh s-a uitat la ea cu o expresie ciudat de tensionată.

— Te-am speriat?

Ea i-a luat faţa în mâini.

— Prostuţule! Nu m-ai putea speria niciodată. Mi-e teamă că nu mai scapi de mine de aici înainte. L-a sărutat pe gură. Te ador, Hugh. Abia aştept să aducem băieţii acasă şi să ne începem viaţa noastră împreună. Ea l-a sărutat pe vârful nasului. Voi fi fericită dacă nu mai văd Londra sau dacă nu mai primesc vreo invitaţie din partea celor din înalta societate timp de un deceniu. L-a sărutat pe bărbie. Abia aştept să fiu soţia ta.

Hugh şi-a dres vocea, aproape nervos.

— O, mă bucur să aud asta!

Daphne s-a tras înapoi şi l-a privit lung.

— Ce este? De ce te-ai schimbat la faţă?

El a deschis gura, iar apoi a închis-o la loc.

Daphne s-a încruntat.

— Hugh, mă îngrijorezi. Ce s-a întâmplat?

El şi-a pus mâinile peste ale ei şi i le-a strâns uşor.

— O, nu ai niciun motiv de îngrijorare. Sau, cel puţin, nu prea multe. Este vorba… ăăă… despre nuntă.

— Nuntă?

— Hmmm… Mda…

— Nunta noastră?

El i-a aruncat un zâmbet care semăna mai degrabă cu o grimasă.

— Da, asta ar fi.

— Ce nu îmi spui?

— Ei bine, se pare că mătuşa mea, Letitia, se ocupă de organizarea ei.

Daphne şi-a lăsat mâinile în jos şi s-a aşezat pe spate.

— Ei, şi? s-a mirat ea, ridicând din umeri. Asta este, probabil, chiar mai bine, deoarece nu am nici interesul, nici abilitatea de a organiza chiar şi o nuntă de mică amploare.

— Ei, despre asta e vorba!

— Adică?

— Nu va fi o nuntă restrânsă.

— Nu?

Hugh a dat din cap în semn că nu.

Daphne a simţit cum i s-a strâns stomacul.

— Cât de mare?

— Mare.

— O, Hugh, de ce? Va dura veacuri şi veacuri şi va fi absolut chinuitor, chiar mai rău decât un bal.

El a strâns-o în braţe.

— Ştiu, ştiu. Este groaznic, dar mătuşa Letitia spune că aşa trebuie să fie dacă vrem să salvăm aparenţele.

— Dar va însemna să stăm mai mult timp la Londra. Cuvintele ei sunau înăbuşite, fiindcă avea gura lipită de pieptul lui. Cât timp?

Hugh a sărutat-o pe creştet.

— Nu ştiu. I-am spus mătuşii Letitia că aceasta rămâne la latitudinea ei. El s-a oprit, iar apoi a continuat: Nu o facem pentru noi, Daphne. O facem pentru băieţi.

Daphne s-a tras înapoi şi şi-a îndepărtat părul de pe

faţa care i se îmbujorase.

— De ce te-ai înroşit, dragă? a vrut el să ştie.

— Pentru că mi-e ruşine.

— Dar de ce?

— Pentru că sunt atât de egoistă – m-am gândit doar la mine, nu şi la băieţi. Sau la tine.

El a zâmbit.

— Ar trebui să îţi fie ruşine, dragă. Am o idee excelentă despre cum te poţi revanşa faţă de mine.

Daphne s-a înecat de râs.

— Eşti atât de rău!

El a dat din cap şi a închis ochii.

— De ce nu vii aici şi nu mă laşi să îţi arăt cât de rău pot să fiu? Iar ea s-a conformat.

Epilog

Londra, *mai târziu*...

În trăsura care se îndepărta de Thornhill House, Hugh s-a lăsat pe spate, oftând mulţumit în timp ce îşi petrecea braţul în jurul lui Daphne şi o trăgea mai aproape.

— Ei bine, slavă Domnului că s-a termina!

I-a aruncat o privire soţiei sale.

— Nu am ştiut că mătuşa Letitia era capabilă să scoată un episcop din pălărie pentru a ne oficia căsătoria. Tu ai ştiut?

Ea a zâmbit forţat.

— Da, ştiam de episcop şi de cei trei sute cincizeci de oaspeţi pe care tocmai i-am lăsat în urmă, la micul dejun de nuntă. Ştiam despre toate acestea şi despre multe altele. Ai uitat că *am* fost forţată să nu discut despre nimic altceva decât despre rochii, dantele, meniuri şi...

Hugh a sărutat-o.

— Încerci să îmi spui că ţi-a fost dor de mine, draga mea?

Daphne a bombănit, iar Hugh a ştiut că încă nu îl iertase că o lăsase pe mătuşa lui cea autoritară să se ocupe de nunta lor.

Lady Letitia fusese şi mai serioasă cu privire la amploarea şi grandoarea nunţii, decât crezuse Hugh. De fapt, a doua zi după ce Hugh se confruntase cu Calitain, ea apăruse personal la Leasing Hall. Îi dăduse răgaz lui Daphne doar o după-amiază ca să îşi facă bagajul şi să plece la Londra, de unde să îi preia pe băieţi şi apoi să se îndrepte spre reşedinţa de la ţară a ei, a lui Lady Letitia, lăsându-l pe Hugh singur la Lessing Hall. Din acel moment, bătrâna le interzisese celor doi să mai petreacă o noapte împreună sub acelaşi acoperiş, până când *aveau să fie legaţi de mâini şi de picioare,* după cum definea ea căsătoria.

Hugh a ridicat bărbia lui Daphne spre el, simţind presiunea din zona vintrelor, aceeaşi pe care o simţea de fiecare dată când se uita în ochii ei albaştri. Sau la oricare altă parte a corpului el.

— Oare s-au bucurat băieţii să îşi cunoască toţi verii, mătuşile şi unchii?

El şi-a reprimat un zâmbet atunci când i-a văzut ochii îngustându-se.

— *Ţie* ţi-a plăcut vacanţa, draga mea?

Daphne a scos un zgomot total lipsit de rafinament.

— Lunile petrecute planificând o nuntă în casa de la ţară a mătuşii tale, Letitia, nu au fost nici pe departe la fel de înspăimântătoare ca imaginea ta luptându-te cu spada, dar ocupă un bine meritat loc doi. I-a aruncat o privire străpungătoare. Dar avem tot timpul din lume să discutăm despre cum te-ai fofilat şi nu ai îndurat personal niciunul dintre acele chinuri.

Hugh a tresărit, dar expresia ei severă s-a topit încetul cu încetul într-unul dintre zâmbetele ei serioase.

— Dar nu vorbim de asta în ziua nunţii noastre! A oftat. Mă bucur foarte mult că am scăpat de toate astea. Voi fi şi mai fericită atunci când ne vom putea întoarce la Lessing Hall. M-am săturat până peste cap de primul meu

sezon monden.

— Poftim? a întrebat Hugh, surprins. Cum poţi să părăseşti scena celui mai mare triumf al tău? Nu ai citit ziarele, dragostea mea? Ai reuşit să pui mâna pe un corsar al regelui, pentru numele Domnului! Omul pe care fiecare mamă prezentă la baluri îl numea Partida Sezonului. Nu, aşteaptă… S-a oprit şi şi-a mângâiat bărbia, gânditor. De fapt, cred că în mai multe ziare am fost numit Partida Deceniului.

— Da, am citit articolul respectiv, era chiar sub cel despre un bărbat din Newington Butts care pretindea că a creat un perpetuum mobile.

Hugh a făcu o pauză, oprindu-se.

— Şi chiar a făcut-o?

Daphne şi-a dat ochii peste cap.

Hugh a continuat, fără să se intimideze:

— Nu e posibil să îţi doreşti să pleci atât de curând din Londra. Nu vrei să mă prezinţi tuturor contracandidatelor tale şi să jubilezi în timp ce ele scrâşnesc din dinţi de frustrare?

Cu o mână acoperită cu o mănuşă albă, Daphne şi-a înăbuşit un căscat uriaş.

Hugh şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Îmi distrugi stima de sine, a mormăit el, trăgând-o în poala lui şi încercând să îşi vâre mâna în corsetul frumoasei ei rochii albastre. De ce simt dorinţa intensă de a distruge o altă rochie a ta, milady?

S-a aplecat destul de mult pentru a linge vârful unui sân. I se părea că nu era destul de lipit de ea; dorinţa de a o îmbrăţişa şi de a pătrunde în ea îl mistuia. Ea a chicotit la mişcarea lui năvalnică, iar Hugh s-a tras înapoi, şocat.

— Soţia mea cea savantă tocmai a *chicotit?* A îndepărtat-o puţin şi a privit-o uimit. Categoric, nu!

Ea şi-a înclinat bărbia, astfel încât el să poată continua şi o sărute pe gât.

— N-am chicotit în viaţa mea.

— Sper că nu, a murmurat el, trecându-şi limba peste scobitura gâtului ei, iar apoi oprindu-se la claviculă şi

trecându-şi buzele peste pielea delicată.

— Dacă este cazul să chicotească cineva în această familie, cred că ar trebui să fiu eu cel care o face. Nu ai experienţă în acest domeniu, în timp ce chicotitul meu este legendar.

El şi-a strecurat un deget pe sub corsetul ei şi l-a tras în jos, astfel încât să poată explora mai uşor cu limba.

Daphne a scos un geamăt şi s-a foit mai apăsat în poala lui.

— O, fir-ar să fie! a mormăit el în timp ce Daphne se freca de mădularul lui, care i se întărise şi îl durea.

— Simt că aşteptarea asta a durat o viaţă! Mă tem că nu pot să mai aştept până când ajungem acasă, a mărturisit Hugh, ridicându-i rochia şi plimbându-şi mâna în sus pe piciorul ei, în timp ce îi trăgea corsetul în jos.

— Suntem la mai puţin de două minute de casă, a murmurat ea, fără convingere.

— Prea mult!

— Hmmm… a răsuflat ea, cu mâna mişcându-i-se pe pieptul lui şi ajungând la pantalonii strânşi pe picior, ocazie cu care a simţit adevărul mărturisirii pe care el tocmai i-o făcuse.

— Ar fi trebuit să spun „mult prea mult”.

— *Lady Ramsay!*

Daphne a râs uşor.

— Nu am mai făcut dragoste într-o trăsură până acum, milord.

Ea i-a mângâiat mădularul erect, în timp ce îi desfăcea nasturii pantalonilor cu cealaltă mână.

— Ştiu cât de mult îţi place să experimentezi lucruri noi, a spus Hugh cu voce răguşită.

A bătut în tavanul trăsurii; acesta s-a deschis, iar el a strigat:

— Fă o tură de parc!

Apoi şi-a pus gura peste corsetul ei, pentru a-şi relua explorarea.

— Aşa, unde rămăseserăm?

— O singură tură de parc, milord?

Daphne i-a muşcat uşor lobul urechii şi l-a cuprins cu braţul.

— Fă două ture de parc! i-a strigat el vizitiului, cu vocea pierindu-i din clipa în care mâna ei a început să se mişte.

De data aceasta a fost sigur că a auzit-o chicotind.

Sfârşit